ar fi s'o întrebi pe ea, când vă veţi întâlni... Căci, după cum am văzut-o eu, tot astfel poate să-ţi iasă şi ţie în cale.

Prinţul nu mai vru să-şi piardă vremea şi, întorcându-se porni înainte, în timp ce salvatorul său îşi urmă drumul, cufundat în gânduri, fără să ţie seamă de cele ce se petreceau în jurul său. Trebuia cu orice preţ să afle adevărul, trebuia să se încredinţeze dacă Tatiana mai era în viaţă. Deşi prinţul era un ticălos, deşi nesocotise prietenia care îi legase odinioară — totuşi, acum se părea că nu mintise.

Aşa dar, moşierul hotărî să stea de vorbă cu Petroneff, apoi să plece la Moscova. Deşi ştia prea bine că-şi primejduia viaţa, totuşi trebuia neapărat să capete lămuriri dela stareţa mânăstirii, care părea să ştie mai mult decât îi destăinuise atunci.

212 — Misiunea Soniei

Saşa şi Sonia se aflau tot în locuinţa lui Boris Verodin, aşteptând cu nerăbdare vreun semn de viaţă din partea acestuia.

Intr'o zi, când se înapoiă din oraş, tânăra revoluţionară aduse o ştire uluitoare: condamnatul Potcikev şi un paznic dispăruseră din temniţă.

Numele acestuia din urmă era Staluvici — după cum scria în gazete — şi, precât se părea, prinţul izbutise să-l cumpere cu o sumă oarecare de bani, hotărîndu-l să fugă împreună cu el. Autorităţile ofereau un mare premiu pentru prinderea fugarului.

— Cine ştie ce ticăloşii o să pună iar la cale! — zise Sonia, adresându-se bătrânei cameriste. — Ar fi trebuit să-l păzească cu mai multă străşnicie... Dacă aş putea pune mâna pe el, n'aş şovăi nicio clipă să-l predau călăului.

— Şi ce ai avea din asta? — întrebă Saşa. — Nu uita că şi tu eşti condamnată la moarte.

— Ei şi? N'au decât să mă omoare! După ce

voiu fi dovedit nevinovăția lui Boris Verodin și prințul își va fi luat pedeapsa, pot să facă cu mine ce-or poftil

— Și cum vrei să dovedești nevinovăția lui Boris Verodin? — o iscodi bătrâna.

— Deocamdată nu știu nici eu, totuși va veni și ziua când voiu da de urma ticălosului care a pus mâna pe lăzile cu aur. De aceea am să și plec în curând din Petrograd, căci aici îmi pierd vremea fără niciun folos.

— Și încotro vrei să pleci?

— Spre coliba cărbunarului, unde am de gând să fac cele dintâi cercetări.

— Bine, însă știi doar că Urez s'a străduit și el să dea de urma hoțului?

— N'are afacc, inima îmi spune că eu voiu avea mai mult noroc.

— Tot îl mai bănuiești pe Potcikev?

— Atâta vreme cât omul nu va fi găsit, bănuielile mele se vor îndrepta numai asupra lui. — De altminteri, cred că și el se aține tot prin preajma colibei cărbunarului. Dacă s'ar face cercetări în pădure sunt sigură că s'ar pune mâna pe dânsul.... Ascultă-mă, nu știu de ce, dar am credința că aurul se află pe acolo pe undeva....

In clipa aceea se auzi sunând. Era Iesta Ulkitzki.

— Vrei să ne vestești dispariția prințului din închisoare? — zise Sonia, zâmbind.

— Da, — răspunse tânărul.

Apoi, istorisi tot ce știa, fără să pomenească însă nimic despre Vasilieff. Totuși, ceva trebuia el să mai spună celor două femei — și îi venea foarte greu. Era vorba de soarta tragică a lui Boris Verodin și a soției sale. Un suspin adânc scăpă de pe buzele tânărului.

— Ce-i cu dumneata, tovarășe Ulkitzki? — întrebă Sonia, bănuitoare. — Ne ascunzi ceva?

— Da, am o veste foarte tristă.... E vorba de Boris....

— Ce s'a întâmplat cu el? — strigă Sonia.

— Ați auzit despre nenorocirea petrecută de curând în Cronstadt?

— Da, e vorba de o casă care a fost aruncată în aer. Dar ce legătură există între aceasta și Boris Verodin?

Prințul plecă privirile în pământ, ca și cum s'ar fi simțit vinovat de ceva.

— Nenorocirea a fost, pentru noi, îndoit de mare — urmă el. — In casa aceea fusese transportat Boris Verodin, după evadarea lui din temniță...

— Și? Hai, vorbește! — stărui Sonia.

— Boris Verodin se afla în casă, când a avut loc explozia.

Un țipăt de groază izbucni în același timp de pe buzele celor două femei.

— Așa dar, Boris e mort? — izbuti să îngâne bătrâna cameristă.

— Dar asta nu e încă totul — urmă Iesta. — Și Natașa, care se dusese să-l ia de acolo, și-a găsit sfârșitul odată cu el... Abia intrase înăuntru, când toată clădirea fu distrusă de explozie.... Petroneff, care o însoțise, și o aștepta afară, a văzut cu ochii lui groaznica nenorocire....

Durerea Sașei nu mai cunoscu margini. Ea izbucni în blesteme sălbatece împotriva revoluționarilor, cari, după părerea ei, erau vinovați de moartea iubitei sale stăpâne.

In acest timp, Iesta Ulkitzki se simțea mai liniștit parcă, deoarece își dusese la capăt trista lui îndatorire. Și — ca o mângâiere — spuse celor două femei că Vasilieff se mai afla în viață. La început, acestea nu-i dădură crezare, dar în cele din urmă îndoiala lor se risipi, când prințul le istorisi tot ce știa cu privire la nobilul moșier.

Abia părăsi Iesta locuința lor, că Sonia se pregăti și ea de drum. Copleșită de mâhnire, bătrâna cameristă nici nu băgă de seamă că revoluționara

plecase, după ce-şi acoperise faţa cu un văl des, ca de obiceiu.

Sonia Petrovici îşi făcuse un plan hotărît. Fără să şovăie, ea se îndreptă spre sediul Comitetului Central, unde ceru să vorbească cu Ilino. Firește că nici n'o luară în seamă, căci mai în fiecare zi se prezentau sute de oameni cari cereau să fie primiţi de preşedintele Comitetului Central.

— Ascultă-mă, trebue neapărat să vorbesc cu tovarăşul Ilino — stărui ea. — Spune-i că e vorba de o femeie care vrea să-i dea lămuriri cu privire la comoara dispărută...

Servitorul o privi cercetător, apoi se depărtă. Nu trecu multă vreme şi se înapoiă, zicând că Ilino o poftea înăuntru.

Preşedintele Comitetului Central rămase întrucâtva surprins, când auzi despre ce era vorba. Privirile sale se îndreptară, spre aceea care intră în biroul lui. Deodată tresări, căci ochii scânteietori ai femeii îi păreau cunoscuţi.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei să-mi destăinuieşti? — întrebă el.

— Nu s'ar putea să stăm de vorbă între patru ochi? — zise Sonia, arătând spre un omuleţ aşezat la o masă şi care scria de zor.

Ilino făcu un semn secretarului său, şi acesta părăsi încăperea.

— De sigur că nu mă mai recunoşti, tovarăşe Ilino? — urmă tânăra. — Sunt Şonia Petrovici...

— Cine? — făcu preşedintele, sărind în sus.

— Sonia Petrovici.

— Şi ai venit să te predai? — In acest caz n'ai nimerit... Ai fi trebuit să te adresezi călăului...

Sonia îşi ridică vălul şi zise, oftând:

— Ştiu, sunt vinovată şi nu tăgăduiesc că-mi merit pedeapsa. Altminteri n'aş fi venit încoace... Da, e adevărat că i-am smuls lui Narickin taina lăzilor cu aur... Prinţul Potcikev m'a silit cu revolverul în mână, să-i destăinuiesc cele aflate... I-am

trădat pe Boris Verodin, salvându-mi viaţa în schimb... Totuşi, cuprinsă de remuşcări, am pornit în urma lui că să-l vestesc de primejdia ce-l ameninţa pe el şi tovarăşii săi... Au venit prea târziu, însă...

„Nenorociţii fură măcelăriţi... Numai eu şi Boris Verodin am scăpat cu viaţă.

„Astăzi am aflat că Boris Verodin şi-a găsit moartea într'o explozie care a avut loc în Cronstadt. Am venit aici ca să-l reabilitez, căci ştiu că a transportat aurul în pivniţa mânăstirii şi a zidit încăperea în care l-a depus. Dacă lăzile au dispărut, înseamnă că au fost furate de altcineva, iar Boris Verodin n'are nicio vină.

„Cât despre mine, am ajuns la capătul vieţii şi îmi aştept osânda... Repet, însă, că Boris Verorin nu e hoţ, ci omul cel mai nobil din câţi există pe pământ.

Ilino ascultase cu luare-aminte. De astă dată, nenorocita femeie îi apărea în altă lumină, o vedea cu alţi ochi decât până acum.

— Dar cine ţi-a spus că Boris Verodin e mort? — întrebă el, după un răstimp.

— Nu-mi e îngăduit să-ţi răspund la această întrebare. Dar cunosc un om care a văzut cu ochii lui nenorocirea şi care susţine că şi soţia lui Boris şi-a găsit moartea în clădirea distrusă de explozie.

Ilino bănui că era vorba de Petroneff. Chibzui dacă să-i destăinuiască adevărul, dar un glas lăuntric îl îndemnă să treacă totul sub tăcere. In acelaşi timp, un gând stăruia mereu în mintea lui.

Această femeie luase parte la tragica întâmplare, cu care prilej se nenorocise pentru totdeauna. Numai dânsa era în stare să pornească cercetări cari să ducă la descoperirea misterioşilor hoţi. Firește, fusese condamnată la moarte, dar ce rost avea moartea ei? Nu cumva putea să fie de folos Statului, dând o mână de ajutor pentru descoperirea

Cereţi mâine numărul 115 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

comorii, de care guvernul avea atâta nevoie, mai ales în clipele de faţă? Da, lăsând-o în viaţă ajungeau la un rezultat mult mai bun.

— Ascultă-mă ce vreau să-ţi spun, Sonia Petrovici — începu Ilino. — După legile ţării noastre, ţi-ai meritat moartea cu vârf şi îndesat... Eu, însă, nu sunt judecător şi nici nu vreau să te dau pe mâna autorităţilor. De asemeni, nu mă îndoiesc de spusele dumitale cu privire la nevinovăţia lui Boris, căci şi eu sunt de aceeaşi părere...

„Vreau să-ţi fac o propunere. După cât se pare, avem de-aface cu nişte hoţi foarte dibaci, căci altminteri ar fi fost cu neputinţă ca uriaşa comoară să dispară fără să lase cea mai mică urmă. Nu cred că Potcikev să fie hoţul, deşi se poate foarte bine ca el să ştie mai mult decât dumneata... Ascultă-mă, vrei să porneşti cercetări pentru descoperirea tâlharilor? Dacă ajungi la vreun rezultat, îţi făgăduiesc că mă voiu strădui din răsputeri să obţin graţierea dumitale.

Firește că Sonia primi, fără cea mai mică şovăială. După ce se mai sfătuiră câtva timp, revoluţionara îşi luă rămas bun dela Ilino şi plecă.

Preşedintele o urmări cu privirea. Făcuse, oare, bine, ce făcuse? Un glas lăuntric îi dădea dreptate. Firește, legile erau împotrivă — condamnata ar fi trebuit predată Cekei. Insă se petreceau atâtea lucruri ciudate pe vremea aceea! Şi câte nu se petrecuseră sub domnia Ţarului!

In cele din urmă, Ilino îşi văzu iarăşi de treburile sale, gândindu-se totuşi la preţioasele lăzi cari, într'o bună zi, aveau să intre în stăpânirea guvernului, să slujească la întărirea situaţiei sale.

De sigur că aceasta urma să aducă mult mai mult folos decât moartea unei femei nenorocite, care fusese şi aşa de-ajuns de pedepsită pentru greşelile ei.

Sonia se înapoiă acasă şi găsi pe bătrâna cameristă în odaia ei, unde plângea necontenit. Biata

femeie era desnădăjduită, căci toți aceia pe cari îi iubise, nu mai erau în viață. Ce rost mai avea ea pe lume? Deodată se gândi la Irina. Numai ea mai rămăsese, dintre toți cari îi fuseseră dragi.

Și dânsa îi făgăduise că se va înapoia în curând. La gândul acesta, Sașa se simți mai liniștită.

— Ei, ce-ai făcut? — întrebă ea, adresându-se Soniei.

Un zâmbet de mulțumire se înfiripă pe buzele țigăncii, care nu răspunse nimic, însă.

După puțin timp, revoluționara își făcu pregătirile de drum, iar noaptea părăsi casa cu o legătură pe braț.

In bilețelul lăsat în odaia ei, dădea de veste că pornise într'o călătorie îndelungată. Alături de bilețel se afla o sumă de bani, din cari bătrâna cameristă putea să se întrețină câtva timp.

A doua zi dimineața, când se trezi, Sașa rămase foarte mirată văzând că tovarășa ei nu dă niciun semn de viață. Mirarea bătrânei crescu la culme, când intră în odaia Soniei și băgă de seamă că patul acesteia nu era desfăcut.

Zărind bilețelul de pe masă, îl luă și după ce străbătu cele câteva rânduri, o tristețe adâncă se întipări pe chipul ei. Așa dar, acum rămăsese cu totul singură. Inainte vreme nutrise o ură înverșunată împotriva acestei femei, care îi pricinuise atâtea necazuri, dar mai târziu, dragostea lor pentru Boris Verodin le unise și bătrâna se simțea tot mai strâns legată de fosta ei vrăjmașă.

213. — Călătoria lui Vasilieff

Moșierul bătu la ușa casei prințului Ulkitzki, unde știa că locuia Petroneff și, uneori, agitatorul Urez, căci locuința prezicătoarei nu mai era sigură.

Petroneff, care dormea mereu îmbrăcat, de când știa că stăpânul său poate sosi dintr'o clipă într'alta, sări jos din pat.

— Slavă Domnului! — murmură el. — Da, ăsta e Vasilieff.... Să nădăjduim că vom pleca în curând, căci n'am deloc chef să mai rămân în Rusia multă vreme....

Pe scara ce ducea în vestibul, se întâlni cu Urez, care dormea de obiceiu foarte puțin.

Acesta se îndreptă spre ușă și trase zăvorul. Era într'adevăr Vasilieff care își salută prietenii, cu bucurie.

— Imi pare bine că ați venit, domnule Vasilieff zise Petroneff. — Tare mi-era teamă că fuga dumneavoastră nu va izbuti!

Moșierul zâmbi.

— Și prințul? — întrebă Urez. — A scăpat și el?

— Da — răspunse Vasilieff. — N'am avut încotro, căci i-am făgăduit că-i voiu reda libertatea. Știu că e un om rău, dar poate că de astă dată o să se îndrepte, deși nu prea îmi vine să cred una ca asta... Mâine dimineață autoritățile vor lansa un mandat de arestare împotriva mea... adică împotriva paznicului Staluvici, din ținutul Uralilor, dar n'au să pună mâna pe mine... nu, nu!... Ascultă-mă, Petroneff, ce se aude cu plecarea noastră? Te-ai pus în legătură cu Englezul?

— Totul e în ordine, domnule Vasilieff. Nici nu vă puteți închipui câtă bucurie mi-a pricinuit hotărîrea dumneavoastră de a părăsi Rusia. Ah, și ce o să se mai bucure tânăra fată, care crede că sunteți mort!

Moșierul rămase îngândurat.

— Ce-a spus când i s'a vestit moartea mea? — întrebă el, apoi.

— O, durerea sărmanei copile era fără margini! Abia am izbutit s'o mai liniștim nițel...

Chipul distinsului bărbat se însenină.

— Scumpa mea Irina! — murmură el, cu duioșie.

Apoi se posomorî iarăși la față.

— Aș vrea să vorbesc cu dumneata, Petroneff — zise el.

Și deoarece Urez vroi să se depărteze, adăugă:

— Rămâi, te rog, domnule Urez, căci ceea ce vreau să spun te privește și pe dumneata.

— Despre ce este vorba, domnule Vasilieff? — întrebă Petroneff.

— Ai fost de față, când s'au găsit veștmintele soției și copilului meu, nu e așa?

— Da.

— Hm... și, după câteva luni, cadavrele nenorocitelor au fost aruncate la țărm.

— Da, așa e — răspunse Petroneff.

— Le-ai văzut cu ochii dumitale?

— Nu, nu le-am văzut, căci pe vremea aceea eram în călătorie, fiind ocupat cu administrarea moșiilor.

Vasilieff rămase din nou pe gânduri.

— Trupurile lor au fost îngropate în Livadia, nu e așa? — urmă el, după un răstimp.

— Da.

— Ciudat! Tare aș vrea să mă duc acolo și să fac cercetări...

Urez, care până acum ascultase în tăcere, păru îngrijorat.

— Eu, unul, te sfătuiesc să nu te duci — zise el. — Mai ales acum, când situația e atât de turbure... Dacă ai luat vreo hotărîre, ar fi mult mai bine s'o amâni pentru mai târziu.

— In orice caz, înainte de plecarea noastră, mai am de făcut o călătorie — răspunse Vasilieff. — Trebue să pornesc neapărat spre Moscova.

— Spre Moscova? — exclamă Petroneff. — Ați uitat, oare, cât ați pătimit acolo ultima dată? Vreți să vă primejduiți iarăși viața?

Dar pe chipul moșierului se întipărise o hotărîre atât de neclintită, încât cei doi prieteni își dădură seama că orice încercare de a-l abate de la gândul său ar fi rămas fără niciun efect.

— Imi dai voie să te însoţesc? — întrebă Urez după ce schimbase cu Petroneff o privire plină de înţeles.

— Nu, trebue să călătoresc singur — răspunse Vasilieff. — De altminteri, tovărăşia dumitale nu poate decât să-mi primejduiască situaţia, căci eşti un om prea cunoscut şi cei cari te-ar însoţi, ar atrage asupra lor privirile tuturor. Eu, însă, vreau să rămân neobservat, căci numai astfel îmi pot ajunge ţinta.

Moşierul le destăinui ce avea de gând, apoi părăsi casa.

— Mă duc după el — zise Petroneff adresându-se agitatorului, când rămaseră singuri. — Zău, în unele privinţe se poartă ca un copil.

— Da, ai dreptate — îl încurajă celălalt. — Insă, numai contesa e vinovată de toate acestea. De ce s'a ascuns mereu? N'ar fi fost mult mai bine să-şi fi scos masca?

— Nu, dragul meu, nu sosise încă momentul. Firește, acum crede că Vasilieff e mort, căci habar n'are de descoperirea noastră. Când va afla adevărul, biata femeie va avea cea mai mare bucurie pe care i-o poate dărui viaţa.

După ce îşi îmbrăcă şuba şi-şi îndesă pe cap o căciulă, Petroneff porni în urma stăpânului său, al cărui plan îl bănuia el.

Vasilieff se ghemui într'un colţ al compartimentului, fără să-i treacă măcar prin minte, că era supravegheat de devotatul său.

Spre seară, trenul se opri în gara din Moscova.

Străzile erau cufundate în întunerec, căci se făcea mare economie de cărbuni, astfel că uzinele n'aveau destul combustibil. Vânzătorii de ziare strigau ultimele ştiri de pe frontul de vest — cari nu prea erau îmbucurătoare — şi trecătorii aproape că le smulgeau foile din mână.

Vasilieff, însă, trecu înainte nepăsător şi nu se

opri decât când ajunse la poarta mânăstirii.

O călugăriţă deschise ferestruica şi îl întrebă ce doreşte.

— Aş vrea să vorbesc cu maica stareţă — răspunse vizitatorul.

Poarta se deschise şi Vasilieff păşi în sfântul lăcaş. Şi aci se petrecuseră mari schimbări în ultimul timp. Călugăriţele păreau foarte îngrijorate şi se uitau cu teamă în jurul lor, ca şi cum ar fi fost ameninţate de primejdie.

În cele din urmă, moşierul se văzu înaintea stareţei, fosta prinţesă Olga de Dolgurov, care rămase încremenită când îl recunoscu.

— Cum... dumneata... aici? — băigui ea. — Aşa dar... mai eşti în viaţă... conte... domnule Vasilieff?

— Da, prinţesă, după cum se vede — răspunse moşierul, calm. — Te-aş ruga, însă, să-mi spui de la cine ai aflat despre moartea mea?

— Am auzit... mi s'a spus... ah, da, am aflat de la o doamnă.

— De la o doamnă? — stărui moşierul.

Stareţa chibzui cu înfrigurare. Omul acesta liniştit nu putea fi înşelat cu atâta uşurinţă.

— De la... doamna Wyrubova — răspunse ea, în cele din urmă.

— Ah, de la dânsa! — murmură celălalt, părând desamăgit.

Stareţa scoase un suspin de uşurare şi-şi vârî sub boneta albă câteva fire de păr care ieşiseră la iveală. Da, scăpase uşor din încurcătură.

— Maică stareţă — reluă Vasilieff, cu glas rugător — viu astăzi din nou la dumneata, ca să-ţi cer lămuriri asupra unei călugăriţe din ordinul „Maicilor cenuşii"... Zilele astea am căpătat dovada că Tatiana mai trăieşte... Nu ştiu ce s'a întâmplat atunci... poate că a fost o greşeală la mijloc... În orice caz, am venit la dumneata ca să lămurim lucrurile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot vorbești! — exclamă stareța.

Ochii sfredelitori ai moșierului nu se deslipeau însă o clipă de pe chipul ei.

— Maică, uită-te la mine, sunt un om nenorocit... poate că n'ai să mă revezi niciodată, căci în curând voiu părăsi Rusia pentru totdeauna. Vrei să mă lași să plec cu încredințarea că cunoști o taină care îmi apasă inima și că ai refuzat să mi-o desvălui, deși știai că aceasta m'ar face omul cel mai fericit de pe pământ?

Stareța se strădui să-și stăpânească turburarea. Nu, nu-i era îngăduit să facă destăinuiri, căci făcuse un jurământ — făgăduise că nu va desvălui niciodată această taină.

— Mi-ar părea foarte rău dacă ți-ai făcut iluzii cari nu se pot înfăptui — răspunse ea, cu tristețe. — Alungă-ți asemenea gânduri, căci sunt foarte primejdioase, domnule Vasilieff...

Moșierul o mai privi odată cercetător, apoi oftă din adânc.

— Știi dumneata cine mi-a spus că Tatiana trăiește? — urmă el.

Și, deoarece stareța îl privi întrebător, adăugă:

— Prințul Potcikev... Da, el mi-a spus asta...

— Prințul Potcikev... Nicolai de Potcikev? — De unde poate să știe el asta?

— Ba, mai mult, susține că a și văzut-o... și că dânsa e călugărița misterioasă care m'a îngrijit în timpul cât am zăcut bolnav.

Stareța zâmbi.

— Vorbe fără rost! — zise ea. — Dar unde se află acum prințul?

— Nu știu — răspunse moșierul, care nu vroia să pomenească nimic despre întâlnirea lui cu Potcikev și fuga acestuia din temniță. — Dar doamna Wirubova? Cum se simte biata femeie?

— E foarte mâhnită... Tare mi-e teamă că nu va putea îndura chinurile pricinuite de groaznicul

sfârşit al familiei imperiale. Deunăzi am primit vestea că şi fratele Ţarului, precum şi alţi prinţi înrudiţi cu el, au fost ucişi de revoluţionari. Spune, nu-i îngrozitor?

Moşierul clătină capul în semn de aprobare.

— Cel puţin dumneavoastră vă dau pace? — întrebă el, apoi.

Stareţa oftă.

— N'ai văzut oare, îngrijorarea întipărită pe feţele noastre? Abia acum trei zile, revoluţionarii au pătruns în sfântul lăcaş şi ne-au luat mai toate merindele. Ceea ce ne-a rămas, ajunge tocmai bine pentru o lună, astfel că vom răbda de foame toată iarna. Şi, în curând ni se vor lua şi sfintele odoare, căci toate mânăstirile au fost înştiinţate că trebue să depună metalul preţios ce-l au.

Moşierul clătină capul, preocupat de propriile sale gânduri. După puţin timp, fu dus în odaia Wyrubovei; cum îl văzu, fosta doamnă de onoare începu să se tânguiască, aşa cum îi era obiceiul.

Vasilieff încercă s'o mângâie şi o întrebă cari erau planurile ei pentru viitor.

— Vreau să mor... aceasta e singura mea dorinţă — murmură ea.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare.

— De când eşti aici? — întrebă, deodată, moşierul, care vroia s'o iscodească, nădăjduind să afle ceva cu privire la chestiunea pentru care venise încoace.

— De câteva zile — răspunse Wyrubova.

— Hm, atunci nu cred să fi aflat ce s'a petrecut. Ştii că Nataşa de Gogineff nu mai e în viaţă?

— Prinţesa Nataşa... a murit? — hăigui fosta favorită. — Ah, cum e cu putinţă? Doar am văzut-o chiar înaintea plecării mele din Petrograd... când i s'a dat drumul din închisoare.

Vasilieff îi istorisi tristul sfârşit al prinţesei, dar nu pomeni nimic despre Boris Verodin. La ce bun

s'o mai amărască, spunându-i că fiica prințului Gogineff se căsătorise cu un revoluționar?

— Da, mor cu toții... sau sunt uciși! — îngână Wyrubova. — Ah, sărmana femeie merita o soartă mai bună! Dacă ai văzut ce bucuroasă era că izbutise să-și recapete libertatea! Domnul Halbah, tovarășul nostru, a depus în favoarea ei.

— Da, știu — zise moșierul. — Dar ia spune-mi, doamnă Wyrubova, cum se face că nu te miră de loc că mă vezi în viață? Doar și dumneata trebue să fi aflat despre condamnarea și executarea mea?

Fosta favorită roși până în albul ochilor și păru foarte încurcată. Chiar în dimineața aceea, primise o scrisoare de la Petroneff, în care acesta îi zugrăvea pe scurt ce se întâmplase cu Vasilieff și-i dădea de veste că moșierul va veni la Moscova, pentru a vorbi cu dânsa.

— Am aflat printr'o întâmplare — răspunse ea, șovăind.

Moșierul tresări. De unde prinsese ea de veste, cu toate că trăia retrasă în mânăstire? Numai Urez, Petroneff și Iesta Ulkitzki știau despre salvarea lui — și asta abia de trei zile. Cum fusese înștiințată ea atât de repede?

— N'aș putea să știu și eu cine v'a informat că n'am murit? — întrebă Vasilieff.

— Nu, nu pot să-ți răspund la această întrebare, căci am făgăduit că voiu trece sub tăcere numele persoanei care mi-a făcut destăinuirea.

— Dumnezeule, ce înseamnă toate astea? — exclamă Vasilieff. — Pretutindeni numai taine..... Zău, mi-e teamă să nu-mi pierd mințile... Dar cum ai ajuns dumneata în mânăstire?

— Din păcate, nu-ți pot răspunde nici la asta.

— Prezicătoarea te-a trimis încoace? Există vreo legătură între ea și mânăstire?

— Da, doamna Barobleur m'a recomandat stareței — răspunse Wyrubova.

— Cunoşti mai de aproape pe bătrâna prezicătoare? — întrebă moşierul.

— Nu prea, căci am vorbit rareori cu dânsa, deşi locuiam în casa ei. O singură dată am stat de vorbă mai mult timp. Ea trebuind să plece într'o călătorie, m'a rugat să-i ţin locul şi mi-a dat unele lămuriri ca să fiu în siguranţă, dacă revoluţionarii vor percheziţiona casa... Totul a mers de minune până într'o bună zi, când înşelătoria a ieşit la iveală. Ştii că am lâncezit în temniţă câteva luni... apoi, însă, mi s'a dat drumul.

— Când te-ai văzut ultima dată cu bătrâna?

— Acum câteva săptămâni.

— Şi ştii unde se află?

Wyrubova şovăi câteva clipe.

— Da, am adresa ei, dar nu mi-e îngăduit s'o spun nimănui. Dealtminteri, e şi foarte firesc, căci bătrâna vrea să trăiască în tihnă şi să nu i se mai amintească nimic cu privire la meseria ei.

Moşierul cuprinse mâna fostei favorite şi îşi aţinti privirile în ochii ei.

— Doamnă Wyrubova, dacă vrei să-mi faci un bine, destăinuieşte-mi unde se află Denise Baroboleur!

Fosta favorită se lăsă înduplecată şi, pentru a nu-şi călca jurământul, scrise pe o bucată de hârtie adresa prezicătoarei şi o înmână nobilului bărbat.

— Iţi mulţumesc din toată inima — zise acesta, vârînd hârtia în buzunar. — Cred că-ţi mai aminteşti că mă interesam de nişte portrete cari se aflau în casa prezicătoarei? Chiar dumneata ai rugat-o să-mi dea unul din ele, pe care l-am primit în vremea când zăceam bolnav în palatul Gogineff...

— Da, îmi amintesc.

— Şi nu ştii nici acum pe cine înfăţişau acele portrete?

Wyrubova chibzui câteva clipe, apoi răspunse cu hotărîre:

— Ba da, știu.

— Ei, ia s'auzim — făcu moșierul.

— E vorba de o doamnă al cărui nume nu-l cunosc; venea însă foarte des în casa prezicătoarei, care mi-a și recomandat-o. Necunoscuta vroia și ea să intre în rândurile monarhiștilor, dar n'am avut încredere într'însa, fiindcă nu vroia să-și spună numele cu niciun chip și venea mereu altfel travestită. Astfel, uneori avea înfățișarea unei femei din lumea bună, alteori venea îmbrăcată ca țărancă, sau ca o călugăriță din ordinul „Maicilor cenușii".

Turburarea moșierului atinse culmea.

— Și n'ai izbutit niciodată să-i afli numele? — întrebă el.

— Nu... niciodată.

— In sfârșit, poate că bătrâna va fi în stare să-mi spună cine e ciudata femeie — încheiă Vasilieff, răsuflând oarecum ușurat, căci acum avea el puțin un punct de sprijin.

După cât se părea, Potcikev avea dreptate în susținerile lui. Tatiana trăia? Lămurirea acestei taine n'o putea căpăta decât de la bătrâna prezicătoare.

Moșierul își luă rămas bun și părăsi mânăstirea, străbătând agale străzile cufundate în beznă. Deocamdată, n'avea niciun motiv să se grăbească, fiindcă trenul său pleca abia peste câteva ceasuri.

Clădiri mari, impunătoare, se zăreau prin beznă. Deasupra tuturor se înălța o cupolă uriașă, în vârful căreia se afla o cruce.

Era Kremlinul. Gândurile lui Vasilieff se îndreptară spre trecut. In copilărie se jucase adesea în minunatele încăperi — ba, își aminti chiar că, odată, Țarul Nicolaie — pe atunci încă Țareviciu — îl lovise pe spate cu o cravașă. Țarul Alexandru, tatăl său, fusese martor la această scenă și-și mustrase fiul cu asprime, în timp ce pe el, Vasieff îl îmbrățișă cu dragoste.

Asemenea scene se mai petrecuseră şi în alte dăţi. Firea violentă a Ţareviciului ieşea întotdeauna la iveală şi părintele său îl mustra mereu. Ba, odată îl pedepsise chiar cu câteva ceasuri de arest.

Toate acestea aţâţară ura prinţului împotriva prietenului său.

Vasilieff zâmbi îndurerat.

Fusese, oare, Ţareviciul, într'adevăr prietenul său? Sau îl urîse întotdeauna? Şi Potcikev nu aţâţase mereu această ură? Nu se silise el întotdeauna să-i desbine?

Un suspin adânc ieşi din pieptul lui Vasilieff... Apoi veni lovitura hotărîtoare... Tatiana Gloria, cea mai frumoasă dintre femei, apăru în viaţa lui şi făcu din el omul cel mai fericit de pe pământ. Iar Ţarul Alexandru le dădu binecuvântarea... ceea ce aţâţă şi mai mult ura celorlalţi.

Apoi se petrecu ceva ruşinos. Vasilieff era un adevărat prieten al poporului şi se alăturase unei mişcări, din care făceau parte mulţi prinţi şi multe personalităţi de seamă. Aceştia vroiau să creieze o Rusie liberă, în care poporul să poată hotărî de soarta lui. Toată lupta lor era îndreptată numai împotriva linguşitorilor, cari roiau în jurul Ţarului şi-l informau greşit asupra celor ce petreceau în ţară.

In cele din urmă, Vasilieff fu arestat. Cercetările ţinură multă vreme; i se luară nenumărate interogatorii, i se arătară scrisori falşificate — despre cari i se spuse că fuseseră găsite în locuinţa lui — apoi Ţarul porunci întemniţarea sa în grozava celulă numărul optsprezece din Schlüsselburg.

Da, suferise foarte mult în viaţa lui... După o deţinere îndelungată, fu eliberat din temniţă. Intre timp, soţia şi copilaşul său se aruncaseră în mare, iar cadavrele lor fură pescuite abia peste câteva luni. Aceste veşti îi fură aduse la cunoştinţă după ce părăsi închisoarea, după ce fu liberat din masca

de fier care îi acoperise faţa, pentru ca nimeni să nu-l poată recunoaşte.

Atunci se înapoiă pe una din moşiile sale, unde locui în singurătate, departe de oameni. Intre timp, averea lui din străinătate se făcuse de trei sau de patru ori mai mare. Plecă şi el în străinătate, unde vroia să-şi găsească uitarea... Dar se înapoiă în Rusia, căci îşi iubea patria, cu ogoarele ei mănoase, îşi iubea poporul...

In sfârşit, izbucni revoluţia, care răsturnă tot ce se înfăptuise până atunci... Nimeni n'ar fi bănuit aceasta înainte cu doi, trei ani... Oameni, cari înainte vreme nu însemnaseră nimic în această ţară, ajunseseră acum în fruntea ei şi nimiciseră tot ce amintea de fostul regim...

Vasilieff îşi urma drumul.

Adâncit în gândurile sale, el nu zări pe cei doi indivizi suspecţi, cari îl urmăreau — nu auzi şoaptele lor şi nici nu băgă de seamă pumnalul care strălucea în mâna unuia din ei.

Deodată, un ţipăt izbucni de pe buzele sale. Abia apucă să ridice braţul căci stiletul sclipi fulgerător deasupra capului său.

Ucigaşul izbi, dar lovitura dădu greş — apoi mai încercă odată...

— Dumnezeule, Ţie îţi încredinţez...

In acea clipă se auzi o detunătură — criminalul rămase o clipă nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ, în timp ce tovarăşul său pieri în beznă, scoţând o înjurătură.

Deodată, moşierul zări lângă el un bărbat înalt. Purta o şubă şi o căciulă mare, iar în mână mai avea revolverul cu care împuşcase pe ticălos.

— Am sosit tocmai la timp, domnule Vasilieff — zise el, zâmbind.

— Dumneata... Petroneff? — exclamă moşierul — Cum ai ajuns aici?

— Foarte simplu... Urez m'a sfătuit să pornesc în urma d-voastră, căci ştia cât de puţin prevă-

zător sunteţi... Aşa că v'am urmărit atât în drumul spre mânăstire, cât şi după ce aţi plecat de acolo.

„Când v'aţi oprit înaintea Kremlinului, cei doi indivizi v'au privit cu luare aminte, apoi s'au luat după d-voastră. Intunerecul şi ceaţa au fost prielnice atât pentru cei doi ticăloşi, cât şi pentru mine. Şi, cândt icăloşii s'au năpustit asupra d-voastră, s'a dovedit cât de cuminte a fost hotărîrea lui Urez.

Paşi răsunară în apropiere, astfel că Petroneff încercă să pornească mai departe, împreună cu stăpânul său. Acesta, însă, se împotrivi şi privi cu milă la individul care zăcea la pământ şi despre care nu ştiau dacă murise sau mai era în viaţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n'avem timp de pierdut! — şopti Petroneff. — Lasăţi-l în pace, căci au să-l găsească ceilalţi, dacă tovarăşul său nu se va interesa de el. Veniţi, până nu e prea târziu... Ştiţi, doar, ce vă aşteaptă dacă veţi fi arestat...

Moşierul îşi dădu seamă că credinciosul său servitor avea dreptate, astfel că se depărtă în cea mai mare grabă.

După două ceasuri, amândoi se aflau pe peronul gării, unde trenul urma să sosească dintr'o clipă într'alta. Până acum, Vasilieff nu scosese nicio vorbă, fiind mereu preocupat de convorbirile avute cu starеţa mânăstirii şi doamna Wyrubova. Deodată, se încleştă de braţele însoţitorului său:

— Petroneff, aş vrea să-ţi spun ceva...

Credinciosul servitor tresări. Contesa îi poruncise să păstreze tăcere asupra acelei chestiuni. Va izbuti el oare să-şi respecte făgăduiala? Intâmplările petrecute în ultima vreme, începuseră să lumineze întunecata taină.

— Ascultă-mă, Petroneff, — zise moşierul — înaintea plecării mele te-am întrebat dacă ai văzut cu ochii dumitale cadavrul soţiei mele şi al copilului...

Cereţi mâine numărul 116 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Da, îmi amintesc de asta.

— Ei bine, întrebarea mea avea un motiv foarte temeinic... Știi că am fugit din temniță împreună cu prințul Potcikev... Inainte de aceasta, însă, drept recunoștință pentru ajutorul meu, prințul mi-a desvălui o taină. La început n'am vrut să-l cred, căci știam prea bine că omul acesta e în stare să făptuiască orice josnicie... apoi, însă, a început să mă frământe îndoiala. Această taină e cea ce m'a hotărît să plec la Moscova.

„Potcikev mi-a destăinuit că soția mea e în viață, că a zărit-o cu ochii lui, în coliba unui cărbunar, și că purta uniforma călugărițelor din ordinul „Maicilor cenușii" — așa dar aceeași uniformă pe care o purta și când m'a îngrijit pe mine... Ei, ce zici de asta?

Petroneff avusese timpul să se reculeagă, astfel că pe chipul său nu se zărea nimic din turburarea care îl frământa. Ba, dimpotrivă, făcu pe miratul.

— Asta e cu neputință! — zise el. — Cum poate să afirme prințul așa ceva? Nu, de sigur că s'a lăsat amăgit de o asemănare, sau, după cum bănuiați și d-voastră, a făcut-o din răutate, ca să vă pricinuiască griji zadarnice.

Moșierul ridică mâna în semn de împotrivire.

— Cu toate acestea, am motive puternice să cred că nu m'a mințit — replică el. — De aceea am și plecat la Moscova și m'am dus să stau de vorbă cu stareța mânăstirii. De altminteri, bănuielile se treziseră în mintea mea încă atunci când am fost pentru prima oară în Moscova și am vorbit cu stareța — fosta prințesă Olga de Dolgurov — care era odinioară o foarte bună prietenă a soției mele. Cred că-ți amintești și dumneata de dânsa... era doamnă de onoare la Curtea Țarului Alexandru.

Petroneff clătină capul în semn de încuviințare.

Toate acestea le știa el mai bine și cu mult înaintea lui Vasilieff.

— Ei bine, stareța susține cu tărie că nu cunoaște nicio călugăriță din ordinul lor, care să fie soră de caritate în Petrograd. Eu, însă, sunt încredințat că nu vrea să destăinuiască ceea ce știe...

Moșierul tăcu, așteptând parcă lămuriri din partea credinciosului său servitor. Dar acesta nu spuse nimic.

— După aceea, am stat de vorbă cu doamna Wyrubova, care se află și ea în mânăstire — urmă Vasilieff. — Aceasta nu păru deloc mirată când mă văzu înaintea ei... Zău, nu știu ce să mai cred din toate astea...

— Da, e foarte ciudat — încuviință Petroneff.

— Doamna Wyrubova mi-a destăinuit că misterioasă călugăriță era foarte bună prietenă cu prezicătoarea Denise Barobleur și că, în urma recomandației acesteia, luase parte la întrunirile monarhiștilor. Insă, fosta favorită a Țarinei nu prea avea încredere în această femeie misterioasă, care refuza cu încăpățânare să-și spună numele și apărea mereu sub altă travestire. Asta e tot ce am putut afla dela doamna Wyrubova și am impresia că a spus adevărul. Dar ce să rețindin toate astea? Nu știu de ce, dar inima îmi spune că bătrâna prezicătoare știe lucruri cari m'ar interesa foarte mult... Ascultă-mă, dumneata o cunoști mai de aproape?

— Nu, de unde s'o cunosc, domnule Vasilieff? — răspunse celălalt.

— Am adresa ei... Bătrâna locuiește în Franța, unde se spune că are o moșie.

Petroneff începu să dea semne de neliniște.

— Petroneff, ia spune, dumitale nu ți-a trecut niciodată prin minte că s'ar putea ca soția mea să mai fie în viață?

— Nu, niciodată, domnule Vasilieff — răspunse celălalt, cu hotărîre.

Moşierul rămase pe gânduri, în timp ce servitorul său îl privea cu coada ochiului. Petroneff simţea o milă adâncă pentru acest bărbat, pe care îl stima şi-l servise cu devotament o viaţă întreagă. Înainte vreme nu fusese nevoit să-l mintă — acum, însă, trebuia să-i ascundă adevărul şi aceasta îl îndurera nespus.

— Unde se află Irina? — întrebă Vasilieff, la un moment dat. — Nu cumva ştii în ce loc trebuia să aterizeze avionul cu care a plecat?

— Ba da, ţinta lor era o vilă din apropiere de Fontainebleau, în Franţa, — răspunse Petroneff.

— Cum, vila prezicătoarei Denise Barobleur? — strigă moşierul, surprins.

— Da, căci deocamdată va fi la adăpost acolo — încuviinţă servitorul. — Ce-i drept, la început mă hotărîsem s'o trimit la moşia pe care prinţul Ulkitzki o administrează în numele d-voastră, apoi însă, m'am răzgândit. Dacă aş fi avut cea mai mică bănuială că d-voastră mai sunteţi în viaţă, aş fi amânat călătoria cu două sau trei zile şi atunci aţi fi putut părăsi Rusia cu acelaşi avion.

Un zâmbet de fericire se ivi pe buzele moşierului.

— Aşa, însă, bucuria Irinei va fi cu atât mai mare, când cel pe care îl socotea mort de mult, se va ivi pe neaşteptate înaintea ei.

Totuşi, Petroneff luă hotărîrea să telegrafieze cât mai curând contesei că Vasilieff aflase adevărul şi că va sosi peste puţin timp în Franţa.

— Să nădăjduim că atunci se vor lămuri şi toate tainele astea — îşi zise Petroneff, în timp ce trenul intra în gară.

Cei doi bărbaţi urcară în compartimentul lor şi peste puţin, convoiul porni iarăşi spre Petrograd.

O ceață deasă acoperea talzaurile pe care plutea vaporul suedez, pe bordul căruia se aflau Boris Verodin și Agata, fiica profesorului Protoff.

Cei doi tineri erau cu ochii în patru, căci revoluționarii își aveau pretutindeni spionii lor, cari urmăreau pe toți aceia cari li se păreau suspecți. Puterea vestitei Ceka se întindea chiar și în străinătate, unde mulți fugari — condamnați de tribunalul revoluționar — își găsiseră moartea, răpuși de pumnalele agenților cekiști.

Boris Verodin, sau Cristian Orensen — cum se numea pe vapor — și presupusa lui fiică, ocupau două cabine alăturate. Peste zi erau întotdeauna împreună, iar masa o luau chiar într'una din cabine, căci tânărul vroia să dea ochi cât mai puțin cu ceilalți pasageri.

Mari griji îl frământau când privea spre tânăra fată de lângă el. Când îi rostea numele — Agata începuse să-l tutuiască, chiar atunci când alții nu erau de față — glasul ei răsuna nespus de duios. Și, cu cât înțelegea mai bine simțimintele tovarășei sale, cu atât mai desnădăjduit se simțea, căci știa că niciodată nu-i va purta decât o prietenie sinceră — dar nimic mai mult. Gândurile lui, năzuințele lui se îndreptau numai spre aceea care fusese soarele, fericirea vieții sale.

In acea zi, Agata se așezase la fereastra cabinei și privea marea spumegând. Din timp în timp, privirile i se îndreptau cu duioșie spre chipeșul ei tovarăș.

— Vine furtună, Boris — zise Agata, apropiându-se de masa pe care se aflau barba și peruca lui.

— Vom fi în curând la Helsingfors — murmură el, numai ca să răspundă ceva.

— Și cât timp vom rămâne acolo?

— Nu știu, același vapor ne va duce mai de-

parte. In orice caz, cred că vom sta la Helsinglors cel mult o zi.

— Boris, de ce nu-mi rosteşti numele mai adesea? — urmă Agata, privindu-l cu dragoste.

Un zâmbet silit se ivi pe buzele revoluţionarului.

— Astea sunt grijile tale, copilo? — răspunse el. — Ştii doar că un părinte nu prea spune fiicei sale pe nume, ci „fiica mea" sau „copila mea". Tatăl dumitale nu făcea la fel?

— Tatăl meu? — zise Agata, clătinând capul.

Sărmana copilă avea simţimântul că ultimele întâmplări se petrecuseră de foarte multă vreme. Pentru ea nu mai exista pe lume decât tânărul acesta chipeş, care o vrăjise.

Boris vru să schimbe vorba, căci tăcerea sau întrebările şi răspunsurile acestea scurte îl chinuiau mult.

— La drept vorbind ce ştii despre tatăl tău? — încercă el s'o iscodească. — Cum ai aflat despre grozăviile cari se petreceau în subterană?

— Ah, nu ştiu nici eu! — răspunse ea şi ochii i se umplură de lacrimi. — Tatăl meu era un om bun până ce a făcut cunoştinţă cu Barickin. De atunci, a căzut din ce în ce mai jos... Barickin a fost piaza lui rea...

— Piaza rea! — repetă Boris, şi fiori de groază îi străbătură trupul, gândindu-se la clipele petrecute în casa aceea blestemată.

— Da, a fost piaza lui rea — mai zise Agata. N'aveam voie să părăsesc locuinţa lui, căci atunci s'ar fi descoperit ascunzătoarea tatălui meu.

— Aşa dar, în ultimul timp, amândoi aţi fost prizonierii doctorului Barickin?

— Da.

— Şi tatăl tău se învoise să te logodeşti cu medicul?

— Aşa se pare, căci nu s'a împotrivit de fel... De altminteri, nu-l interesa decât marea lui descoperire, care la urmă l-a nenorocit.

In acea clipă se auziră paşi pe coridor şi, bănuind că chelnerul se va ivi în curând, Boris vroi să-şi pună barba falşă. Agata, însă, nu-i lăsă timp şi, plecându-se spre el, murmură cu glas tremurător:

— Sărută-mă, Boris!

Revoluţionarul tresări. Venise clipa de care se temuse mereu. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul şi încercă să ia în glumă vorbele ei.

— Firește că te sărut — zise el. — De ce nu şi-ar săruta un părinte copila-i dragă?

Şi vru s'o sărute pe frunte, când fata se aplecă şi mai mult şi-şi lipi buzele de ale sale, în timp ce braţele-i îl îmbrăţişară cu patimă.

Inspăimântat, Boris închise ochii şi se simţi cuprins de aceeaşi dorinţă care îi răpise judecata şi atunci, în pivniţa mânăstirii, când Sonia Petrovici i se dăruise toată.

De astă dată însă, izbuti să se stăpânească. Nu, această copilă trebuia să rămână curată, nu-i era îngăduit să se atingă de dânsa! Işi pusese în gând, doar, s'o ducă la Londra şi s'o dea în paza Natașei, în timp ce el avea să pornească pe urmele hoţilor aurului.

Deodată se ridică şi, luându-şi o înfăţişare nepăsătoare, o mângâiă pe păr:

— O să rămâi niţel singură, copila mea, — zise el. — Vreau să mă duc sus pe punte, ca să întreb cât timp stăm la Helsingfors.

Agata păru desamăgită şi ochii-i se umplură de lacrimi. De ce nu vroia el să înţeleagă că dragostea o mistuia, că aştepta cu dor îmbrăţişările sale? Oare nu făgăduise tatălui ei că o va ocroti întotdeauna, că n'o va părăsi până la sfârşitul vieţii? Nu era logodnicul ei?

In acest timp, Boris Verodin îşi pusese barba şi peruca falşă, şi-şi trăsese căciula peste urechi, deoarece sus, pe punte, sufla un vânt îngheţat.

Când se văzu pe puntea vasului, un suspin de

ușurare scăpă de pe buzele sale; se hotărî să coboare în cabină abia după câteva ceasuri.

Un reflector își arunca, din când în când, lumina peste marea înfuriată. Căpitanul vasului, un bărbat cărunt, cu ochi albaștri și fața pârlită de soare, se rezemase de parapet și părea foarte îngrijorat. Nori negri acopereau cerul, iar în depărtare se zărea o dâră albă, ca și cum un gheţar uriaș zăgăzuia marea.

— Ne amenință vreo primejdie, domnule căpitan? — întrebă Boris Verodin în limba suedeză, pe care o învățase dela un inginer suedez cu care fusese în Siberia.

Căpitanul se întoarse spre el, zâmbi, apoi răspunse:

— Prin locurile astea suntem veșnic în primejdie dragul meu! Abia săptămâna trecută a fost aruncat în aer un vas de comerț american. Marea e plină de mine, astfel că trebue să fim cu mare băgare de seamă... După părerea mea au să treacă doi, trei ani până ce marea va fi curățită.

Boris Verodin se depărtă și începu să se plimbe cu pași mari pe coverta vasului. Gândul la Agata îl preocupa mereu. Să-i destăinuiască oare că era însurat, că soția lui era cea mai frumoasă femeie din tot cuprinsul Rusiei?

Un glas lăuntric îl îndemna să nu-i spună nimic, căci nu era încă momentul! După ce vor fi la adăpost, după ce o va duce într'o casă unde se va simți bine, biata copilă va putea să afle cruda veste. Acolo va izbuti mai curând să-și învingă durerea, decât aci pe marea frământată de furtună.

Se lăsase un întunerec de nepătruns, vântul sufla cu atâta putere, încât îți tăia răsuflarea. Câțiva pasageri, cari vroiau pesemne să iasă la aer curat, își făcură apariția pe punte, dar se retraseră repede.

De câtva vreme doi bărbați, învăluiți în mantale largi, urmăreau cu luare-aminte pe singuratecul călător, care în ciuda timpului rău rămăsese încă pe covertă.

— Orice-ai zice, individul mi se pare tot mai suspect! — murmură unul din ei, când Boris Verodin se afla iarăşi la oarecare depărtare.

— Hm, cum spuneai că-l cheamă? — întrebă celălalt.

— Cristian Orensen şi paşaportul lui poartă viza consulatului suedez din Petrograd.

— Bănuieşti că...

Işi curmă vorba, căci tânărul revoluţionar îşi făcuse iar apariţia.

— Mai că-mi vine să cred că barba asta nu e tocmai a lui — urmă individul, care se numea Tişcerin, după ce Boris trecu pe dinaintea lor. — Hm, tu ce zici?

— Asta bănuiam eu de mult — răspunse celălalt, care se numea Sernov. — Zău, dacă aş apuca-o mai vârtos, tare mi-e teamă că aş rămâne cu ea în mână...

— Individul călătoreşte însoţit de fiica lui şi se dă drept negustor, nu e aşa? — întrebă Tiscerin.

— Intocmai, — încuviinţă tovarăşul său, izbucnind într'un râs batjocoritor. — Da, halal de aşa fiică! După părerea mea, omul ăsta n'are decât treizeci de ani.

— Eu nu-i dau nici atât.... De ce o fi cerut să li se servească masa în cabină şi nu mănâncă împreună cu noi? Fii pe pace, după ce vom ajunge în Helsingfors vedem noi ce-i cu ei... Până atunci, însă, tare aş vrea să arunc o privire în cuferele lui.

— Da, bună idee! — încuviinţă celălalt, cu însufleţire. — Bănuiesc că omul ăsta e un personaj de seamă.

Boris Verodin care, habar n'avea că stârnise curiozitatea celor, doi indivizi coborî în sfârşit în cabina lui, pe care o găsi goală. — Agata plecase între timp. Aşa dar, răsuflă uşurat, căci i-ar fi venit tare greu s'o roage să părăsească încăperea, pentru ca să se poată culca.

Tânărul zăvori uşa şi se vârî în pat. Dar gândurile îl copleşiră iarăşi, răpindu-i somnul atât de

mult dorit. Din când în când tresărea speriat, căci vaporul trosnea din încheieturi luptând cu greu împotriva talazurilor furioase.

La un moment dat auzi un sgomot la peretele cabinei. Cuprins de bănuială, tânărul revoluționar rămase nemișcat, prefăcându-se că doarme. După câteva clipe, întinse mâna dealungul peretelui, în spre partea de unde se auzea sgomotul. Ceva ascuțit, care se mișca, îi înțepă degetul.

Boris Verodin rămase la început surprins, apoi zâmbi batjocoritor. Simțise vârful unui sfredel. De partea cealaltă a peretelui se afla cineva care vroia să-l spioneze. Cel mai bun lucru ar fi fost să se strecoare binișor afară din cabină și să cerceteze cine era acela care se interesa de el. Totuși, mai așteptă câteva clipe, până ce sfredelul fu tras înapoi. Dar sgomotul se repetă și, după puțin timp, vârful sfredelului ieși din nou la iveală și, anume, foarte aproape de locul unde apăruse prima dată.

Necunoscutul mai făcu vreo câteva găuri, apoi tăcerea se lăsă din nou și Boris adormi liniștit, după ce luase hotărîrea ca, a doua zi, să cerceteze cine locuia în cabina alăturată.

Intr'adevăr, dimineața se adresă chelnerului, care îi răspunse că încăperea vecină era ocupată de un Rus, Tișcerin.

Revoluționarul zâmbi. Numele i se părea cunoscut. Unde îl mai auzise oare?

Deodată își aminti. Un bărbat cu același nume fusese odinioară în slujba Ohranei și pusese la cale câteva pogromuri. Nu cumva se ocupa și acum de ticăloșii asemănătoare?

Tânărul rămase pe gang. Intre timp, furtuna se potolise. Marea era liniștită, iar cerul senin; totuși domnea un ger strașnic.

La un moment dat, ușa unei cabine se deschise și un bărbat ieși pe gang. Când dădu cu ochii de Boris Verodin, rămase o clipă locului, apoi se îndreptă spre cabina în care locuia Tișcerin. Bătu

la ușă, iar după aceea intră în încăperea al cărei perete fusese sfredelit în ajun.

Boris Verodin rămase pe gânduri. Și omul acesta i se părea cunoscut. In cele din urmă, luă hotărîrea ca în acea zi să stea la masă cu ceilalți, pentru ca să poată vedea mai de aproape pe cei doi bărbați.

Agata își făcu apariția, cu zâmbetul pe buze.

— Ai dormit bine, copila mea? — o întrebă presupusul negustor.

— Da, foarte bine, tată — răspunse ea.

— Hai să facem o plimbare pe punte — urmă Boris, oferindu-i brațul.

Cei doi păși pe coverta vasului, unde fură întâmpinați de căpitan.

— Ei, ce se mai aude cu minele, domnule căpitan? — îl întrebă Boris, zâmbind. — Ai pescuit vreuna astă noapte?

— Să nu-ți închipui că e atât de ușor să ne strecurăm printre ele — răspunse Suedezul, îngrijorat. — Aș fi bucuros să mă văd odată trecut de Helsingfors... Ah, blestemate vremuri!

Tânărul știa că putea să se bizuie pe căpitan, astfel că se apropiă de el și-l întrebă:

— Ascultă-mă, știi ceva despre un oarecare Tișcerin, care ocupă cabina de lângă a mea?

Suedezul îl privi mirat, apoi zise:

— De ce îmi pui această întrebare, domnule Orensen?

— Pentrucă văd că se interesează foarte mult de persoana mea — deși nu știu ce l-o fi îndemnând la asta. De pildă, l astă noapte a găurit, în câteva locuri, peretele cabinei mele....

Căpitanul clătină capul.

— Atunci, bagă de seamă, domnule Orensen — zise el. — Tișcerin ăsta e socotit drept unul din cei mai destoinici agenți ai Cekei și călătorește foarte adesea pe bordul vasului meu. Acum vreo trei săptămâni, un alt călător a prins o convorbire

pe care dânsul a avut-o cu un Rus, anume Sernov. Era vorba de un oarecare Boris Verodin, pe care vor să pună mâna cu orice chip, căci acesta a dosit o comoară, foarte prețioasă pentru noul regim.

Suedezul izbucni într'un hohot de râs, apoi urmă:

— Știți, domnule Orensen, dacă Verodin ăsta, sau cum l-o fi chemând, a izbutit să facă o asemenea ispravă, atunci merită toată stima și admirația noastră....

Tânărul se întunecă la față. Totuși, nu-și pierdu cumpătul, ci își luă rămas bun dela căpitan și, după ce o rugă pe Agata să-l aștepte puțin, coborî scara, îndreptându-se spre cabina lui. Tocmai vroia să pună mâna pe clanță, când un individ deschise ușa și încercă să se strecoare pe lângă el. Dar Boris nu stătu la gânduri și-l înșfăcă de guler.

— Ei, ce cauți în cabina mea, stimabile? — se răsti el, scuturându-l cu putere.

— Cum vă trece prin minte... am greșit doar ușa! — răspunse celălalt, cu îndrăzneală.

Boris Verodin îi dădu drumul și privi întunecat după el. In cele din urmă intră în cabină și-și cercetă valiza. Dar aceasta era neatinsă — pe semne că individul îl auzise apropiându-se și atunci renunțase la hotărîrea lui.

Revoluționarul încuiă cu grijă ușa cabinei, apoi reveni pe punte.

In acea zi, cei doi Ruși nu se arătară deloc.

Din când în când, Boris Verodin dădea o raită prin cabină, pentru a se încredința dacă totul e în ordine. Deoarece știa că e iscodit prin găurile făcute în perete, rămase tot timpul cu barba și peruca falșă.

Căpitanul vasului păru foarte nemulțumit, când, a doua zi dimineață, unul din cei doi Ruși se apropiă de el.

Marea era iarăși agitată și valurile se izbeau cu putere de pereții vasului, care era asvârlit încoace și încolo, ca o minge.

Individul rugă pe căpitan să-i acorde o scurtă convorbire.

— Ce vrei dela mine? — întrebă acesta, supărat, — Vezi, doar că n'am vreme de pierdut! Dacă nu sunt cu ochii în patru, sburăm în aer cu toții, căci marea e plină de mine... Dacă e vorba de un lucru însemnat, spune ce ai de spus, dar cât mai pe scurt...

— Bine, domnule căpitan, n'am să-ți răpesc timpul. Vroiam să trimit, prin telegrafia fără fir, o depeșă adresată unui crucișător rusesc, care se află prin apropiere.

— O depeșă? — făcu Suedezul, privindu-l cercetător. — Știi ce vrei să telegrafiezi?

— Doar câteva cuvinte.... E vorba de un călător, care se află pe bordul acestui vapor, sub numele de Cristian Orensen.

Căpitanul se uită speriat la omul dinaintea lui.

— Ce ai cu domnul Orensen? — întrebă el. — Te sfătuiesc să-l lași în pace, căci e un om cinstit.

— Zău? Un om cinstit? — făcu celălalt, batjocoritor. — Atunci cum se face că a șterpelit Statului câteva milioane de ruble în aur?.... Ascultămă, omul acesta trebue arestat și ca să nu ne mai pierdem vremea cu fel de fel de formalități, propun să-l transportăm pe bordul crucișătorului nostru.

Căpitanul se întorsese iarăși, căci trebuia să fie cu luare-aminte la talazurile furioase.

— Nu, nu se poate — răspunse el, apoi. — Chiar dacă ar fi așa cum spui dumneata, încă nu ți-aș îngădui să-l arestezi, fiindcă pașaportul lui e în regulă și poartă viza consulului suedez din Petrograd.

— Bine, dar nu vrei să pricepi că e vorba de un hoț? — strigă Rusul, înfuriat. — De luni întregi suntem pe urmele lui, toate vasele cari au părăsit Rusia au fost cercetate de agenții noștri — și tocmai acum, când să punem mâna pe el, vrei să ne încurci dumneata toate socotelile?

— Eu nu-mi fac decât datoria și aceasta este ca toți călătorii de pe bordul vasului meu să ajungă nevătămați la Stokholm — răspunse căpitanul; Restul nu mă privește.... Țara mea e neutră... Dacă Ohrensen n'a călcatl egile ei, n'avem niciun motiv ca să-l dăm pe mâna urmăritorilor săi.

— Domnule căpitan, lucrul e foarte simplu... n'ai de ce să-ți faci mustrări... Gândește-te, doar câteva cuvinte prin telegrafia fără fir și crucișătorul nostru îți iese în cale, silindu-te să ni-l predai. După aceea, părăsim și noi vaporul, iar dumneata îți urmezi călătoria nestingherit. Nimeni nu-ți poate cere socoteală, căci ai fost silit să-l predai.... Chiar dacă s'ar isca un mic conflict diplomatic, tot n'ai de ce să-ți fie teamă, căci pe vremurile astea asemenea lucruri se potolesc foarte repede.

Suedezul dăduse mereu semne de enervare. La cele din urmă, izbucni în râs:

— Da, la dumneata toate merg foarte simplu... Eu, însă, îmi cunosc prea bine datoria și nu mi-o voiu călca niciodată. Așa dar, nu te mai ostenî zadarnic. Rămân la hotărîrea mea! Cum ai s'o scoți la capăt cu el, treaba dumitale!

Tișcerin — căci el era — mormăi o înjurătură și se apropiă de tovarășul său, care îl aștepta nerăbdător.

— Ei, ce s'aude? — întrebă Sernov.

— Nu vrea. Cu omul ăsta nu poți ieși niciodată la capăt! Nici n'am încercat să-i ofer ceva banî, căci atunci s'ar fi înfuriat și mai rău. Asemenea lupi de mare sunt cinstea întruchipată.

— Hm, proastă afacere! — mormăi Sernov. — Ce facem, deci?

Tișcerin clipi din ochi cu înțeles, apoi cei doi agenți se retraseră în partea dindărăt a vaporului, unde căpitanul nu putea să-i vadă.

— Blestemați indivizi! — bombăni Suedezul.

„Trebue neapărat să dau de veste lui Orensen și tovarășei sale. Mi-ar părea tare rău dacă li s'ar întâmpla ceva—fie că el e sau nu Boris Verodin.

Abia după asfințitul soarelui avu timp căpitanul să se ocupe de cei doi călători. Agata se îndrepta tocmai spre el.

— Bună seara, domnișoară! — o salută Suedezul.

Tânăra îi răspunse foarte prietenos. Aruncând o privire în jurul său și încredințându-se că cei doi Ruși nu erau de față, căpitanul așternu în grabă câteva rânduri pe o bucată de hârtie și o înmână apoi frumoasei fete.

— Dă-o tatălui dumitale! — șopti el. — E vorba de un lucru foarte însemnat — și cu o privire îngrijorată, adăugă: — Feriți-va de cei doi Ruși.... sunt spioni!

Agata bâigui câteva cuvinte de mulțumire, apoi se îndreptă spre cabina lui Boris Verodin. Intre timp, acesta se pusese la adăpost de privirile curioase ale vecinului său, căci atârnau niște haine în dreptul găurilor pe cari spionul le făcuse în perete.

Tânăra fată îi întinse biletul și Boris citi cu înfrigurare următoarele rânduri:

„Fiți cu băgare de seamă! Cei doi Ruși, Tișcerin și Sernov, vor să vă aresteze. Mi-au propus să dau o radiogramă unui crucișător rusesc, care se află prin apropiere, pentru ca acesta să pornească în urma noastră, și să pună mâna pe voi. Am refuzat propunerea făcută de cei doi spioni.

Căpitanul vasului.

Cereți mâine numărul 117 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul

Boris Verodin rămase cu privirile aţintite în gol. Cât despre el, nu se temea de cei doi ticăloşi. Agata, însă, îi stătea în cale. Abia acum îşi dădea seamă ce povară însemna pentru el tânăra faţă.

Aceasta păru să-i ghicească gândurile, căci se apropiă de dânsul şi zise cu glas tremurător:

— Spune-mi, Boris, nu-i aşa că-ţi stau în cale?

Tânărul o privi cu milă. Nu, nu putea s'o mâhnească şi mai mult.

— Ce vrei să spui cu asta, draga mea? — zise el, desmierdând-o.

Agata zâmbi fericită şi o rază de nădejde îi încolţi în suflet. Nu mai vorbiră nimic despre asta.

A doua zi urmau să sosească la Helsingfors. Ţinând seamă de acest fapt, Boris Verodin îşi schimbă planul pe care-l făurise şi se hotărî să debarce acolo, împreună cu Agata, nădăjduind că astfel va scăpa de urmărirea spionilor.

Când aceştia vor băga de seamă dispariţia lor de pe vapor, va fi prea târziu, căci vor fi nevoiţi să-şi urmeze călătoria până la Stokholm.

A doua zi, însă, tânărul făcu o constatare care îl îngrijoră foarte mult. Indărătul lor, deşi la mare depărtare, se afla un vapor care părea să-i urmărească. Boris luă un ochian şi aşezându-se la fereastra cabinei, privi cu încordare spre vasul suspect. Deodată, vaporul suedez făcu un viraj mare. Nu trecu mult şi celălalt porni şi el în aceeaşi direcţie.

Boris păli. Toate schimbările petrecute în drumul vasului suedez fură imitate de vasul dindărătul lor. Nu mai încăpea nicio îndoială, erau urmăriţi şi după cât se părea, de un vas de război rusesc.

După puţin timp, Boris urcă pe punte, unde căpitanul îl întâmpină foarte îngrijorat.

— Ştiu ce vrei să-mi spui — începu el. — Suntem urmăriţi.... de jumătate ceas îmi tot bat capul să aflu cum e cu putinţă una ca asta....

„Stai, mi-a venit o idee.... Cum de nu m'am gândit mai înainte?

Se depărtă în grabă, urcând scara îngustă ce ducea la cabina telegrafistului.

— Ticălosule! — scrâșni el. — Cât ai primit dela cei doi Ruși ca să transmiți radiograma?

Celălalt încercă să tăgăduiască, dar căpitanul îi curmă vorba, strigând cu glas poruncitor.

— Pleacă, ești vrednic de disprețul tuturor!

După ce telegrafistul se depărtase încuiă cabina, luă cheia cu el și se înapoiă lângă Boris Verodin.

— Cu toate astea, am să încerc să scap de urmăritorul nostru — zise dânsul. — Din păcate, bănuiala mea s'a adeverit.... Telegrafistul s'a lăsat cumpărat de cei doi spioni. Voiu face tot ce-mi va sta în putință să nu cazi în mâna lor.... Ne vom apropia cât mai mult de coastă, și deși acolo primejdia e mult mai mare, din pricina minelor, cari sunt foarte numeroase — totuși vom fi mai la adăpost, căci crucișătorul nu va cuteza să ne urmărească, fiindcă aceasta ar însemna pieirea lui.

— Domnule căpitan, n'aș vrea să primejduiți vasul din pricina mea! — răspunse Boris, îngrijorat.

Suedezul, însă, se și depărtase, dând câteva ordine timonierului. Acesta clătină capul în semn de încuviințare, apoi vasul își schimbă direcția apropiându-se tot mai mult de coasta finlandeză.

In același timp, însă, crucișătorul făcu și el aceeași manevră, părând că nu vrea să se depărteze cu niciun chip de vasul suedez.

Boris Verodin coborîse iar în cabina lui, privind cu încordare spre urmăritor.

— Agata, — zise luntrașul la un moment dat — s'ar putea întâmpla să fim nevoiți să ne despărțim... In acest caz, vei lua cu tine valiza mea și-ți vei însuși ceea ce se află înăuntru... Când voiu fi iarăși liber, voiu veni să te văd la Londra, unde cred că vei ajunge cu bine.

Tânăra fată păli.

— Ce tot spui? — exclamă ea, încleştându-se de braţul său. — Nu, nu mă despart de tine, Boris... Dacă te vor aresta... te însoţesc şi eu... n'am să te părăsesc pentru nimic în lume!

— Ascultă-mă, Agata, nu se poate — încercă el să se împotrivească. — Trebue să înţelegi că nu te poţi înapoia în Rusia... Făgăduieşte-mi că-ţi vei urma călătoria spre Londra şi vei lua cu tine valiza mea. Am acolo acte însemnate, cari nu trebue să cadă în mâinile altora.

Firește, prin aceasta Boris nu urmărea decât s'o abată dela hotărîrea ei — şi izbuti să-şi ajungă ţinta.

— Atunci... atunci n'am încotro — bâigui fata. Cine şi-ar fi închipuit că vom fi nevoiţi să ne despărţim!

Desnădăjduită, frumoasa copilă se aruncă de gâtul său şi Boris se văzu nevoit să se lase desmierdat. La un moment dat, tânărul se hotărî să-i destăinuiască adevărul, spunându-i că nu va putea niciodată să fie a lui — dar se răsgândi, înduioşat de durerea ei.

In acest timp, crucişătorul părea că se depărtează de vasul suedez. Poate că viteazul căpitan izbutea să se sustragă urmăririi!

Boris Verodin se ridică şi vru să părăsească încăperea, pentru a sta de vorbă cu căpitanul. Când deschise uşa, rămase locului îngrozit, căci cei doi Ruşi se aflau înaintea sa, cu revolverele în mâini, privindu-l batjocoritor.

— De geaba, dragul meu Boris Verodin! — zise Tişcerin. — Rămâi frmuşel în cabină, altminteri o să cam faci cunoştinţă cu noi... In ultimele câteva luni, am făcut de douăsprezece ori călătoria spre Stokholm, sperând mereu să punem mâna pe tine... In sfârşit, iată-ne ajunşi la ţintă!

Boris Verodin nu răspunse nimic, ci se retrase în cabină, zăvorind uşa după el. Agata plângea în hohote. Fără să-şi piardă cumpătul, tânărul revolu-

ţionar se apropiă de ferestruică şi privi cu încordare spre crucişător. Coasta era apropiată şi se zărea destul de lămurit, deşi era învăluită în ceaţă.

Deodată răsună, o bubuitură asurzitoare şi vasul se ridică, trosnind din toate încheieturile. Apa năvăli înăuntru, acoperind sgomotul maşinilor, cari totuşi mai funcţionau încă.

Cuprins de groază, Boris Verodin luă în braţe pe Agata, care leşinase.

Vasul se izbise de o mină plutitoare, pricinuind explozia acesteia.

Ţipetele şi vaietele nenorociţilor călători răsunau sfâşietor în văzduh.

216. — Străduinţi zădarnice

Iarna aspră îşi întinsese iarăşi asupra Rusiei linţoliul ei alb. Un viitor întunecat se desfăşura înaintea bieţilor oameni, cari n'aveau ce mânca, n'aveau lemne şi nici măcar vreo nădejde că situaţia se va îmbunătăţi vreodată.

Omenirea, îngrozită de ororile războiului, încheiase pace, după ce milioane de oameni nevinovaţi căzuseră pe câmpul de luptă.

In acest timp, Rusia luase înfăţişarea unui cimitir uriaş. Foametea bântuia cumplit, frigul făcea mii de victime. Cea mai mare parte din ogoare fuseseră lăsate în părăsire, iar acolo unde pământul fusese lucrat, recoltele erau foarte slabe.

Din sudul ţării se îndreptau spre Capitală nenumărate convoiuri de înfometaţi cari alcătuiau o primejdie pentru locuitorii din oraşe. Uneori, sărmanii nici nu mai apucau să ajungă la ţintă, ei mureau pe drum.

Intr'una din aceste zile friguroase, cam spre înserat, o femeie îndoliată, care se sprijinea pe un toiag gros, păşea pe şoseaua ce ducea spre Cronstadt.

Părea să fie încă tânără, căci mişcările-i erau agile, iar ochii — atât se mai putea vedea din toată faţa — scânteiau ca doi cărbuni aprinşi.

Ajungând la o răscruce, se opri, lăsându-şi privirile să alunece peste arborii desfrunziţi.

— Da, aici trebue să fie — murmură ea. — De aici porneşte poteca ce duce spre mânăstire şi spre colibac ărbunarului. Ce dracu', doar n'oiu, fi atât de uitucă, încât să nu-mi mai amintesc ce înfăţişare aveau locurile!

Mai privi odată în jurul ei, se uită îngrijorată spre cer, căci în curând avea să se înopteze, — apoi porni mai departe, cu paşi siguri.

— Hm, n'ar fi de loc plăcut să rătăcesc drumul şi să fiu nevoită să rămân noaptea în pădure — îşi zise ea. — Nu, mai am de îndeplinit o misiune sfântă, înainte de a porni spre lumea cealaltă... Nenumăraţi tovarăşi au pierit din pricina mea — acum vreau să-i salvez pe cei rămaşi în viaţă, vreau să redau guvernului comoara care va îndestula nevoile atâtor nenorociţi....

Femeia îndoliată nu era nimeni alta decât Sonia Petrovici, care pornise la drum în urmă cu două zile.

Nimeni nu-i putuse da vreo lămurire asupra cărbunarului şi celor doi tineri. Află doar că nenumăraţi împuterniciţi ai guvernului şi agenţi ai Cekei fuseseră la faţa locului şi răscoliseră tot ţinutul, fără să ajungă la vreun rezultat.

Cărbunarul şi fiul său — care fusese văzut doar de câteva ori în satul vecin — dispăruseră fără urmă, împreună logodnica lui Osip.

Luna răsărise pe cer, când Sonia Petrovici ajunse la mânăstirea distrusă de foc. Din depărtare se auzea fluieratul prelung al unei locomotive care tocmai trecea pe acolo.

Nenorocita femeie rămase nemişcată în faţa ruinelor sfântului lăcaş. Deodată îşi aminti de călugărul care căzuse jertfă soldaţilor sălbăteciţi. Fiori de groază îi străbătură trupul, gândindu-se la clipele petrecute între zidurile mânăstirii — totuşi, atunci trăise şi clipele cele mai fericite din viaţa ei, fusese a lui Boris Verodin. Atunci, fără să ţie

seamă de nimic, fără să le pese de moartea care îi pândea la câţiva paşi, sorbiseră cu nesaţ din cupa dragostei.

Apoi devenise fiinţa cea mai nenorocită de pe pământ, căci toţi o ocoleau şi niciun bărbat n'avea să se mai atingă de dânsa vreodată. Dar nici nu dorea asta, căci vroia să păstreze curată amintirea aceluia care îi cucerise inima.

Sonia scoase un suspin adânc şi porni spre coliba cărbunarului, căci era prea târziu ca să-şi înceapă cercetările printre ruine.

După puţin timp ajunse la colibă, despre care ştia că nu era locuită, de aceea îşi adusese cu dânsa o pătură, câteva lumânări şi ceva de ale mâncării.

Uşa era încuiată, însă din câteva opintiri ea o deschise. Când să treacă pragul, însă, un şobolan, o sbughi printre picioarele ei.

Aprinse o lumânare şi un ţipăt uşor ieşi de pe buzele ei, zărind alte lighioane alergând speriate prin încăpere. După cât se părea, o întreagă familie de şobolani se aciuise în coliba părăsită.

Sonia privi în jurul ei. O mare neorânduială domnea pretutindeni. Păturile de pe paturi erau roase de şobolani, cari săreau din toate părţile. Ea mai aprinse două lumânări şi, cu ajutorul unui ciomag, pe care-l găsi într'un colţ, izbuti să alunge uricioasele animale. Apoi propti uşa şi se aşeză pe marginea patului în care zăcuse atâtea săptămâni Boris Verodin. Rămase astfel câtva timp, cu gândurile cufundate în trecut şi văzu, cu ochii minţii, chipul supt de boală al iubitului, care plutise atâta vreme între viaţă şi moarte.

Cam pe la miezul nopţii aprinse alte lumânări, căci celelalte erau pe sfârşite, apoi se ghemui pe culcuşul tare şi adormi. Făcându-se linişte, şobolanii se strecuraseră iarăşi în odaie şi, deodată, unul din ei răsturnă o lumânare.

Spre norocul Soniei, un alt şobolan se căţără pe pat şi o trezi din somn. Biata femeie sări în sus, speriată. Un fum înăbuşitor îi tăia răsuflarea.

Abia atunci își dădu seamă de primejdie: — lumânarea căzuse pe o cârpă uscată și flăcările amenințau să se întindă mai departe.

Repede ea luă pătura și o asvârli peste flăcări, izbuti să le înăbușe. Apoi deschise ușa ca să iasă fumul din încăpere.

Nu mai închise ochii toată noaptea și era bucuroasă când, se iviră zorile. Desprinse câteva scânduri dintr'un grajd pe jumătate năruit, aprinse focul, și, în curând, o căldură plăcută domnea în cele două încăperi.

După ce își pregăti dejunul ei sărăcăcios, deretică puțin prin colibă, căci se aștepta să mai petreacă acolo cel puțin o noapte. Descoperind gaura prin care pătrunseseră șobolanii în casă, o astupă cu cioburi și pământ, apoi începu să scotocească prin sertare. Cărbunarul nu luase nimic cu el. Tot ce făcea parte din gospodăria lui sărăcăcioasă se mai afla în colibă.

Deodată, dădu peste o foaie de hârtie transparentă, pe care era desenat un plan.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Era planul mânăstirii.

Dar cine îl făcuse? Nu cumva Boris Verodin?

Privi hârtia mai cu luare-aminte, o întoarse pe partea cealaltă și băgă de seamă că nu era vorba de un plan original, ci de o copie.

Toate cercetările ei pentru a descoperi originalul, rămaseră zadarnice. In cele din urmă împături hârtia, o vârî în sân și părăsi coliba, pornind spre mânăstire.

Ajungând acolo, găsi lesne intrarea în pivniță. Flori îi străbătură trupul, când coborî scara pe jumătate năruită, care ducea în bolta unde se aflau osemintele călugărilor. Ajungând jos aprinse o lumânare, cu care lumină locul.

— Ah, un om... mort! — strigă ea, deodată. — Cine o fi oare? Cum a ajuns aici?

Se apropiă cu teamă de trupul neînsuflețit și-i

lumină faţa. Era mâncată de şobolani. Două şiruri de dinţi păreau că rânjesc la dânsa. Sonia se dădu înapoi, îngrozită.

De unde să ştie ea că era vorba de cadavrul căpitanului Semelov, care îşi găsise în pivniţă o moarte înfiorătoare?

Revoluţionara scoase la iveală copia găsită în colibă. Da, totul se potrivea întocmai. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât rămânea mai încredinţată că planul fusese făcut de cineva care avusese de face cu preţioasele lăzi ascunse în pivniţă. Şi cine altul putea să fie, decât Boris Verodin? Numai el şi dânsa mai rămăseseră în viaţă dintre toţi aceia cari ştiau că aurul fusese dus în pivniţă.

Se apropiă de locul unde ascunseseră lăzile şi, vârînd capul prin deschizătura din zid, văzu că încăperea era goală. Aşa dar, nu mai aveă ce căuta aici. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze, când ajunse iarăşi la lumina zilei şi simţi aerul curat.

Inapoiându-se la colibă, rămase pe gânduri vreme îndelungată. Un glas tainic îi spunea că planul acesta se afla în oarecare legătură cu aurul dispărut. Oare Boris îl desenase în timpul convalescenţei sale, ca să-şi mai omoare vremea sau ca să nu uite locul unde ascunsese comoara? Dar ce se făcuse cu originalul planului? Cine îl avea?

De aci până la descoperirea adevărului nu mai era decât un pas. Şi Sonia făcu acest pas, călăuzită de înţelepciunea ei.

Da, numai aşa trebue să se fi petrecut lucrurile! Boris întocmise planul. Logodnica lui Osip, tânăra Paulovna, care părea foarte lacomă de bani, îl spionase, şi, când se ivi momentul prielnic, făcu o copie a planului, zicându-şi că trebue să fie rost de vreun câştig din asta.

Abia acum îşi aminti de purtarea ciudată a Paulovnei şi şuşotirile tainice ale celor doi logodnici.

La gândul acesta ea zâmbi cu amărăciune. Ştia

dânsa ce puteri aveau unele femei asupra bărbaților. Cărbunarul și fiul său erau, fără îndoială, oameni cinstiți. Paulovna, însă, îi îndemnase să fure prețioasele lăzi, peste cari o fi dat ea, cu ajutorul planului. Da unde le-o fi dus?

Lăzile fuseseră încărcate în patru vagoane, iar pământul era înghețat pe vremea când dispăruseră din pivniță. Așa dar, nu mai încăpea nicio îndoială că aurul se mai afla prin împrejurimi, căci nu putea fi transportat cu atâta ușurință.

Sonia își făcu rost de o sapă și un târnăcop, pe cari le găsi în curte, apoi porni spre pădure, unde își urmă cercetările. Dar nici de astă dată nu ajunse la vreun rezultat.

Mai petrecu o noapte în colibă, căci nu vroia nici în ruptul capului să lase lucrurile baltă. A doua zi, porni iarăși în căutarea aurului, care nu nu putea să fie decât prin apropierea colibei.

Dar și de astă dată se văzu înșelată în speranțele ei,c eea ce îi sdruncină bănuiala. Nu cumva pornise pe o cale greșită? Nu cumva hoții erau mai vicleni decât își închipuise ea?

După-amiază se pregăti de drum, căci nu mai avea niciun rost să rămână acolo și, pe de altă parte, vroia să străbată satele până la Cronstadt, nădăjduind că va izbuti să capete ceva lămuriri asupra celor dispăruți.

Dar nu află nici ea mai mult decât aflase Potcikev, anume că niște căruțe misterioase fuseseră văzute în timpul nopții, îndreptându-se spre Cronstadt. Unii susțineau că era și o femeie, alții tăgăduiau. In orice caz, individul era un om bine făcut la trup.

Așa dar, singurul lucru vrednic de reținut, era că misterioasele căruțe se opriseră la Cronstadt sau Peterhof.

17. — O aterizare forțată

Aproape de granița Poloniei, luptele continuau cu înverșunare și izbânda era când de partea unora,

când de partea celorlalţi. Germanii îşi retraseseră armatele, însă Polonezii alcătuiseră legiuni de voluntari şi porniseră un război aprig pentru liberarea patriei lor, care fusese robită atâta vreme.

Cel mai rău o duceau acei cari locuiau în zona de luptă, căci avutul lor era când în mâna Polonezilor, când în cea a Ruşilor, — şi ambele tabere erau deopotrivă de sălbatece.

Intr'unul din cele mai frumoase castele de lângă Varşovia, locuia contele Stanislas de Zielinski, căruia îi mersese vestea de bogat ce era.

Festivităţile pe cari le dăduse pe vremuri în cinstea împuterniciţilor Ţarului erau vestite în toate ţara. Insă, chiar şi în timpul războiului contele ştiuse să facă în aşa fel ca să se pună bine cu toţi, astfel că nu prea avusese mult de suferit.

Cu toate acestea, îşi iubea ţara mai presus de orice şi n'ar fi pregetat o clipă să jertfească avutul său pentru binele ei. In ultima vreme Ruşii revoluţionari încercaseră să-l silească să treacă de partea lor, dar nobilul rămase neînduplecat. Şi nu-şi părăsise castelul, deşi primejdia îl ameninţa la tot pasul.

Contele Zielinski era un om de vreo şaizeci de ani şi, înainte vreme, făcuse parte dintr'un regiment de gardă, bucurându-se de multă trecere la Curtea Ţarului. O întâmplare îl silise, însă, să-şi dea demisia din armată, şi să se ocupe numai de administrarea moşiilor sale.

In ultimul timp lucrurile se înrăutăţiseră. Cu patru zile în urmă, o patrulă din armata roşie pătrunsese în castel, sub cuvânt că nobilul dăduse adăpost unui fugar. Era vorba de un bărbat, care fusese condamnat la moarte în Petrograd şi care izbutise să fugă şi să se strecoare printre liniile armatei roşii.

Contele făcu o plecăciune înaintea conducătorului patrulei, apoi zise:

— Fugarul nu se află aici şi nici nu l-am văzut în ochii mei. Totuşi, dacă doriţi, puteţi cerceta castelul.

— Așa o s'o facem în orice caz! — răspunse revoluționarul. — Dar dacă fugarul va fi descoperit aici, vom da foc castelului, iar dumneata vei fi pus la zid.

Nicio fibră nu tresări pe chipul bătrânului conte, care făcu doar o mișcare cu mâna, arătând că n'are nimic împotrivă.

După trei ceasuri de cercetări amănunțite, soldații se retraseră, înjurând de zor — cu toate că nobilul castelan poruncise ca să fie ospătați din belșug.

Conducătorul lor ridică revolverul și strigă cu glas amenințător;

— Las'că mă întorc eu și dau de fugar! Atunci vom face ceea ce n'am făcut acum.

Un suspin de ușurare scăpă de pe buzele contelui, când patrula revoluționară părăsi castelul. Acum începu să-și dea seamă că va fi nevoit să plece din ținut. Doar și soția lui trăia la Paris și nu-și văzuse patria de multă vreme.

Soarele asfințise. Bătrânul conte stătea singur în sala de mâncare, luminată de lumânări mari. Strămoșii familiei Zielinski păreau că privesc posomorîți, din portretele lor încadrate în rame mari, aurite, spre singuratecul bărbat. Mulți dintre aceștia se distinseseră în luptele pentru liberarea Poloniei din jugul aspritorilor. Regii îi răsplătiseră cu mari onoruri, și le dăduseră slujbe de cinste.

Masa contelui era, de obiceiu, foarte simplă. Lângă cina lui sărăcăcioasă se afla o cană mare de apă, și o sticluță cu vin negru.

Deodată, bătrânul trase cu urechea. Afară, vântul sufla cu putere — totuși, ceea ce auzea el nu era șuieratul acestuia, ci uruitul unui avion care pe semne că se rătăcise și înaintase prea mult în zona de luptă. Ingrijorat, contele se apropiă de fereastră, o deschise și încercă să străbată întunerecul cu privirea. Impușcături dese răsunau la nu prea mare depărtare de castel, bubuitul tunurilor

se auzea înăbușit în noapte, apoi răpăitul unei mitraliere — toate acestea dovedeau că o luptă se încinsese iarăși prin împrejurimi.

In cele din urmă, bătrânul închise fereastra la loc, aprinse o lumânare stinsă de vânt, apoi se așeză la masă, spre a-și sfârși cina.

In acea clipă se auzi o bătaie în ușă și un servitor bătrân intră în sala de mâncare. Era Ladislaus, credinciosul camerist al contelui, care, împreună cu o fată în casă și bătrâna bucătăreasă, erau singurii servitori cari mai rămăseseră la castel.

— Ce s'a întâmplat, Ladislaus? — întrebă contele, neliniștit.

— Domnule conte... un avion a aterizat în pădure... Cred că a fost nevoit să coboare pe pământ — răspunse cameristul.

— Și știi ce fel de avion e? Ai văzut pilotul? — întrebă contele.

— Nu, n'am văzut decât aparatul, care a făcut câteva viraje deasupra luminișului din pădure, apoi s'a lăsat pe pământ.

Bătrânul nobil se ridicase de pe scaun și măsura încăpereac u pași mari.
încăperea cu pași mari.

— N'avem încotro, trebue să-i venim în ajutor, fie că e prieten sau dușman — zise el, în cele din urmă. — Lucrul de căpetenie e să se înalțe cât mai repede și să dispară de aici.

— Poate că aviatorul nu găsește drumul spre castel și...

Contele îi curmă vorba, zâmbind.

— Pare-mi-se că se și apropie cineva — zise el, auzind sgomote în curte.

Cameristul se depărtă, apoi pași răsunară pe trepte și ușa încăperii se deschise din nou.

Bătrânul conte privi uimit spre cele patru persoane care intrară înăuntru. Erau două femei foarte frumoase -- pesemne mamă și fiică — și doi bărbați.

Unul din aceştia părea foarte bătrân, căci avea părul şi barba albă ca zăpada, iar celălalt era pilotul, care privi cu neîncredere în jurul său.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc — zise femeia mai în vârstă, adresându-se pilotului, care tocmai vroia să dea lămuriri castelanului. — Eu mă pricep mai bine, cu atât mai mult cu cât cunosc şi limba polonează.

Apoi, înclinându-se, se adresă contelui Zielinski.

— Suntem fugari din Rusia, domnule... Ne îngăduiţi, mie şi însoţitorilor mei, să rămânem aici peste noapte? Nădăjduiesc că mâine vom putea să ne urmăm drumul.

— Firește, doamnă, casa mea vă stă la dispoziţie — răspunse contele, curtenitor. — Vă atrag însă luarea-aminte că viaţa vă e în primejdie, căci mai în fiecare zi patrulele roşii cercetează castelul şi împrejurimile.

— Ah, atunci nu e nimic de făcut! — murmură femeia îngrijorată.

Şi întorcându-se spre pilot, urmă:

— Spune, domnule Rokkartin, cât timp îţi trebue ca să repari aparatul?

Omul înalţă din umeri.

— Deocamdată, nu ştiu nici eu, căci n'am cercetat avionul, şi nici nu pot să-l cercetez astăzi, fiindcă e prea întunerec. In orice caz, suntem nevoiţi să aşteptăm până la răsăritul soarelui.

Femeia tălmăci contelui spusele tânărului pilot, apoi se prezentă:

— Numele meu e Gloria Tatiana Wolcester, iar aceasta e fiica mea.

— Ah, sunteţi Englezi? — făcu bătrânul, surprins.

Contesa dădu din cap în semn de încuviinţare şi aruncă spre tovarăşa ei o privire plină de înţeles. Aceasta — în care de sigur că cititorii noştri au recunoscut-o pe Irina — nu scoase nicio vorbă, lăsând totul în seama ocrotitoarei sale.

Bătrânul prinț fu și el prezentat de nobila femeie, care spuse că e tatăl ei.

După aceea, Ladislaus conduse pe cei patru oaspeți în odăile rezervate oaspeților, urmând ca a doua zi dimineață să se ia o hotărîre în legătură cu plecarea lor.

Din păcate, nădejdile contesei nu se înfăptuiră. Avionul suferise mari stricăciuni, iar una din piese trebuia înlocuită neapărat. Și deoarece nu avea asemenea piese la îndemână, pilotul se văzu nevoit să și-o facă singur, astfel că nu puteau porni mai departe atât de curând.

Intre timp, contesa avu o convorbire cu bătrânul castelan, care firește că le oferi tot sprijinul său, dar adăugă:

— Trecem prin vremuri nespus de grele, stimată doamnă. Nu putem ști ce se va întâmpla dintr'o clipă într'alta. Ținutul e ocupat ba de trupele roșii, ba de cele albe, sau chiar de luptătorii polonezi. Dacă aceștia din urmă ar izbuti să-l țină în stăpânirea lor, atunci ați fi salvați, căci la nevoie ați putea să vă urmați drumul cu trăsura, apoi cu trenul. In schimb, dacă Roșii ocupă castelul și sunteți descoperiți, atunci situația devine foarte neplăcută, căci aceștia nu știu de glumă — mai ales când e vorba de fugari. Nu mai încape nicio îndoială că pilotul va fi împușcat, pentrucă și-a însușit un avion al Statului.

Contesa dădu din cap, cu mâhnire.

— Da, aveți dreptate, domnule conte — zise ea. — Să nădăjduim, totuși, că lucrurile nu vor ajunge până acolo... In orice caz, vă mulțumesc din suflet pentru sprijinul pe care ni l-ați făgăduit.

Bătrânul nobil făcu o plecăciune, apoi urmă:

— Imi îngăduiți o întrebare, doamnă? Cunosc pe ducele de Wolcester... nu cumva sunteți soția lui?

Cereți mâine numărul 118 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Nu, domnule conte, vă înșelați — răspunse misterioasa femeie — nu sunt nobilă... De altminteri, sper că revoluționarii nu vor cuteza să-mi facă vreun rău, căci sunt Englezoaică și mă aflu sub scutul țării mele.

— Vă sfătuiesc să nu vă bizuiți mult pe asta — replică bătrânul. — Știți, doar, că ambasadorul Germaniei la Petrograd a fost ucis. Revoluționarii nu obișnuiesc să facă multă vorbă când au de-a face cu oameni cari le stau în cale. Dar aveți dreptate, nu trebue să ne pierdem niciodată nădejdea...

Trecuseră cinci zile de când fugarii se aflau pe moșia contelui Zielinski.

Contesa devenea tot mai nerăbdătoare și se interesa mereu de mersul reparației avionului. Rokkartin, însă, făcea o mutră posomorîtă și înălța din umeri, căci aflase că trupele roșii înaintau tot mai mult spre castel, iar aparatul nu putea fi folosit încă.

De o vreme încoace, pilotul începuse să regrete că făcuse târgul. La ce îi foloseau banii, dacă avea să se teamă mereu de răzbunarea tovarășilor săi? Dacă aceștia izbuteau să-l prindă, atunci nu-i mai rămânea nicio scăpare. Inainte cu o zi fusese la castel o patrulă de Cazaci, cari întrebaseră iarăși dacă fugarul nu se ivise pe acolo, căci, după cât știau, cel căutat se ținea prin împrejurimi. Din fericire, niciunul din cei patru oaspeți ai castelanului nu fu descoperit de soldați.

Avionul se afla într'un luminiș înconjurat de copaci înalți și foarte apropiați unul de altul. Cu toate acestea, în împrejurări normale ar fi fost cu neputință să se ascundă prezența lui acolo, căci pe moșia castelanului lucrau mulți oameni și fără îndoială că unul din ei l-ar fi descoperit. Acum, însă, contele avea în serviciul lui doar trei servitori, astfel că nimeni nu știa de cele întâmplate.

Rokkartin muncea cu multă râvnă la reparația

avionului, căci știa prea bine ce-l așteaptă dacă nu va izbuti să dispară cât mai curând. De ce nu rezistase motorul încă un ceas? Atunci, ar fi fost salvați cu toții. Acum, însă, se aflau într'o situație din cele mai primejdioase.

In acea zi, Irina se apropiă de aviator, ca de obiceiu, urmărind cu luare-aminte munca lui. Tânăra fată, însă, nu băgase de seamă privirile pe cari i le arunca adesea omul acesta tăcut și nu observase sclipirea de patimă care se aprindea în ochii săi, când dânsa se ivea în luminiș.

Rokkartin fusese cuprins de o dragoste pătimașă pentru drăgălașa copilă, cu toate că-și dădea seamă prea bine că nădejdile lui nu se vor înfăptui niciodată. Căci, în primul rând, tânăra fată nu-i dădea nicio atenție — deși îi vorbea foarte prietenos, — iar în al doilea rând, ar fi fost o mare îndrăzneală din partea lui să-și ridice ochii spre fiica bogatei doamne, care îl cumpărase.

Dar cu cât timpul trecea, cu cât Rokkartin privea mai des în ochii minunați ai Irinei, cu atât mai îndrăznețe deveneau gândurile sale, cu atât mai primejdioase planurile cari se țeseau în mintea lui. Nu se întâmplase, oare, de atâtea ori ca bărbații cei mai săraci să izbutească să cucerească inimile femeilor bogate? De ce n'ar fi și el în stare de așa ceva?

Și, cu toate că era chinuit de teama că va fi descoperit, cu toate că știa că tovarășii săi îl vor ucide dacă vor pune mâna pe el— el tărăgăna tot mai mult repararea aparatului, pentruca plecarea lor să mai întârzie.

Intr'una din zile, deși avionul se afla în stare de funcționare, Rokkartin spuse contesei că mai avea de lucru încă vreo câteva zile.

Seara, când se așezară la masă, și aviatorul nu era de față, contesa zise celorlalți:

— Nu-mi place de fel acest Rokkartin.... E me-

reu posomorât şi tăcerea lui îmi dă de bănuit.... Tare bine am fi făcut dacă nu ne-am fi bizuit pe el!

— Cred că vă înşelaţi, doamnă! — răspunse bătrânul conte, care ştia tot ce se întâmplase. — Nu uitaţi că şi-a trădat tovarăşii, cari nu vor şovăi să-l împuşte dacă ar pune mâna pe el. Aşa dar, socot că are tot interesul să plece de aici cât mai curând. In orice caz, mâine am să vorbesc cu el şi am să-l îndemn să se grăbească, spunându-i că zilele astea Cazacii vor fi încartiruiţi în castel, ceea ce va duce la descoperirea avionului. După răspunsul său am să pot recunoaşte dacă amână plecarea într'adins....

Contesa clătină capul, cu tristeţe.

— Mamă, socot că eşti nedreaptă cu el — interveni Irina, apucând-o de braţ. — L-am privit adeseori în timp ce lucra şi am văzut că-şi dă toată silinţa s'o scoată la capăt, căci muncea cu încordare.

Tatiana Gloria ridică din umeri, ca şi cum nu şi-ar fi putut alunga bănuiala care se trezise în mintea ei.

A doua zi dimineaţa, o patrulă de soldaţi din armata roşie îşi făcu, într'adevăr, apariţia la castel, cerând să vorbească bătrânului conte. Conducătorul ei, un bărbat cu o fâşie la braţ, păşi cu mândrie înaintea castelanului.

— Ştiţi că armatele noastre au ieşit biruitoare pretutindeni? — zise el, cu glas aproape ameninţător.

— Nu, nu ştiam — răspunse bătrânul, foarte liniştit.

— Cu toate acestea se poate întâmpla să fim nevoiţi să ne retragem cu vreo douăzeci, treizeci de kilometri — urmă revoluţionarul. — In acest caz, castelul dumneavoastră, ca şi celelalte clădiri din împrejurimi, vor rămâne în linia de foc. Firesţe că vă puteţi retrage în cuprinsul ţării sau să locuiţi mai departe în castel.... Vă încunoştiinţăm, însă, că vom aşeza în curte câteva tunuri, iar fe-

resfrele clădirii vor fi împodobite cu țevi de mitraliere.

Contele păli. Ce era de făcut? Nu se temea pentru persoana lui — cât despre el, ar fi rămas acolo până la urmă — dar ce făcea cu femeia, fiica ei și bătrânul? Apoi — un fior rece străbătu trupul castelanului — pilotul și aparatul său?

Dacă acesta era descoperit, nenorociții nu mai aveau nicio scăpare, căci ar fi ieșit la iveală pe dată că avionul aparținea Statului, așa că toți aceia cari veniseră pe bordul lui intraseră în conflict cu legea.

Cu toate acestea, contele își păstră sângele rece și nu și-l pierdu nici atunci când Gloria Tatiana Wolcester se ivi în pragul încăperii. Ea șovăi, vru să se retragă, dar conducătorul patrulei o și zărise și, după ce aruncă spre bătrân o privire întrebătoare, se înclină ușor înaintea ei.

— Vino încoace, scumpa mea Tatiana — zise contele, foarte liniștit. — Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Contesa fu prezentată drept soția lui, apoi bătrânul îi repetă ceea ce spusese conducătorul patrulei.

— Bine, am să chibzuiesc.... peste câteva ceasuri vei afla hotărîrea mea — răspunse contesa, fără să trădeze nimic din turburarea ei.

— Dar să nu stați prea mult la gânduri — făcu revoluționarul, cu glas batjocoritor. — Nu uitați că suntem în vreme de războiu și lucrurile merg foarte repede.

Contesa se înclină ușor, în timp ce conducătorul patrulei nu-și deslipi ochii dela dânsa.

— Cred că știți că n'aveți să mai rămâneți multă vreme stăpânii acestui castel și că totul va trece în seama Statului? — urmă el.

— Da, știu, domnule — răspunse bătrânul, liniștit.

— Cine mai locuieşte în castel afară de dumneavoastră? — cercetă celălalt.

— Tatăl meu, fiica mea, două slujnice şi un camerist.

— Sub noul regim nu mai există servitori, ci doar tovarăşi.... nu uitaţi asta!

Bătrânul înalţă din umeri.

— Nu cunosc legile noului regim, căci nu m'am ocupat de ele.

— In curând le vei cunoaşte şi.... le vei respecta!

— Se poate!

In acea clipă, conducătorul patrulei se îndreptă repede spre uşă, căci o salvă de împuşcături răsunase în apropierea castelului.

Bătrânul şi contesa păliră, în timp ce patrula se năpusti afară din încăpere.

— Proastă afacere, mai ales pentru dv., doamnă! — zise contele, mâhnit. — Tare mi-e teamă că vom fi nevoiţi să ne supunem.....

— Ah, sborul ăsta nenorocit! — murmură contesa. — Mult mai bine aş fi făcut dacă aş fi plecat cu vaporul.

In acest timp, împuşcăturile urmau fără încetare.

— Aşa dar, nu ne rămâne decât să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor — încheiă contele, resemnat. — In cazul cel mai rău, dacă vom fi bombardaţi, ne putem retrage în pivniţă, unde vom fi la adăpost. De altminteri, mai avem şi alt mijloc de scăpare, căci dedesubtul castelului se află un gang secret, care duce într'o colibă aşezată în inima pădurii.

„In această colibă se găsesc merinde pentru câteva săptămâni, în timpul cărora lucrurile pot lua altă întorsătură, ţinutul căzând în mâna legiunilor poloneze.

— Dea Domnul să scăpăm teferi! — oftă contesa.

După vreun ceas, patrula se înapoiă. Conducătorul ei, care părea foarte agitat, se năpusti pe trepte,

dar, deodată, se opri fără voie, văzând înaintea lui o fată blondă, nespus de frumoasă.

Un zâmbet de mulțumire se ivi pe buzele lui, — ochii-i începură să sclipească, dar își reluară repede expresia de mai înainte.

— De sigur că dumneata ești fiica bătrânului castelan? — întrebă el, mângâindu-și barbișonul.

— Da, eu sunt — răspunse Irina, care știa tot ce se întâmplase. — Doriți.... să vorbiți cu tatăl meu?

Celălalt clătină capul în semn de încuviințare.

In acea clipă se ivi și contele.

— De două săptămâni suntem în urmărirea unui individ care se ține prin împrejurimi — zise revoluționarul. — A încercat să străbată printre rândurile noastre, dar am pus mâna pe el și deoarece nu ne venea să dăm crezare spuselor sale, am cerut lămuriri la Petrograd. E vorba de un criminal de origină foarte nobilă — un bărbat care a fost condamnat la moarte. Din păcate, ticălosul a izbutit să fugă, după ce a împușcat o sentinelă... Totuși, avem informațiuni sigure că se mai ține prin împrejurimi.

„Așa dar, te previn, domnule conte.... Dacă vei cuteza să-i dai adăpost, vei fi pedepsit cu foarte mare asprime. Datoria dumitale e să ne dai de veste, dacă individul se va arăta pe la castel. Și, după toate probabilitățile, o să se ivească aici în curând, căci nu mai are ce mânca. Postul nostru se află la o depărtare de jumătate ceas, în moara de pe malul râului.

După ce mai aruncă o privire lacomă asupra Irinei, revoluționarul se depărtă în grabă.

— Mamă, aș vrea să fugim, căci mi-e teamă! — îngână tânăra fată, adresându-se contesei.

— Da, aș vrea și eu, copila mea — răspunse nobila femeie. — Dar cum să scăpăm de aici? Să cădem iar în mâinile oamenilor aceia înfiorători?

Nu, sunt bucuroasă că mă văd dincolo de graniţele Rusiei! Am să mai vorbesc odată cu pilotul — reluă Irina. — Poate că va fi în stare să ne ducă măcar la jumătate ceas depărtare de aici, unde vom fi în afară de zona de luptă.

— Bine, copila mea, vorbeşte cu el — încuviinţă contesa, — Nădăjduiesc că ne vom putea folosi iarăşi de avion, altminteri vom lua o altă hotărîre, căci dacă revoluţionarii vor fi adăpostiţi în castel, nu va trece multă vreme şi aparatul va fi descoperit. Ah, dacă am putea cel puţin să-l distrugem sau să facem în aşa chip ca să nu dea de el!

— Lasă, mamă, vom vedea noi ce e de făcut.... Mă duc să vorbesc cu Rokkartin.

Contesa o sărută pe frunte, apoi Irina se depărtă, urmărită de privirile îngrijorate ale binefăcătoarei sale, care o iubea din toată inima, căci era singura care mai rămăsese în viaţă dintre toţi aceia cari îi fuseseră dragi.

281. — Doi nelegiuiţi

Rokkartin se prefăcea că lucrează de zor la repararea avionului. Adeseori un zâmbet de mulţumire se ivea pe buzele sale şi, după cât se părea nu prea se temea de apropierea foştilor săi tovarăşi.

Deodată, aviatorul se opri din lucru şi duse mâna la buzunarul din spate al pantalonului. Înainte însă, de a-şi duce hotărîrea la îndeplinire, un bărbat cu înfăţişare aspră îşi făcu apariţia lângă el. Chipul său murdar şi supt de foame era încadrat de o barbă lungă, neîngrijită; o tunică sdrenţăroasă, plină de pete, îi acoperea partea de sus a trupului, iar pantalonii erau la fel de murdari şi rupţi. Pe cap purta un chipiu soldăţesc.

— Iartă-mă, te rog! — făcu el, batjocoritor, îndreptând revolverul spre pieptul lui Rokkartin. — Retrage-ţi mâna de acolo, căci n'am de gând să-ţi

fac vreun rău.... Vin ca prieten sau, cel puțin, nu ca dușman.....

Aviatorul se supuse, dându-și seamă, în mod instinctiv, că n'avea ce să se teamă din partea acestui om.

— Așa! — urmă necunoscutul. — Și, ca să vezi că sunt un om cinstit, am să golesc încărcătorul armei. Fii atent!

Zicând acestea, scoase gloanțele din încărcător, le vârî în buzunar, apoi, după ce arma dispăru în același chip, rămase tăcut, cu privirile țintă spre aviator.

— Hm!, frumos avion! — murmură el, după un răstimp.

Rokkartin tresări.

— Cine ești dumneata? — întrebă el, cu glas șovăitor.

— Ar trebui să mă cunoști, dragul meu Rokkartin! — răspunse celălalt, mângâindu-și barba.

— Eu.... să te cunosc.... de unde?. — murmură aviatorul.

— Ei, ia gândește-te nițel!

— Nu... nu te cunosc!

— Ascultă-mă, ai făcut o mare prostie! Am aflat din ziare despre aventura dumitale. Ia spune, ce-or să se facă acum bieții comisari ai poporului? Cine o să-i transporte în călătoriile or de inspecție?

— Nu cumva... ești un agent al Cekei? — bâigui aviatorul, cu fruntea îmbrobonită de nădușeală.

— Nu-ți fie teamă, Rokkartin... sunt prietenul dumitale după cum ți-am mai spus — încercă celălalt să-l liniștească. — Revoluționarii sunt dușmanii mei cei mai înverșunați și, dacă aș putea, i-aș nimici pe toți dintr'odată, chiar dacă ar fi ca Rusia să rămână cu jumătate din locuitorii ei. Ei mi-au răpit avutul și m'au lăsat sărac lipit pământului....

— De ce nu vrei să-mi spui cine ești? — excl aviatorul, scos din sărite.

— Proastă memorie mai ai! — răspunse celălalt. — Nu recunoşti pe fostul dumitale comandant, prinţul Potcikev?

Aviatorul se dădu înapoi, cuprins de spaimă şi holbă ochii, ca şi cum ar fi avut o nălucă înaintea sa. Oare acesta să fie vestitul şi temutul general? Lucrul părea aproape cu neputinţă!

Totuşi, glasul... privirea ochilor săi... da, el era, abia acum îl recunoscu Rokkartin, după o cicatrice pe care prinţul o avea deasupra ochiului drept.

— Da, da, vă recunosc! — bâigui el.

— Ei, ascultă-mă, cred că ţi-am fost un comandant bun, Rokkartin.... nu e aşa? Astăzi sunt prietenul dumitale..... Cunosc faptele dumitale vitejeşti.... ştiu că ai furat avionul şi că ai scos pe cineva din Rusia... Cine anume, nu-i treaba mea! Bănuiesc, însă, că ai primit o sumă foarte mare pentru asta.... Uite ce e, astăzi sunt un om sărac dar cunosc o taină, care ne poate face nespus de bogaţi... E vorba de mai multe sute de milioane...

— Mai multe sute de milioane? — repetă aviatorul, cu glas tremurător şi ochii sclipind de lăcomie. — Mai multe sute de milioane.....

Prinţul Potcikev clătină capul în semn de încuviinţare şi-şi dădu seama că nu-i va fi prea greu să-l câştige pe aviator de partea lui.

— Ah, am mai auzit eu de asta — zise deodată Rokkartin. — Nu cumva e vorba de comoara pe care Kerenski...

— ..... vroia s'o ducă la adăpost înainte de a fugi — întregi celălalt. — Ştiu unde se află aurul, deşi nu cunosc precis ascunzătoarea lui. Dar lasă c'o descopăr eu... trebue doar să mă aţin câteva zile colo sus, în munţi.

„Iţi propun, deci să mă iei pe bordul avionului şi să mă duci la locul cu pricina, unde vom rămâne câtva timp. Apoi vom lua cu noi atâta aur cât poate să ducă avionul, urmând să ne înapoiăm mai târ-

ziu şi să încărcăm altă cantitate. In felul acesta, încetul cu încetul putem transporta întreaga comoară.

Aviatorul rămase cu privirile aţintite în gol. Să se lase târît în această aventură? Mintea lui ţesuse, doar, alte planuri... foarte îndrăzneţe, ce-i drept. Dar, nu putea să le ducă la îndeplinire şi în acest chip?

Un zâmbet de mulţumire se ivi pe buzele sale.

— Sunt de acord, prinţe Potcikev! — exclamă el deodată, întinzându-i mâna.

Celălalt i-o strânse cu căldură, abia putându-şi stăpâni bucuria. De paisprezece zile era hărţuit fără încetare. Până aici venise sub alt nume şi cu acte falşe, iar tocmai când să treacă dincolo de liniile duşmane, puseseră mâna pe el. In timp ce se aşteptau lămuriri dela Petrograd, izbutise să fugă, dar nu ajunse prea departe, căci urmăritorii săi împânaseră ţinutul cu spioni. Aşa dar, se văzu nevoit să se aţină prin împrejurimi, hrănindu-se cu ceea ce fura de pe la ţăranii polonezi, sau cu ceea ce căpăta dela locuitorii cari urau pe Ruşi. Tocmai când ajunsese la desnădejde, găsi ascunzătoarea avionului.

Potcikev fusese întotdeauna un om favorizat de noroc, care nu-l părăsise nici de astă dată. Rokkartin slujise în armată sub comanda lui şi păstrase o frumoasă amintire superiorului său. Aşa dar, nu mai încăpea nicio îndoială că avea să-i ajute la ridicarea comorii.

— Ei, când plecăm? — întrebă prinţul.

Aviatorul se gândi puţin.

— Poate chiar astăzi — răspunse el, apoi. — Rămâneţi prin apropiere, ca să vă pot vedea la nevoie. Dar să ştiţi că nu plecăm singuri, ci va trebui să ne însoţească încă o persoană.

— Incă o persoană? — repetă Potcikev, neliniştit. Nu se poate altfel?

— Nu! — răspunse pilotul, cu hotărîre neclintită.

Prinţul îşi dădu seamă că orice împotrivire ar fi fost zadarnică, şi zise:

— Bine, firește că mă învoiesc. Dar cine e această persoană?

— O femeie... logodnica mea.

— Ah, cu ea ai fugit din Petrograd? Ei, atunci se schimbă lucrurile. Vezi, nu mă gândeam decât la planul nostru, căci cu cât am fi avut cu noi mai puțin balast, cu atât puteam încărca o cantitate mai mare de aur.

— Asta așa e... totuși, ne va însoți!

Prințul îi mai strânse mâna odată, apoi se retrase în pădure.

— Acum voiu deveni bogat, poate de zece ori mai bogat ca mama acestei fete frumoase! — murmură Rokkartin, cu ochii scânteietori. — Da, trebue să fie a mea... numai a mea! Va fi fericită alături de mine.... colo, departe, unde ne vom clădi căminul și unde nu ne va găsi niciun agent al Cekei.

Aviatorul izbucni într'un hohot de râs, dar tresări deodată, auzind un glas lângă el.

— De ce ești atât de vesel, domnule Rokkartin? Nu cumva ai terminat cu reparația avionului? Ar fi și timpul, căci altminteri situația ar putea deveni foarte primejdioasă, atât pentru dumneata cât și pentru noi! In curând se vor da lupte și în acest ținut. Chiar acum a fost la castel o patrulă, care era în căutarea unui criminal. Conducătorul ei ne a spus că revoluționarii sunt în retragere și vor ocupa castelul peste scurt timp.

Rokkartin nu-și pierdu cumpătul și se strădui să pară cât mai mâlmit.

— Hm, stăm prost, domnișoară — răspunse el. — In orice caz, am să-mi dau toată silința s'o scot la capăt. Vino peste două ceasuri și atunci am să-ți spun precis cum stau lucrurile. Dacă nu izbutesc să repar motorul în așa fel ca să putem trece de liniile dușmane vom fi nevoiți să căutăm alt mijloc de scăpare, iar avionul îl voiu distruge.

Irina clătină capul în semn de încuviințare și nici prin minte nu-i trecea să se îndoiască de vorbele aviatorului.

Dacă ar fi izbutit, însă, să citească în sufletul său, ar fi rămas îngrozită, aflând crudul adevăr.

219. — Moartea unui nevinovat

Prințul Potcikev nu se retrăsese prea adânc în pădure, când glasurile celor doi tineri îi ajunseră la ureche. Da, Rokkartin vorbea cu cineva — pe semne cu logodnica lui.

— Hm, păcat că trebue, s'o luăm cu noi! — murmură prințul. — Totuși n'am încotro, căci mi l-aș face dușman dacă aș încerca să mă împotrivesc...

Potcikev se afla la marginea luminișului și un arbore gros îi acoperea trupul. Deodată tresări, căci glasul pe care îl auzise i se părea cunoscut.

Ce însemna, oare, aceasta?

Din păcate, nu putea să-și dea seamă cine era tânăra fată, căci aparatul o ascundea aproape cu totul.

Furișându-se dela un copac la altul, prințul izbuti să-i zărească chipul.

— Drace, ea e! — bâigui el, cuprins de turburare. — Da, e tânăra aceea care mi-a scăpat din mână de două ori până acum... Ei, scumpul meu Rokkartin, fapta asta prețuiește pentru mine mai mult decât îți închipui! Așa dar, de acum încolo n'am să mă mai împotrivesc să ia parte la sborul nostru!

Ciuli urechile, nădăjduind să prindă ceva din convorbirea celor doi tineri. — dar în zadar! Oare copila pleca de bunăvoie împreună cu Rokkartin? Nu, nu prea îi venea să creadă una ca asta.

De sigur că aviatorul se hotărîse s'o răpească, iar el, Potcikev, avea să-i ajute.... dar numai ca să poată pune el însuși mâna pe dânsa. Firește, asemenea ființe nu erau făcute pentru oameni de rând, ci ele trebuiau să fie amantele prinților.

In timp ce el era preocupat de aceste gânduri, tânăra fată își luă rămas-bun dela aviator și se depărtă. Potcikev mai rămase câtăva vreme la adă-

postul copacilor, dar văzând că Rokkartin privea mereu spre pădure — semn că vroia să-i vorbească — ieşi iarăşi la iveală şi se apropiă de aviator.

— Ei, ce s'aude? — întrebă el. — Decolăm astăzi încă?

Celălalt încuviinţă, dar părea foarte agitat, şi nu scoase nicio vorbă.

— Când? — urmă prinţul.

Rokkartin se uită la ceas, spuse ora hotărită pentru decolare, apoi adăugă:

— Peste puţin timp se va întuneca afară şi.... mai aveam să-ţi comunic ceva....

— Despre ce e vorba, dragul meu?

— Fata... logodnica mea.... o să se cam împotrivească să plece cu noi.... Aşa dar, am să fiu nevoit să mă folosesc de forţă, iar dumneata trebue să mă ajuţi. Vei sta ascuns îndărătul aparatului şi, când ea se va apropia, te vei năpusti asupra ei şi o vei târî în carlingă. După aceea, dau drumul la motor.... Vrei?

Potcikev abia izbuti să-şi ascundă bucuria. Aşa dar, era întocmai cum bănuise el! Rokkartin vroia s'o răpească şi-i dăduse însărcinarea s'o târască în avion. Firește, tânăra era voinică, totuşi de astădată orice împotrivire nu-i va mai folosi la nimic.

Un zâmbet diabolic încolţi pe buzele prinţului. Nu, nimeni nu va izbuti să-l abată dela hotărîrea lui, nimic nu-l va putea face să renunţe la această fermecătoare fată, care-i aprinsese simţurile.

Firește, deocamdată nu ştia nici el cum avea s'o scoată la capăt cu Rokkartin. Cât despre asta, însă, Potcikev nu era omul care să nu ştie să iasă din încurcătură.

Trecuse vreun ceas. Cei doi bărbaţi priveau nerăbdători spre direcţia de unde urma să se iveasca tânăra fată. Dar aceasta întârzia. Nu cumva se răsgândise?

Dar nu... un pas uşor se auzi pe cărare şi, după câteva clipe, o făptură sveltă se ivi la marginea lu-

minișului, apropiându-se grăbită de avion. Era Irina. Purta o mantilă prețioasă de blană, iar în jurul gâtului avea un fular alb, de lână.

Rokkartin se plecă spre motor. Tremura din tot trupul de emoție.

— Trebue să mai așteptăm câteva clipe, căci aș vrea să încerc motorul — zise el, cu glas tremurător.

Tânăra îl urmări cu încordare. Deodată se întoarse, căci un individ cu mutră sălbatecă își făcuse apariția lângă ea. O spaimă nemărginită puse stăpânire pe inima bietei copile.

Cine era acest om și ce căuta el aici?

Dar înainte de a-și aduna gândurile, se simți înșfăcată de două brațe vânjoase. Fără cea mai mică sforțare, individul o ridică, ducând-o spre carlinga avionului. Irina începu să țipe din răsputeri, se zbătu, îl izbi cu pumnii ei mici și.... deodată, își dădu seamă cu cine avea de face.

In acea clipă, membrele îi înțepeniră de groază. Cum ajunsese aici omul acesta înfiorător?

Răsuflând anevoie, Potcikev o vârî în carlingă, apăsând-o cu toată puterea pe unul din scaunele acesteia.

Irina mai făcu o încercare desnădăjduită să scape din strânsoarea ticălosului, dar în acea clipă se auzi sgomotul elicei și aparatul se puse în mișcare. Mai trecură doar vreo câteva secunde și castelul se ivi dedesubtul lor.

— Ajutor! Ajutor! — strigă nenorocita.

Dar era prea târziu... Zadarnice fură toate sforțările, zadarnic se prinse cu brațele de marginea aparatului, încercând să sară jos. Potcikev o smulse cu violență, în timp ce sărmana copilă mai văzu, ca prin vis, pe terasa castelului, pe contesă, bătrânul prinț și contele Zielinski.

Uriașa pasăre se înălță maiestos spre cer, apoi apoi porni în direcția Rusiei.

Ce soartă era hărăzită sărmanei copile?

Cereți mâine numărul 119 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Contesa auzise cea dintâi sgomotul elicei. Cum îndrăznise Rokkartin să facă o asemenea încercare? Dacă soldaţii revoluţionari se aflau prin apropiere, atunci nu mai încăpea îndoială că avionul avea să fie descoperit.

Însoţită de bătrânul prinţ şi contele Zielinski, misterioasa femeie păşi pe terasă, unde ochii tuturor se holbară de groază, când văzură drama care se petrecea în văzduh.

Biata fată se lupta desnădăjduită cu un bărbat, al cărui trup nu se zărea decât dela piept în sus. Cele trei persoane urmăriră cu încordare mişcările lor.

Ce se întâmplase oare? De ce pornise Rokkartin numai cu Irina şi cine era individul acela?

Nimeni nu era în stare să le dea vreo lămurire. Istovită, sărmana contesă se prăbuşi la pământ, în nesimţire.

Contele Zielinski o privi îngrijorat, apoi chemă servitorii, cari transportară pe leşinată în sala de mâncare, unde o aşezară pe o canapea. Bătrânul prinţ şi castelanul rămaseră tăcuţi la căpătâiul ei, în timp ce bucătăreasa şi camerista se străduiau din răsputeri s'o readucă în simţiri.

Când frumoasa contesă deschise ochii, paşi grei tropăiră afară, pe coridor.

— Vin soldaţii revoluţionari! — şopti contele Zielinski. — Ah, Domnul să se îndure de noi!

Bătrânul castelan avusese dreptate. Uşa se deschise şi o patrulă de soldaţi din armata roşie se năpusti în odaie. In fruntea lor se afla comandantul postului care fusese aşezat la moară.

— Ce se petrece aici? — strigă el, cu glas ameninţător, rotindu-şi privirile de la unul la altul.

— Soţia mea şi-a pierdut cunoştinţa, căci s'a speriat auzind uruitul avionului — răspunse bătrânul conte, care îşi păstrase cumpătul.

— Dar ce-a căutat avionul aici? — întrebă celălalt, cuprins de bănuială.

— Habar n'am! L-am zărit şi noi pentru întâia oară.

Comandantul zâmbi cu răutate.

— Cred că sunteţi nişte trădători — se răsti el la contele Zielinski. — Castelul va fi păzit cu străşnicie! Nimeni n'are voie să-l părăsească, altminteri riscă să primească un glonţ în ceafă, Voiu raporta celor în drept!

După ce mai aruncă asupra persoanelor de faţă o privire care nu prevestea nimic bun, se depărtă din încăpere.

Contesa se ridicase în capul oaselor. Faţa-i era acoperită de o paloare cadaverică.

— Ah, e îngrozitor! — murmură ea. — Iată, acum te-am târît şi pe dumneata în nenorocire, domnule conte!

Castelanul zâmbi împăciuitor.

— Nu, doamnă, nici să nu vă treacă prin minte aşa ceva.... mă aşteptam să ajungem aici... Fiţi fără teamă, vom ieşi noi din încurcătură.

Şi, întorcându-se spre slujnică, adăugă:

— Fii bună, te rog, şi pregăteşte-ne cina!

— Nu, nu mi-e foame — interveni contesa.

— Lăsaţi-o să plece, vroiam să scap de ea — îi şopti repede castelanul. Bătrânul conte începu să măsoare încăperea cu paşi mari, apoi se apropiă de fereastră şi privi afară, în curte, unde santinelele făcuseră piramide din puşti.

Nu, n'aveau încotro, trebuiau să fugă. In acest scop, Zielinski avu o scurtă consfătuire cu ceilalţi doi.

— Cât despre mine, eu nu mai am nicio nădejde — murmură prinţul, cu resemnare. — Singura mea părere de rău e că v'am căzut povară.

— Nu, nu-i adevărat, prinţe Orlinski — se împotrivi castelanul. — Un nobil nu-şi va părăsi niciodată tovarăşii! Dacă va fi nevoie, voiu muri împreună cu dumneata. Deocamdată, însă, n'am ajuns atât de departe... Aşa dar, luaţi-vă haine şi

păturĭ din odăile voastre, apoĭ veniţi îndărăt aĭci. Dar băgaţi de seamă să nu vă zărească santinelele, căci atunci tot planul nostru ar da greş. Până când comandantul se va ivi iarăşi în castel, noĭ trebue să fi dispărut.

Contesa şi bătrânul prinţ se supuseră şi peste puţină vreme se înapoiară în încăpere, fără ca vreunul din eĭ să fi fost zărit de soldaţi.

Castelanul trase cu urechea, dar nu se auzea niciun sgomot. Totuşi, când deschise uşa, glasuri puternice răsunau la parter. Revoluţionarii se înapoiaseră să-i aresteze.

Fără să mai stea la gânduri, bătrânul conte se repezi spre unul din pereţi, făcând celorlalţi semn să-l urmeze. Apoĭ, apăsă pe un buton care se afla cam la un stat de om şi nu se deosebea de tapet.

In clipa următoare, unul din portretele mari se dădu într'o parte, lăsând să se vadă o gaură pătrată, cu latura de vreo doĭ metri.

Cea dintâĭ păşi contesa, apoĭ bătrânul prinţ şi, la urmă, contele Zielinski, care împinse portretul la loc.

— Aşa, deocamdată suntem la adăpost — şopti el, răsuflând uşurat. — De aci porneşte o scară care duce în pivniţă. Intr'un loc anumit, zidul de acolo e dublu, alcătuind gangul al cărui capăt se află în coliba din pădure. Urmaţi-mă, vă rog!

Şi pe când cele trei persoane coborîră scara, sub conducerea contelui, soldaţii revoluţionari pătrunseră în sufragerie, unde, firește, nu găsiră pe nimeni.

Castelul fu cercetat cu amănunţime. Bieţii servitori, cari tremurau din tot trupul, nu izbutiră să dea nicio lămurire asupra stăpânului lor.

Cuprinşi de furie, soldaţii răsturnară totul cu josul în sus. Pernele de mătase fură străpunse cu baionetele, dulapurile grele sfărâmate, tot ce le ieşea în cale fu distrus fără milă — dar în zadar!

— Unde e contele.... unde e soţia lui? — răcni

comandantul, alergând ca un nebun dintr'o încăpere în alta.

Totuşi, cele trei persoane dispăruseră fără urmă. După jumătate ceas, limbi uriaşe de flăcări se înălţau din impunătorul castel. Aşa se obişnuiseră în războiu soldaţii sălbăteciţi. Dacă nu puteau să se folosească de asemenea locuinţe, atunci nici alţii nu trebuiau să aibă parte de ele.

In curte, bătrânul camerist stătea sub ameninţarea baionetelor soldaţilor, cari voiau să-l silească la mărturisiri. Comandantul se apropiă de el.

— Dacă nu ne spui încotro s'au îndreptat stăpânii tăi, atunci vei fi împuşcat chiar astăzi!

— Să mă bată Dumnezeu, dacă ştiu ceva, — — băigui nenorocitul, abia ţinându-se pe picioare.

— Şi dacă ai şti ne-ai spune? — se răsti celălalt, cu ochii sclipind de mânie.

— Eu... nu.... nu mi-aş trăda stăpânul pentru nimic în lume!

In clipa următoare, bătrânul camerist se prăbuşi rănit la pământ, cu ţeasta găurită de un glonţ.

Aceeaşi încercare fu făcută şi cu cele două slujnice, dar nici ele nu izbutiră să le dea vreo lămurire, astfel că fură lăsate în pace.

In timp ce flăcările mistuiau mândrul castel al familiei Zielinski, credinciosul servitor se sbătea în chinuri cumplite.

— Fiţi blestemaţi, ticăloşilor! — murmură el, cu ochii holbaţi. — Nu veţi aduce niciodată fericirea poporului....

Un alt glonţ îi închise gura pe vecie.

Conducătorul soldaţilor se depărtă, posomorît. Toată cruzimea lui nu folosise la nimic.

220. — Doctorul Barickin şi fiica lui

Cam pe vremea aceea două persoane traseră la un hotel din Berlin: un omuleţ bine îmbrăcat, cu un început de chelie, şi o tânără nespus de frumoasă, care era, însă, foarte tristă.

Servitorii hotelului alergară, care mai de care, să dea ajutor la descărcarea bagajelor, cari nu erau prea numeroase, şi la transportarea lor în odăile noilor călători.

Aceştia urcară în ascensor, care îi duse până la etajul al treilea, unde servitorul le arătă încăperile.

— Cobor numai decât ca să mă înscriu în registru — zise străinul, adresându-se băiatului de la ascensor. — Probabil că voiu rămâne aici câteva săptămâni.

— Prea bine, domnule! — răspunse tânărul, înclinându-se până la pământ.

Abia dispăruse servitorul, că noul sosit îşi scoase şuba şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— In sfârşit, iată-ne la adăpost! — murmură el. — Acum, însă, sunt nerăbdător să aflu dacă voiu fi primit printre fraţii mei din Germania..... Hm, e greu să-ţi faci legături... După câte ştiu, Protoff a dat oarecari deslușiri doctorului Arnberger, dar habar n'am dacă acesta ştie mai multe decât mine.... In sfârşit, vom vedea noi cum stau lucrurile!

Apoi se întoarse spre fermecătoarea fată şi zise, cu glas poruncitor:

— Ei, ce-ai rămas acolo ca o momâie! Scoate-ţi paltonul şi pălăria.... Nu cumva vrei să-ţi amintesc mereu ce ai de făcut? Şi apoi, poartă-te aşa cum se cuvine să se poarte o fiică ascultătoare!

Necunoscutul vorbea în limba germană, însă cu un pronunţat accent rusesc.

Tânăra îşi desfăcu agrafa dela gât, apoi îşi scoase mantila de blană. Rareori îşi poate cineva închipui o fiinţă mai fermecătoare decât această fată. Ochii ei mari, negri, aveau o strălucire plină de blândeţe, iar părul ei era ca pana corbului. Deasupra urechilor ei mici, se încolăceau două bucle de păr, cari încadrau un chip cam palid, dar cu trăsături fine.

Străinul se depărtă iarăşi de lângă dânsa, reîn-

cepându-şi plimbarea prin odaie.

— Ti-e foame? — întrebă el, deodată.

— Nu, nu mi-e foame — răspunse fata, clătinând capul, obosită.

Celălalt nici n'o mai luă în seamă şi urmă să măsoare încăperea cu paşi mari, uitându-se mereu la ceas, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

— Va veni, oare? — murmură el, din când în când.

Deodată se auzi o bătaie în uşă. Străinul o deschise şi un Chinez mic de statură, cu o mutră cam suspectă, se strecură în odaie.

— Bună ziua, May-tang! — salută necunoscutul pe vizitator.

Acesta îşi aţinti privirile scânteietoare spre tânăra fată.

— Ah, ce fiinţă fermecătoare! — murmură el, plin de admiraţie. — Intre Peking şi Berlin nu mai întâlneşti o fată atât de frumoasă. De unde ai....

Celălalt îi curmă vorba, făcând o mişcare cu mâna, apoi zise foarte liniştit:

— E fiica mea.... Du-te, copila mea — se adresă el, în cele din urmă, tinerei fete.

Aceasta se ridică şi părăsi încăperea, în timp ce Chinezul o urmărea cu luare-aminte.

— Ia loc, May-tang! — zise călătorul. — Nu-i aşa că te miri că-ţi cunosc adresa?

Omuleţul înălţă din umeri.

— Nu mă mir de fel, doctore Barickin — răspunse el. — Doar era foarte firesc să vin încoace, căci în Rusia nu mai e de trăit.

— Da, aşa e — încuviinţă medicul, — Acolo nu-ţi mai poţi face rost de cele trebuincioase, ori câţi bani ai avea... Dar ia spune, ştiai că mai sunt în viaţă? Sau nici n'ai citit măcar despre explozia din Cronstadt?

— Nu, n'am citit, dar am auzit. De curând am primit vizita unui oarecare Sobels, pe care cred că-l

cunoşti şi dumneata. El mi-a spus că locuinţa dumitale a fost nimicită.

— Da, îl cunosc..... dar ce căuta el aici?

— Ce să caute? Acelaşi lucru, pe care îl căutăm cu toţii. Vrem să ne câştigăm existenţa... atâta tot!

— Hm, cât despre asta, mă cam îndoiesc, dragă May-tang! Dumneata ai fost un om deştept fiindcă ai ştiut să-ţi pui avutul la adăpost... acum, însă, vei fi mirosit ceva pe aici şi bănuiesc că vrei să începi vreun negoţ cu locuitorii acestei ţări... ştii, un negoţ în care se câştigă sută la sută!

Chinezul zâmbi uşor.

— N'am izbutit să duc la adăpost decât o mică parte din avere! — răspunse el. — Mai ales în Reval am fost nevoit să cheltuiesc multe parale... căpitanul unui vapor, care m'a luat cu el, mi-a stors o sumă atât de mare, încât aş fi putut cumpăra trei vapoare cu ea. Dar n'am avut încotro, căci a doua zi, când revoluţionarii intrară în oraş, m'aş fi pomenit cu ţeasta găurită de un glonţ.

— Ascultă-mă, ce se aude cu asociaţia noastră? — întrebă, deodată, Barickin.

— Care asociaţie? — făcu omuleţul.

— Ia nu mai face pe prostul! Ştii, doar, că, în ultimul timp am fost asistentul profesorului Protoff şi în această calitate, am condus toate afacerile lui....

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi atât de tare! — şopti Chinezul, cuprins de teamă. — Astea sunt lucruri despre cari nu putea discuta decât cu prietenii săi cei mai buni....

— Fii fără grijă, dragul meu! — îl linişti Barickin. — Eu sunt succesorul bătrânului învăţat şi toate însemnările privitoare la marea lui descoperire se află în stăpânirea mea. Mai mult decât atât: sunt în stare să creiez oameni artificiali tot atât de bine ca şi el... pot transforma protoplasma...

Chinezul se simţi străbătut de fiori.

— Grozavă descoperire! — murmură el. — Cel mai bun lucru ar fi s'o lăsăm dracului.

Medicul îi puse mâna pe umăr.

— Nu vorbi prostii, May-tang! Ai jertfit şi înainte mari sume de bani pentru scopul nostru, şi vei fi nevoit să jertfeşti şi de acum înainte. De altminteri, e în interesul dumitale, căci asta ne va aduce bogăţie.

Chinezul sări în sus, ridicând braţele, în semn de împotrivire.

— Nu, niciodată! — strigă el. — Nu mai vreau să am de face cu asta! Şi apropiându-se de medic, îi şopti la ureche:

— Am auzit despre cadavrele groaznic mutilate, cari s'au descoperit în ultima vreme... Nu, eu unul mă retrag din afacere..... Nu mai dau niciun ban pentru descoperirea aceea grozavă.... caută-ţi un altul... De altminteri, nici nu mai am prea mulţi bani, astfel că sunt nevoit să mă retrag.....

Barickin rămase foarte liniştit, înălţă din umeri, apoi schimbă vorba:

— Ştii, am fost şi eu în Reval şi mult nu mai lipsea ca să dau de dracu'. Am avut însă, noroc, izbutind să mă salvez, împreună cu fiica mea.

— Hm, n'ar fi fost păcat de dumneata! — mormăi Chinezul.

— Cum, ai spus ceva? — întrebă medicul, ca şi cum n'ar fi auzit.

— Repet că nu vreau să mai am de face cu descoperirea voastră.

— Ascultă-mă, nu-mi vine să cred că vorbeşti serios, May-tang! — urmă medicul, neturburat. — Uiţi că ai vârît în această afacere o mulţime de parale?

Chinezul rămase pe gânduri.

— Şi cum îţi închipui dumneata lucrurile, aici, în Germania? — întrebă el, după un răstimp.

— Fabricăm protoplasmă şi o vindem.

— Cu alte cuvinte, ucidem oameni într'un chip

iorător, pentru ca să înlesnim viața altora? — iugă Chinezul, măsurând încăperea, cu pași mari, mărit de privirile iscoditoare ale medicului.

— Ei, ce s'aude? — stărui Barickin. — Nu la ce câștiguri putem avea!

— Câți bani îți trebue? — se răsti omulețul cele din urmă.

— Hm, nu prea mult.... In primul rând, vreo izeci de mii de mărci pentru instalarea laboratolui.....

— Treizeci de mii de mărci? Dumnezeule, de ide să iau atâția bani!

— In schimb, vom câștiga milioane, dragul meu. Chinezul se apropiă de Barickin:

— Bine, îți dau banii, dar nu vreau să am deace cu descoperirea... Banii îi dau pentru instarea unui laborator. Și, înainte de toate, nu-i deun pe numele dumitale.

— Nici nu-i nevoie, — răspunse medicul, repede. orice caz, sunt hotărît să trăiesc aici sub alt nue, căci doctorul Barickin e prea vestit în Rusia.

— Sau, mai bine zis, blestemat — adăugă Chiezul. — Așa dar, cum te vei numi în Berlin?

— Doctorul Maskotcin.

— Cum ai ajuns la numele ăsta?

— Nu știu nici eu... am avut, însă, un prieten. e care îl chema astfel.

— Aha, îmi aduc aminte. Era un individ care, a urmă cu mulți ani, se ocupa cu sugestia și hipotismul.

— Intocmai — răspunse Barikin. — Așa dar, ând pot căpăta banii?

— Trebue să mai aștepți câteva zile, până voiu ace rost de ei.

— Bine, între timp voiu căuta un apartament, nde să mă pot stabili. Ce cartier socoți că e mai rielnic pentru scopul meu?

— In orice caz, cât mai departe de centru. Lasă, m să mă ocup eu și de asta.

— Ți-aș fi foarte recunoscător! Dar îa spune, de câtă vreme ești în Berlin?

— De vreo șase luni.

— Atunci, trebue să cunoști oamenii și locurile... Ai auzit de un oarecare doctor Arnberger?

Chinezul rămase câtva timp pe gânduri, apoi clătină capul:

— Nu, n'am auzit. Dar ce-i cu el? Vă cunoașteți?

— Nu, dar caut să mă pun în legătură cu dânsul. După câte știu, locuiește în Zellendorf.

— In Zellendorf? — repetă omulețul. — Știi ce s'a petrecut acolo?

Și văzând privirea întrebătoare a medicului, Chinezul urmă:

— S'a descoperit un cadavru tot atât de ciopârțit ca și cele găsite în Rusia acum câtva timp.

Barickin îl încleștă de braț.

— Când... când s'a întâmplat asta? — întrebă el, agitat.

— Acum vreo câteva luni... Cred că era cam pe la sfârșitul războiului... Da, da, așa este, tocmai se dăduseră ultimele lupte.

Barickin abia mai izbutea să-și stăpânească turburarea. Totuși, pe chipul său nu se putea citi nimic din gândurile care i se încrucișau în minte.

— Hm, trebue să văd mai de aproape ce e cu doctorul ăla — își zise May-tang. — După cât se pare, Arnberger prezintă pentru mine un interes îndoit.

Chinezul mai rămase câteva minute, apoi își luă rămas bun de la Barickin și părăsi încăperea.

— Bine am făcut că mi-am vârît nasul prin corespondența profesorului — murmură medicul, după ce se văzu singur. — Așa dar, Arnberger cunoaște taina! Am să-l silesc să mi-o desvăluie și mie, apoi vom creia împreună oameni artificiali.... vom câștiga sume enorme cu ajutorul protoplasmei...

Medicul își frecă mâinile, plin de mulțumire.

— Idiot mai e și Chinezul ăsta! Nu cumva își închipuie că am să-l iau tovarăș! Nu, n'am nevoie

ât de banii lui.... după aceea, nici n'o să mai
ochii cu el....
Zâmbind mulţumit, Barickin încuiă uşa şi co-
în biroul hotelului, unde se înscrise în registrul
pasageri, sub numele de doctor Maskotcin cu
a lui.
După ce aruncă o privire în jurul său şi se încre-
ţă că nu era observat, medicul copiă câteva nu-
apoi vârî hârtia în buzunar.
Inapoiându-se în vestibul, fu întâmpinat de por-
ul hotelului.
— Dacă nu mă înşel, aici locuiesc câteva perso-
tăţi cu vază? — zise Barickin. — De pildă, prin-
de Eichenstein... nu-i ăsta vestitul proprietar
mine?
— Da, domnule — încuviinţă portarul, umflân-
şi pieptul de mândrie. — De când s'a sfârşit
boiul, nu locuiesc la noi decât oameni de seamă.
elul nostru e cel mai elegant din tot oraşul.
In acea clipă, privirile lui Barickin se îndreptară
e o doamnă grasă, care îşi făcuse apariţia într'o
letă minunată şi care purta nişte giuvaieruri de-ţi
u ochii.
— Doamna aceea pe, care bătrânul o ţine de
ţ, nu e prinţesa de Ilsenberg? — întrebă me-
ul.
Portarul zâmbi.
— Nu, domnule, asta e marchiza Marinio. So-
ei are, în America de Sud, plantaţii atât de în-
se cât toată Germania. N'aţi auzit încă despre el?
:ovizionează cu zahăr întreaga Americă.
— Asta a spus-o chiar el? — glumi Barickin.
— Nu, ci camerista.... Tot ea mi-a destăinuit că,
inte vreme, marchiza era o vestită cântăreaţă de
:ră şi că bogătaşul s'a îndrăgostit de ea.
— Ah, îmi amintesc — încuviinţă Barickin, deşi
ar n'avea unde cântase odinioară doamna cea
să.
Ceea ce îl preocupa, însă, erau minunatele ei

bijuterii, dela cari nu se îndura să-şi deslipească privirile.

Cu toate astea, mai trase de limbă pe vorbăreţul portar, fără ca acesta să prindă cea mai mică bănuială.

Deodată, câţiva lachei aduseră în vestibul mai multe buchete de flori.

— Pentru cine sunt toate florile astea, cari, acum, în timpul iernii, trebue să coste o adevărată avere? — întrebă medicul, surprins.

— Astă seară va avea loc recepţia unei comisiuni străine — răspunse portarul. — Florile sunt plătite de direcţiunea hotelului, care nu cruţă nimic pentru a-şi mulţumi oaspeţii.

Barickin clătină capul în semn de încuviinţare, apoi se depărtă, înapoiânduse în odaia lui.

221. — Ocrotitorul tainic

După ce privi cu luare-aminte bileţelul pe care notase numele copiate din registrul de pasageri, Barickin îşi chemă, fiica, şi aceasta se aşeză înaintea lui, fără să scoată o vorbă.

— Astă seară va avea loc recepţia unei comidia — zise el, cu glas aproape poruncitor. — Vei îmbrăca rochia pe care ţi-am cumpărat-o de curând... După ce vei fi gata, vom coborî împreună în hol, dar vei intra singură în sala de festivităţi, unde te vei apropia de masa pe care ţi-o voiu arăta eu de afară şi vei întreba chelnerul dacă nu l-a văzut pe tatăl tău. Un domn, dela această masă, îţi va atrage privirile... Alături de el, se va afla o doamnă grasă cu care vei căuta să fii cât mai prietenoasă, în timp ce însoţitorului ei nu-i vei da nicio atenţie sau, în orice caz, vei fi cât mai rezervată faţă de dânsul. M'ai înţeles?

Fata clătină capul, cu supunere. Da, îl înţelesese. De altminteri nu-l înţelegea decât pe el — ceilalţi

oameni n'aveau nicio însemnătate, numai de voința lui asculta sărmana fată.

Nici nu căuta să-și amintească cine fusese ea înainte. Judecata care la început se împotrivise voinței străine, o părăsise aproape cu totul în ultimele săptămâni.

Ca prin vis își aducea aminte că fusese într'o casă, unde vroia să vorbească cu cineva. Deodată un bărbat dăduse buzna înăuntru, o privi țintă în ochi — și această privire o făcu să se înfioare — apoi, îl urmă ca un câine credincios. La un moment dat, se auzi o bubuitură asurzitoare, care aproape o trântise la pământ. Ceea ce se petrecuse în urmă era cufundat în uitare. Doar din când în când, icoana unui tânăr chipeș i se ivea înaintea ochilor minții. Tânărul se numea Boris Verodin și, când rostea numele său, o sclipire de fericire se întipărea în ochii minunați ai fetei.

In sfârșit, aceasta se ridică și începu să se îmbrace. Barickin o privea nepăsător. Pentru el, femeile nu erau decât mijlocul prin care își putea ajunge ținta — încolo nu simțea niciun fel de atracție spre ele.

Presupusa lui fiică era minunată în rochia de mătase verde, care îi scotea în evidență trupul plin de grație. Nu, nu mai încăpea nicio îndoială că privirile tuturor se vor îndrepta cu admirație spre fermecătoarea captură.

Ticălosul știa asta și tocmai de aceea zâmbi atât de mulțumit.

Trecea drept tatăl ei — vârsta o avea. Firește, ar fi putut să se dea drept soțul ei, dar atunci bărbații n'ar fi cutezat să se apropie de ea cu atâta ușurință.

Doctorul Barickin — sau Maskotcin, cum se numea acum — îmbrăcă și el un elegant costum de seară, apoi oferi brațul tinerei fete și o conduse spre hol.

— Ştii cine eşti? — o întrebă el, în timp ce coborau.

Fata dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ia spune-mi! — porunci el.

— Mă numesc Lydia Maskotcin.

— Bine, draga mea. Şi vei fi veselă, vei distra societatea, căci aşa vreau eu! M'ai înţeles?

Lydia clătină capul, fără să scoată o vorbă. Expresia de tristeţe, întipărită pe chipul ei, îi scotea şi mai mult în evidenţă frumuseţea.

Când păşi în sala de festivităţi, orchestra cânta tocmai marşul de deschidere, care făcuse pe toţi să tacă. Dar muzica nu-i încătuşă decât o clipă, căci imediat după aceea privirile tuturor se îndreptară spre uşă, unde se ivise o făptură încântătoare. Unii dintre bărbaţi rămaseră cu gura căscată, alţii mai avură putinţa să ducă la ochi monoclul.

— Ca din poveşti!

— Aşa ceva n'am văzut de când sunt!

— Cine e tânăra?

Asemenea exclamaţii ieşiră de pe buzele tuturor.

După cum i se poruncise, Lydia se apropiă de una din mese, rotindu-şi privirile în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Apoi, ochii-i se aţintiră asupra bogatei marchize — dar cu o expresie nespus de rugătoare.

— Doamne, ce frumoasă e! — murmură marchiza. — Cum poate fi o femeie atât de fermecătoare?

Soţul ei duse monoclul la ochiu.

— Ei, nu fii atât de emoţionat, dragul meu! —, îi şopti marchiza. — Înainte vreme, erai mai stăpân pe tine!

Bătrânul îi luă mâna şi o duse la buze.

— Iar faci prostii, Luigi! — îl mustră soţia lui. — Mai bine du-te şi vezi ce-i cu sărmana copilă... mi-e milă de dânsa. Întreab-o ce caută.... poate că primeşte să ia masa cu noi.....

Cereţi mâine numărul 120 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Marchizul se ridică, plin de bucurie, căci tocmai asta dorise și el. Se înclină adânc înaintea minunatei făpturi, apoi, netezindu-și cu amândouă mâinile părul său pomădat, întrebă:

— Pe cine căutați, stimată domnișoară? Nu cumva aș putea să vă fiu de folos.?

Lydia îi aruncă o privire plină de recunoștință, care înflăcără peste măsură pe marchiz.

— Caut pe tatăl meu — răspunse ea, cu glas slab. — Astă seară trebuia să luăm masa împreună.

— Ah, n'a venit încă? — făcu bătrânul. — Îmi îngăduiți să vă întreb cine e stimatul d-v. părinte?

— Doctorul Maskotcin... Dar n'aveți de unde să-l cunoașteți, căci am sosit abia aseară.

— Așa! Atunci v'aș ruga să luați loc la masa noastră... Scumpa mea soție, marchiza Marinio, se va bucura mult să facă cunoștința d-v.

Lydia se apropiă de masa lor, luă loc pe scaunul de lângă distinsa doamnă, apoi privirile i se îndreptară spre cei din jur.

— Ce frumoasă e! — se mai auzi șoptindu-se pe ici, pe colo.

Cu toate că, din timp în timp, unii bărbați mai aruncau câte o privire spre minunata făptură, totuși clipa de vrajă trecuse și acum fiecare își vedea de rostul lui — mai ales că marchiza și curtenitorul ei soț se întreceau, care mai de care, să cucerească simpatia Lydiei.

Aceasta își învinse turburarea de la început și deveni veselă, păstrând însă o anumită rezervă față de marchiz, după cum îi poruncise presupusul ei tată.

Fosta cântăreață de Operă era entuziasmată de noua ei cunoștință și nu mai știa cum să-și arate bucuria.

— Trebue să ne împrietenim, copila mea — zise ea, deodată. — Noi amândouă suntem făcute una pentru alta.

In acea clipă, doctorul Barickin se apropiă de masa lor.

— Iartă-mă, draga mea — zise el, cu blândeţe. — Ştiu, am cam întârziat, dar am făcut-o fără voia mea...

Aruncă o privire mirată în jurul său, apoi urmă:

— După cât se pare, însă, ai ştiut să-ţi găseşti repede o tovărăşie plăcută.

Şi, înclinându-se curtenitor înaintea celor doi soţi, adăugă:

— Vă mulţumesc din toată inima că aţi fost atât de amabili cu fiica mea! Biata fată e întotdeauna singură şi se bucură dacă poate face cunoştinţă cu cineva.

Marchiza cuprinse mâna Lydiei.

— De mult ţi-ai pierdut mama, copila mea? întrebă ea.

Tânăra tresări şi rămase cu ochii holbaţi în gol. Sus, în vârful unui munte, vedea un castel mândru, la poalele căruia curgea un fluviu larg. Era Volga. Făpturi îmbrăcate în zdrenţe, cu feţele scăldate de năduşeală, trăgeau dealungul tărmului corăbii grele. Dar printre nenorociţii luntraşi se afla şi un tânăr chipeş, care avea înfăţişarea unui prinţ. Ochii-i erau poruncitori, dar plini de blândeţe, ţinuta mândră, iar trăsăturile regulate, distinse.

Această imagine se trezise în mintea Lydiei la întrebarea marchizei. Şi, în acelaşi timp, o altă imagine se mai zugrăvi înaintea ei. Se vedea şezând lângă mama ei, care o desmierda cu dragoste, cântându-i melodia luntraşilor de pe Volga. Totul i se părea nespus de frumos — un vis minunat.

Marchizul şi soţia lui văzură cu uimire schimbarea produsă pe chipul fermecătoarei fete.

Ce însemna, oare, aceasta? Nu cumva era bolnavă?

Doctorul Maskotcin se plecă spre urechea presupusei sale fiice, pe care o înclestă de braţ, şoptindu-i:

— Stăpâneşte-te şi răspunde la întrebarea care ţi-a fost adresată!

Lydia păru că se trezeşte dintr'un vis şi un oftat adânc scăpă de pe buzele ei.

— Da, mama a murit de multă vreme — răspunse ea.

Marchiza o desmierdă cu dragoste. Apoi convorbirea se însufleţi încetul cu încetul. Maskotcin, însă, se ţinea de o parte, urmărind cu luare-aminte pe ceilalţi şi bucurându-se că frumoasa lui fiică ştiuse să câştige atât de repede simpatia tuturor.

Marchizul dansă de câteva ori cu Lydia, care părea că pluteşte pe parchetul lucios. Şi medicul se văzu nevoit să invite la dans pe durdulia soţie a bogătaşului, care îşi dădu toate silinţele să nu-şi chinuiască partenerul. Cu toate acestea Maskotcin scoase un suspin de uşurare, când ajunseră iarăşi la locurile lor.

In cele din urmă, cele patru persoane se despărţiră cu călduroase strângeri de mână.

— Desbracă-te! — porunci medicul fiicei sale, după ce intrară în apartamentul lor. — Mâine dimineaţă la ora zece vei face o vizită marchizei! Dar să bagi bine de seamă — adăugă el, plecându-se spre urechea Lydiei şi şoptindu-i ceva.

Fata tresări speriată şi văzând privirea străpungătoare a călăului ei, clătină capul în semn de încuviinţare.

Un zâmbet triumfător se ivi pe buzele lui Barickin. Era mulţumit de victima lui; aceasta avea să-l asculte şi mai departe, avea să se supună tuturor poruncilor sale.

In holul hotelului, doi bărbaţi de vârstă mijlocie stăteau de vorbă, tolăniţi în fotoliile scumpe. Fiecare din ei ţinea în mână o ceşcuţă de cafea neagră şi, în timp ce sorbeau băutura aromatică, priveau îngânduraţi înaintea lor.

— Ce-i cu tine, Kurt? — întrebă unul din ei. —

Nu cumva ai privit şi tu prea adânc în ochii minunatei fiice a doctorului?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Intr'adevăr, fata e minunată, totuşi nu e lucru curat cu dânsa.

— Ei, iar începi cu presupunerile tale? — zâmbi celălalt.

— N'ai decât să crezi ce vrei, dragul meu Lotar! Eu, însă, ştiu ce spun... Inainte de toate, sunt sigur că m'am mai întâlnit în viaţă cu omul acesta şi trebue să fii fost un prilej însemnat, căci chipul lui mi-a rămas întipărit în minte. Numele lui, însă, nu mi-l pot aminti de fel... In orice caz, nu-l cheamă Maskotcin, sau, cel puţin, eu nu l-am cunoscut sub numele ăsta.

— Hai, nu mai vorbi prostii, dragul meu!

— Ba nu vorbesc deloc prostii! — se încăpăţână celălalt. — Ştii că am fost mai mulţi ani ataşat pe lângă legaţia noastră din Petrograd. Ei bine, acolo trebue să-l fi cunoscut!

— Poate că e vreun nobil care, vrând să fie la adăpost de urmărirea agenţilor Cekei, şi-a schimbat numele?

— Tot ce se poate, dragul meu Lotar. In orice caz, fermecătoarea fată mă interesează prea mult, ca s'o părăsesc din ochi.

— Ia vezi să nu dai de dracu'! — îl preveni tovarăşul său. — Ştii, doar, din proprie experienţă, că, uneori, lucrurile pot lua o întorsătură foarte neplăcută.

Kurt de Tollwitz oftă din adâncul inimii.

— Vei fi având tu dreptate, dar nu mă lasă inima să fac altfel — răspunse tânărul, cu tristeţe. — Simt că mi s'au aprins călcâiele după fata asta şi, apoi, nu ştiu ce mă îndeamnă să rămân mereu în apropierea ei.

Lotar Wengeler izbucni într'un hohot de râs.

— In cazul ăsta o să cam ai de furcă cu moş-

negutul ăla! Bănuiesc că-şi păzeşte copila ca ochii din cap.

Kurt de Tollwitz clătină capul, apoi cei doi prieteni porniră la braţ, spre odăile lor, cari erau una lângă alta. După ce-şi spuseră noapte bună, se duseră la culcare, căci era târziu.

Dar nu apucase bine să se desbrace, când Lotar auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise apoi şi prietenul său se ivi în prag.

— Ei, ce s'a mai întâmplat? — făcu Lotar, mirat.

— Trebue să-ţi mai spun ceva, dragul meu. Acum ştiu cu cine avem de-aface, o greşeală e cu neputinţă... Dar mai ştiu că acela n'avea nicio fiică. Aşa dar, nu poate fi vorba decât de un copil adoptiv sau individul urmăreşte scopuri necurate — ceea ce nu pare de crezut însă, căci ştiu că se bucura de o situaţie materială destul de bună. Dar stai să-ţi povestesc cum stă chestia...

Kurt de Tollwitz se aşeză pe marginea patului, rămase tăcut câteva clipe, apoi începu:

— Vezi, aveam dreptate când îţi spuneam că-l cunosc din Rusia! E vorba de un medic foarte vestit şi am făcut cunoştinţă cu el cu un an înainte de izbucnirea războiului, adică pe vremea când Rasputin ajunsese în culmea puterii sale.

„Tot pe atunci locuia la Petrograd şi un profesor universitar, anume Protoff, care fusese un timp medicul Ţarului, apoi, în colaborare cu un vestit medic francez se ocupă de boala Ţareviciului.

„După aceea, izbucni războiul şi eu mă văzui nevoit să părăsesc Rusia. Totuşi, îmi amintesc bine că acest Maskotcin era neînsurat şi-şi pusese ochii pe fiica profesorului Protoff. Ce-i drept, şi aceea era tânără şi frumoasă, dar nici nu se poate asemui cu fermecătoarea făptură pe care medicul rus o dă drept fiica sa. Copila profesorului era mult mai slabă şi părea chiar bolnăvicioasă.

„Stai, acum mi-am amintit şi numele lui! E

vorba de un oarecare doctor Barickin. Da, așa este, sunt sigur că nu mă înșel!

Prietenul său îl ascultase în tăcere, totuși chestia îl cam plictisea, mai ales că era obosit și vroia să doarmă.

— Bine, dar ce găsești tu interesant în toate astea? — zise el. Fără îndoială că medicul o fi având motive să se teamă de spionii Cekei, așa că și-a schimbat numele ca să fie mai la adăpost. Și eu aș face la fel.

— Și fiica lui?

— Ei, nu-ți mai frământa mintea în zadar! Și asta o fi având o explicație oarecare! In curând se va lămuri toată chestia.

Kurt de Tollwitz clătină capul, dar nu mai răspunse nimic, ci se retrase în odaia lui. Cu toate astea, își puse în gând să nu lase din ochi pe cei doi călători, căci un glas lăuntric îi șoptea că minunata copilă e amenințată de o mare primejdie.

222. — Salvați din valurile mării

Furtuna bântuia cu putere pe coasta Finlandei, izbind valurile de țărmul stâncos.

Vreo cinci, șase bărbați voinici, îmbrăcați în haine impermeabile de pescar, stăteau pe țărm, agitând felinarele, pentru ca cei cari se aflau pe mare să recunoască drumul.

— Ah, iată și luntrea lui Tom Jörgens! — strigă deodată unul din ei, ridicând felinarul.

— Slavă Domnului! — exclamă altul. — Incepusem să cred că n'o să se *mai întoarcă. Ia veniți* să-i dăm o mână de ajutor... sărmanii, or fi trecut prin clipe grozave!

Cei câțiva bărbați alergară spre o punte îngustă care fusese aruncată între două stânci și, după multe sforțări, izbutiră să tragă luntrea la țărm.

Curajoșii pescari fură întâmpinați cu strigăte

de bucurie. Erau șase la număr. In fruntea lor se afla bătrânul Jörgens, iar ceilalți cinci erau fiii săi, cari se îndeletniceau cu pescuitul încă din fragedă copilărie. Strămoșii lui Tom Jörgens fuseseră și ei pescari și această meserie se moștenea din tată în fiu.

Trei din fiii bătrânului Tom erau însurați și nu locuiau în casa părintelui lor. Nevestele acestora se iviră și ele pe țărm, fluturând basmalele.

Revederea fu înduioșătoare, căci bietele femei și începuseră să creadă că bărbații lor erau pierduți.

— Ei, copii, nu uitați de naufragiații noștri! — strigă bătrânul Jörgens.

Pescarii se desprinseră din îmbrățișările nevestelor lor, săriră iarăși în luntre și, în timp ce ceilalți locuitori ai satului priveau cu încordare, tinerii duseră pe țărm două trupuri învăluite în pături groase. Apoi porniră cu toții dealungul malului spre micul sat de pescari.

— E vorba de un bărbat și o femeie — istorisi pe drum unul din fiii lui Tom. — Bărbatul e un flăcău chipeș. Se încleștase de o grindă și sângera la cap. Era în nesimțire și în brațe ținea o fată plăpândă nespus de frumoasă. Deși furtuna bântuia cu furie, am izbutit să-i tragem în luntre, unde i-am învelit în pături. Până acum nu ne-am putut ocupa de ei. Bărbatul a dat într'un rând semne de viață, dar fata nu știu dacă mai trăiește.

— Dar cum au ajuns aici? — întrebă cineva.

— Spre mirarea noastră, zărirăm un vas suedez plutind printre barajele de mine, deși orice marinar știe cât de primejdios e să te apropii de țărm, aici... Pesemne că Suedezul era urmărit de un vas de război rusesc și asta a fost pieirea lui. Vaporul s'a izbit de o mină, care l-a distrus. In orice caz, cei doi naufragiați vor putea să ne dea lămuriri mai amănunțite, dacă or scăpa cu viață...

Convoiul ajunsese în sat.

Bătrâna Jörgens, o femeie înaltă, uscățivă, cu

ochi albaştri şi faţa plină de sbârcituri, stătea în uşa colibei, aşteptându-şi bărbatul şi copiii. Nicio lacrimă nu se vedea în ochii ei, niciun suspin de uşurare nu scăpă de pe buzele ei încleştate, nimic nu trădă spaima prin care trecuse, îngrijorată de soarta celor dragi, cari se aflau pe mare în timpul furtunii.

In lupta lor pentru pâinea zilnică, oamenii aceştia erau mereu hărţuiţi de forţele naturii şi bietele femei nu ştiau niciodată dacă bărbaţii lor se vor înapoia de pe mare, unde porniseră cu luntrile lor uşoare, să ademenească peştele în plasă.

Bătrâna Jörgens întinse doar mâna bărbatului ei, şi-l privi ţintă în ochi. O strângere de mână din partea lui Tom pecetlui urarea de bun-venit.

Deodată, o lucire de spaimă se ivi în ochii bătrânei, când văzu cele două trupuri nemişcate. In clipa următoare, însă, teama se risipi, căci îşi dădu seamă că toţi fiii ei se aflau în viaţă.

— Naufragiaţi! — zise Tom Jörgens, în felul său scurt de a vorbi. — I-am pescuit din mare şi nu ştia dacă mai trăiesc. Pregăteşte-le un culcuş cald.

Femeia porni înainte şi intră într'o încăpere scundă, dar mare, în unul din ungherele căreia se afla o laviţă pe care dormeau cu toţii.

In timp ce bătrâna se ocupă de sărmana fată pescuită din valuri, cei doi fii mai tineri desbrăcară pe salvat şi-i cercetară rănile.

Naufragiatul, care nu era altul decât Boris Verodin, dădu semne de viaţă. Deschise ochii şi privi în jurul său. Deodată, un fior îi străbătu trupul şi, înainte ca cei doi bărbaţi să-l poată împiedeca, sări jos de pe laviţă şi-şi roti privirile prin încăpere.

— Unde e Agata? — strigă el, neliniştit.

In clipa următoare dădu cu ochii de tânăra fată şi un oftat adânc ieşi din pieptul său.

Oare glasul său puternic o trezise din leşin, sau conştiinţa că iubitul ei era lângă dânsa dădu noui puteri de viaţă sărmanei copile? Ea deschise ochii,

privi o clipă spre frumosul revoluționar, apoi închise ochii din nou și un zâmbet de fericire se înfiripă pe buzele ei.

Boris Verodin răsuflă ușurat. O mare povară i se luase de pe inimă. Până acum izbutise să ocrotească pe frumoasa fată și era hotărît s'o facă și de aci încolo, căci făgăduise tatălui ei că se va îngriji de dânsa. Insă, dacă îndrăzneții pescari l-ar fi salvat numai pe el, atunci cugetul l-ar fi mustrat mereu, căci ar fi fost încredințat că nu și-a respectat făgăduiala.

In cele din urmă, se apropiă de culcușul Agatei și-i desmierdă fața aprinsă de friguri. Copila îi sărută mâna, mai deschise ochii odată și rosti numele iubitului.

Bătrânul Jörgens acoperi până la gât trupul fetei, apoi pregăti un ceaiu fierbinte, întăritor, în timp ce bărbații își scoaseră hainele umede și se spălară.

Boris Verodin se așezase pe banca de lângă vatră, unde rămase adâncit în gânduri. Doar din când în când, privirile sale alunecau asupra salvatorilor săi.

După ce băutura fu gata, bătrâna o duse la patul bolnavei, care o sorbi cu lăcomie. Mama Jörgens mai aruncă o privire îngrijorată asupra ei, o acoperi bine cu pătura, apoi se duse să pregătească mâncarea.

Nu trecu mult timp și o strachină mare, din care ieșeau aburi se afla pe masă în fruntea căreia luase loc bătrâna. Fără să scoată un cuvânt, aceasta arătă lui Boris un scaun de lângă dânsa și în timp ce bărbații se așezară în jurul mesei, Boris Verodin veni și el să ia parte la cina lor sărăcăcioasă.

Mâncară în tăcere. Abia la sfârșitul mesei, tânărul revoluționar găsi cu cale să deschidă vorba.

— De sigur că vreți să știți cine suntem? — se adresă el bătrânului pescar.

Acesta ridică mâna în semn de împotrivire.

— Inainte de toate, trebue să vă mulțumesc,

dragii mei — urmă revoluționarul. — Vă datorăm viața....

Tom Jörgens clătină capul și arătă în sus.

— Viețile tuturor se află în mâinile Domnului! — zise el, cu glas solemn.

— Da, ai dreptate, dar vouă vă datorăm salvarea mea și a însoțitoarei mele.

„De altminteri, n'am mult de spus, dragii mei... Ne-am urcat la Cronstadt pe bordul unui vas suedez, care porni spre Stockholm. Pe drum, ne izbirăm de o mină și vaporul începu să se scufunde din pricina apei care năvălea înăuntru cu furie. Abia mai avui vreme să-mi duc tovarășa pe punte, când vasul dispăru. Atât îmi mai amintesc doar, că mă agățasem de o grindă și când mă trezii, eram în luntrea voastră.... Vă mulțumesc încă odată, dragii mei!

Ceilalți clătinară capul, și nu mai puseră niciun fel de întrebări, mulțumindu-se cu lămuririle tânărului. Doar naufragiaseră atâtea vapoare în apropiere și întotdeauna curajoșii pescari săriseră în ajutorul nenorociților.

Boris Verodin se întinse și el în culcușul pregătit și, după puțin timp, toți erau cufundați într'un somn adânc. Doar din spre lavița pe care zăcea Agata, alături de bătrâna femeie, se auzea din când în când un geamăt slab.

Groaznica întâmplare avu urmări rele asupra nenorocitei. A doua zi dimineața, tot trupul îi era scuturat de friguri. Bătrâna clătină capul îngrijorată, apoi privi spre Boris Verodin.

— Trebue neapărat să aducem un doctor — zise acesta.

— Da, însă locuiește departe — răspunse ea. — Până acolo e drum de douăsprezece ceasuri, așa că dacă se duce cineva să-l chepe nu poate fi aici decât după o zi și o noapte... Noi, ăștia de pe aici, murim fără doctor, căci n'avem cu ce-l plăti și el nu vine până nu i se dă bani.

Boris Verodin se gândi. Avea bani la el, astfel că-şi putea îngădui să cheme medicul.

— Ascultă-mă sunt hotărît să plătesc oricât ar cere răspunse dânsul.

— Atunci, are să te ducă mezinul cu luntrea până la locuinţa lui. Când vrei să porneşti la drum?

— Cât mai curând.... chiar acum, dacă se poate.

Bătrâna dădu din cap, în semn de încuviinţare, apoi părăsi coliba, îndreptându-se spre ţărm, unde pescarul şi fiii săi se pregăteau să se ducă iarăşi la pescuit.

După puţin timp se înapoiă, însoţită de fiul ei cel mai mic.

Cei doi bărbaţi porniră la drum într'o luntre uşoară şi, după mari sforţări, ajunseră în orăşelul unde locuia medicul. Din fericire, acesta era acasă, astfel că nu mai pierdură vremea în zadar şi se învoiră să plece numaidecât spre coliba pescarului.

Boris Verodin vâsli într'una, strecurându-se cu îndemânare printre nenumăratele stânci din apropierea ţărmului, ceea ce stârni admiraţia medicului şi a tânărului pescar. Dar el nici nu-i luă în seamă şi când ajunse mai în larg, se lăsă cu totul pradă amintirilor. Imagini din trecut începură să se perinde înaintea ochilor minţii sale. Viaţa lui din ultimii ani fusese foarte bogată în întâmplări. Jertfise totul, chiar şi dragostea, pentru a-şi vedea împlinit visul său de atâta vreme. Şi acum, când acesta se înfăptuise, — care era recunoştinţa? Urmărit ca un criminal, trebuia să fugă din oraş în oraş, din ţară în ţară, spre a nu cădea în mâinile foştilor săi tovarăşi. Ar fi îndurat, însă, orice, numai să ştie că poporul său e fericit.

Dar era el fericit? Va fi vreodată fericit? Drumul pe care porniseră, era cel bun?

Tânărul părea adânc mâhnit. In orice caz, viitorul avea să arate dacă temerile sale erau întemeiate sau nu.

Deodată, își aminti de clipele înfiorătoare petrecute pe bordul vasului suedez. Cu un țipăt de groază, Agata se încleștase de el, pierzându-și cunoștința. Atunci o cuprinse în brațe și, îmbrâncind de o parte pe spion, care tot mai încerca să-i atie calea, porni în goană spre punte. Când ajunse sus vaporul începuse să se scufunde. Fără să mai stea la gânduri, se aruncă, împreună cu povara lui, în apa rece ca ghiața, căci vroia să încerce să ajungă înot până la mal. Izbuti să se agațe de o grindă, ceea ce îi îngădui să se mai odihnească puțin. In clipa următoare, însă, o altă grindă, asvârlită de explozie, îl izbi în cap, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Sărmana Agata! Această copilă părea menită să fericească un bărbat și, când colo, soarta îi hărăzise atâtea necazuri! Poate că nici n'avea să mai trăiască multă vreme....

Cuprins de îngrijorare, Boris își îndoi sforțările și în cele din urmă, luntrea ajunse în dreptul satului de pescari.

După puțin timp, medicul stătea la căpătâiul bolnavei, pe care o cercetă cu multă luare-aminte.

— Trebue să rămân aici până mâine — zise el, apoi. — Deocamdată nu pot să-mi dau părerea. In orice caz, cred că e vorba de o pneumonie.

Se scurseră ceasuri chinuitoare, pe cari Boris le petrecu afară, la țărmul mării, privind spre coasta Suediei. De mult ar fi fost ei acolo, dacă vasul n'ar fi pierit în valuri. Inima i se strânse de durere, gândindu-se la curajosul căpitan care căzuse victimă datoriei și mărinimiei sale.

După asfințitul soarelui, Boris se afla singur în cărciuma satului, încercând să se amețească cu băutura tare a pescarilor finlandezi.

Se scurseră câteva zile și bolnava trecu criza. Acum, medicul putea să se înapoieze pe acasă și însuși Boris Verodin îl însoți, după ce îi plătise suma cerută.

De astă dată, tânărul își îngădui să rămână o noapte în orășel, căci primejdia trecuse și pe de altă parte, avea de făcut oarecari cumpărături. Cu prilejul naufragiului, își pierduseră toate lucrurile, astfel că trebuia să-și facă rost de haine atât pentru el cât și pentru Agata.

Seara, revoluționarul mâncă într'o cârciumă din port. Era prima dată când mânca cu poftă, după atâtea zile petrecute în sbucium.

Localul avea puțini mușterii. Intr'un colț se aflau câțiva bărbați mai în vârstă, foști marinari, iar afară de ei încă vreo trei sau patru oameni împrăștiați la diferite mese.

Gândurile tânărului se îndreptară spre scumpa Natașa, căreia vroia să-i telegrafieze imediat după sosirea lui în Stokholm sau Londra. Ea urma să vie însoțită de Sașa, și după ce o va fi îmbrățișat după ce va fi îngrijit de un adăpost, în care Agata va fi lipsită de griji, — el, Boris, va porni cu toată hotărîrea pe urmele acelora cari furaseră aurul. Știa că va avea de înfruntat noui primejdii, căci trebuia să se înapoieze în Rusia, dar numai în acest chip putea șterge pata care îi mânjise numele.

Oare nu făgăduise lui Ilino — care avea încredere în el — că va face tot ce îi va sta în putință, spre a recuceri comoara?

Deodată, Boris Verodin se simți atins pe umăr. Indărătul său se afla un bărbat înalt, cu ochii albaștri, înroșiți de băutură, care abia se ținea pe picioare și-i zâmbea mieros. Era unul din mușterii, care până atunci stătuse liniștit la locul său, deși băuse cam mult.

— Ce dorești? — întrebă Boris Verodin, cuviincios, părând totuși că n'avea deloc chef să facă noui cunoștințe.

— Imi dai voie să iau loc? — zise celălalt.

— Mă rog, n'am nimic împotrivă! Fiecare poate să se așeze unde îi place.

— Ei, că arțăgos mai ești! — replică necunos-

cutul, zâmbind. — Am, oare, o mutră atât de pingătoare, încât nu merit şi eu o vorbă mai cetenoasă?

Tânărul zâmbi fără voie şi, regretând purtarea lui, zise cu mai multă bunăvoinţă:

— M'ai înţeles greşit! Dacă ai ceva pe inimă, spune!

— Imi dai voie să te cinstesc cu un pahar de vin? — urmă necunoscutul, aşezându-se

Boris Verodin vru să se împotrivească, însă nu făcu decât să înalţe din umeri, nepăsător.

După ce cârciumarul aduse vinul cerut, Suedezul — căci Suedez părea să fie necunoscutul — urmă:

— Uite ce e, dragul meu..... Imi eşti pe placşi las avea de făcut o afacere cu dumneata.... Vrei să câştigi multe parale?

— Imi pare foarte rău, dar sunt nevoit să refuz căci n'am vreme de pierdut. Mâine părăsesc oraşelul pentru totdeauna.

— Hm, nu cumva eşti bogat? Ascultă-mă e vorba de banî, nu glumă!..... Multe, multe milioane... In primul rând, află că am fost căpitan pe un vas suedez, care s'a scufundat în urma exploziei unei mine. Numai eu am mai rămas în viaţă dintre toţi aceia cari se aflau pe bord. Vasul era încărcat cu aur şi ştiu locul unde a pierit în valuri. Vrei să facem tovărăşie ca să scoatem comoara la suprafaţă?

— Imi pare rău, totuşi rămân la hotărîrea mea — răspunse Boris Verodin. — Caută-ţi un alt tovarăş....

Suedezul se ridică, supărat.

— Hm, ciudat mai eşti! — făcu el. — Nu-ţi vroiam decât binele şi, când colo, mă lovesc de împotrivirea dumitale.... Bună ziua!

Cereţi mâine numărul 121 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

A doua zi dimineaţă, când Boris Verodin coborî în sala de consumaţie, birtaşul se apropiă de el.

— Ciudat individ Suedezul ăla, nu e aşa?

Revoluţionarul se uită la el mirat.

— Ce vroia dela dumneata? — urmă birtaşul, iscoditor.

— Mi-a propus o afacere....

— Aha, ştiu eu ce fel de afacere. A mai propus-o şi altora... Toată ziulica stă afară, la ponton, şi priveşte îngândurat spre mare, iar noaptea se îmbată ca un porc. Inainte vreme se ocupa cu contrabanda şi adeseori a fost nevoit să arunce în mare încărcătura vasului. La urmă, însă, trebue să fi făcut o încercare foarte îndrăzneaţă, căci susţine că a încărcat la Cronstadt un transport preţios, de pe urma căruia ar fi câştigat multe parale. Şi bănuiesc că aşa şi este, fiindcă plăteşte întotdeauna cu ruble de aur pe cari le cheltuieşte cu nemiluita. După cum spune el, ar fi putut să mai transporte zeci de încărcături de felul ăsta, ceea ce i-ar fi adus câştiguri uriaşe... Acum păzeşte ca nu cumva să scoată cineva comoara înghiţită de valuri odată cu vasul său.

Vorbăreţul cărciumar nu băgă de seamă turburarea lui Boris Verodin, care ascultase la început cu nepăsare.

Tânărul însă chibzuia cu înfrigurare la cele auzite. Aşa dar, căpitanul suedez plătea numai cu ruble de aur? Nu cumva....?

Boris se străduia din răsputeri să nu trădeze nimic din ceea ce se petrecea în mintea lui. Fără să dea de bănuit, trase de limbă pe birtaş, şi află că afară de căpitan, mai scăpaseră cu viaţă încă trei persoane — o fată tânără şi frumoasă şi doi bărbaţi, dintre cari unul mai bătrân — cari îşi urmaseră apoi călătoria, în timp ce Suedezul rămăsese în port, probabil spre a scoate comoara din fundul mării.

De asemeni, birtașul auzise cum cele trei persoane se certaseră sus în odaia lor și tânăra spusese că n'ar avea niciun rost să rămână acolo, deoarece în curând urma să se aducă un nou transport de bani.

— Ai auzit dumneata asta? — întrebă Boris, silindu-se să zâmbească, deși era turburat peste măsură.

Cârciumarul clătină capul în semn de confirmare, apoi se depărtă. Luntrașul rămase pe gânduri. Se hotărî să mai rămână în port câteva zile și la nevoie, chiar și mai mult, numai spre a lămuri taina misteriosului transport.

Nu cumva o putere nevăzută îi mânase pașii spre această cârciumă? Nu cumva cele trei persoane salvate din naufragiul vasului suedez erau bătrânul cărbunar, fiul său și logodnica acestuia? Dacă aflaseră, într'un chip oarecare, despre existența comorii din pivnița mânăstirii, dacă furaseră aurul de acolo și se învoiseră cu Suedezul să-l transporte dincolo de granițele țării?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai încredințat că nu se înșela în presupunerile sale.

Da, se afla pe urmele hoților cari furaseră uriașa sumă de bani.

Intre timp furtuna se stârnise din nou și marea era agitată astfel că, în niciun caz, n'ar fi putut pleca în acea zi.

Boris Verodin părăsi cârciuma și se îndreptă spre țărm. La marginea pontonului stătea o făptură nemișcată, care era, de sigur, căpitanul suedez. Tânărul se apropiă de el și-l salută.

— Ei, te-ai răzgândit? — întrebă celălalt, batjocoritor. — Cu muncă cinstită nu se câștigă atât de ușor sute de mii.... și încă în aur curat!

— Ascultă-mă, — zise Boris — toată noaptea m'am gândit la propunerea dumitale, dar nu-mi vine să cred că ai vorbit serios. Cine mai are bani de aur în vremurile astea? De sigur că e vorba de

bancnote, cari, însă, nu se mai pot folosi căci au fost distruse de apa mării.

— Ia te uită la el! — se răsti Suedezul, cu mâinile în șolduri. — Nu e vorba de bancnote, ci de ruble de aur, ascultă-mă ce-ți spun, căci eu nu mint!

— Mă rog, am toată încrederea! — răspunse Boris, curtenitor. — Fără îndoială că s'o fi descoperit vreo comoară nesecată....

— Ce-mi pasă mie de unde au pus mâna pe bogățiile cele trei persoane! — zise căpitanul, înălțând din umeri. — Atâta știu doar, ca aș putea să mai transport patruzeci, cincizeci de încărcături și de fiecare dată mi-ar rămâne câteva sute de mii de ruble. Din păcate, călătoriile astea nu sunt lipsite de primejdii, căci Rușii au devenit foarte bănuitori în ultimul timp. Așa dar, mi-am pus în gând să nu-mi mai risc pielea; în schimb, voiu scoate comoara care se află în fundul mării, la o depărtare de vreo trei verste de țărm. Pentru asta am nevoie de un tovarăș îndrăzneț și dibaciu. Rămân aici până se topește ghiața, apoi aduc un scafandru din Helsingfors și, cu ajutorul lui, pun mâna pe lăzile cu aur.

— Așa dar, aurul se află în lăzi? — întrebă Boris Verodin.

Suedezul clătină capul în semn de încuviințare.

— Hm, afacerea nu e rea! — murmură el. — Și când crezi că am putea începe?

— Deocamdată, nu știu nici eu. Probabil, însă că peste vreo trei luni.

— Bine, primesc! — zise Boris, întinzându-i mâna. — Trebue să plec pentru câteva zile, în satul din care am venit, apoi mă înapoiez ca să încheiăm târgul.

— Vezi, nu ți-am spus eu că vom cădea la învoială! — răspunse căpitanul, cu bucurie. — Știam doar că nimeni nu e atât de prost să dea norocului cu piciorul!

— A fost o mare prostie din partea mea că n'am vrut să dau crezare de la 'nceput vorbelor dumitale — zise Boris. — Acum, însă, nu mă mai îndoiesc de fel.

— Aşa şi trebue!

— Dar nu cumva proprietarul aurului va veni să-şi ceară drepturile?

Celălalt păru surprins de întrebarea tânărului şi-i aruncă o privire bănuitoare.

— Proprietarul e mort şi aurul îmi aparţine! — răspunse el, apoi.

— Dar dacă se ivesc moştenitori?

— Ia lasă prostiile astea! — izbucni Suedezul, scos din sărite. — Fii fără teamă, căci nu există niciun fel de moştenitori. După ce vom scoate aurul din fundul mării putem face cu el orice, căci nimeni n'o să ridice vreo pretenţie!

— Atunci, totul e în ordine! — încheiă tânărul, luându-şi rămas-bun dela căpitan şi pornind iarăşi spre cârciumă.

Fără să trezească vreo bănuială, revoluţionarul îşi urmă cercetările şi izbuti chiar să-şi facă rost de câteva monezi de aur, pe cari birtaşul le primise dela căpitan.

Acum Boris nu se mai îndoia defel că bătrânul cărbunar, fiul lui şi Paulovna furaseră aurul şi că izbutiseră să treacă peste graniţă o mică parte din el.

Birtaşul îi spusese că cele trei persoane scăpaseră cu viaţă şi plecaseră din oraş. In acest timp, Suedezul, mânat de lăcomie, aştepta un prilej prielnic să pună mâna pe comoară, pentruca să nu mai fie nevoit să întreprindă primejdioasele călătorii.

Boris Verodin îşi ticlui repede planul. In primul rând avea să se înapoieze în sat, urmând să caute un prilej pentru ca Agata să ajungă la Stokholm sau Londra. Apoi, se va împrieteni cu căpi-

tanul, dela care vroia să afle tot ce ştia acesta despre comoară.

Se înapoiă într'adevăr în satul de pescari, unde Agata îl întâmpină cu ochii sclipind de bucurie. Tânăra îşi revenise întrucâtva şi se vedea că învinsese boala.

Boris mai rămase în sat patru zile, până ce fata se înzdrăveni atât încât putea să-şi urmeze călătoria, apoi îşi luară rămas-bun dela mărinimoşii pescari, cari nici nu vrură să audă de răsplată şi se împotriviră să primească bani.

Boris Verodin vârî o sumă mai mare într'un plic pe care îl strecură în pat şi, în cele din urmă, părăsi locuinţa pescarului, însoţit de Agata.

Cum ajunse în orăşelul apropiat, făcu rost de o cameră pentru tovarăşa lui, apoi se înapoiă la hanul unde locuia Suedezul şi întrebă de acesta.

Birtaşul înălţă din umeri.

— Din păcate, nu mai e aici — răspunse dânsul. — Dar ce vroiai cu el? Nu cumva eşti hotărît să-i primeşti propunerea?

Boris Verodin tresări, dar nu lăsă să se bage de seamă nimic din turburarea lui.

— Când a plecat? — întrebă el.

— Acum două zile, pe bordul unui vapor care a pornit spre Anglia.

— Aşa, pe neaşteptate? Doar vroia să...

— Ei, ăsta vroia multe! — zâmbi cârciumarul. A primit însă o telegramă, care l-a hotărît să plece numaidecât.

— Spre Londra?

— Da, cel puţin aşa mi-a spus mie.

Boris Verodin rămase posomorît. Abia avusese norocul să descopere o urmă preţioasă şi o şi pierduse. Totuşi, nu trebuia să desnădăjduiască, ci să-şi urmeze cercetările pentru a da de ciudatul căpitan.

— Când pleacă primul vapor spre Londra? — întrebă el, după un răstimp.

— Pe vremurile astea vapoarele nu mai fac

curse regulate, ci ridică ancora când au poftă comandanții lor. Ce-i drept, războiul s'a sfârșit, dar știi și dumneata cum stau lucrurile astăzi în Rusia. Dacă vrei să pleci la Londra, nu-ți rămâne decât să aștepți până ce ridică ancora vreun vapor englezesc sau suedez.

Tânărul părea desnădăjduit. Să aștepte plecarea unui vapor? Dar asta se putea întâmpla tocmai peste o lună!

— Și nu există niciun mijloc să pornesc mai curând? — întrebă el, apoi.

— Ai putea pleca la Helsingfors, unde ai mai multe șanse să-ți urmezi călătoria spre Londra.

— Bine, atunci plec la Helsingfors — răspunse Boris, hotărît.

Și începu imediat pregătirile de drum.

Deodată, fu străbătut de un gând. Nu cumva putea găsi telegrama pe care o primise căpitanul?

Mai rămase câtva timp în local și intră iarăși în vorbă cu birtașul, pe care îl rugă să-i închirieze odaia în care locuise Suedezul.

— Te-ai răzgândit, care va să zică? — întrebă cârciumarul. — Odaia e foarte frumoasă și o să te simți bine aici.

Boris Verodin fu condus în camera cu pricina. Își roti ochii prin încăpere, trase sertarele, însă nu găsi ceea ce căuta. In cele din urmă, ochii-i se ațintiră asupra sobei, și deschise portița. O hârtie mototolită căzu afară. Luntrașul abia putu să-și înăbușe un strigăt de bucurie, căci era o telegramă. Cu mâini tremurătoare, desfăcu hârtia și citi următoarele:

„Domnului căpitan Bartușen.
Vino imediat. O nouă comandă bine plătită.
Longlin".

Telegrama fusese expediată din Cannes.
Tânărul rămase cam desamăgit.

— Oare aceasta să fie telegrama primită de Suedez? — își zise el.

Se uită la dată. Totul se potrivea întocmai. Dar nu cumva, căpitanul prinsese vreo bănuială și încerca să-l pună pe o cale greșită?

Nu, nu-i venea să creadă una ca asta. Pesemne că Suedezul nu vroise să spună birtașului că, dela Londra, pleacă mai departe, în Sudul Franței, la Cannes, vestita stațiune climaterică.

Boris vârî telegrama în buzunar, apoi coborî în cârciumă și se apropiă de birtaș.

— M'am răzgândit, voiu pleca mai departe — zise el. — Te-aș ruga, însă, să-mi faci un mare serviciu.

— Păcat că nu rămâi la noi, căci mai ales iarna nu prea avem mușterii — răspunse cârciumarul, cu părere de rău. — Dar despre ce serviciu e vorba?

— Un lucru foarte simplu... Te rog să-mi telegrafiezi la Londra, pe adresa asta, de îndată ce Suedezul s'o arăta iarăși aici. Am de încheiat o afacere cu el, așa că mă voiu înapoia la d-v. îndată ce primesc telegrama. Insă nu trebue să spui nimic căpitanului despre asta.

— Bine, sunt gata să-ți împlinesc dorința, numai că nu prea îmi vine să cred că o să se întoarcă atât de repede. După cât știu, urmează să vie abia după Anul Nou, când ghiața începe să se topească.

— Treaba lui! Lucrul de căpetenie e să-mi dai de veste îndată ce s'o ivi aici — răspunse Boris. — Și primește, te rog, asta, drept răsplată pentru bunăvoința dumitale.

Birtașul rămase cu ochii holbați la bancnota de zece lire sterline pe care o ținea în mână.

— Cum, mi-ai dăruit-o mie? — băigui el.

— Da, însă trebue să-mi mai făgăduiești odată că-mi vei împlini dorința.

— Cum de nu, cu multă plăcere!

Boris Verodin îi dădu adresa bancherului din

Londra, pe care o primise dela misterioasa lui binefăcătoare. Deşi nu ştia ce ar fi putut el să caute la omul acela, totuşi era hotărît să urmeze sfatul primit şi să facă o vizită bancherului englez.

După vreo două săptămâni, Boris Verodin şi însoţitoarea lui ajunseră la Londra, unde traseră la un hotel de mâna întâia.

Tânărul revoluţionar vroia să-şi îndeplinească îndatoririle sale cât mai repede cu putinţă, apoi să pornească mai departe spre Cannes.

Chiar în aceeaşi zi, trimise o telegramă Natașei, rugând-o să plece la Londra.

224. — Tainele doctorului Arnberger

La oarecare depărtare de linia ferată care trece prin Zehlendorf, se afla, în mijlocul unei grădini minunate, o vilă mică, iar îndărătul ei o clădire de formă dreptunghiulară, din cărămidă roşie.

Adeseori, din hornul acestei clădiri — care avea întotdeauna ferestrele oblonite — se înălţa o dâră de fum, care, mai ales în timpul nopţii, avea o înfăţişare ciudată. Culoarea lui, roşie ca para focului, sau verde ca smaragdul, se îmbina cu alte nuanţe, dând naştere unor plăsmuiri fantastice, cari umpleau de fiori pe toţi aceia cari treceau din întâmplare pe acolo.

In popor, clădirea era numită „fabrica de otravă", iar proprietarul ei, un oarecare doctor Arnberger, „fabricantul de otravă"; despre acesta se ştia doar că fusese medic şi acum se ocupa cu prepararea diferitelor leacuri şi otrăvuri, pe cari le vindea farmaciştilor.

Parterul vilei era locuit de doi bătrâni, cari n'aveau nicium fel de rubedenii. Bărbatul, care era surd cu desăvârşire, fusese pe vremuri grădinar, apoi zidar şi căzuse de pe o schelă, cu care prilej se rănise foarte grav. Soţia lui era o femeie tăcută, care nu-şi vedea decât de treburile ei.

La etaj locuia chiar doctorul Arnberger, dar nu se folosea de locuință decât noaptea, când se ducea la culcare. Restul timpului și-l petrecea în laborator, unde bătrâna Krawuschke — așa se numeau cei doi servitori — îi aducea mâncarea până la ușă, peste pragul căreia nu trecuse încă până atunci. De fiecare dată, femeia apăsa pe un buton alb și aștepta ivirea stăpânului ei, care îi lua tava cu mâncare, întrebând-o dacă nu cumva se întâmplase ceva între timp.

Doctorul Arnberger nu-și ieșise încă niciodată din aceste obiceiuri și același lucru se urma în fiecare zi, cu o regularitate matematică. La rândul lor, soții Krawuschke duceau o viață tihnită, căci în afară de mâncare mai primeau și o leafă destul de bună.

Într'una din zile, bătrânul — care cu prilejul accidentului își pierduse și un ochiu — stătea la fereastră, privind afară liniștit.

Deodată, o mașină se opri înaintea porții și un omuleț, cu gulerul paltonului ridicat până peste urechi, coborî dintr'însa, rotind în jurul său priviri iscoditoare. In cele din urmă, apăsă pe butonul soneriei, după ce șoptise ceva șoferului, care porni cu mașina mai departe și se opri la oarecare distanță de vilă.

Krawuschke porni el însuși spre poartă. In ușă, se întâlni cu soția lui, căreia îi făcu semn să se înapoieze în bucătărie.

Surdul se ivi înaintea vizitatorului și, din mișcările buzelor sale, înțelese că acesta vroia să vorbească cu medicul.

— Stăpânul meu nu poate primi pe nimeni acum — răspunse bătrânul.

Barickin — căci el era vizitatorul — făcu o mutră supărată, încercă să stăruie, dar băgă de seamă că avea de face cu un surd. In acea clipă se ivi și bătrâna.

— Stăpânul nostru e în laborator și acolo ni-

menî n'are voie să-l stinghereascâ — zise ea. — Dacă aveţi treabă cu dumnealui, lăsaţi-mi o cartă de vizită pe care veţi scrie în ce chestiune doriţi să-i vorbiţi.

— Trebue neapărat să-l văd acum! — răspunse Barickin, cu glas atât de porunc itor, încât femeia îl privi speriată.

— Atunci, aşteptaţi până ce duc dejunul domnului doctor în laborator, cu care prilej îl voiu încunoştiinţa de vizita dumneavoastră — zise ea.

Barickin clătină capul în semn de încuviinţare, apoi fu condus într'un salonaş, unde scoase carnetul din buzunar, rupse o foaie de hârtie şi aşternu pe ea câteva rânduri.

După ce luă biletul în primire, femeia aruncă o privire asupra lui, dar rămase desamăgită, căci era scris într'o limbă pe care n'o pricepea.

Barickin păşi nerăbdător, prin încăpere. Va fi, oare, primit de ciudatul său confrate? Un zâmbet se ivi pe buzele lui. Da, firește, numele profesorului Protoff va stârni uimire.

Şi într'adevăr nu se înşelase, căci peste cinci minute însuşi Arnberger îşi făcu apariţia înaintea lui. Era pentru prima dată — de când soţii Krawuschke se aflau în slujba lui — când îşi părăsea laboratorul, pentru a primi vizita unui străin.

Doctorul Arnberger era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o frunte lată şi ochi mici, adânciţi în orbite, cari aveau însă o expresie de inteligenţă şi priveau uneori plini de nevinovăţie, cu teamă chiar. O şuviţă de păr alb îi cădea pe frunte, iar ici colo erau împrăştiate câteva fire de păr. Era foarte prost îmbrăcat şi purta un guler moale şi o cravată roasă. Se vedea cât de colo că omul acesta nu prea punea preţ pe îmbrăcăminte.

— Veniţi din partea profesorului Protoff? — întrebă el, cu voce cam tremurătoare — Aveţi să-mi comunicaţi ceva?

Barickin îşi drese glasul. Inainte de toate, vroia

iscodească pentru a afla ce știa omul acesta din inele lui Protoff.

— Da, domnule doctor — răspunse el. — Trebe să vă fac niște comunicări foarte însemnate.

— Mă rog, vă stau la dispoziție!

— Domnule doctor, știți cine sunt eu?

— La drept vorbind, nu știu.

— N'ați auzit încă despre doctorul Barickin, olaboratorul și viitorul ginere al profesorului Protoff?

— Da, îmi amintesc că mi-a vorbit despre acesta.

— Atunci știți că puteți avea toată încrederea n mine?

Arnberger părea că mai șovăie încă.

— Aveți dovezi că sunteți într'adevăr doctorul Barickin? — întrebă el, după un timp.

Vizitatorul scoase la iveală un pachet mare de scrisori și acte și întinse celuilalt câteva.

— Iată dovezile, încredințați-vă! — zise el.

După ce aruncă o privire asupra hârtiilor, Arnberger părea că nu se mai îndoiește că avea într'adevăr de face cu ginerele lui Protoff.

— Da, cred că sunteți acela drept care v'ați dat, răspunse el, înapoiând hârtiile. — Acum, vă rog să-mi spuneți ce vă aduce la mine.

Barickin rămase o clipă tăcut, apoi se plecă spre urechea medicului și-i șopti:

— La ce rezultat ați ajuns în urma experiențelor făcute cu protoplasma?

Doctorul Arnberger se dădu înapoi, holbând ochii la vizitatorul său.

— Cum, v'a destăinuit profesorul asta? — băigui el.

Celălalt zâmbi triumfător. Așa dar, izbutise să-l ia pe neașteptate.

Bătrânul savant nu pomenise nimic ginerelui său despre acest doctor Arnberger și toate amănuntele pe cari le știa despre el se datorau numai faptului că cercetase corespondența lui Protoff. Dar,

cu acest prilej, Barickin mai aflase că și în Tokio, Paris și Filadelfia existau oameni inițiați în tainele profesorului. Singurul lucru pe care nu-l putuse afla, era cât anume știau ei din grozava descoperire.

— Da, știu totul — zise Barickin. — Doar am fost atâta vreme mâna lui dreaptă. Și, afară de asta, urmând să devin și ginerele său, mi-a desvăluit taina până în cele mai mici amănunte.

Arnberger tresări, cuprins de spaimă. Se lăsă greoiu într'un scaun și, cu mâinile împreunate, atârnând între genunchi, rămase cu privirile pironite în gol.

— Ia spune-mi și mie, cum stă chestia cu cadavrul mutilat care a fost găsit aici, în Zehlendorf? — întrebă Barickin, iscoditor.

— Cine... cine ți-a vorbit despre asta? — strigă celălalt.

— Ei asta-i! Te miră că cei cari fac parte din asociație știu totul?

— Nu există niciun fel de asociație.... totul nu e decât închipuire — răspunse Arnberger. — Dv., cei din Rusia, poate că... ei, dar ce tot vorbesc!

Barickin se apropiă de confratele său și-i puse mâna pe umăr.

— Nu-ți fie teamă, domnule doctor! Vin din partea profesorului Protoff... Suntem cu toții în slujba științei și nu trebue să ne facem mustrări de cuget... Descoperirea maiestrului e spre binele omenirii, cred că înțelegi asta?

„Dacă până acum n'ai izbutit încă să transformi protoplasma în materie vie, atunci vei căpăta dela mine ultimele lămuriri... De aceea am și venit încoace. In același timp, profesorul mi-a dat însărcinarea să duc mai departe opera începută.

Ochii doctorului Arnberger începură să strălucească, iar în locul expresiei de nevinovăție se ivi o sclipire de hotărîre neclintită. Indreptându-și trupul puțin încovoiat, medicul întinse mâna colegului său.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci te rog să mă însoțești — zise el. — Am să-ți arăt laboratorul meu și unde am ajuns cu cercetările. Din păcate, trebue să mărturisesc că ultima fază nu mi-a izbutit.... protoplasma trăiește, dar nu pot să-i dau energia de viață, așa cum a făcut profesorul Protoff.... Asta a fost întotdeauna taina lui.

Soții Krawuschke rămaseră cu gura căscată de uimire, când văzură că străinul e introdus în laborator, unde nu le era îngăduit să arunce nici măcar o privire, căci stăpânul lor îi amenințase că-i va da afară dacă ar cuteza vreodată să calce această poruncă.

Un zâmbet drăcesc flutură pe buzele lui Barickin, când ușa laboratorului se închise în urma lui și mirosul acela caracteristic, care domnea și în laboratorul său, îi gâdilă nările.

In încăperea din față se aflau câteva piulițe ruginite, o presă de tablete, câteva aparate și niște săculețe cu diferite produse chimice. Barickin știa ce rost aveau toate acestea. Dacă autoritățile ar fi făcut vreodată o descindere în laborator, n'ar fi descoperit decât o mică fabrică de medicamente. Apoi intrară într'o încăpere, în care se vedeau doar lădițe, cutii și butoiașe.

Doctorul Arnberger împinse de o parte o ladă pusă pe rotile și un gang de vreo cinci metri se ivi înaintea lor. La capătul acestuia se afla o ușă, prin care intrară cei doi medici.

Barickin privi în jurul său, rânjind cu răutate. Cunoștea el toate aceste instalațiuni minunate, cari fuseseră ticluite cu răbdare de fier și cari aveau nevoie mereu de noi îmbunătățiri.

— Arată-mi protoplasma lipsită de viață — zise el, după un răstimp.

Arnberger se îndreptă spre un dulap, îl deschise și scoase de acolo un borcan. Deși ușa fusese închisă cu mare repeziciune, Barickin băgă de seamă

că înăuntrul dulapului se mai aflau vreo câteva borcane asemănătoare.

Un zâmbet flutură pe buzele Rusului. Celălalt, însă, nu observă nimic şi se apropiă de masa de marmoră, unde aşeză vasul de sticlă. Apoi, puse în mişcare un motoraş şi, în timp ce medicii priveau cu încordare, lichidul se întinse pe placa de marmoră.

225. — Un hoţ nevinovat

Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi înaintea pastei cleioase, sclipind în mii de culori, care începu să se agite pe masa de marmoră. Spre margini, se ridicară mici particele din protoplasmă, luând forme nelămurite, apoi din mijlocul ei se înălţă un ghemuleţ cu înfăţişarea unui cap omenesc. In clipa următoare, însă, totul reveni la loc şi pasta urmă să se agite, fără să mai ia vreo formă anumită.

— Vezi, lipseşte energia de viaţă! — zise Amberger, cu tristeţe, în timp ce Barickin rămăsese cu ochii pironiţi la protoplasmă.

In cele din urmă, ridică şi el capul.

— Ai ajuns departe, doctore! — murmură dânsul. — Profesorul Protoff nu ţi-a destăinuit nimic din ultimele sale cercetări?

— Nu, nu mi-a destăinuit nimic, — acest rezultat se datoreşte numai experienţelor făcute de mine.

— Ai lucrat frumos, colega, şi ceea ce mai lipseşte îţi voiu arăta eu — urmă Barickin.

Şi arătând spre protoplasmă, întrebă:

— Asta e bărbatul care a fost găsit mort?

Amberger clătină capul în semn de confirmare în timp ce turnă pasta în vas, folosindu-se în acest scop de un fel de pompă.

— Şi numărul doi? — cercetă Barickin, după ce vasul fusese aşezat la locul lui.

Cereţi mâine numărul 122 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Care numărul doi? — murmură Arnberger, pălind.

— Ascultă-mă, nu căuta să mă înșeli pe mine! — zise Barickin. — Doar ai în dulap patru borcane... Arată-mi-le și pe celelalte, căci aș vrea să văd care dintre ele ți-a reușit mai bine.

Doctorul Arnberger se întoarse, fără să spună un cuvânt, și aduse un al doilea vas.

— Acesta e bărbatul care a fost găsit mort?

— Un necunoscut... Într'o noapte, auzii bătăi în ușa mea. Coborînd din pat, mă dusei să deschid și văzui înainte-mi un bărabt care abia mai răsufla. Fusese grav rănit la stomac, așa că nu mai avea zile multe. L-am dus în laborator și, după ce l-am narcotizat, i-am scos protoplasma, căci tocmai ajunsesem la o fază însemnată a descoperirei.

Barickin dădu din cap, privind spre masa de marmoră pe care fusese turnat și conținutul celui de al doilea borcan. Același lucru se petrecu și de astă dată — pasta începu să se agite, un cap omenesc se desprinse din ea, apoi totul reveni la loc, fără vlagă.

— Aceeași meteahnă... lipsește puterea de viață — zise Arnberger, ca și cum ar fi vrut să se scuze.

— Nici celelalte preparate protoplasmice nu sunt mai bune?

— Nu, mai am un bărbat și o femeie pe cari i-am găsit leșinați de foame în apropierea casei mele. Pe atunci tocmai cumpărasem vila asta și i-am luat în slujba mea... După patru săptămâni le-am scos protoplasma, căci nu mai aveam trupuri pentru experiențe.

— Totul e în ordine, lipsește numai puterea de viață — zise Barickin, frecându-și mâinile, mulțumit. — Dar încă ceva, unde sunt cadavrele celorlalți trei, căci numai unul a fost găsit?

Arnberger își înălță trupul, cu mândrie.

— S'au irosit, întocmai ca și sufletele lor.

— Nu înțeleg ce vrei să spui

— Asta e descoperirea mea, doctore! Nici chiar profesorul Protoff nu știe despre ea! Trupurile se transformă în lichid, datorită unei substanțe descoperite de mine. In acest chip, se pot turna în canal, odată cu apa, fără ca cineva să prindă vreo bănuială.

— Cum, ai izbutit dumneata să faci una ca asta? — exclamă Barickin. — Atunci ne putem face rost de oricâtă protoplasmă și nimeni n'ar fi în stare să aducă vreo dovadă împotriva noastră.

— Da, așa e — încuviință Arnberger.

In clipa următoare, însă, fu cuprins iarăși de căință. Bucuria și mândria dispăruseră, făcând loc grozavului adevăr, care îl pecetluia ca pe un criminal fioros.

Barickin cunoștea această stare, care ducea la nebunie, în urma mustrărilor de cuget și a sbuciumului sufletesc pricinuit de fărădelegile săvârșite.

Poate că până atunci nu mai erau decât vreo câteva luni, sau chiar săptămâni? Cu fiecare jertfă se înrăutățea această stare. Numai el, Barickin avea nervi de oțel.

— Dar cum stai cu banii? — întrebă Rusul, după ce părăsiră laboratorul.

— Cea mai mare parte din avutul meu se află investit în întreprindere, iar restul e în bancnote germane, cari își pierd valoarea pe zi ce trece.

— Așa dar, ai nevoie de bani?

— Firește.

— Ascultă-mă, vrei să lucrăm împreună? La început aduc treizeci de mii de mărci, iar mai târziu o sumă mai mare.

— Cum, nu vrei să te înapoiezi la profesorul Protoff? — întrebă Arnberger, mirat.

— Nu... nu se mai poate!

— De ce?

— Profesorul a pierit într'o explozie care a distrus laboratorul nostru din Cronstadt. Abia am mai avut vreme să mă salvez. Eu însă sunt moștenitorul

lui şi... am în mână toate documentele privitoare la marea lui descoperire.

— Profesorul Protoff nu mai e în viaţă? Atunci... m'ai minţit?

— Da, căci altminteri n'ai mai fi avut încredere în mine dela început.

Neamţul îşi dădu seamă că celălalt avea dreptate, astfel că se întoarse la chestiunea lor, pe care o discutară în amănunţime.

După câtăva vreme, Barickin îşi luă rămas bun dela noul său tovarăş şi părăsi locuinţa acestuia.

Intre timp, şoferul adormise la volan, astfel că tresări speriat când Barickin îl sgâlţâi de umăr.

— Hm, frumoasă afacere! — mormăi şoferul. — Am aşteptat aproape trei ceasuri.

— Bine, dar plătesc cât face! — îl linişti pasagerul său.

Maşina porni în goană spre Berlin.

După ce ajunse la hotel, Barickin plăti maşina apoi urcă în apartamentul său. Un plan drăcesc se ţesea în mintea ticălosului. Presupusa lui fiică, — care nu era nimeni alta decât nenorocita prinţesă Natasa de Gogineff — stătea la fereastră, privind îngândurată în stradă, Intotdeauna făcea la fel, când era singură. Gândurile-i se încâlceau în minte şi avea simţimântul că duce o viaţă dublă, iar când amintirile o năpădeau, sărmana femeie cădea bolnavă. Atunci, icoane din trecut i se perindau prin minte şi un bărbat chipeş se înfăţişa înaintea ochilor ei, era Boris Verodin.

Dar când privirile-i deveneau neliniştite, când mâinile-i începeau să-i tremure, atunci Barickin ştia ce are de făcut. O străfulgerare a ochilor săi negri şi nenorocita se transforma iarăşi într'o sclavă credincioasă.

— Spune-mi ce ai făcut! — porunci Rusul, în timp ce-şi scotea paltonul.

Tânăra îi dădu raportul, pe care călăul ei îl ascultă cu luare-aminte.

— Şi ascunzătoarea giuvaierurilor? — întrebă Barickin.

Natașa răspunse că lucrurile de preț al marchizei se află într'o casetă, ascunsă sub perne.

— Ți-a arătat-o chiar marchiza?

— Nu, am zărit în oglindă, pe când dânsa își lua un inel din casetă.

— Minunat! — exclamă Barickin, începând să măsoare încăperea cu pași mari. Când trebue să te mai duci pe la ei? — întrebă el, deodată, oprindu-se înaintea Natașei.

— Azi după amiază, dacă îmi dai voie. Acum, marchiza și soțul ei sunt în oraș, unde s'au dus după cumpărături.

— Și când se înapoiază?

— Nu știu.

Un fulger se ivi în ochii lui Barickin, care începu să zâmbească mulțumit. Apoi, se apropiă de Natașa și-i vorbi cu glas poruncitor.

— M'ai înțeles? — întrebă el, după ce sfârși.

— Da, răspunse ea, cu supunere.

Barickin deschise ușa și privi în coridor, unde nu se zărea nici picior de om.

— Hai, repede! șopti el Natașei.

Acesta care între timp își pusese pălăria și paltonul,e oborî în vestibul, zâmbi prietenos portarului apoi atârnă în tablou o cheie pe care i-o dăduse Barickin. Portarul o salută cu respect. In acea clipă sună telefonul.

— Trebue să mă înapoiez căci am uitat ceva — zise Natașa, întinzând mâna spre tabloul de chei.

Portarul clătină capul în semn de încuviințare și, preocupat să răspundă la chemarea telefonică, nu băgă de seamă că tânăra femeie luase altă cheie.

Fără să mai stea la gânduri, Natașa se înapoiă în apartamentul lor și înmână cheia lui Barickin, care o luă repede și dispăru din încăpere.

După vreo jumătate de ceas, când se întoarse,

părea foarte agitat şi ţinea sub braţ un pachet. În clipa următoare, cineva bătu în uşă.

— Ia caseta şi du-te în odaia ta! — şopti medicul.

Abia dispăruse Nataşa că vicleanul May-tang se ivi în încăpere, zâmbind prietenos.

— Ei, ai adus banii? — întrebă Barickin, nerăbdător.

— A mers foarte greu, totuşi am izbutit să fac rost de ei — răspunse Chinezul. — În acelaşi timp, ţi-am găsit şi un loc unde ai putea să-ţi instalezi laboratorul. Afară din oraş, la Weissensee...

Barickin îl întrerupse cu un gest.

— Am fost la doctorul Arnberger, care locuieşte în Zehlendorf. El are un laborator minunat şi ne-am învoit să lucrăm împreună, căci medicul nu mai poate ţine piept greutăţilor pe cari le întâmpină în cale.

— El e autorul crimei care a fost descoperită deunăzi? — întrebă May-tang, cu teamă.

— Nu l-am întrebat nimic despre asta — răspunse Barickin.

— Las' că ştiu eu, nu vrei să-l trădezi! Dar nici nu mă interesează chestia asta şi ţiu să-ţi atrag din nou atenţia că nu vreau să mi se pomenească numele cu nicium chip. Eu nu fac decât să avansez banii, în aşteptarea unui câştig mare, pe care am să-l capăt când ne vom putea folosi de marea descoperire.

„Ia spune, când crezi că vom izbuti să ajungem la un rezultat practic?

Barickin păru că stă la gânduri, apoi răspunse:

— Peste vreo trei luni.

— Atât de repede?

— Da, căci descoperirea noastră e până la punct. Vom realiza câştiguri fabuloase şi, după ce nu voiu mai avea ce face aici, voiu pleca în America, unde mă voiu adresa mai întâi bogătaşilor bătrâni, oferindu-le tinereţe şi viaţă lungă. Şi, fi-

reşte că aceste două lucruri vor fi plătite cu milioane.

— Ascultă-mă ce-ţi spun eu, dragă May-tang... o să ne îmbogăţim fără prea mare osteneală.

Ochii chinezului sclipiră de lăcomie.

— Dar unde e fiica dumitale! — întrebă el după un răstimp, aruncând o privire spre uşa de legătură.

— Nu se simte bine — răspunse Barickin foarte liniştit.

— Şi când aş putea să văd şi eu laboratorul doctorului Arnberger?

— Am să-ţi dau răspunsul într'una din zilele următoare. Deocamdată n'aş putea să-ţi spun nimic hotărît, căci trebue să lucrez şi eu câteva zile împreună cu Arnberger, care e foarte bănuitor.

May-tang vârî mâna în buzunar şi scoase portofelul în care se aflau cele treizeci de mii de mărci. După ce numără banii, ceru lui Barickin o chitanţă, pe care acesta i-o dădu fără nicio împotrivire.

— Cum, ai semnat cu adevăratul dumitale nume? — întrebă Chinezul, aruncând o privire asupra hârtiei.

— Ce nu-ţi convine? — răspunse Barickin, nepăsător. — iM-e tot una, dacă vrei semnez doctor Maskotcin.

Chinezul împături chitanţa, o vârî în buzunar, apoi întinse medicului mâna.

— Am nişte bijuterii pe cari aş vrea să le vând — zise Barickin. — Nu cumva te ocupi şi cu asemenea afaceri?

— Hm, ia să le văd şi eu — răspunse Chinezul, cu nepăsare.

Barickin dispăru în odaia alăturată şi se înapoiă cu caseta pe care o depuse pe masă.

Mii de sclipiri umplură odaia când capacul cutiei fu ridicat.

— Ei, dragul meu? — întrebă medicul, în timp

ce May-fang cerceta cu luare-aminte fiecare giuvaer în parte.

— De unde ai bijuteriile astea?

— Nu te privește! chestia e, vrei să faci afacerea, sau nu?

— Cât ceri?

— Optzeci de mii de mărci.

Chinezul izbucni într'un hohot de râs și se dădu înapoi cu câțiva pași.

— Glumești, prietene! — făcu el. — Îți dau treizeci de mii de mărci, niciun ban mai mult. În schimb, nu caut să aflu de unde provin giuvaierurile. Și, în asemenea afaceri, acesta cred că e lucrul de căpetenie.

— Nu cumva îți închipui că nu le-am căpătat pe cale cinstită? — întrebă Barickin, jignit.

Cămătarul râse iarăși.

— Știi ce, mai dau încă zece mii de mărci, dar niciun ban mai mult! — răspunse el. — Și îți mai făgăduiesc că n'o să iasă nimic la iveală.

Cei doi bărbați se învoiră și medicul vârî banii în buzunar, în timp ce Chinezul ascunse bijuteriile în servieta sa.

Apoi își luă rămas bun dela Barickin, care îl însoți până la ușă. După ce pașii Galbenului se pierdură pe coridor, un zâmbet se înfiripă pe buzele hoțului, care își frecă mâinile mulțumit.

226 — Descoperirea furtului

La vreun sfert de ceas după ce May-fang părăsise hotelul, bogatul marchiz și soția lui se înapoiară și ei acasă.

Istovită de oboseală, marchiza Marinio scoase dela gât un prețios colier de perle și se apropiă de pat, unde știa că se află caseta cu bijuterii.

Deodată, un țipăt izbucni de pe buzele ei.

— Ce s'a întâmplat, scumpa mea Victoria? — întrebă marchizul, neliniștit.

— Caseta... Emanuel — băigui femeia

— Ei, ce-i cu ea?

— A dispărut... știu cu hotărîre că am pus-o la căpătâiul patului.... n'am vrut s'o las în biroul hotelului, căci aveam nevoie de giuvaieruri mai în fiecare zi.

Cei doi soți cercetară patul cu laure-aminte, răscoliră prin dulapuri și cufere, însă caseta dispăruse fără urmă.

Marchiza începu să țipe ca o disperată, apoi își pierdu cunoștința, spre groaza soțului ei, care nu mai știa ce să facă. In cele din urmă, se puse în legătură cu direcțiunea hotelului, căreia îi aduse la cunoștință cele întâmplate.

Peste câteva clipe, directorul se ivi în apartamentul bogătașului.

— S'au furat bijuteriile soției mele, cari erau în valoare de un sfert de milion de mărci — zise marchizul, în timp ce medicul hotelului se ocupa de leșinată.

— Bine, dar până acum nu s'a întâmplat la noi niciun furt? — făcu directorul. — E cu neputință...

— Așa dar, mă mai faci și mincinos? — se răsti marchizul, scos din sărite. — Acum două ceasuri am ieșit în oraș, iar când ne-am înapoiat, caseta nu mai era la locul ei.

— Dar unde ați lăsat cheia apartamentului?

— Jos, la portar.

Directorul se năpusti afară, în timp ce marchiza, care își revenise în fire, începu iar să se tânguiască.

— Îți amintești când a părăsit hotelul marchizul Marinio și soția lui? — între directorul, adresându-se portarului.

— Da, domnule director, era cam între zece și unsprezece.

— Și după plecarea lor n'a venit nimeni să ceară cheia apartamentului?

— Nu, nimeni, până la înapoierea marchizului, care a sosit de vreo zece minute.

— Dar nu cumva cheia a fost luată, între timp, şi de altcineva?

— Asta e cu neputinţă, domnule director! Am stat tot timpul cu ochii la tabloul de chei şi nu m'am mişcat o clipă dela locul meu.

Directorul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi se puse în legătură cu prefectura poliţiei, rugând să se pornească cercetări pentru descoperirea hoţului. După aceea se înapoiă în apartamentul marchizului, unde găsi pe soţia acestuia plângând desnădăjduită.

— Am făcut oarecari cercetări, însă din nefericire n'am izbutit să aflu nimic cu privire la furtul comis — zise directorul hotelului. — In orice caz, am anunţat şi poliţia, care va sosi în curând.

In acea clipă se auzi o bătaie în uşă şi Natasa intră în încăpere, privind mirată în jurul ei. Când dădu cu ochii de directorul hotelului, biata femeie vru să se retragă, dar marchizul o cuprinse de mână, zicând, cu glas desnădăjduit:

— Ah, scumpă domnişoară, dacă aş şti ce nenorocire s'a abătut asupra noastră! Inchipuie-ţi, am fost prădaţi!

— Prădaţi! — repetă Natasa, uimită. Dar ce vi s'a furat?

— Toate giuvaierurile mele, mândria şi bucuria mea! — răspunse marchiza, ridicându-se spre a-şi îmbrăţişa noua prietenă.

— Dar cine e frumoasa doamnă? — întrebă directorul, privind cu admiraţie spre Natasa.

— Cum, n'o cunoşti? — făcu bogătaşul. — E fiica doctorului Maskotcin, care a tras şi el aici la hotel.

— Aşa dar, o Rusoaică?

— Da, pe semne că au fost nevoiţi să fugă din patria loc. Bieţii oameni sunt de compătimit.

In acest timp, marchiza îşi uitase durerea. Avea

doar un soţ destul de bogat, care putea să-i cumpere alte bijuterii. Şi, afară de asta, directorul hotelului o încredinţase că societatea de asigurare va suporta o parte din pagubă.

Deodată, paşi repezi se apropiară de uşă, care fu deschisă şi doi bărbaţi se iviră în prag. Unul din ei se îndreptă spre director, în timp ce însoţitorul său rămase pe loc.

— Am să te chem eu, dacă voiu avea nevoie de dumneata, domnule Rieman — îi zise cel dintâi, făcându-i semn să închidă uşa.

Apoi se adresă celor de faţă:

— Sunt comisarul Krause dela prefectura poliţiei din Berlin.

— Unschlitt, directorul hotelului — se prezentă acesta.

— Mă rog, cine sunt păgubaşii?

— Dumnealor — răspunse directorul, arătând spre cei doi soţi. Marchiza şi marchizul Marinio au lipsit din hotel două ceasuri şi la înapoiere au constatat că dispăruse caseta în care îşi ţineau bijuteriile.

— Ce valoare aveau acestea? — cercetă comisarul, luând însemnări în carnetul său.

— Vreun sfert de milion de mărci.

Poliţistul aruncă o privire bănuitoare asupra celor doi soţi, ca şi cum s'ar fi îndoit dacă aceştia erau într'adevăr atât de bogaţi.

— Un sfert de milion? — repetă el, apăsând pe fiecare cuvânt. — Hm, e o sumă enormă! De ce n'aţi depus bijuteriile la casa de păstrare a hotelului? In vremurile astea omul trebuie să fie cât se poate de prevăzător.

Marchizul păru să ghicească bănuiala poliţistului.

— Domnule comisar — zise el — nu prea ar fi avut rost să depun giuvaierurile la birou, atâta vreme cât ştiam că n'am să lipsesc decât două ceasuri. Şi, afară de asta, uşile au broaşte foarte bune, iar

direcțiunea hotelului m'a încredințat că suntem atât de bine păziți, încât nici nu poate fi vorba de furt.

Comisarul se apropiă de ușă și, cercetând broasca acesteia, își dădu seamă că susținerile marchizului erau întemeiate. Ușile acestea nu puteau fi deschise cu chei potrivite și, apoi, examinând broasca nu izbuti să descopere nicio urmă de strecăciune.

— De cât timp locuiți aici? — întrebă comisarul.

— De o săptămână, răspunse marchizul.

— Știa cineva că aveți bijuterii atât de prețioase?

— Soția mea le purta întotdeauna și tocmai de aceea nu le-am depus la birou.

— In această privință avem păreri deosebite — replică polițistul. — Acum, însă, vă rog să-mi spuneți cu cine ați făcut cunoștință aici.

— Asta n'are nicio legătură cu furtul — zise marchizul. — Ținem cu tot dinadinsul să nu facem neplăceri altora, căci oamenii cu cari venim în contact sunt mai presus de orice bănuială.

— După cât mi se pare, doriți să vă recăpătați bijuteriile, nu e așa? — întrebă polițistul, zâmbind ușor.

— Da, așa e — recunoscu celălalt — dar am dori ca prietenii noștri să nu fie cătuși de puțin stingheriți...

— Domnule marchiz, sau răspundeți la întrebarea mea, sau sunteți hotărîți să renunțați la giuvaieruri... De altminteri, vă făgăduiesc că prietenii dumneavoastră nu vor avea nicio neplăcere.

Marchizul schimbă o privire cu soția lui, care clătină capul în semn că poate împlini dorința comisarului. Atunci Marinio, spuse numele câtorva familii, pe cari polițistul le notă în carnetul său.

— Și cine e tânăra doamnă? — întrebă el, apoi, privind cu admirație spre Natașa, care semăna foarte mult cu un portret pe care îl văzuse de curând într'un ziar.

— E o bună prietenă de a mea — răspunse marchiza, cuprinzând-o pe după mijloc.

— Numele?

— Of, polițiștii ăștia sunt groaznici... vor să afle totul! — își zise fosta cântăreață.

Cu toate acestea, răspunse la întrebarea comisarului.

— Doamna e Rusoaică? — urmă acesta.

— Da, a sosit aici acum două zile, însoțită de tatăl ei, doctorul Maskotcin.

— Știa cineva unde aveați obiceiul să țineți caseta? — cercetă comisarul mai departe.

— Nu, nimeni.

— Nici chiar domnișoara Maskotcin? — șopti comisarul la urechea marchizului.

— Nu, nici ea! — răspunse nobilul, aruncând spre fermecătoarea femeie o privire îngrijorată.

— Adevărat că nu știa nici ea? — stărui polițistul.

— Domnule, cum te încumeți să-ți exprimi o asemea bănuială?

Comisarul înălță din umeri și nu mai spuse nimic. După ce făgădui înc'odată că-și va da toată ostenceala să descopere hoții bijuteriilor, salută politicos pe cei de față, apoi părăsi încăperea.

— Ingrozitori oameni și polițiștii ăștia! — murmură bogătașul.

227. — O scrisoare misterioasă

Lofar Wengeler aștepta cu nerăbdare înapoierea dela birou a bunului său prieten Kurt de Tollwitz, care era funcționar la Ministerul de Externe. Pe vremea aceea, însă, slujbașii aveau de lucru mai mult ca de obiceiu, căci, din pricina turburărilor, guvernele se schimbau mereu și fiecare ministru nou aducea reforme noui.

Cei doi tineri locuiau într'o singură cameră din hotel, căci totul era foarte scump iar moneda

ermană pierdea tot mai mult din valoarea ei, astfel că fiecare trebuia să se întindă cât îl ţinea lapoma. Numai străinii o duceau bine, căci pentru câteva monezi din ţara lor căpătau munţi întregi de bancnote germane.

Intr'un târziu se ivi şi Kurt von Tollwitz.

— Noroc, Lotar! — îşi salută el prietenul, care abia mai izbutea să-şi stăpânească nerăbdarea.

Peste câteva clipe, cei doi tineri se aşezară la o masă.

— Ascultă-mă, ştii că astăzi s'a făptuit în hotel un furt în stil mare? — zise deodată Lotar Wengeler.

— De unde vrei să ştiu? — replică prietenul său. — Cine a fost prădat?

— Marchizul Marino şi soţia lui. E vorba de giuvaierurile pe cari durdulia doamnă le purta întotdeauna când luau masa. Azi, înainte de prânz, caseta cu bijuterii a fost furată din apartamentul lor. După cât s'aude e vorba de giuvaieruri în valoare de un sfert de milion.

— Ca să spunt drept, nu prea îmi pare rău de oamenii ăştia! — zise Kurt, cu nepăsare. — De ce vor cu tot dinadinsul să ne scoată ochii cu bogăţia lor?

— Ai dreptate, dragul meu, nici eu nu prea îi compătimesc, totuşi furtul e foarte ciudat.

„Cei doi soţi n'au lipsit decât două ceasuri din apartamentul lor şi, în acest timp, hoţii au izbutit să pătrundă înăuntru şi să şterpelească preţioasa casetă.

— Las' că dă poliţia de urma lor!

— Crezi?

— De ce nu? Avem doar poliţişti destul de dibaci, căci în ultimul timp au izbutit să pună mâna pe mulţi hoţi internaţionali. Şi mai mult ca sigur că şi în cazul de faţă e vorba tot de vreunul dintr'aştia. Dacă s'ar cerceta cu luare-aminte toţi pasagerii din hotel, sunt sigur că s'ar descoperi hoţul giuvaierurilor.

— Aceeași părere o am și eu — încuviință Lotar. — Aș pune rămășag că hoțul se află printre pasagerii hotelului. Gândește-te, oamenii au lipsit doar două ceasuri și, în timpul ăsta, s'a și comis furtul.

— De ce stărui atâta asupra acestui lucru?

— Hm, Kurt, bănuiesc pe cineva...

— Zău? Atunci dă de veste poliției?

— Ei, dacă ar fi atât de simplu „n'aș mai sta eu la gânduri! — oftă Lotar.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Iată cum stă chestia, dragul meu... Azi dimineață vroiam tocmai să ies din cameră, când zării pe frumoasa fată de care te-ai îndrăgostit ca un nebun... Era îmbrăcată într'o toaletă de stradă și se îndreptă spre portar ca să-i predea cheia dela odaia ei. In acea clipă sună telefonul, astfel că portarul nu putea să ia cheia în primire.

— Bine, dar ce are de face asta cu furtul?

— Mai mult decât îți închipui — replică Lotar Wengeler. — Mă cunoști doar și nu poți să întorci capul, că de, om ești! Și, astfel am băgat de seamă că tânăra fată a atârnat cheia în tablou, dar a luat alta în locul ei... și anume o cheie care purta numărul 115.

— Nu te mai înțeleg! — murmură Kurt de Tollwitz. — Ce înseamnă toate astea?

— Vei vedea îndată care e scopul poveștirii mele. Tânăra fată părăsi hotelul printr'o ușa laterală — sau, cel puțin, se părea că vrea să-l părăsească, deoarece privi cu teamă în jurul ei apoi urcă iarăși treptele cari duc la apartamentul ei.

Această purtare îmi dădu de bănuit și mă interesai cine locuiește în apartamentul numărul 115. In acest chip aflai că e ocupat de marchizul Marinio și soția lui.

Cereți mâine numărul 123 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Şi mai departe? — îl zori Kurt.

— Rămăsei în vestibul, răsfoind ziarele... Ceva mai târziu, tânăra se ivi din nou şi, ciudat! căuta să facă în aşa fel ca să se creadă că se înapoiază din oraş. Dar, lucru şi mai ciudat, în acea clipă, portarul avea iarăşi o convorbire telefonică, astfel că fata se văzu nevoită să umble din nou la tabloul de chei. Ei bine, am zărit-o atârnând cheia cu numărul 115 şi luând-o în schimb pe a ei.

„Portarul îi zâmbi, măgulit de purtarea ei prietenoasă, apoi tânăra se depărtă, urcându-se în ascensor... Spune, nu-i ciudat că furtul a fost săvârşit tocmai în vremea asta?

Kurt de Tollwitz răsufla din greu.

— Ascultă-mă, nu cumva te-ai înşelat? — murmură el, punând mâna pe umărul prietenului său.

— Mi-e milă de tine, Kurt, fiindcă văd că suferi nespus! — răspunse Lotar.

— Da, e adevărat, sufăr foarte mult! — încuviinţă tânărul. — Ah, Lotar, de ce mi-ai spus toate astea?

— Pentrucă voiam să aud şi părerea ta — vroiam să ştiu ce e de făcut, căci am încredinţarea că această fată fermecătoare nu e decât complicea doctorului Maskotcin, sau Barickin — cum spui tu că îl cheamă.

— Ah, e îngrozitor! — îngână Kurt. — Nu-mi vine să cred... trebue să fie vreo greşeală la mijloc!

— Nu e nicio greşală, fii sigur de asta! — răspunse celălalt. — Greşala poate fi de altă natură... Cel puţin, după mine, nu mai încape nicio îndoială că această fată încântătoare şi doctorul Barickin nu sunt decât nişte excroci rafinaţi. Revoluţia rusească a abătut din calea cea dreaptă sute de mii

No. 125 al romanului
VRAJA MILIOANELOR
va costa 4 Lei

de oameni... de ce n'ar fi și aceștia doi printre ei?

— Ah, Lotar, simt că-mi pierd mințile... Ascultă-mă, sper că n'ai dat de veste poliției sau direcțiunii hotelului despre cele ce ai văzut?

— Nu, n'am făcut niciun demers. La urma urmei, n'am niciun interes să ajut îngâmfatei marchize să-și recapete giuvaierurile! Dacă oamenii sunt atât de nesocotiți și se poartă în așa fel ca să atâțe lăcomia celorlalți, atunci n'au decât să suporte și pagubele....

— Ascultă-mă, Lotar, crezi... că... această frumoasă Lydia... e hoața bijuteriilor? bâigui Kurt.

— Asta nu știu nici eu... poate că a luat cheia din ordinul lui Barickin?

— Eu nu pot crede că e vinovată... nu pot! Ai privit-o vreodată în ochi? Pare atât de nobilă și curată la suflet! Nu, nu, Lydia nu e o hoață!

Lotar Wengeler căută să se împotrivească, să-i spună că există femei fără suflet, dar renunță la hotărîrea aceasta, căci își dădea seamă de sbuciumul prietenului său.

— Ei, și acum? — întrebă Kurt de Tollwitz, după ce-și mai revenise puțin. — Ce-i de făcut acum? Nu e datoria noastră să...

Lotar Wengeler îl întrerupse cu un gest.

— Datorie încolo, datorie încoace, chestia e că nici eu nu prea am chef să dau pe mâna poliției o fată atât de frumoasă — deși eu nu sunt îndrăgostit de ea... In schimb, trebue să dăm celor doi să înțeleagă că i-am descoperit.

— Și cum vrei să faci asta? — întrebă Kurt.

— Las' pe mine! Am să-ți spun eu mai târziu!

Și fiindcă celălalt nu răspunse nimic, Lotar Wengeler părăsi încăperea și nu se înapoiă decât după vreo două ceasuri, când găsi pe masă un bilețel din partea prietenului său, prin care acesta îl înștiința că ieșise în oraș pentru a face o vizită.

— Bietul băiat! — murmură Lotar. — Mi-a părut nespus de rău că i-am pricinuit o durere.

atât de mare... dar n'aveam încotro, trebuia să-l scap cât mai era vreme... Să sperăm că o să-şi înăbuşe dragostea pentru tovarăşa unui hoţ.

Doctorul Barickin primise şi el vizita comisarului anchetator.

— Ce am eu de-afacere cu toată chestia asta, domnule comisar? — întrebă el, supărat.

Poliţistul păru încurcat.

— Trebue să-mi fac datoria, domnule doctor — răspunse el. — Imi daţi voie să văd şi cu actele dumneavoastră? De altminteri, nu sunteţi singurul pe care l-am deranjat cu întrebările mele; la fel am procedat şi cu alte câteva familii. Totuşi, dacă voiu primi răspunsuri lămurite, nu voiu rămâne aici multă vreme...

— Mă rog, îţi stau la dispoziţie... iată paşaportul meu!

Comisarul cercetă paşaportul eliberat sub numele de doctor Maskotcin, apoi i-l înapoiă, căci era în ordine. Nu prea avea de pus multe întrebări, căci omul acesta părea să n'aibă nicio legătură cu furtul bijuteriilor.

— Sunteţi bogat? — cercetă el.

Barickin îşi muşcă buzele, şi o privire duşmănoasă se ivi în ochii săi. In cele din urmă, însă, scoase portofelul din buzunar, îl deschise şi arătă poliţistului o mare sumă de bani.

Acesta mai puse câteva întrebări, apoi făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

Doctorul Barickin îl urmări cu o privire dispreţuitoare.

— N'ai să mă prinzi tu pe mine, mojicule! — murmură el. — Degeaba te frământi să afli cine a furat bijuteriile gâsculiţei ălcia îngâmfate!

Comisarul rămase o clipă afară, lângă uşă, notându-şi ceva în carnet. După ce mai aruncă o privire spre odaia doctorului, ca şi cum ar fi vrut să descopere ce se petrecea înăuntru, înălţă din

umeri și cobori în vestibul, unde era așteptat de subalternul său.

— Ascultă-mă, Riemann — îi zise el — cei doi Ruși, doctorul Maskotcin și fiica lui, trebue supraveghiați pas cu pas, căci mi-e teamă că nu e lucru curat cu ei... M'ai înțeles?

— Da, domnule comisar.

— Așa dar, nu-i lași din ochi?

— Am să mă țiu după ei ca un scaiu, domnule comisar.

Acesta din urmă se depărtă, în timp ce agentul rămase în hotel.

După amiază, doctorul Barickin primi o scrisoare pe cale foarte neobișnuită. Auzind o bătaie în ușă, se duse și o deschise. Pe prag se afla o scrisoare, care purta adresa lui.

Barickin privi în jurul său, dar nu zări nici picior de om. Alergă până la cotitura coridorului, însă nici aici nu descoperi cine adusese scrisoarea.

Inapoindu-se în odaie, zăvori ușa după el. Inima îi spunea să nu deschidă plicul, ci să-l distrugă, căci acesta cuprindea vești foarte neplăcute. Totuși, numai deschizându-l putea să ia măsuri de apărare, dacă era amenințat de vreo primejdie.

Dar abia aruncase o privire asupra rândurilor așternute pe hârtie, și Barickin simți că i se întunecă înaintea ochilor, iar broboane mari de sudoare i se iviră pe frunte.

— Dracel — exclamă el. — Cine mă cunoaște, — cine știe ceva despre mine?

Și, cu glas tremurător, citi următoarele rânduri:

„Doctore Barickin, ai fost recunoscut! Știm că ești părtaș la furtul giuvaierurilor. Totuși, îți dăm răgaz să fugi. Până acum n'am dat încă de veste poliției, și asta numai din pricina femeii care te însoțește".

Biletul n'avea iscălitură.

Doctorul își reveni în fire încetul cu încetul. Nu cumva poliția îi întinsese o cursă? Nu cumva vroiau să-l îndemne la fugă, pentru ca apoi să pună mâna pe el, încredințați că e vinovat?

Dar alungă repede acest gând. De unde să știe poliția adevăratul lui nume?

O teamă nelămurită puse stăpânire pe el. Unde se afla dușmanul? Cine era misteriosul trimițător al scrisorii?

In cele din urmă, Barickin hotărî să urmeze sfatul primit și să părăsească hotelul chiar în acea seară.

228 — Tripoul

Agentul Riemann, încercă să pătrundă în apartamentul celor doi Ruși, dar toate sforțările sale rămaseră zadarnice.

— Ce faci acolo? — auzi el, deodată, un glas supărat. — Nu-ți dai seamă că distrugi broasca?

Polițistul se întoarse și dădu cu ochii de unul din oamenii hotelului, care avea în grijă această aripă.

— Trebue să intru în odaie! — zise agentul.

— Cu ce scop? Aici locuiește doctorul Maskotcin, care, însă, e plecat de opt zile.

— Plecat de opt zile? — repetă celălalt, aiurit. — Și-a luat și bagajul cu el?

— Asta e dela sine înțeles.

O înjurătură grosolană scăpă de pe buzele agentului.

— Aoleo, ce papară o să mănânc dela domnul comisar! — mormăi el. — Aș fi în stare să pun rămășag pe capul meu, că cei doi Ruși n'au să se mai arate.

In cele din urmă, bietul polițist își luă inima în dinți și raportă comisarului cele întâmplate.

— Ei, Riemann, cei doi au fost mai șmecheri decât dumneata! — zise acesta. — Nu știu de ce,

dar am presimțirea că or să ne mai iasă ei odată în cale.

— Ah, dacă ar fi așa, vă asigur că nu-mi mai scapă din ghiare! Credeți într'adevăr, că ei au furat giuvaierurile?

— Asta n'aș putea s'o spun, totuși e ceva cu Rusul ăsta, dragă Riemann! Poate că se teme de altceva! Dumnezeu știe!

— N'ar fi bine să dăm o raită pe la cămătari? — propuse agentul. — Poate că găsim vreuna din bijuteriile furate

— Nu, n'are niciun rost — răspunse Krause. — Asemenea giuvaieruri sunt trimise în străinătate, pentru a fi transformate în așa fel ca nimeni să nu le mai recunoască.

Astfel luă sfârșit convorbirea dintre cei doi polițiști.

Peste câteva săptămâni, comisarul Krause primi însărcinarea să descopere tripourile clandestine și să aresteze pe proprietarii acestora.

Patru din agenții săi erau zi și noapte pe urmele indivizilor suspecți.

Intr'o seară, cam pe la zece — comisarul Krause era de serviciu în acea noapte — agentul își făcu apariția în birou, părând foarte bine dispus.

— Ei, Riemann, ai dat de cei doi Ruși? — întrebă el, zâmbind, adresându-se agentului.

— Nu, domnule comisar, — răspunse acesta, mofluz. — In schimb am izbutit să aflu că în strada Uhland s'a deschis un nou tripou, unde se joacă în stil mare. Știu și cuvântul de ordine, astfel că puteți descoperi cuibul chiar astă noapte.

Comisarul Krause părea foarte bucuros de această veste.

— Deocamdată n'aș vrea să ne arătăm pe acolo, — răspunse el — căci am aflat că Oberman, care a delapidat o mare sumă de bani dela Banca Națională, se mai ține prin Berlin, vizitând mai ales casele de joc. De aceea aș vrea să mai amân des-

cinderea, până ce pun mâna pe el. Ia gândește-te, casa noastră de pensii primește vreo treizeci de mii de mărci, dacă hoțul e descoperit împreună cu o parte din prada lui.

Agentul dădu șefului său lămuririle privitoare la tripoul clandestin.

— E cu neputință să dăm greș — încheiă Riemann. — Vila se află chiar în mijlocul grădinii și nu e luminată. La intrarea ei străjuiesc doi stâlpi de grezie și în vârful fiecăruia se află o pasăre cioplită în piatră.

— Și cum se intră înăuntru?

— Stai liniștit în fața casei, până ce vezi un individ suspect, căruia nu-i spui decât „tripou"... Individul are la el o cheie, cu ajutorul căreia descuie poarta și-ți dă drumul în grădină, unde se află ascuns un tovarăș de al său, care îți înlesnește intrarea în vilă... Dacă credeți de cuviință să vă însoțesc, domnule comisar...

— Nu, dragă Riemann, mă duc singur — îi curmă vorba superiorul său. — Dumneata ești prea cunoscut, în timp ce eu nu prea am avut de-aface cu tripourile.

Comisarul se duse întâi acasă, unde își schimbă hainele, apoi luă o mașină, cerând șoferului să pornească spre strada Uhland.

La o mică depărtare de vila cu pricina se afla o cârciumă, căreia îi dădea târcoale un individ suspect. Cum dădu cu ochii de comisar — care firește că nu putea fi recunoscut — individul se apropiă de el cu pași grăbiți, trecu înainte, apoi se opri, îndreptându-se iarăși spre cârciumă.

Polițistul rosti cuvântul de ordine, la auzul căruia individul îi zâmbi prietenos.

— Vezi, îmi închipuiam eu! — murmură el. — Hai, urmează-mă, căci avem de lucru, nu glumă

Comisarul se strecură prin grădina cufundată în beznă, călăuzindu-se, însă, după o dâră de lumină care străbătea prin intrarea vilei. Astfel, ajunse la

ă lată, care ducea în sus, îngustându-se tot
ult. La dreapta și la stânga ei se aflau cei
ălpi de grezie.
ipă ce aruncă o privire îndărătul lui, și se
ință că individul dispăruse, polițistul bătu la
are fu deschisă de o femeie cu bonetă albă.
tr'o parte a vestibulului se afla un cuier de
târnau vreo patruzeci, cincizeci de paltoane
țești și de damă. După ce își dădu la garde-
paltonul și pălăria, comisarul păși într'o încă-
uminată, în care se aflau mai multe măsuțe
. In fund se zărea o portieră. Se îndreptă spre
ta, o dădu la o parte și intră în altă încăpere.
jlocul ei era o masă lungă, acoperită cu po-
verde, la care luaseră loc bărbați și femei,
torii obișnuiți ai tripourilor.
ără să ia în seamă pe cei de față, comisarul
propiă de masă și urmări jocul cu încordare.
eodată, privirile-i rămaseră ațintite la cel care
banca. Doi ochi străpungători îi întâlniră pe
i. Unde mai văzuse pe omul acesta care mâ-
cărțile cu atâta îndemânare?
se juca bacara și ochii tuturor străluceau de
nie. Cu toate acestea bancherul arunca, din când
nd, câte o privire spre comisar, care își schimbă
, băgând de seamă că celălalt părea foarte ne-
tit.
n acest chip, polițistul ajunse alături de un
at de vârstă mijlocie, care avea înfățișarea unui
de afaceri.
— Cine e ăla care ține banca? — îl întrebă
isarul, deodată.
— Un Rus.
— Un Rus? Și cum îl cheamă?
— Doctor Barickin.
Polițistul tresări.
— Drace, ăsta e doar doctorul Maskotein, —
rmură el. — Ce-i drept, acum poartă barbă, to-
i sunt sigur că nu mă înșel. Ce coincidență!

In acest timp, bancherul păru că se liniștise. După vreo jumătate ceas, se ridică dela locul său, căscând, și intră într'o încăpere alăturată. Nu trecu mult și un alt jucător se ivi lângă el — era comisarul.

In clipa următoare, o ușă se închise repede și un întunerec de nepătruns învălui încăperea. Polițistul bâjbâi în jurul său și ajunse la altă ușă — dar și aceasta era încuiată! Nu mai încăpea nicio îndoială că fusese prins într'o căpcană.

— Deschideți, în numele legii! — răcni el, izbind cu pumnii în ușă.

— Nu te osteni în zadar, stimate domn! — îi răspunse un glas batjocoritor.

In clipa următoare, se auziră sgomotele făcute de jucători, cari se grăbeau să șteargă putina. După vreo jumătate ceas, când izbuti să deschidă ușa și să iasă din încăpere, găsi celelalte odăi cufundate în întunerec. Pesemne că siguranțele fuseseră scoase.

Ceva mai târziu, după ce anunțase telefonic prefectura poliției, vila fu împresurată de agenți cari o scotociră până în cele mai mici unghere. Dar nu găsiră decât o servitoare buimăcită de somn, care se culcase în odaia ei dela mansardă. Aceasta îi lămuri că proprietara casei era o doamnă bătrână, care plecase de o lună la niște rude din Köln, urmând ca de acolo să pornească spre Riviera.

Intre timp, vila fusese închiriată unui bogătaș, întrucât bătrâna intenționa să lipsească de acasă mai multă vreme. Servitoarea, era în slujba proprietarei și purta de grijă ca odăile să fie întotdeauna curate. Incolo, nu izbuti să dea nicio lămurire privitoare la tripou.

Spumegând de furie, comisarul se văzu nevoit să se retragă.

— Vezi, Riemann, am fost și eu tras pe sfoară! — zise el agentului, ceva mai târziu. — Ce-i drept,

m'am întâlnit cu Rusul, dar n'am putut să pun mâna pe el, căci a fost mai şiret ca noi.

— Domnule comisar, mi-e teamă că omul acesta e mult mai primejdios decât ne-am închipuit noi, răspunse Rieniann.

— Tot ce se poate, dar fii sigur că a treia oară nu ne mai scapă el! Nu eşti de aceeaşi părere?

— Firește, domnule comisar. Şi bănuiesc că vom face o captură mult mai însemnată decât ne închipuim. Acum ştiu că individul se mai foloseşte şi de alt nume, căci la club s'a dat drept doctorul Barickin — şi poate că aceasta ne va pune pe o urmă nouă.

Astfel se sfârşi convorbirea dintre cei doi poliţişti cu privire la ciudatul medic rus.

Peste vreo săptămână, — era cam pe la începutul primăverii — se produse un denunţ care deocamdată nu prea dădea poliţiei mult de lucru.

O Chinezoaică durdulie, puţin cam în vârstă, care părea să fi avut şi parte de vremuri mai bune, — căci purta o rochie de mătase şi nişte cercei cu briliante, — se înfăţişă la comisariatul unei circumscripţii şi se plânse că chiriaşul ei nu mai dăduse pe acasă de trei zile. Acesta, un oarecare Maytang, care ocupa două încăperi — un dormitor şi un birou — nu lipsea niciodată mai multe zile, fără să dea de veste proprietăresei sale. De astă dată, însă, plecase fără să spună nimic şi de atunci nu mai dăduse niciun semn de viaţă.

— Probabil că o fi fost prins cu mâţa în sac şi stă acum la răcoare — zise comisarul, batjocoritor. — Ia să vezi ce frumos are să-şi facă apariţia peste câteva zile!

Femeia plecă îngrijorată, căci avea presimţirea că bunului ei chiriaş i se întâmplase o mare nenorocire.

Chinezoaica mai aşteptă câteva zile, apoi se înfăţişă iarăşi înaintea comisarului. De astă dată, însă, izbucni în lacrimi, implorând să se pornească cercetări pentru descoperirea lui May-tang.

In cele din urmă, comisarul raportă cazul prefecturii poliţiei, care trimise un agent la faţa locului, spre a încheia un proces-verbal.

Era agentul Riemann, pe care proprietăreasa îl conduse în cele două odăi ocupate de May-tang.

— Iată, aici a locuit — zise Chinezoaica, cu lacrimi în ochi. — Era un chiriaş bun, liniştit şi îmi dădea foarte puţin de lucru. Totuşi, dacă nu mai vine înapoi, voiu fi nevoită să închiriez odăile, căci n'am din ce trăi.

— Atunci, n'ai decât să împachetezi într'o ladă sau un cufăr, lucrurile cari îi aparţin şi să le depui undeva, — zise agentul.

— Va să zică am dreptul să fac asta? — întrebă Chinezoaica. — Bine, dar cum rămâne cu cassa de bani, care e tot a lui? —a dăugă dânsa, arătând spre un dulăpior de oţel, care se afla într'un colţ al încăperii.

Agentul se apropiă de acesta şi-l cercetă cu luare-aminte. Nu cumva se aflau înăuntru lucruri preţioase?

— Hm, chestia nu e atât de simplă pe cât se pare! — îşi zise poliţistul. — Trebue neapărat să dau de veste superiorilor, ca să se constate ce cuprinde cassa de bani.

— Chiriaşul dumitale n'a lipsit încă niciodată atâta vreme? — întrebă el, îngândurat, scotocind printre hârtiile cari erau înfipte într'un cârlig din perete.

— Nu, niciodată! — răspunse femeia. — N'a lipsit nici măcar o noapte, până acum câtva timp, când a făcut o călătorie cu avionul la Londra. După patru zile, însă, s'a înapoiat, aşa cum îmi spusese

la plecare... Ah, tare mi-e teamă că i s'a întâmplat o nenorocire... Şi era, doar, un chiriaş atât de bun!

— Dacă am avea vreo cheie, am putea arunca o privire în dulăpior — zise agentul. — Dar poate că nu sunt decât registre înăuntru!

Chinezoaica dădu din cap.

— A' luat cheia cu dânsul — răspunse femeia. — Dar, ştiu că ţinea în cassa de bani numai lucruri preţioase. Poate că erau împrumutate sau amanetate. Intr'o zi mi le-a arătat şi mie, întrebându-mă cam ce valoare au. După părerea mea, giuvaierurile reprezentau o adevărată avere.

— Cum, te pricepi la bijuterii? — întrebă Riemann, oarecum mirat.

— Asta nu trebue să te mire, căci părinţii mei aveau înainte vreme un mare magazin de bijuterii în Friedrichstrasse. Poate că-ţi aminteşti şi dumneata, era în apropierea bulevardului Unter den Linden.

— Nu, nu-mi amintesc — răspunse agentul, scoţând deodată o hârtie dintre cele cari atârnau în cârlig.

Cuprinsul acesteia părea să-l intereseze mult. Era o chitanţă pentru primirea sumei de treizeci de mii de mărci, care purta semnătura doctorului Barickin.

— Drace, omul ăsta a putut să împrumute dintr'odată atâţia bani! — exclamă dânsul. — Ei, atunci se vede că lucra pe picior mare! Te pomeneşti că teama dumitale e îndreptăţită! Dacă aşa stau lucrurile, n'ar fi cu neputinţă ca May-tang să fi fost atras într'o cursă, spre a fi jefuit.

— Vezi, acum îmi dai dreptate! — se tângui femeia, cu lacrimi în ochi.

— Nu-ţi dau încă dreptate, dar s'ar putea să fie şi aşa cum spui dumneata — răspunse Riemann. — In orice caz, am să vorbesc şi cu şeful meu, ca să luăm o hotărîre. Până una-alta, nu lăsa pe ni-

meni în cele două încăperi. Chitanța de treizeci de mii de mărci o iau cu mine și-ți las în schimb o adeverință, cu care vei fi acoperită față de chiriașul dumitale, dacă acesta s'ar ivi între timp.

— Nu, nu mai vine înapoi! — zise femeia, cu tristețe.

Agentul îi dădu adeverința, apoi se depărtă.

— Ciudat! — murmură el, în timp ce cobora treptele. — Pare-mi-se că am mai auzit odată numele ăsta! Zău, nu mai ieși la capăt cu Rușii aceștia... Pe toți îi cheamă la fel!

După puțin timp raportă superiorului său cele întâmplate și-i arătă chitanța doctorului Barickin.

— O fi și ăsta unul din pungașii cari s'au aciuit acum prin Berlin — zise Riemann.

Comisarul dădu din cap.

— Spuneai că dispărutul are și bijuterii? — întrebă el, privind chitanța. — In cazul ăsta trebue neapărat să deschidem casa de bani, căci altminteri femeia e răspunzătoare dacă o lipsi ceva...

In acea clipă, Krause tresări și duse mâna la frunte.

— Ei, domnule comisar, poate știți dumneavoastră cine e acest Barickin? — întrebă agentul, zâmbind. — Mi-am bătut și eu capul, dar n'am izbutit să-mi amintesc unde am mai auzit numele lui.

— Bine, dar ăsta e... nu mai încape nicio îndoială... ăsta e numele individului care a ținut banca și m'a încuiat în odaia din tripoul clandestin! — murmură comisarul.

— Drace, acum îmi aduc și eu aminte! — încuviință Riemann. — Cu toate astea poate nu e vorba chiar de el, căci or fi existând mai mulți cu numele Barickin?

— Da, ai dreptate, totuși e cu putință să fie același, mai ales că e tot doctor.

— Hm, așa e! — murmură agentul.

— Știi ce, Riemann, du-te la hotelul unde a tras doctorul Maskotcin și cercetează registrul pa-

sagerilor. Iţi aminteşti cam când a sosit acolo? Vezi dacă scrisul e acelaşi şi în chipul ăsta putem afla cel puţin dacă datornicul care a iscălit chitanţa e unul şi acelaşi cu Maskotcin şi cu individul care a ţinut banca.

Agentul se depărtă pentru a îndeplini ordinul superiorului său.

După puţin timp se înapoiă, raportând că nu mai încăpea nicio îndoială că cele două iscăliturî fuseseră scrise de aceeaşi mână.

— Asta-i interesant! — făcu Krause, frecându-şi mâinile. — Am avut o idee bună, trimiţându-te să compari semnăturile. Acum, însă, vom face o vizită la locuinţa dispărutului, unde poate că găsim vreun indiciu asupra adăpostului în care s'a retras misteriosul doctor Barickin.

Cei doi poliţişti porniră spre casa Chinezoaicei, iar în drum mai luară cu ei şi un lăcătuş, care să deschidă cassa de bani.

Totul merse destul de repede, căci broasca nu era prea complicată.

Proprietăreasa fu chemată înăuntru, pentru ca, împreună cu lăcătuşul, să fie de faţă la cercetarea casei de bani, căci trebuia neapărat să ia parte doi martori.

In afară de câteva registre, dulăpiorul mai conţinea un portofel vechiu, plin de bancnote străine şi hârtii de valoare.

Comisarul numără banii, îi trecu în procesul-verbal, apoi făcu din ei un pachet pe care îl legă cu sfoară şi-l pecetlui cu ceară roşie. Actele şi scrisorile fură cercetate cu luare-aminte, dar nu se găsi nimic care să dea vreo lămurire asupra dispariţiei bogatului Chinez.

In cele din urmă, ieşi la iveală o casetă de bijuterii.

Cereţi mâine numărul 124 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Aici se află giuvaierurile — zise proprietăreasa.

— Să sperăm că mai sunt înăuntru — observă comisarul, încercând să deschidă caseta, care era încrustată cu sidef și pe capacul căreia era lipită o tăbliță cu o monogramă.

Deodată, polițistul se opri din lucru și zise, adresându-se subalternului său:

— Ascultă-mă, Riemann, știi ce bănuiesc eu? Nici mai mult, nici mai puțin că am pus mâna pe bijuteriile furate dela marchizul Marinio...

— Poate aveți dreptate, domnule comisar — încuviință agentul, cu ochii scânteietori, căci dacă descoperiseră într'adevăr bijuteriile Americanului, sau chiar o parte din ele, atunci îl aștepta o răsplată mare și, mai ales, se ridica în ochii superiorilor săi, căci el dăduse de urma lor.

Capacul sări în sus și scânteierile nestematelor orbiră pe cei de față.

— Aici e o adevărată avere — murmură lăcătușul. — Hotărît lucru, proprietarul lor nu mai are nevoie să muncească...

Comisarul schimbă o privire cu subalternul său apoi scoase giuvaierurile din casetă și le împrăștiă pe masă, pentru a cerceta dacă se potrivesc cu cele furate, a căror descriere o avea în buzunar.

— Nu lipsește nimic — zise el, în cele din urmă. — Ce o să se mai bucure doamna marchiză! Mare noroc au și oamenii ăștia!

Comisarul puse la loc bijuteriile în casetă, închise capacul, apoi o legă cu o sfoară ale cărei capete le pecetlui cu ceară.

Acum nu mai rămăsese decât să se găsească vreo urmă a chiriașului dispărut. Știa el că era

No. 125 al romanului
VRAJA MILIOANELOR
va costa 4 Lei

vorba de lucru de furat? Cumpărase bijuteriile sau le primise numai în păstrare?

— Nu cumva ai vreo fotografie a dispărutului? — întrebă comisarul, pe proprietăreasă.

— Nu, căci nu-i plăcea să se fotografieze — răspunse Chinezoaica.

— Dumneata rămâi pe loc, Riemann — zise comisarul, agentului. — Celelalte lucruri trebue şi ele împachetate şi transportate de aici, pentru ca doamna să-şi poată închiria odăile.

— Şi cine plăteşte chiria pe luna din urmă? — întrebă femeia.

— Opreşte-ţi dulapul şi ceva îmbrăcăminte. Dacă după un timp anumit, chiriaşul nu dă niciun semn de viaţă, poţi vinde lucrurile.

— Ah, inima îmi spune că May-tang a murit! — se tângui proprietăreasa. — Şi era un om atât de bun...

— N'ai putea să-mi spui ce s'a întâmplat în ziua dispariţiei sale? — întrebă comisarul.

— Nu... nu-mi mai aduc aminte! — răspunse femeia.

— Ia gândeşte-te! A fost cineva la el? A plecat singur de acasă?

— Am uitat totul! — zise Chinezoaica, străduindu-se să-şi adune gândurile. — Dar stai, acum îmi amintesc că a avut o convorbire telefonică, puţin înainte de a pleca... Iată, carnetul mai e pe birou... May-tang îşi nota întotdeauna numerele telefonice pe cari le chema. Poate că izbutiţi să aflaţi ceva în acest chip! Mie nu mi-a spus decât că se va înapoia peste puţin timp.

Krause cercetă carnetul, pe care erau scrise câteva numere de telefon. După ce şi le notă, părăsi încăperea. Riemann, însă, mai rămase, pentru a împacheta lucrurile dispărutului.

In primul rând, Krause se duse la hotel, unde ceru să vorbească marchizului Marinio. Spre marea lui părere de rău, află că cei doi soţi plecaseră de

multă vreme la Paris, fără să lase nicio adresă. Așa dar comisarul se vedea nevoit să pornească în urmărirea lor, pentru a le preda bijuteriile.

— Câte familii sărmane ar putea fi scăpate de mizerie cu ajutorul acestor nestemate! — murmură Krause. — Statul ar trebui să aibă dreptul de a le confisca... Și când te gândești că bogatul marchiz n'a vrut nici măcar să-și dea osteneala să lase poliției adresa lui, pentru ca să-l putem înștiința dacă giuvaierurile vor ieși la iveală.

230. — Taina dispariției lui May-tang

Doctorul Barickin se mutase într'o pensiune, unde se dădu drept un baron finlandez cu fiica lui. De altminteri, își schimba locuința mai în fiecare săptămână, căci poliția își vâra nasul pretutindeni și vroia să cerceteze cu amănunțime toate persoanele cari locuiau în pensiunile din Berlin.

De la o vreme, Rusul se ducea foarte des în Zehlendorf, la laboratorul doctorului Arnberger, de la care izbutise să afle ultima fază a grozavei descoperiri — și care îi rămăsese ascunsă până acum.

Cei doi medici lucrau ziua și noaptea pentru desăvârșirea operei lor și, în cele din urmă, obținură rezultate foarte bune, cari trebuiau însă încercate pe un trup omenesc. Ce-i drept, experiențele făcute cu câteva maimuțe erau destul de mulțumitoare, totuși nu se putea ști dacă și o încercare asupra omului va fi încununată de izbândă.

Așa dar, trebuia jertfit un alt nenorocit, ceea ce pricinuia mari griji doctorului Arnberger, care nu-și mai găsea liniște nici noaptea.

Barickin nu prea avea mustrări de cuget și propuse, foarte liniștit, să se folosească de cei doi servitori. Celălalt, însă, se împotrivi cu hotărîre:

— Nu, jertfele trebue să fie oameni necunoscuți, altminteri nu mi-aș mai găsi liniște toată viața.

— Eu unul nu te mai înțeleg de fel — replică Barickin, ridicând din umeri. — Ce-mi pasă mie

cine sunt victimele? Chestia e, cum facem rost de ele?

— Lasă-mă, lasă-mă, simt că înebunesc... nu mai pot îndura... mi se întunecă mintea! — strigă medicul german.

— Hm, so poartă întocmai ca şi profesoru Protoff! — se gândi celălalt. — Nu cumva soarta vrea iarăşi să-mi încurce socotelile? Nu, nu, de astă dată trebue să izbutesc. Incă o experienţă, două şi vom şti totul.

Veni şi noaptea când Barickin se întâlni cu comisarul în vila din strada Uhland. Rusul era un om care simţea nevoia să-şi biciuiască nervii, iar constituţia lui robustă îi îngăduia să colinde noaptea localurile de joc şi ziua să lucreze cu încordare în laborator. Astfel se explică prezenţa lui în tripoul clandestin, unde era cât p'aci să cadă în mâinile comisarului Krause.

Natasa îi stătea în cale şi nu ştia ce să facă cu dânsa, căci planurile lui se desfăşurau acum pe alt tărâm. La un moment dat se hotărî s'o ucidă, dar se răzgândi repede, căci un simţimânt tainic îl îndemna s'o lase în viaţă. Pe de altă parte, îşi zicea că putea să-şi încerce, din când în când, asupra ei, puterea demonică a ochilor săi. In schimb îşi pusese în gând să n'o cruţe de fel, dacă nenorocita i-ar deveni primejdioasă, izbutind să se descătuşeze din vraja lui.

Când se înapoiă acasă, după întâlnirea cu comisarul, Barickin se hotărî să fie mai prevăzător. Ştia prea bine că nu trebuia să se mai arate în niciun tripou, dacă nu vroia să-şi expună viaţa.

A doua zi descinse, împreună cu Natasa, în altă pensiune. Biata femeie era nevoită să-şi petreacă tot timpul în casă, de unde privea îngândurată în stradă.

Trecură iarăşi câteva săptămâni. Certurile dintre Arnberger şi Barickin deveneau tot mai dese,

căci acesta din urmă, ţinea cu orice preţ să se facă o incercare asupra unui trup omenesc.

— Oare ţinta noastră e să creiăm şi să prelungim viaţa maimuţelor şi a iepurilor? — spunea el tovarăşului său. — Vrem doar să zămislim fiinţe noi, cu ajutorul protoplasmei... Aşa dar, alţi oameni trebue să fie jertfiţi pe altarul ştiinţei şi e o laşitate din partea dumitale dacă te împotriveşti la aceasta.

Doctorul Arnberger nu dormea nopţi intregi, căci ştia prea bine că Rusul era încăpăţânat şi nu se va lăsa până nu vor face încercarea asupra unui om viu.

Intr'una din zile, Barickin socoti că venise clipa hotărîtoare, când putea să-şi pună tovarăşul în faţa unui fapt împlinit.

Chinezul May-tang îl chemase la telefon, căci vroia să vadă laboratorul, şi să se încredinţeze unde ajunseseră cu grozava descoperire.

Şi, pe acest fapt îşi ticlui Barickin planul său, deoarece ştia că May-tang nu va destăinui nimănui unde plecase.

Intr'adevăr, Chinezul porni într'o maşină spre vila doctorului Arnberger, dar porunci şoferului să oprească la vreun sfert de ceas depărtare de aceasta şi să aştepte acolo înapoierea sa. In acest chip nimeni nu ştia în ce casă intrase bogatul Chinez.

Barickin nu spusese nimic tovarăşului său despre vizita lui May-tang. Nevasta portarului se dusese în oraş, după cumpărături, iar bătrânul Krawuschke tocmai se culcase puţin după masă.

Aşa dar, când May-tang îşi făcu apariţia, Barickin însuşi se duse să-i deschidă, îl întâmpină cu o caldă strângere de mână, apoi îl conduse în casă.

După ce ajunseră în vestibul, cei doi bărbaţi luară loc în nişte fotolii de piele şi discutară chestiuni fără însemnătate. Barickin însă, încercă să-l

iscodească pe Chinez dacă nu cumva știa cineva despre vizita lui.

— Ei, că doar n'oiu fi atât de prost! — exclamă Galbenul. — Dacă iese vreodată ceva la iveală, eu unul nu știu nimic... nu te cunosc nici pe dumneata nici pe doctorul Arnberger. La drept vorbind nici nu prea aș avea chef să fac cunoștință cu el... Se poate asta?

— Hm, om vedea! — răspunse Barickin, înălțând din umeri, în timp ce o sclipire sălbatecă se ivi în ochii săi.

May-tang, însă, nu băgă de seamă nimic și se ridică spre a porni în urma doctorului.

— Ce mi-o fi dat, oare, să văd acum? — se întrebă el.

Cei doi bărbați intrară în laborator și, cuprins de turburare, Chinezul nu observă că Barickin se apropiase de un comutator fixat în peretele încăperii, unde se aflau aparatele electrice.

— Inchide ușa, te rog! — zise Rusul, întorcânduse spre el.

May-tang puse mâna pe clanță, dar în clipa următoare un țipăt sălbatec ieși de pe buzele lui. Cât ai clipi din ochi, Barickin, se și năpustise asupra lui și-l legase sdravăn, astupându-i gura cu un căluș.

Nenorocitul Chinez fusese străbătut de un puternic curent electric care trecea prin clanța ușii când se răsucea comutatorul.

Venindu-și în fire, se văzu singur în încăpere, căci Barickin se afla în laborator cu doctorul Arnberger, care se împotrivea din răsputeri propunerii tovarășului său. Totuși, în cele din urmă Rusul rămase învingător.

— Niciodată nu vom avea un prilej mai bun — zise el. — Gândește-te, nimeni nu știe că omul acesta se află aici, căci n'a destăinuit nimănui unde s'a dus.

Arnberger se lăsă înduplecat, căci știa că orice

împotrivire ar fi fost zadarnică. Rusul se înapoiă lângă victima lui, spre a o transporta în laborator.

Când îl zări, May-tang încercă să-şi rupă legăturile, dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice.

— Nu te mai osteni degeaba, May-tang! — îl sfătui Barickin. — Tocmai aveam nevoie de un trup pentru experienţele noastre, când ne-ai picat în ghiare. Aşa dar, mângâie-te cu gândul că vei trăi mai târziu în corpul altui om.

Prin uşa tăinuită, nenorocitul fu transportat în laborator, unde Barickin îl lăsă la pământ. In acest timp, Arnberger făcea pregătirile pentru înfiorătoarea experienţă, fără să arunce măcar o privire asupra Chinezului, care urmărea cu înfrigurare mişcările celor doi medici. Apoi auzi sgomotul motorului, în timp ce minunatele efecte de lumină ameninţau să-i ia vederea. Albia fu umplută cu un lichid care începu să fiarbă în clocot.

In cele din urmă, sărmanul Chinez îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni în fire, se şi afla în albie — dar era prea târziu. Un ţipăt desnădăjduit fu cel din urmă semn de viaţă din partea sa, înainte de a păşi pe calea veşniciei.

231. — O vizită nedorită

— Ei, Riemann, ai aflat ceva? — întrebă comisarul Krause, adresându-se subalternului său.

De câteva zile, agentul era mereu pe drumuri pentru a stabili ce legături existau între May-tang şi persoanele ale căror numere telefonice şi le notase în carnetul său. In acest chip, poliţistul izbutise să afle când avuseseră ele de face, pentru cea din urmă oară, cu Chinezul dispărut. Nu mai rămăsese decât un singur număr de telefon — tocmai acela cu care vorbise May-tang cu puţin timp înaintea dispariţiei sale.

— E vorba de un oarecare doctor Arnberger, care locuieşte în Zehlendorf, unde are un labora-

tor — raportă agentul. — Am fost pe acolo și am culeș informațiuni dela oamenii din apropiere. Se spune că doctorul fabrică fel de fel de otrăvuri, pe cari le vinde cu ridicata. Nu prea e cunoscut și oamenii l-au poreclit „fabricantul de otravă" iar la boratorului său i se zice „fabrica de otravă".

— Ai vorbit cu el?

— Nu, domnule comisar, căci vroiam întâi să vă raportez cum stau lucrurile.

Krause rămase câtva timp pe gânduri, apoi chemă la telefon comisariatul de poliție din Zehlendorf. Ceru informațiuni asupra doctorului Arnberger, dar primi aceleași lămuriri pe cari i le dăduse și subalternul său.

— Vreți să dăm o raită pe acolo, domnule comisar? — întrebă Riemann.

— Da, chestia mă interesează, așa că vom încerca să aflăm ce se petrece în vila doctorului. Poate că descoperim vreo crimă, căci e foarte ciudat că May-tang a avut ultima convorbire tocmai cu acest „fabricant de otravă".

Agentul clătină capul în semn de încuviințare, apoi cei doi polițiști porniră la drum. Ca să nu trezească bănuieli, coborîră din mașină la cotitura șoselei și străbătură pe jos distanța până la vila doctorului Arnberger.

In partea dindărăt a acesteia se înălța o dâră de fum, ceea ce însemna că era cineva acasă.

După ce aruncă o privire asupra fațadei, comisarul apăsă pe butonul soneriei. Așteptară în zadar însă, căci bătrâna plecase în oraș, iar Krawuschke n'auzea nimic.

— Ce-i de făcut acum? — zise Krause, supărat. — Să fi bătut degeaba drumul până aici?

— Totuși, trebue să fie cineva acasă, căci iese fum pe coș — răspunse Riemann.

— Atunci vom pătrunde înăuntru...

Comisarul vârî mâna în buzunar, dar făcu o mutră desamăgită.

— Nu cumva ai la dumneata vreo cheie universală, căci pe a mea am uitat-o acasă?—întrebă el.

Celălalt scoase cheia cerută și o înmână șefului său, care o vâri în broască. Limba dinăuntru sări dela locul ei, dar poarta nu se deschise.

— Hm, o fi zăvorită pe dinăuntru—mormăi comisarul.

— La fel bănuiesc și eu — încuviință celălalt.

— Așa dar, nu vor să ne dea drumul în casă! — adăogă Krause, izbind cu pumnii în poartă.

Dar toate străduințele celor doi polițiști rămaseră zadarnice, căci nimeni nu veni să le deschidă.

In cele din urmă, Riemann arătă spre fereastra care se afla lângă ușa casei, la parter.

— Da, e singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut — încuviință comisarul. — Sări gardul și sparge geamul! Când cei din casă vor auzi zăngănitul cioburilor, își vor da și ei seamă că trebue să ne lase înăuntru.

Agentul se săltă peste gard, sări în grădină și bătu în geam. Deoarece nici de astă dată nu primi vreun răspuns, își înfășură pumnul în batistă și izbi în sticlă, care se sparse cu sgomot. Așteptă iarăși câteva minute, însă nimic nu turbură tăcerea care domnea în casă.

In cele din urmă, Riemann vârî mâna prin gaură și trase cârligul, după care sări pe fereastră, urmat de comisar, care între timp escaladase și el gardul. Intrară într'o simplă odaie de locuit, a cărei ușă dădea în vestibul. Aceasta nu era încuiată, astfel că ajunseră cu ușurință la poartă, care era într'adevăr, zăvorită pe dinăuntru, ceea ce însemna că se aflau oameni în casă.

Polițiștii se înapoiară și cercetară cu luare-aminte toate încăperile, în cari nu găsiră pe nimeni. In cele din urmă ajunseră la o odăiță de lângă bucătărie. Când deschiseră ușa, bătrânul Krawuschke sări dela locul său cu pumnalul în mână și rămase cu gura căscată la cei doi musafiri nepoftiți.

— Cum ați intrat aici? — bâigui el. — Ușa era încuiată doar și...

In zadar încercă comisarul să-l lămurească asupra faptului că nimeni nu-i răspunsese, deși sunase mult timp la poartă. In cele din urmă polițiștii își dădură seamă că aveau de face cu un surd și se îndreptară spre laborator. Bătrânul servitor se făcu galben ca ceara și-i rugă să se îndepărteze, căci altminteri își va pierde slujba.

— Dumneata vei rămâne aici! — îi țipă comisarul, în ureche, însoțind cuvintele cu un gest poruncitor. — Am venit în calitate oficială, nu uita asta!

Krawuschke se văzu nevoit să se supună, deși se și vedea dat afară din slujbă.

După ce rămase câtva timp în fața ușii laboratorului, comisarul se hotărî să intre înăuntru și apăsă îndelung pe butonul soneriei.

— Te pomenești că și ăștia sunt surzi! — murmură el.

După vreun minut răsunară pași îndărătul ușii, apoi, însă, se făcu iarăși tăcere.

— Deschideți! — răcni Krause, scos din sărite. — Ei, n'auziți? Sau așteptați să aduc un lăcătuș?

Zadarnic însă.

— Ascultă-mă, Riemann, bănuiesc că suntem pe urmele unor oameni cari au toate motivele să se teamă de poliție — șopti comisarul, subalternului său.

— Așa mi se pare și mie, domnule comisar — încuviință agentul. — N'ar fi rău să ne dăm nițel la o parte.

Abia făcură asta, că o detunătură înăbușită răsună în laborator. Cei doi polițiști tresăriră speriați. In clipa următoare se auziră șoapte îndărătul ușii, apoi țâșni o flacără.

— Inapoi! — strigă comisarul. — Poate că sunt explozibile în laborator!

Polițiștii o luară la goană spre poartă, târînd după ei pe bătrânul năucit de spaimă.

Când ajunseră în stradă, o priveliște înfiorătoare li se înfățișă înaintea ochilor. Laboratorul fu distrus cu desăvârșire. După vreun sfert de ceas nu mai rămăsese din el decât o grămadă de ruine fumegânde.

Peste puțin timp, pompierii își făcură apariția la fața locului — dar era prea târziu. Flăcările mistuiseră laboratorul, iar partea din față a casei rămăsese neatinsă și nici nu era vreo primejdie ca focul să se întindă și asupra ei.

Comisarul Krause se înapoiă la Berlin foarte posomorît. Ce ce petrecuse în laborator? Ce fusese detunătura aceea? Se va lămuri oare vreodată misterul acestui foc, care mistuise clădirea cu atâta repeziciune?

In orice caz, comisarul se hotărî ca a doua zi să se ducă iarăși la Zehlendorf, pentru a face oarecari cercetări printre ruine. Poate că avea să găsească vreo urmă care să-i înlesnească deslegarea uneia din întrebările cari îl frământau.

Barickin se certa, mai în fiecare zi, cu tovarășul său. Dela moartea lui May-tang, doctorul Arnberger deveni tot mai posomorît, vorbea foarte rar și nu-i păsa de cele ce se petrec în jur.

— Cele mai sigure semne de nebunie! — murmură Barickin, ațintind o privire dușmănoasă asupra nenorocitului, care avea cugetul împovărat de crimele săvârșite în slujba științei.

Neîncrederea Rusului creștea din zi în zi — și cu drept cuvânt. Oare nu se purta Arnberger în același fel ca și profesorul Protoff? Nu cumva laboratorul său va avea aceeași soartă ca și cel din Cronstadt?

Dar asta trebuia împiedecat cu orice preț și Barickin se gândea foarte serios să-și transforme tovarășul în protoplasmă, ca să scape de el. După ar

ceea bătrânii servitori vor muri în același chip ca și stăpânul lor.

Totuși, medicul rus mai amână săvârșirea planului criminal, până ce într'o bună zi, își făcură apariția Krause și subalternul lui. Barickin se duse la ușă, în timp ce Arnberger nici nu se sinchisi de loviturile celor doi polițiști. Dar abia aruncase o privire prin deschizătura mică din față, când își recunoscu dușmanul și rămase locului, ca trăsnit.

— Cum dracu' a izbutit să dea de mine spionul ăsta! — murmură el. — Nu, mai înțeleg nimic... Dar las' că nu le cad eu în mână!

Alergă iarăși în laborator, unde Arnberger îl întâmpină.

— Poliția, nu-i așa?

— Da, din nenorocire! — scrâșni Barickin. — Dar nu trebue să le cădem în ghiare! Ne vom strecura printre tufișuri. Hai, vino, doctore! În timp ce noi vom sări pe fereastră, laboratorul va fi mistuit de flăcări, ca să nu se găsească nimic împotriva noastră. Cât despre descoperire, ea se află la loc sigur, în mințile noastre...

Rostind ultimele cuvinte, Barickin se întoarse să-și vadă tovarășul, însă acesta dispăruse.

— Idiotul s'a dus să deschidă ușa! — murmură el.

Deschise oblonul greu. Înaintea lui se întindea un câmp liber. În clipa următoare se auzi detunătura, care îl făcu să se înfioare. Totuși, mai avu vreme să arunce un pumn de pulbere în încăpere, îi dădu foc, apoi sări afară.

Un nor de fum negru năvăli pe fereastră și, în același timp, flăcările își croiră drum prin acoperiș.

Barickin însă, alerga înainte, nevăzut de nimeni și nu se opri decât când ajunse în pădure. Răsufla din greu și un zâmbet diabolic flutura pe buzele sale. În aceeași clipă, își aminti că banii săi fuseseră mistuiți de flăcări, căci n'avusese răgaz

să-şi schimbe haina. Câf ai clipi din ochi, devenise un om sărac lipit pământului.

Noaptea, târziu, medicul ajunse acasă şi se furişă în odaia sa, unde fu întâmpinat de Natasa, care-l privi cu teamă.

— Mare noroc că am lăsat-o în viaţă! — murmură Barickin. — Acum ea îmi va ajuta să ies din încurcătură.

Bine nu ştia nici el ce se întâmplase. Totuşi, mintea lui porni să ţeasă planuri noui, alte fărădelegi.

Vai de tine, sărmană Natasa, vai de tine, fiinţă nenorocită, pe care întâmplarea te-a smuls din ghiarele morţii, aruncându-te în puterea unui vampir!

232. — Sir Fred Lincoln

Sir Fred Lincoln era unul din cei mai cunoscuţi bancheri londonezi, iar întreprinderea lui dăinuia de o sută douăzeci de ani, fiind moştenită din tată în fiu. Legăturile sale se întindeau foarte departe şi mai că nu exista vreo exploataţie nouă de minerale, petrol sau aur, în care banca Lincoln să nu-şi aibă învestit capital.

Şeful băncii, era un om de vreo şaizeci de ani şi avea în apropierea Londrei un castel minunat, în care locuia împreună cu soţia şi cei doi fii ai săi.

In tinereţea lui, Sir Fred Lincoln făcuse foarte multe călătorii şi acelaşi obiceiu îl aveau şi fiii săi, cari abia se înapoiaseră din Australia.

Inainte cu o zi, bancherul fusese primit în audienţă de regele Angliei, cu care vorbise despre întâmplările din Rusia.

— Nu, nu le dau niciun ban, Maiestate! — zise bancherul. — Nu vreau să am nimic de-a face cu oamenii aceia, cari se dedau la cele mai fioroase crime.

Suveranul clătină capul, cu gravitate.

— Şi crezusem că vei lua în mână proiectul pentru finanţarea Ruşilor! — zise dânsul.

— Nu, Maiestate, aceşti ucigaşi nu vor primi niciun ban dela mine — răspunse bancherul. — In schimb, sunt gata să dau tot sprijinul armatelor albe şi să le pun la dispoziţie orice sumă.

— Da, poate că ai dreptate, sir Lincoln! Trecem prin vremuri grele... acest războiu a sdruncinat toată omenirea... Dar ce se aude cu ducesa? A mai dat vreun semn de viaţă? Numai să nu i se fi întâmplat ceva! Ciudată femeie!... De când n'ai mai auzit nimic despre dânsa?

— De doi ani, Maiestate.

— Doi ani! — repetă regele. — Mai e şi acum în Rusia?

— Da, cel puţin aşa bănuiesc. Mi-e teamă că revoluţionarii nu-i îngăduie să plece... Sau, poate că nici nu mai e în viaţă! Oamenii aceştia fioroşi ucid doar pe toţi aceia cari nu sunt de o seamă cu ei!

— Şi ce se aude cu tânărul duce? Nici el nu nu s'a arătat încă?

— Nu, Maiestate! De altminteri, ducesa m'a lăsat în nedumerire asupra lui... Cine ştie unde putrezesc oasele tânărului bărbat! In cei din urmă douăzeci de ani, ducesa s'a înconjurat de atâtea taine, încât nu poţi şti niciodată cum stai cu ea.

— Totuşi, cred că nu te îndoieşti că a fost, într'adevăr, măritată în Rusia?

— Nu, nu mă îndoiesc, Maiestate, totuşi nu-mi vine să cred că voiu căpăta vreodată dovada... Ah, dacă ar fi bănuit răposatul duce Charles, ce viaţă aventuroasă era hărăzită unicului său copil!

— Ducele a fost prietenul dumitale?

— La drept vorbind, nu, Maiestate; era mai mult sfătuitorul meu.

Cereţi mâine numărul 125 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 4 lei exemplarul.

Regele rămase pe gânduri. In cele din urmă vru să spună ceva, dar se răsgândi şi păstră tăcerea mai departe. După puţin timp, sir Fred Lincoln părăsea palatul regal.

A doua zi, bancherul stătea îngândurat în biroul său din impunătoarea clădire a băncii, de unde, printr'o singură apăsare pe un buton, putea să se pună în legătură cu orice secţie din întreprinderea lui.

— Incă doi ani! — murmură el. — Dacă tânărul duce nu se arată între timp, atunci moştenirea s'a dus. Mai trăieşte oare?

Bancherul privi câtăva vreme ţintă înaintea sa, apoi apăsă pe un buton.

Nu trecu mult şi o uşă mascată se deschise în eleganta încăpere. Un bărbat se apropiă de birou.

— M'aţi chemat, Sir Lincoln? — întrebă el.

— Da, ia loc, dragă Mongrave — răspunse bancherul.

Sir Mongrave era un bătrân puţin cam adus din spate şi cu părul alb ca zăpada. Avea vreo şaptezeci de ani şi era procuristul şi cel mai vechiu funcţionar al băncii, unde îşi avea depus şi capitalul său. Deşi patron, bancherul era foarte bun prieten cu el şi-i cerea întotdeauna sfatul când avea de încheiat o afacere mai însemnată.

— Ei, Mongrave, ce mai nou? — întrebă bancherul, prietenos. — Acţiunile „Canada" s'au mai urcat sau...

— Nu, Sir Lincoln — îi curmă vorba procuristul — în schimb s'a întâmplat o minune...

— Ce fel de minune?

— El e aici.

— Cine?

Bătrânul se aplecă spre urechea patronului său şi-i şopti câteva cuvinte, în urma cărora Lincoln sări în sus, tremurând.

— Să fie adevărat, oare? — exclamă el, cu ochii ţintă la procuristul său.

— Da!

— Eşti încredinţat că nu poate fi vreo greşeală la mijloc?

Bătrânul râse.

— Veţi vedea dumneavoastră însivă, domnule Lincoln! Un tânăr chipeş, plin de demnitate. Te-ai putea îndrăgosti de el!

Mongrave se depărtă, în timp ce bancherul începu să măsoare încăperea cu paşi mari. Din când în când un zâmbet încolţea pe buzele sale, apoi încreţea fruntea, îngândurat.

Deodată, uşa biroului se deschise şi Lincoln rămase cu ochii holbaţi la tânărul chipeş care se ivise în prag.

— Faţa asta oacheşă, fruntea lată... da, el e, şi nimeni altul! — murmură, închizând ochii pentru o clipă.

In acest timp, o tânără cu chipul palid se ivi îndărătul vizitatorului.

— Boris Verodin! — se prezentă acesta, înclinându-se.

— Boris Verodin! — repetă bătrânul bancher, cu evlavie parcă.

Surprins de purtarea ciudată a Englezului, revoluţionarul se apropiă de el şi urmă:

— Da, domnule, eu sunt Boris Verodin. De altminteri, nu vă pot spune nimic mai mult, căci am venit aici numai din pricină că o doamnă mi-a dat însărcinarea să mă înfăţişez înaintea d-voastră.

— Şi unde se află acum această doamnă? — întrebă Lincoln, cu înfrigurare, oferind un scaun vizitatorului său.

Boris nu răspunse însă la întrebare.

Procuristul, care rămăsese ceva mai retras, oferi un alt scaun tinerei fete.

— Fii binevenit, domnule Verodin! — urmă bancherul, întinzându-i mâna. — Vii din Rusia?

— Da, domnule, vin din patria mea! — răspunse tânărul, oftând.

— Nu e tocmai bine pe acolo, nu e aşa?

Boris Verodin clătină capul în semn de încuviinţare.

— Şi tânăra doamnă? — cercetă Lincoln.

— E... o prietenă bună... tatăl ei mi-a cerut, pe patul de moarte, să n'o părăsesc...

Agata privi spre Boris cu ochii înlăcrămaţi.

— Pentru ce am fost trimis la d-voastră, domnule Lincoln? — întrebă tânărul, uitându-se la bancher.

Acesta păru vădit încurcat. Acum venea greul. Ce să răspundă la întrebarea vizitatorului său?

De ani de zile ştia că tânărul trebuia să vină şi, totuşi, nu-şi ticluise încă niciun plan, căci nu-i era îngăduit să spună adevărul. Un jurământ solemn îi încătuşa buzele.

— In primul rând, te rog să fii oaspetele meu — răspunse bancherul, după ce schimbase o privire cu Mongrave.

Boris Verodin încreţi fruntea.

— Din nefericire, mă văd nevoit să vă refuz propunerea, domnule Lincoln, căci trebue neapărat să plec mai departe — răspunse el. — In acelaşi timp, vă atrag luarea-aminte că aştept dela d-voastră destăinuiri foarte însemnate pentru mine.

Bancherul schimbă iarăşi cu procuristul său o privire plină de înţeles, apoi zise:

— Domnule Verodin, spune-mi ce ştii, apoi vei afla dela mine ceea ce am fost însărcinat să-ţi destăinuiesc.

— Am făcut cunoştinţă în Rusia cu o femeie, care s'a îngrijit de mine cu nespus devotament, în vremea când zăceam bolnav în coliba unui cărbunar, nu departe de ţărmul mării.... Această femeie era o călugăriţă din ordinul „Maicilor cenuşii" din Moscova. Firesţe că după însănătoşirea mea, am vrut să-i mulţumesc, dar n'am izbutit să dau ochi cu dânsa, ci am primit doar o scrisoare, prin care mă ruga să mă înfăţişez la mânăstirea „Maicilor cenuşii" din Moscova sau la d-voastră, domnule Lin-

coln. In aceeași scrisoare mi se spunea că urmează să primesc lămuriri foarte interesante pentru mine.

— Asta e totul? — întrebă bancherul.

— Da, tot ce știu. In timpul din urmă, hotărîsem să fug din Rusia, împreună cu însoțitoarea mea, fiica profesorului Protoff, deși știam că vom întâmpina în drum primejdii foarte mari. Totuși, am trecut frontiera și, deoarece calea noastră ducea prin Londra, m'am hotărît să urmez sfatul misterioasei călugărițe și să vin la d-voastră.

— Ai fugit din Rusia? — făcu bancherul. — Așa dar, ai avut de suferit și sub noul regim?

Boris Verodin se posomorî, apoi își îndreptă trupul și roti privirile în jurul său, ca și cum ar fi disprețuit tot luxul ce-l înconjura.

— Sunt un om din popor, domnule Lincoln, și am fost întotdeauna nevoit să muncesc din greu. Impreună cu tovarășii mei am tras dealungul Volgăi corăbiile încărcate cu grâne, totuși am rămas mereu cu inima alături de ei, deși astăzi mă urmăresc cu înverșunare... Da, sunt învinuit de o crimă josnică, dar va veni o zi când adevărul va ieși la iveală, când voiu izbuti să șterg pata care îmi mânjește numele. Nădăjduiesc că această zi nu mai e departe....

Ochii lui Boris Verodin sclipeau de însuflețire, și o hotărîre dârză se întipărise pe chipul său. Bancherul părea speriat de aceste cuvinte, iar cât despre Mongrave, era pur și simplu îngrozit.

Acesta să fie *omul* pe care îl așteptaseră cu atâta nerăbdare?

— Vrei să rămâi câteva săptămâni la mine, domnule Verodin? — întrebă bancherul.

— Nu, nu pot! Mi-e foarte neplăcut că trebue să refuz amabila d-voastră propunere, totuși n'am încotro, căci sunt nevoit să plec mai departe peste trei sau patru zile, având de îndeplinit o misiune secretă. Și aș fi foarte bucuros dacă aș putea părăsi Anglia cu avionul.

— Cu avionul? Dar unde vrei să pleci?

— La Cannes, în sudul Franței.

— Asta e în legătură cu misiunea dumitale?

Boris Verodin clătină capul în semn de încuviințare.

— V'aș fi foarte recunoscător, dacă mi-ați da o mână de ajutor ca să găsesc un avion — mai zise el. — Vreți să-mi împliniți rugămintea?

— Firește, domnule Verodin! Numai că pregătirile de sbor țin câteva zile — răspunse bancherul, care vroia să câștige timp.

— Bine, dacă nu se poate altfel, trebue să am răbdare! — încuviință revoluționarul.

— Și ai cu ce să-ți plătești călătoria cu aeroplanul? — întrebă Lincoln.

Boris Verodin zâmbi.

— Pot să-l și cumpăr, dacă vreau — răspunse el.

Celălalt nu mai spuse nimic, deși era foarte nedumerit. Cine să fie tânărul acesta, care vorbea cu ușurință mai multe limbi și care se purta ca un boier și nu ca un luntraș — cum vroia să pară? Misterul trebuia lămurit cu orice preț — dar aceasta nu se putea, decât dacă Boris Verodin rămânea câteva zile sub supravegherea lui. Și, afară de asta, trebuia să fie cu mare băgare de seamă, căci tânărul părea foarte mândru și o singură vorbă nesocotită ar fi putut strica totul.

— Sir Mongrave, dumneata vei purta de grijă să închiriezi un aeroplan — se adresă bancherul procuristului său. — Cred că știi ce ai de făcut?

— Da, Sir, — răspunse bătrânul, înclinându-se și părăsi încăperea.

Boris Verodin vru să se retragă și el, dar marele financiar se împotrivi, zicând cu blândețe:

— Firește că rămâi oaspele meu, domnule Verodin.... atât dumneata, cât și domnișoara.

— Nu, nu, vă mulțumesc, domnule Lincoln căci am ocupat două încăperi la hotelul „Westminster"

şi vă rog să mă înştiinţaţi acolo, când va fi pregătit avionul.

Bancherul îşi muşcă buzele.

— Ce fel de om mai e şi ăsta? — îşi zise el. — Susţine că e luntraş şi, când colo, se poartă ca un rege.

Curiozitatea îl frământa tot mai mult, astfel că luă hotărîrea să-şi pună în joc toată isteţimea, pentru a descoperi adevărul.

— Bine, domnule Verodin, fie cum vrei dumneata! Un singur lucru însă, trebue să primeşti... Am o proprietate în apropiere de Londra, unde obişnuiesc să mă retrag când vreau să mă odihnesc câteva zile. Te poftesc acolo astă-seară. Maşina mea vine să mă ia de la birou la ora cinci şi aş fi foarte bucuros, dacă mi-ai îngădui să trec pe la hotel şi să te iau şi pe dumneata, împreună cu domnişoara Protoff. Cu acest prilej, veţi face cunoştinţă cu familia mea. Am doi fii cari au făcut războiul şi au călătorit foarte mult. Te încredinţez că vor fi nesupş de bucuroşi să poată petrece câteva ceasuri în tovărăşia dumitale.

Boris Verodin rămase pe gânduri. Aruncă o privire spre Agata, care îl privea tăcută, apoi făgădui să vină la locuinţa bancherului, căci gândul de a rămâne singur cu sărmana fată, îi era foarte neplăcut. Numai împreună cu alţi oameni avea putinţa să-i abată gândurile pe altă cale.

Fred Lincoln abia izbuti să-şi stăpânească bucuria. Primul pas era făcut, ceilalţi aveau să urmeze dela sine.

— Vom vedea noi! Poate că între timp se iveşte şi ducesa! — murmură el, după plecarea celor doi.

Peste puţin, bătrânul procurist se afla iarăşi înaintea patronului şi prietenului său.

— Ce părere ai dumneata, Mongrave? — întrebă bancherul.

— Firesţe că nu vă vine să credeţi că el este, într'adevăr?

— Nu, nu-mi vine să cred — încuviinţă celălalt. — Dar dumneata? Nu te îndoieşti şi dumneata?

— Nu, căci l-am privit cu prea multă luare-aminte şi am observat o mare asemănare...

Bancherul clătină capul.

— Te-ai lăsat orbit de atitudinea lui mândră, dar dacă te gândeşti mai bine, îţi dai seamă că e cu neputinţă... Cum să ajungă un revoluţionar moştenitorul şi succesorul unui... ah, să nu mai vorbim de asta — se întrerupse bancherul, aproape fără voie. — Nu, nu vreau şi nu pot să mă împac cu acest gând! In zilele următoare voiu avea putinţa să-l supraveghez, iar astă-seară e oaspetele meu, împreună cu frumoasa fată. Cu acest prilej sper să-l fac să renunţe la cele două odăi închiriate la hotelul „Westminster" şi să se mute în castelul meu. Dumneata trebue să amâni cât mai mult plecarea avionului, care va fi pilotat de fiul meu Reginald. Acest Boris Verodin nu trebue să ştie că „Rândunica" e pusă la punct şi aparţine băiatului meu.

— Hm, bună idee, Sir Lincoln! — încuviinţă bătrânul procurist. — Dar ce credeţi despre tânăra fată?

— O găsesc fermecătoare. E foarte ciudat ce obiceiuri domnesc în vremurile de azi şi chiar din asta se poate vedea că Rusia merge spre pieire. Când şi unde s'a mai întâmplat ca o fată cultă şi de familie bună să călătorească prin lume cu un tânăr cu care nu e căsătorită?

— Da, Ruşii sunt sălbătăciţi cu totul, asta e tot ce se poate spune. Totuşi, trebue să recunosc că acest tânăr are maniere cu cari nu s'ar ruşina nici chiar un lord.

— Şi toate astea numai ca să ne înşele pe noi, crede-mă!

— Sir Lincoln, aş avea să vă fac o propunere — zise procuristul. — Ce ar fi să punem un detectiv să observe dacă cei doi tineri locuiesc la hotel în

încăperi separate? Poate că în chipul ăsta izbutim să aflăm ceva?

— N'ar fi rău — încuviinţă Lincoln. — Ia dumneata măsurile trebuincioase, căci aş vrea să ştiu încă astăzi ce fel de viaţă duc cei doi tineri. Dacă e aşa cum bănuim noi, nu pot să-i introduc în cercul familiei mele.

Procuristul se depărtă.

Peste vreo două ceasuri se şi ivi detectivul, care raportă lucruri uimitoare:

— Tânărul nu e cunoscut sub acest nume, ci se dă drept un oarecare Cristian Orensen, Suedez de origină. — Numai telefonista hotelului ştie că trebue să i se adreseze lui dacă cineva întreabă de Boris Verodin.

„Fata trece drept fiica sa şi locuiesc în două odăi separate. In timpul zilei, însă, sunt mereu împreună... L-am văzut eu însumi pe acest Cristian Orensen şi am constatat că poartă barbă şi are părul cărunt. După cât se pare, atât barba cât şi părul sunt falşe.

— Hm, ciudat, domnule Miller! — murmură bancherul. — Dar nu cumva te înşeli?

— Nu, sunt sigur de ceea ce spun! — răspunse detectivul, cu hotărîre.

Lincoln şi Mongrave ţinură sfat şi ajunseră la următoarele hotărîri: Detectivul să se înapoieze numaidecât la hotel, continuând cu supravegherea celor doi tineri. Bancherul îi atrase mai ales luareaaminte că în acea zi, la ora cinci, va veni să-i ia dela hotel cu maşina, astfel că trebuia stabilit dacă Boris Verodin iese din odaia lui Cristian Orensen sau dacă nu cumva mai ocupă şi altă încăpere în hotel, sub numele celui dintâiu.

Spre seară, când bancherul veni cu maşina la ora hotărîtă, cei doi tineri ieşiră în stradă, urmaţi de detectiv. Din semnele acestuia, financiarul înţelese că Boris Verodin nu mai ocupă altă încăpere,

ci că a închiriat sub numele de Cristian Orensen, împreună cu presupusa lui fiică, cele două odăi separate.

234. — Durerile dragostei

La castelul Lincoln, bancherul şi musafirii săi fură primiţi de o femeie mai în vârstă, cu chipul foarte distins. Era Lady Lincoln, soţia financiarului.

După cât se părea, aceasta primise dela soţul ei lămuririle trebuincioase — şi aşa şi era, căci Lincoln îi dăduse instrucţiuni prin Mongrave, despre ceea ce-i era îngăduit să vorbească.

Nobila femeie era foarte turburată când văzu pe cei doi tineri coborînd din maşină. Boris Verodin — care îşi făcuse rost în Stokholm de haine elegante — făcea impresia unui tânăr dintr'o familie foarte nobilă.

La rândul ei, Agata era foarte bine îmbrăcată, astfel că putea să se arate în societatea cea mai aleasă.

După ce se făcură prezentările, urcară cu toţii scara largă, la stânga căreia se afla o terasă înconjurată cu pereţi de sticlă, ceea ce îngăduia să fie încălzită în timpul iernii.

Pe această terasă fusese pusă masa. Lady Lincoln se aşeză cea dintâi. Doi câini de vânătoare se tolăniră la picioarele ei, alcătuind un tablou idilic.

După câteva minute, doi tineri svelţi, cu rachetele de tenis în mână, îşi făcură apariţia pe scară. Unul din ei avea chipul blând şi ochi albaştri, celălalt era ars de soare.

Boris Verodin încruntă sprâncenele.

— Doi minunaţi pierde-vară! — îşi zise el, începând să-i pară rău că primise invitaţia bancherului.

Cei doi tineri fură prezentaţi oaspeţilor şi, cu acest prilej, Boris îşi dădu seamă că fusese cam aspru în aprecierea lui. Fiii bogatului bancher erau oameni foarte prietenoşi şi, mai ales Pat Lincoln,

tânărul cu ochi albaştri, avea în el ceva fermecător.

Reginald, cel mai în vârstă, era un vânător iscusit şi un sportiv minunat, care câştigase multe premii.

Pat părea să fie favoritul mamei. El luă loc lângă distinsa femeie, care îl privea cu dragoste părintească. Tânărul, însă, nu-şi mai deslipea ochii dela fermecătoarea însoţitoare a lui Boris, care se uita la el cam încurcată, apoi întorcea privirile către luntraş, spre marea părere de rău a lui Pat.

După puţin timp se încinse vorba. Părerile lui Boris Verodin nelinistiră pe ceilalţi, dar tânărul izbuti să-i împace prin chipul cum lua apărarea schimbărilor pricinuite de marea revoluţie din Rusia. Cu toţii îşi dădură seamă, însă, că acest tânăr chipeş e revoluţionar din cap până în picioare. După sfârşitul mesei, gazda încercă să-i îndemne pe musafiri să rămână la castel, însă Boris Verodin se împotrivi cu hotărîre. Deşi i se spusese că motorul automobilului se defectase şi trebuiau să aştepte până a doua zi dimineaţă, el se arătă neînduplecat şi ceru lămuriri asupra plecării trenurilor spre Londra, întrucât vroia cu orice preţ să ajungă în Capitală chiar în acea noapte.

In cele din urmă, Boris şi Agata porniră spre oraş în maşina lui Mongrave, care... putuse fi reparată.

Pat Lincoln, însă, rămase cu inima întristată când se gândea la fermecătoarea fiică a profesorului Protoff, căci nu mai încăpea îndoială că aceasta era logodnica lui Boris Verodin.

In noaptea aceea, Pat Lincoln nu-şi găsi odihnă; rămase cu ochii pironiţi spre tavan, frământat mereu de gânduri negre. O ură înverşunată se născu în inima lui împotriva chipeşului Rus cu ochi albaştri, care izbutise să cucerească inima tinerei fete.

Boris Verodin venea în fiecare zi la banca Lincoln, spre a lua lămuriri asupra avionului cerut. De unde să fi ştiut tânărul că acesta era pregătit,

că Reginald Lincoln avea să-l piloteze până la Cannes și că toate amânările erau făcute numai spre a prelungi șederea lui în Capitală?

A șasea zi, Boris nu se mai lăsă dus cu vorba și vesti bancherului că se va adresa în altă parte.

Fred Lincoln îi puse mâna pe umăr și zise, âmbind:

— Dragul meu prieten, dorința dumitale a fost ndeplinită, dar vroiam să-ți vestesc asta pe neaeptate. Avionul e la dispoziția dumitale! Fiul meu, eginald, care e un pilot minunat, trata de multă eme cumpărarea unui avion. Ieri, aparatul a aizat la moșia noastră, fiind condus chiar de Reald. Tot el te va duce la Cannes.

Boris Verodin cuprinse mâna bătrânului banr și răspunse, adânc mișcat:

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Lincoln. m să uit niciodată ce ați făcut pentru mine, căci, i nu vă puteți închipui ce însemnătate are pentru e faptul că pot ajunge cât mai curând la Can-

— Nu vreau să aud de nicium fel de mulțumiri eplică bancherul. — Totuși, trebue să-mi îndeești și dumneata o rugăminte...

Boris Verodin privi întrebător spre bancher.

— Vrei să vii cu mine astă-seară la castelul u și să rămâi până mâine oaspetele meu? De veți putea porni oricând spre Cannes.

- Dacă țineți cu tot dinadinsul, prinsese bupropunerea d-voastră, domnule Lincoln — nse tânărul, după o scurtă șovăială.

Iți mulțumesc, dragul meu! Firește că vine odnica dumitale, nu e așa?

Logodnica mea? — murmură Boris, sur-

— Vă înșelați, domnule Lincoln... eu sunt t.

Însurat? Așa dar, Agata Protoff e tânăra dusoție?

is Verodin râse cu amărăciune.

Și asta e o greșeală — răspunse el. — Ca

Agata Protoff am făcut cunoștință în Cronstadt, în casa tatălui ei, unde am fost adăpostit, fiind grav. rănit.

Tânărul se opri. Ce să mai spună bancherului? Era doar cu neputință să-i destăinuiască întâmplările petrecute în ziua aceea de groază.

— Tatăl ei a murit pe neașteptate, domnule Lincoln — urmă el. Inainte de moarte, mi-a cerut să-i făgăduiesc că n'o voiu părăsi pe Agata.

— Și... știe tânăra că ești însurat, domnule Verodin?

— Nu... n'am îndrăznit să i-o spun... deși mi-a părut rău, adesea, că nu i-am destăinuit totul. Acum îmi vine foarte greu.

— Tânăra fată te iubește?

Boris Verodin plecă privirile, ca un om vinovat.

— Așa bănuiesc — răspunse el.

Ingândurat bancherul începu să măsoare încăperea cu pași mari, apoi se opri înaintea lui Boris și zise:

— Te afli într'o situație foarte neplăcută, domnule Verodin! Ai așteptat prea mult... Trebuia să i-o spui mai devreme. Fiecare privire a frumoasei fete e pentru dumneata. Imi pot închipui mâhnirea ei, când va afla ceea ce trebue totuși să afle odată și odată.

Boris Verodin clătină capul, în semn de încuviințare.

— Am să mă depărtez de ea, lăsându-i o scrisoare prin care îi voiu lămuri totul. Soția mea va sosi în curând la Londra și se va îngriji de sărmana copilă.

— Soția dumitale vine aici? — întrebă Lincoln, mirat.

— Da, *i-am trimis* o telegramă, și răspunsul trebue să sosească pe adresa d-voastră domnule Lincoln... deși nu e cu neputință ca soția mea să vie fără să anunțe din vreme. In acest caz, v'aș ruga să-i îngrijiți de un adăpost. Vreți să-mi împliniți această rugăminte? După ce-mi voiu duce la ca-

păr misiunea, mă voiu înapoia la Londra şi vă voiu mulţumi personal pentru bunăvoinţă.

Bancherul îi întinse mâna şi-l privi ţintă în ochi.

— Mă voiu îngriji de soţia dumitale, ca şi cum ar fi copilul meu — zise el.

— Vă mulţumesc din toată inima! — murmură Boris, mişcat.

— Aş mai avea însă ceva de vorbit cu dumneata, dragul meu — urmă bancherul.

— Cu plăcere.

— Ce ai de gând cu tânăra fată? O iei cu d-ta la Cannes?

— Nu, dânsa rămâne în Londra

— Ştie de asta?

— Nu.

Bancherul rămase pe gânduri.

— Va primi să se despartă de dumneata? — întrebă el, după un răstimp.

— Trebue, trebue să se supună! — exclamă Boris Verodin.

— Ei bine, acum, dragul meu, îţi voiu spune de ce ai fost îndemnat să vii la mine — zise Lincoln. — Nu-ţi pot da toate lămuririle, căci nu-mi e îngăduit s'o fac şi, afară de asta, nu ştiu nici eu totul.

Revoluţionarul păru uimit.

— După cât s'arată, eşti un om bogat, domnule Verodin — continuă Englezul. — Mi s'a dat ordin să-ţi pun la dispoziţie suma de o sută de mii de lire sterline.

— Cum? — făcu Boris, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor. — O sută de mii de lire sterline? Cine a depus banii aştia? Cine?

— Ţi-am spus dela început că nu-mi este îngăduit să vorbesc prea mult — răspunse Lincoln. Trebue, însă, să primeşti banii, căci sunt ai dumitale... Mai târziu ţi se vor da toate lămuririle cuvenite.

— Nu, nu-i primesc! — răspunse Boris, cu ho-

tărîre. — Dacă mi-ai spune de unde provin banii şi de ce mi se cuvin, atunci ar fi altceva, dar aşa nici nu mă gândesc să-i iau...

— Domnule Verodin, nu face copilării! — zise bancherul. — Te poţi folosi de bani, cari între timp s'au înmulţit prin dobânda lor, adică cu aproape jumătate din capital.

Dar, revoluţionarul rămase neînduplecat.

— Atunci, te-aş ruga cel puţin să iei un carnet de cecuri, ca să te poţi folosi de bani când vei vroi dumneata — stărui celălalt. — In acest chip eşti liber să întrebuinţezi suma sau nu, — eu, însă, îmi voiu fi făcut datoria.

Boris Verodin chibzui. Avea de dus la îndeplinire o misiune foarte grea şi cu acest prilej se putea întâmpla să cheltuiască mulţi bani. De unde să facă rost de ei? Poate că toată întreprinderea lui va da greş numai din lipsă de bani!

— Bine, domnule Lincoln, — încuviinţă el, în cele din urmă — îţi voiu da o chitanţă de primire şi voiu lua carnetul de cecuri.

— Imi ieî o mare povară de pe suflet — oftă bancherul, strângând cu căldură mâna lui Boris Verodin.— Dar mai ai de îndeplinit o mică îndatorire...

— O îndatorire?

— Da, ceva foarte simplu... La fiecare trei luni, trebue să ne trimiţi adresa dumitale.

— Şi de ce asta?

Bancherul ridică din umeri.

— Hai, făgăduieşte, că doar nu e mare lucru ceea ce ţi se cere. De ce să nu ştim şi noi unde te afli?

— Bine, vă făgăduiesc, deşi nu pricep ce rost are să-mi ştiţi adresa.

— Ei, vezi că ne înţelegem? — exclamă Lincoln, cu bucurie. — Aşa dar, astă seară eşti oaspetele meu, împreună cu domnişoara Protoff, iar mâine dimineaţă îţi iei sborul spre Cannes.

Cereţi mâine numărul 126 tuturor chioşearilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Cupon No. 1
V R A J A MILIOANELOR

Participanţii la marile premii oferite de romanul nostru, trebue să trimită — odată cu cupoanele din No. 25, 50, 75, 100 şi 125 — şi cupoanele zilnice cari vor apare în locul acesta, începând cu acest număr şi până la sfârşitul romanului

Boris Verodin se înapoiă la hotelul „Westminster", unde avu cu Agata o convorbire foarte puțin plăcută pentru el. In cuvinte cât mai prietenoase tânărul îi destăinui că va *fi nevoit* să plece la Cannes, iar dânsa va trebui să rămână în Londra până la înapoierea lui.

Agata îl privi cu spaimă.

— Cum, nu vrei să fiu alături de tine? — întrebă ea, cu glas tremurător. — Nu vrei să te însoțesc?

— Nu, fiindcă misiunea mea e plină de primejdii și tu mi-ai sta în cale — răspunse el.

Sărmana fată începu să plângă.

Când bancherul veni să-i ia cu mașina, Agata părea iarăși destul de veselă și doar o umbră de tristețe plutea pe chipul ei palid.

Intre timp, Lady Lincoln avu o convorbire cu copilul ei favorit.

Pat stătea pe un fotoliu înaintea mamei sale și fuma o țigaretă, dus pe gânduri. Din când în când privirile duioase ale nobilei femei se ridicau de pe broderia la care lucra și se îndreptau spre frumosul tânăr.

— Pat, nu mai ești același! Ai griji! — zise, deodată, dânsa. — Nu vrei să-mi spui ce te apasă, dragul meu?

Pat Lincoln tresări și se făcu roșu ca para focului.

— Te înșeli, mamă! — răspunse el. Ce griji pot avea eu?

Nobila femeie îl privi cu duioșie, apoi șopti:

— Iubești, Pat!

— Iubesc? — făcu el, cu un zâmbet silit. — De unde poți ști tu asta?

— Vezi, așa îmi pierdusem și eu capul, când tatăl tău îmi încătușase inima și nu știam dacă dragostea mea e împărtășită — reluă soția bancherului.

— Mamă! — îngână tânărul, plecându-se spre dânsa și sărutându-i mâna.

— Știu, iubești pe tânăra Agata, însoțitoarea lui Boris Verodin! — spuse Lady Lincoln, desmierdându-l cu dragoste.

Suspinul adânc al fiului era destul de grăitor pentru nobila femeie.

— Iar el... el n'o iubește! — murmură Pat.

— Așa e, dar asta nu poate să-ți fie decât o mângâiere. După cât se pare însă, au avut mult de îndurat împreună.

— Va să zică el nici n'o ia în seamă și totuși, ea îl iubește cu aprindere! — răspunse tânărul.

— Ești nedrept, fiul meu! — îl mustră Lady Lincoln. — L-am supraveghiat mereu și mi-am dat seamă că face tot ce-i stă în putință ca să evite orice lucru care ar putea-o încredința că ține la dânsa. Ce-i drept, e foarte binevoitor cu ea, îi poartă de grijă, dar n'o iubește!

— Ah, Doamne, de ce nu sunt și eu ca Boris Verodin! — exclamă tânărul. — Da, știu că el e un erou, un bărbat așa cum își doresc femeile, iar eu...

— Copilul meu, e adevărat ce spui, dar nu trebue să fii nedrept... Omul acesta nu caută să se deosebească de ceilalți, nu se bucură de calitățile lui și în curând va dispare din preajma tinerei fete. După ce îl va fi uitat... vei putea să te apropii de dânsa și sunt încredințată că nu vei fi alungat, căci ești în situație să faci fericită o femeie ca Agata Protoff.

— Ce bine ar fi dacă ai avea dreptate! — murmură Pat.

— Să avem răbdare, dragul meu! Mâine, Boris Verodin pleacă în sudul Franței cu Reginald.

— Și ea îl însățește?

— Nu, — tatăl tău mi-a dat de veste prin telefon că Agata rămâne aici. Tot astăzi am mai aflat un lucru, care va despărți pe Boris pentru totdeauna de tânăra fată.

— Ce anume?

— Boris Verodin e însurat.

— Insurat? Şi nici nu i-a spus-o măcar?

— Nu.

— Bine, dar asta e o adevărată ticăloşie! — strigă fiul bancherului, înfuriat.

— Linişteşte-te, dragul meu! Iarăşi trebue să-ţi atrag atenţia să nu fii nedrept! Dacă Boris a trecut sub tăcere acest fapt, de sigur că o fi fost el îndemnat de motive puternice... probabil că a vrut s'o cruţe, să n'o mâhnească. Firește, acum îi pare rău, căci biata fată va simţi şi mai greu această lovitură.

După puţin timp, Pat părăsi încăperea şi se duse în grădină, unde porni printre arbori, îngândurat. In acea seară, frumoasa fată avea să vie la ei. De ce nu-l iubea? De ce ţinea la celălalt, care era însurat?

Sărmanul tânăr mai era preocupat de aceste gânduri, când auzi maşina tatălui său. Turburat, alergă înaintea oaspeţilor, pe cari îi salută.

După ce luară masa, Reginald Lincoln făcu un semn lui Boris să-l urmeze. Cei doi tineri se îndepărtară.

— Nădăjduiesc că vom avea un sbor minunat — zise aviatorul, vesel. — Aparatul e straşnic! Te vei încredinţa numaidecât de asta!

Nu trecu mult şi cei doi bărbaţi se aflau înaintea hangarului. Reginald descuiă uşa şi însoţitorul său privi minunata pasăre de metal. Mai stătură de vorbă câtăva vreme, apoi se depărtară.

Agata le ieşi în întâmpinare şi fiul bancherului, bănuind că era de prisos, se retrase, lăsându-i singuri.

— Unde ai fost până acum? — întreba fata, bănuitoare. — Ce-ai avut de vorbit cu Reginald Lincoln?

Boris Verodin zâmbi.

— Aşa dar, ai băgat de seamă că pun ceva la cale! răspunse el, bucuros că adusese vorba de asta, căci era hotărît să-i destăinuiască adevărul.

— Da, bănuiam, Boris! — murmură fata, alipindu-se de el și punându-i mâna pe umăr.

Tânărul se desprinse, cu blândețe.

— Ah, Boris, ești atât de crud... nu mă iubești! — șopti ea, cu glas tremurător.

— Agata... vreau... să-ți mărturisesc ceva, dar îmi vine foarte greu... Nu-ți dai seamă că sufăr nespus? Trebue neapărat să-ți vorbesc și, după ce vei ști totul, atunci... atunci ai să mă și înțelegi!

— Vorbește! — îngână ea. — Nu, nu, mai bine nu vorbi — adăugă, cuprinsă de teamă. — Nu vreau să știu nimic... păstrează totul pentru tine, Boris... dar iubește-mă... iubește-mă cât de puțin, căci altminteri aș fi foarte nenorocită!

Și, înainte ca el s'o poată împiedeca, ea îl cuprinse de gât și-și apăsă buzele de gura lui.

Boris Verodin se desprinse din îmbrățișarea ei.

— Ah, știu... știu că nu mă iubești! — îngână Agata, cu disperare.

— Ascultă-mă, trebue să fim îngăduitori unul față de celălalt — încercă Boris s'o mângâie. — Când am făgăduit tatălui tău să-ți port de grijă, să nu te părăsesc niciodată, nu dragostea m'a îndemnat să fac asta. Tatăl tău își simțea sfârșitul aproape, știa că într'o bună zi, va fi cuprins de nebunie... dar știa și mai mult, și tocmai de aceea m'a rugat să fiu ocrotitorul tău. Și-a închipuit că-ți voiu deveni soț... însă s'a înșelat amarnic...

„Agata, îți jur că n'aș șovăi nicio clipă să te iau de soție, dacă... dacă... ah, îmi vine atât de greu să-ți mărturisesc... dacă n'aș fi însurat!

Agata scoase un țipăt și rămase cu ochii holbați la tânăr.

— Insurat... ești însurat! — bâigui ea.

— Da, am o soție pe care o iubesc cu toată patima!

Nenorocita se împletici și era cât p'aci să se prăbușească la pământ dacă Boris n'ar fi sprijinit-o. În clipa când o așeză în iarbă, tânărul auzi un

sgomot îndărătul său şi, întorcându-se, dădu cu ochii de Pat Lincoln, care îl privea cu ură.

— Repede... fă rost de un medic! — şopti Boris. — I s'a făcut rău... Intre timp, o duc în castel.

Tânărul revoluţionar o luă în braţe şi o transportă în clădire, unde o lăsă în grija doamnei Lincoln.

In curând se ivi şi medicul, un om mai în vârstă, care fu condus în odaia unde se afla leşinata.

Boris Verodin rămase afară în parc, până ce doctorul se ivi, însoţit de soţia bancherului.

— O să-şi vie repede în simţiri, Mylady — zise el. — A fost un acces de slăbiciune, un şoc nervos. Tânăra pare să fie foarte sentimentală. Dacă va rămâne câtva timp aici, la aer curat, se va înzdrăveni în curând.

Bătrânul se înclină şi se depărtă, în vreme ce soţia bancherului se îndreptă iarăşi spre casă. Boris Verodin vru să se apropie de dânsa, când Pat Lincoln se desprinse de lângă stâlpul îndărătul căruia se ţinuse ascuns şi păşi spre mama lui:

— Ah, dacă ai şti cât de mult o iubesc! — murmură el.

— Sărmanul băiat — şopti. — Poate că dorinţa i se va împlini! Poate că Agata va fi fericită alături de el!

Aşteaptă până ce totul reintră în tăcere, apoi intră în castel. Era miezul nopţii.

A doua zi dimineaţă, Boris urma să pornească spre Cannes cu avionul. In noaptea aceea el nu-şi găsi odihnă. Gândurile-i erau mereu la sărmana fată. Făcuse bine oare că nu-i destăinuise adevărul mai înainte? Şi n'ar fi trebuit să i-l mărturisească şi tatălui ei?

Acum, însă, era prea târziu. Nenorocita aflase totul şi trebuia să-şi adune puterile, ca să-şi îndure soarta cu bărbăţie. Când el va fi departe de

dânsa, când ea nu-l va mai vedea, sărmana se va liniști încetul cu încetul.

In dimineața următoare, Boris Verodin se îndreptă spre hangar, unde Reginald îl și aștepta. Pasărea de oțel fusese scoasă afară și sclipea în bătaia soarelui.

— Cu ajutorul tău voiu izbuti să dau de urmele ticăloșilor cari mi-au pătat onoarea! — murmură Boris, privind minunatul avion.

După câtva timp își făcu apariția și bancherul, urmat de fiul său cel mai mic.

— Suntem gata! — zise Reginald, ștergându-și cu o cârpă mâinile pline de ulei.

Boris Verodin își roti privirile în jur, părând foarte neliniștit. Unde era Agata? De ce nu se arăta și dânsa? Nu cumva era reținută în pat?

In acea clipă se apropiară două femei. Erau Lady Lincoln și Agata.

Tânăra fată zâmbea, dar o mâhnire adâncă era întipărită pe chipul ei palid.

In cele din urmă Boris strânse mâinile celor de față și se urcă în avion, luând loc în spatele lui Reginald.

Motorul se puse în mișcare și elicea începu să se învârtească. In acea clipă, revoluționarul se plecă puțin în afară, căci un servitor alerga spre ei, fluturând o hârtie în mână.

Reginald Lincoln care își îndreptase toată luarea-aminte asupra motorului, nu vedea nimic din ceea ce se petrecea îndărătul său.

Servitorul se opri, gâfâind, lângă bancher, și-i întinse hârtia.

— O telegramă... din Rusia... pentru domnul Verodin! — murmură el, abia ținându-și răsuflarea.

— Din Rusia? — repetă revoluționarul, care apucă telegrama, o desfăcu și... mâna-i rămase atârnând afară, în timp ce avionul își lua sborul spre înălțimi.

Hârtia scăpă din mâna lui Boris, pluti deasupra

copacilor și căzu la picioarele bătrânului procurist care tocmai se apropiase de hangar.

Mongrave aruncă o privire asupra telegramei, care cuprindea doar câteva cuvinte:

„Nataşa a murit în Cronstadt — Saşa".

In clipa următoare un țipăt răsună în apropiere — un țipăt scos de Agata, care citise telegrama peste umerii bătrânului. Apoi, privirile i se îndreptară spre uriașa pasăre de oțel care îi răpise bărbatul iubit.

Agata porni în goană spre castel, căci nu vroia să i se vadă lacrimile cari îi șiroiau pe obraji. Plângea de durerea pricinuită de dragostea pentru frumosul revoluționar, dar plângea și de bucuria care o cuprinsese pe neașteptate.

Nu-i spusese oare Boris că, dacă n'ar fi însurat, nimic n'ar mai sta în calea unirii lor?

In acea zi Agata rămase închisă în odaia ei, căci nu vroia să vadă pe nimeni, nu vroia să vorbească cu niciunul din cei cari erau în preajma ei.

Soarta începuse să-i surâdă.

235. — Descoperirea agentului Riemann

— Așa dar, dv., sunteți soții Krawuschke? — întrebă comisarul Krause, privind cu luare-aminte spre cei doi bătrâni, cari se aflau înaintea lui.

— Da, noi suntem — răspunse femeia, căci bărbatul ei, era surd și n'auzise întrebarea.

— Cum ați ajuns la doctorul Arnberger? — urmă comisarul.

Bătrâna istorisi cum intraseră în slujba medicului.

— Povestește tot ce s'a petrecut acolo! — porunci Krause, făcând un semn secretarului său să stenografieze declarația femeii.

— Nu prea am multe de spus — replică bătrâna, oarecum neliniștită. — O duceam foarte bine pentru că stăpânul nostru își pierdea mai toată vre-

mea în laborator şi nu se arăta decât atunci când îi aduceam mâncarea până la uşă, sau seara când se ducea la culcare.

— Dar purtarea lui ciudată nu v'a dat de bănuit?

— De fel, domnule comisar! Învăţaţii ăştia îşi au întotdeauna toanele lor. Stăpânul nostru nu îngăduia nimănui să-l stinghereaască dela lucru.

— Nu cumva ştiţi cu ce se ocupa?

— Nu, căci n'am văzut nimic din ce se fabrică în laborator.

— Bine, dar asta trebuia să vă pună pe gânduri?

Cei doi bătrâni rămaseră tăcuţi.

— Păcat că sunt atât de proşti, încât n'au avut curiozitatea să vadă ce tot făcea medicul în laborator — îşi zise comisarul.

Mai puse câteva întrebări, dar nu izbuti să afle nimic.

La un moment dat, bătrâna privi spre soţul ei, care clătină capul în semn de încuviinţare.

— Aha, ştiu ei ceva! — se gândi Krause, urmându-şi interogatoriul.

— Inainte cu câteva săptămâni s'a mutat la noi un domn, care dormea acolo adesea, şi era bun prieten cu stăpânul nostru.

— Cum îl chema?

— Doctorul Maskotcin.

— Doctorul Maskotcin? — repetă comisarul. — Aşa dar, suntem pe calea cea bună... Şi spuneai că acesta era prieten cu stăpânul vostru? Nu cumva ştiţi ce făceau ei?

— Nu, nu ştim! In urma poruncii doctorului Arnberger, îi aduceam şi lui mâncarea în laborator.

— Stăpânul vostru nu primea scrisori? Dacă se ocupa cu fabricarea medicamentelor, trebue să fi avut şi legături de afaceri!

— Scrisori nu primea, însă era chemat la telefon adesea.

— Hm, chestia devine tot mai misterioasă! —

mormăi comisarul. — Zilele trecute a fost pe acolo un Chinez, pe care trebue să-l fi văzut careva din voi?

— Nu l-am văzut! De altminteri, e cu neputinţă să fi fost în vilă, căci atunci l-am fi zărit şi noi.

— Totuşi, a fost acolo. Doctorul Maskotcin a vorbit cu el la telefon şi Chinezul a pornit spre locuinţa stăpânului vostru.

— N'am văzut pe nimeni! — stărui femeia, înălţând din umeri.

— Uite ce e! — hotărî Krause, în cele din urmă. — Vă veţi înapoia acasă, unde veţi rămâne până ce poliţia îşi va fi terminat cercetările. M'aţi înţeles?

Bătrâna încuviinţă, apoi părăsi încăperea, însoţită de bărbatul ei.

— Hm, n'am făcut nicio scofală! — mormăi Krause, după plecarea lor. — Inainte de toate, habar n'am dacă vreunul din cei cari se aflau în laborator a scăpat cu viaţă! Apoi, cine s'a sinucis? Sau glonţul era îndreptat împotriva noastră? In orice caz, în laborator trebue să fi fost multe materii inflamabile, căci a ars până în temelii. Cât despre cadavre carbonizate, nici urmă. Dar poate că aduce Riemann vreo veste, căci e la Zehlendorf de azi dimineaţă şi sper că până acum molozul a fost înlăturat!

Agentul îşi făcu apariţia abia spre séară. Era însoţit de un bărbat, care se dădu drept grădinar, susţinând că grădina lui se învecina cu proprietatea doctorului Arnberger.

— Domnul Edler ne poate da câteva informaţii preţioase — zise agentul, ştergându-şi fruntea de năduşeală.

Comisarul privi întrebător spre grădinar.

— Am văzut un bărbat care se depărta în grabă după izbucnirea focului — începu acesta. — Ne-

cunoscutul alerga spre pădure și dacă nu mă înșel, a sărit pe fereastra clădirii mistuite de flăcări.

— L-ai văzut la față? Ești sigur că a sărit pe fereastră?

— Sunt aproape sigur de asta — răspunse grădinarul. — Tocmai aveam treabă la brazdele de legume, când auzii detunătura și ridicai capul. In acea clipă izbucni și flacăra, iar un bărbat se desprinse de lângă casă, pornind în goană spre pădure, unde dispăru printre copaci. Una din ferestrele casei era deschisă, pe când cealaltă mai avea obloanele trase. Din asta am tras încheierea că necunoscutul a fugit pe fereastră.

— Și cum arăta? Era înalt sau scund?

— Mai mult scund.

— Nu cumva poți să ne dai și alte amănunte cu privire la înfățișarea sa?

Grădinarul înalță din umeri.

— Nu l-am văzut decât în treacăt și, apoi, depărtarea era destul de mare.

Polițistul începu să măsoare încăperea cu pași mari.

— Altceva nu ne mai poți spune? — întrebă el, după un răstimp.

— Poate că e o prostie, totuși am să vă destăinuiesc, căci cred că nu mă înșel — răspunse Edler, după câteva clipe de șovăială. — Intr'una din zile aveam treabă în apropierea laboratorului, unde săpasem o brazdă de încercare. La un moment dat, auzii un țipăt grozav, care nu putea să vină decât din laborator, apoi se făcu iar liniște.

— Asta e totul?

Grădinarul clătină capul, în semn de încuviințare.

— De ce n'ai dat de veste autorităților?

— Ce rost ar fi avut? — răspunse Edler, zâmbind. — Se putea foarte bine să mă fi înșelat și, afară de asta, e musai să te gândești numaidecât la ceva rău, când auzi un țipăt?

— Dar era un ţipăt omenesc?

— Nici asta n'aş putea s'o spun! La drept vorbind, n'am auzit niciodată ţipătul unui muribund, totuşi îmi închipui că numai un om care se află în ghiarele morţii, poate să scoată un strigăt atât de înfiorător.

— De pildă, un om înjunghiat, nu e aşa? — întrebă Krause, aţintind asupra grădinarului o privire cercetătoare.

— Da, aşa e — încuviinţă acesta.

— Şi asta e tot ce ştii, domnule Edler? — urmă comisarul.

— Da!

— Bine, dacă voiu mai avea nevoie de dumneata, am să-ţi dau de veste.

Grădinarul se depărtă, în timp ce Krause se întoarse spre subalternul său, pe chipul căruia se citea o mare îngrijorare.

— Ei, Riemann, ce-i cu dumneata? — întreba comisarul, mirat. — Faci o mutră de parcă ai fi văzut năluci.

— Mai că-mi vine să spun că aşa a şi fost — răspunse agentul. — Da, am văzut lucruri grozave, domnule comisar... sau, cel puţin, atât de ciudate, încât nu mai ştiu ce să cred.

— Ei, ia s'auzim şi noi despre ce e vorba? — întrebă Krause.

Celălalt se scărpină după ureche.

— După cum ştiţi, am pus să se înlăture molozul — raportă el. — Din tot laboratorul nu mai rămăseseră decât vreo câteva traverse de fier şi nişte grinzi arse. La o adâncime de vreo cinci metri e apă, care pare neagră ca smoala. Nu ştiu dacă s'a adunat acolo în urma încercărilor făcute de pompieri pentru înăbuşirea focului, sau dacă a ţâşnit din pământ.

„Când am sosit la faţa locului, oamenii tocmai îşi luau dejunul şi, după ce flecării câtva timp cu ei, mă apropiai de ruine şi privii în apă cu

luare-aminte. Deodată, mă cuprinse groaza, căci mi se părea că un chip omenesc se ivise la suprafață, holbând spre mine doi ochi înfiorători. Ridicai o clipă privirile, ca să-mi dau seamă dacă nu cumva eram victima unei năluciri. Când mă uitai din nou în adâncime, zării iarăși chipul acela care acum se înălțase din apă pe jumătate. Și, în timp ce privirile-mi rămăseseră ațintite spre el, un bulgăre cleios se ridică la suprafață, capul se făcu una cu acesta și, după ce clocoti câtva timp, un braț și un picior se desprinseră din ciudatul bulgăre.

Apoi capul ieși la iveală. Jocul ținu vreo cinci minute, până ce bulgărele dispăru în apă... Ce spuneți d-voastră de asta?

Comisarul, care ascultase cu încordare, începu să zâmbească neîncrezător.

— Ai martori cari să întărească spusele dumitale? — întrebă el, după câtva timp.

— Martori n'am, — răspunse celălalt. — Lucrătorii spuneau că au zărit un animal ciudat, care se ivea, din când în când, la suprafața apei. Dar nu e adevărat ce spun ei, domnule comisar, căci atunci când au înlăturat molozul, mai era încă întunerec afară. Vă asigur că nu e vorba de un animal, ci de....

— Ce vrei să fie, atunci, dragă Riemann? — întrebă comisarul.

— O fantomă, domnule comisar... o fantomă înfiorătoare...

Krause se uită îndelung la subalternul său.

— Ascultă-mă, nu cumva te-ai abătut pe la vreo cârciumă? — întrebă el, batjocoritor.

— Nu, vă rog să mă credeți că am fost și sunt treaz!

Comisarul începu să se plimbe prin încăpere, cu mâinile împreunate la spate.

— Am văzut și auzit multe în viața mea — urmă el, după câtva timp, oprindu-se în fața a-

nfului. — Mai ales în războiu am fost martor chestii nespus de ciudate... Imi amintesc de o tâmplare pentrucă în Rusia, sau, mai bine zis, Polonia... Intr'una din zile, găsirăm un cadavru oaznic la vedere... părea strivit şi avea la gât o nă adâncă. Medicul diviziei noastre, care cercetă adavrul, dădu din cap, cu neîncredere, apoi porunci ca trupul să fie îngropat.

„Fiind nevoiţi să ne retragem din faţa Ruşilor, ari porniseră la atac cu înverşunare, lăsarăm cadavrul în urma noastră, căci nu mai avuseserăm reme să-l îngropăm. A doua zi, înaintarăm din ou şi ajunserăm iarăşi în satul unde fusese găsit iudatul cadavru. Dar acesta dispăruse pesemne ă Ruşii îl aruncaseră în vreo mlaştină, împreună u ceilalţi morţi. Dezertorii ruşi, însă, ne povestiră ă mai fuseseră găsite şi alte trupuri ciopârţite în celaşi chip sălbatec, dar nimeni nu putea să-şi lămurească aceastăă taină.

„Ruşii aveau cu ei pe vestitul profesor Protoff şi umbla vestea că acesta face în spitale fel de fel de operaţii ciudate, pentru ca, pe de o parte, să scape de la moarte soldaţi foarte grav răniţi, iar pe de alta, spre a scoate sângele muribunzilor.

„Firește că nu ne venea să credem, căci astea ar fi fost adevărate crime, totuşi fugarii susţineau cu tărie spusele lor. Ţi-am povestit faptul, fiindcă înainte cu câteva luni s'a găsit şi la Zehlendorf un asemenea cadavru, a cărui identitate n'a putut fi stabilită. Nici medicii n'au putut să-şi lămurească cum a ajuns mortul în această stare, până când au tras încheierea că fărădelegea fusese săvârşită de un nebun, care se ocupa cu medicina şi vroise să facă o experienţă cu cine ştie ce scop tainic. Căci, un lucru era neîndoielnic: victima fusese ciopârţită când mai trăia.

„Nu e ciudat că acest cadavru a fost descoperit în Zehlendorf şi tocmai în apropierea „fabricii de otravă"?

Agentul clătină capul în semn de încuviințare

— Vom pleca la Zehlendorf — urmă comisarul.

— Una din două: sau dumneata ai dreptate, sau lucrătorii. Dacă e vorba de vreun animal, atunci trebue neapărat să-l găsim.

— In orice caz, e mai mult decât ciudat că acest animal nu scoate niciun sunet și dispare în apă, ivindu-se totuși la suprafață după câtva timp. Dacă ar fi un câine sau altceva — după cum susțin lucrătorii — atunci cum e cu putință să rămână atâta vreme în apă?

— Aici ai dreptate — încuviință Krause. — Cu toate astea, poate că există ceva ascunzători unde n'a pătruns apa. Dacă animalul se aciuiește într'o astfel de ascunzătoare și-și face apariția după un timp anumit, atunci se poate crede că a rămas mereu în apă, când în realitate el a fost în adăpost.

— Mai bine să mergem la fața locului, domnule comisar — zise Riemann, nerăbdător. — Sunt curios să văd dacă vietatea aceea mai există sau a dispărut.

Cei doi polițiști porniră la drum și ajunseră în Zehlendorf cam pe la amiazi, când lucrătorii se odihneau. Supraveghetorul lor ieși în întâmpinarea lui Krause și Riemann.

— Drace, nu e lucru curat, colo jos! — zise el, turburat. — Pun capul că n'avem de face nici cu un câine, nici cu o pisică, ci cu un animal, care are înfățișare omenească...

Comisarul se apropiă de locul nenorocirii.

— Fiți cu băgare de seamă să nu alunecați, domnule comisar! — îl preveni supraveghetorul. Pivnița pare să fie foarte adâncă.

— Abia înainte ieșise la iveală, dar acum a dispărut iarăși — zise unul din lucrători.

Cereți mâine numărul 127 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Cupon No. 2
VRAJA MILIOANELOR

Participanții la marile premii oferite de romanul nostru, trebue să trimită — odată cu cupoanele din No. 25, 50, 75, 100 și 125 — și cupoanele zilnice cari vor apare în locul acesta, începând cu acest număr și până la sfârșitul romanului.

Comisarul se apropiă de surpătură şi privi în adâncime. Da, Riemann avea dreptate, apa era atât de neagră, încât îţi venea să crezi că se turnaseră înăuntru câteva butoaie cu păcură.

— Vedeţi ceva? — întrebă comisarul, adresându-se lucrătorilor.

— Nu, acum a dispărut — răspunse unul din ei. — Chiar înainte cu câteva minute mai era aici. Dar aşteptaţi niţel, căci o să se iveaască iarăşi... Urît mai arăta la faţă! Şi uneori se vedeau braţe şi picioare omeneşti, dar după cât se pare, făptura aceea ciudată n'are oase în trup.

Comisarul zâmbi batjocoritor, însă nu răspunse, ci privi mai departe în groapă. Deşi cam începuse să fie şi el neliniştit, totuşi nu se trădă prin nimic şi-şi luă un aer nepăsător.

Rămase multă vreme cu privirile aţintite spre suprafaţa apei, dar ciudata făptură nu se mai arătă. In cele din urmă, Krause îşi îndreptă trupul şi întrebă:

— Ei, unde vă e animalul? — Tare mi-e teama că aţi avut năluciri cu toţii!

Deodată, supraveghetorul arătă spre ceva rotund, ca un fel de băşică.

— Asta e ochiul! — şopti el.

Comisarul izbucni într'un hohot de râs.

— Asta să fie un ochiu? — strigă el. — Nu, dragul meu, nu e decât o băşică de aer care s'o fi format sub apă! Ia daţi-mi o scară!

Scara fu adusă şi, în timp ce agentul şi supraveghetorul o ţineau de un capăt, Krause mişcă piciorul ei în aşa fel că împinse sub apă aşa-zisul ochiu.

In clipa următoare, cei doi bărbaţi cari ţineau scara, fură smuciţi cu atâta putere, încât nu mai lipsi mult şi ar fi căzut amândoi în surpătură. Scara începu să se bălăbănească încolo şi încoace, apoi câteva braţe şi picioare buretoase, lungi, în-

cercară să se agațe de treptele ei, dar căzură îndărăt, fără vlagă.

Se ivi și un cap omenesc — doi ochi indobitociți se holbară spre cei adunați la marginea gropii, cari priveau încremeniți cele ce se petreceau înăuntru.

Comisarul, care se plecase mult deasupra surpăturii, scoase încetișor revolverul, căci bănuia mereu că avea de aface cu un animal. Îndreptă țeava spre ciudata făptură și trase.

Apa începu să plescăie în jurul „animalului", care se năpusti spre scară, brațe lungi, fantomatice, cu degete mari, se încleștară de treptele ei, capul se umflă — apoi misterioasa plăsmuire dispăru iarăși în apa neagră ca smoala.

— Ei, ce mai spuneți acum, domnule comisar? — întrebă supraveghetorul. — E o pisică sau un câine?

Krause nu răspunse, ci porunci lucrătorilor să apuce scara și s'o cufunde cu putere în apă, vrând în acest chip să ademenească făptura să iasă iarăși la iveală.

Oamenii se supuseră și izbiră cu scara în diferite locuri. Deodată, se auzi un vâjâit, apa începu să scadă și, după puțin timp ieși la iveală pardoseala de piatră a pivniței, în mijlocul căreia se căsca o gaură cu un diametru de vreo jumătate metru, prin care se scursese lichidul negru. Cât despre ciudata făptură, nu rămăsese nicio urmă.

Comisarul coborî în groapă, urmat de agent și supraveghetor. Pereții erau netezi, iar groapa părea să aibă o mare adâncime. Cu ajutorul unei prăjini, încercară să-i pipăie fundul, ceea ce le izbuti. Făptura, însă, rămase dispărută.

— S'a târît în gaură! — murmură supraveghetorul, înfiorându-se.

Krause făcu o mutră îngândurată, căci nu știa ce să mai creadă despre cele ce se petrecuseră chiar sub ochii săi.

In cele din urmă, porni înapoi spre Berlin, însoțit de subalternul său.

— Trebue să ne străduim din răsputeri să punem mâna pe Barickin sau Maskotcin ăla, cum îi mai zice, căci numai el ne poate lămuri — zise comisarul către Riemann. — Bănuiesc că grădinarul nu s'a înșelat și doctorul a fugit, într'adevăr. Nu știu de ce, dar am presimțirea că am să mai mă întâlnesc odată cu omul acesta...

235. — Castelul prezicătoarei

In apropiere de Fontainebleau, în Franța, se afla un castel minunat, pe frontispiciul căruia era scris cu litere de aur, cuvântul „Denise". Castelul aparținea prezicătoarei Denise Barobleur.

Bătrâna Franțuzoaică stăpânea de multă vreme această proprietate, dar locuitorii din împrejurimi nu prea o cunoșteau pe locatară și, mai ales în anii din urmă, n'o văzuseră deloc, căci, după cum știm, prezicătoarea locuia la Petrograd.

Administratorul moșiei din jurul castelului — care era foarte întinsă, din care pricină o bună parte din ea fusese arendată țăranilor — era un oarecare Petroneff, pe care localnicii îl vedeau însă foarte rar.

La drept vorbind, toți erau mulțumiți de proprietarul domeniului, care nu prea se ocupa de acesta și nu lua nicio măsură când nu se plătea arenda la timp. Se întâmplase adesea ca recoltele să fie slabe și atunci țăranii erau iertați de tot de plata arenzii.

Nimănui nu-i trecea prin minte că doamna Barobleur avea în Petrograd o locuință modestă, unde primea pe cei mai de seamă oameni din întinsul imperiu rusesc, cărora le făcea oroscopul vieții. Fiecare își închipuia că bătrâna era atât de bogată, încât putea să-și îngăduie luxul de a nu se sinchisi de valoroasa moșie.

In sfârşit, după o lipsă atât de îndelungată, stăpâna castelului îşi anunţă sosirea. Intendentul, un om mai în vârstă, cu o barbă respectabilă, păru pătruns de marea însemnătate a persoanei sale. Îmbrăcat în cea mai bună haină din câte avea, bătrânul nu-şi mai găsea răgaz de dimineaţă până seara şi, întocmai ca un general care dă directive de luptă soldaţilor săi, se plimba şi el prin castel, dând porunci celor două femei de serviciu.

Se grăbea tare, deoarece stăpâna lui putea pica de la o zi la alta. Apoi, mai aştepta încă o vizită — era vorba de un domn şi două doamne.

In cele din urmă, Monsieur Alfons Bouillon — cum se numea intendentul — făcuse ordine în tot castelul. De la Paris, adusese o bucătăreasă, două fete în casă, o cameristă şi un servitor, căci aşa îi scrisese doamna Denise Barobleur.

Acum mosafirii n'aveau decât să vină. Monsieur Bouillon îşi aranja haina de douăzeci de ori pe zi, iar privirile-i erau îndreptate mereu spre aleea dreaptă, care se întindea dela portalul aurit al castelului până la şosea.

Intr'una din zile, un bărbat distins, cu chipul grav şi ochi albaştri, se opri înaintea castelului. Nu se înşela oare? Aceasta să fie „vila" doamnei Denise Barobleur?

După ce şovăi câtva timp, el deschise poarta şi se îndreptă spre portal, deasupra căruia străluceau în litere aurite numele proprietarei.

Castelul acesta minunat, aparţinea într'adevăr bătrânei prezicătoare, care dusese în Petrograd o viaţă atât de misterioasă?

In timp ce mai stătea nehotărît înaintea scării largi, de piatră, care ducea spre intrare, îşi făcu apariţia un bărbat bătrân.

Vasilieff — căci el era străinul — îl salută politicos, aşa cum îi era obiceiul.

— Mă rog, cu cine am onoarea? — întrebă Monsieur Bouillon, înclinându-se.

„Hm, străinul ăsta nu e om de rând! O fi vreun marchiz, un conte, sau poate şi mai mult! — se gândi el.

— Aş vrea să vorbesc cu stăpâna castelului — răspunse Vasilieff, ocolind întrebarea celuilalt.

— Din păcate, doamna Denise Barobleur nu e încă aici, dar trebue să pice azi sau mâine.

— Nu e aici? — repetă vizitatorul. — Hm, ciudat!... Mi s'a spus că doamna se află la proprietatea ei din Fontainebleau.

Intendentul înălţă din umeri.

— E adevărat, trebuia să fie aici, dar până acum n'a sosit încă.

— Atunci, de sigur că a sosit o tânără fată cu numele de Irina Verodin? — urmă Vasilieff.

— Cine?

— O tânără blondă şi frumoasă, anume Irina Verodin, care urma să rămână în castel, ca oaspete al doamnei Barobleur.

— Nu vă înţeleg, domnule...

— Cum, n'a sosit o fată cu avionul?

Bouillon zâmbi.

— Nu cumva e vreo greşeală la mijloc! — întrebă el. — Eu unul, habar n'am de vreo fată, care să fi venit cu avionul.

Vasilieff se posomorî la faţă.

— Să i se fi întâmplat ceva? — murmură el.

După ce mai puse câteva întrebări, moşierul se depărtă, zicând că va reveni peste o zi sau două, când nădăjduia că va găsi pe bătrâna doamnă.

Intendentul îl urmări cu privirea.

— Unde am mai văzut eu chipul acesta? — se întrebă el.

Incepu să-şi frământe creierul, dar nu izbuti să-şi amintească cu ce prilej se întâlnise cu străinul acela.

In cele din urmă, întâmplarea îi veni în ajutor. Trecând prin faţa bibliotecii, îşi aminti că stăpâna lui obişnuia să stea multă vreme înaintea

tablourilor cari atârnau de pereții încăperii. Mânat de curiozitate, intendentul intră în bibliotecă, unde privirile-i căzură asupra unui portret în ulei, care atârna deasupra biroului și care înfățișa un tânăr cu trăsături distinse.

— Asta era străinul pe care l-am zărit adineauri — murmură intendentul, lovindu-se cu palma peste frunte. — Firește, acum arată altfel — a îmbătrânit, părul i-a albit, dar trăsăturile au rămas aceleași... E cu neputință să fie vreo greșeală la mijloc!

Rostind aceste cuvinte, bătrânul privi cu luare-aminte spre portret. Cine să fie oare? Nu cumva era fiul stăpânei sale?

In orice caz, când străinul avea să se înapoieze, bătrânul vroia să-l întrebe de nume. După ce luă această hotărîre, Monsieur Bouillon citi din nou o scrisoare care se afla pe birou și sosise de curând.

Era din partea Denisei Barobleur, care îi dădea de veste că peste puțin timp două doamne și un domn vor sosi la castel și cerea să fie primiți cât mai bine.

— Nu cumva una din acele doamne o fi tocmai tânăra de care a întrebat străinul? — murmură Bouillon. — Tot ce se poate... Dar au trecut atâtea săptămâni și musafirii n'au dat niciun semn de viață! Cine știe ce se mai poate întâmpla în vremurile astea turburi?

După două zile, Vasilieff își făcu iarăși apariția la castel. De astă dată, bătrânul intendent îl privi cu multă luare-aminte.

— Doamna Barobleur n'a venit încă, dar trebue să pice din clipă în clipă, zise el. — Pe cine trebue să anunț?

Vasilieff își spuse numele și adăugă:

— Nu cred să-și mai amintească de mine. — Dar după ce voiu vorbi cu dânsa, sunt sigur că va ști despre cine e vorba.

Moșierul se depărtă iarăși. De atunci revenea în fiecare zi. In același timp, o mare îngrijorare îl

frământa cu privire la soarta Irinei, care trebuia să fi sosit de multă vreme. Unde rămăsese, oare, tânăra fată? Nu cumva i se întâmplase ceva pe drum? Nu cumva se prăbușise avionul?

Vasilieff locuia în Fontainebleau, unde închiriase un apartament într'un hotel. Pentru a se putea duce cât mai des la castelul bătrânei prezicătoare, moșierul închiriase un automobil pe tot timpul șederii sale în oraș.

Intr'una din zile, Monsieur Bouillon stătea iarăși la intrarea castelului, privind spre aleea mărginită de flori minunate. Deodată tresări, căci o mașină elegantă, mare, se apropia de castel. Nu cumva era iarăși Vasilieff?

Nu, de astă dată se înșelase. Afară de șofer, se mai aflau în automobil încă două persoane — o femeie și un bărbat în vârstă.

Aceștia trebuiau să fie mosafirii despre care îi scrisese Denise Barobleur și pe cari urma să-i întâmpine în numele stăpânei sale.

Intendentul își aranjă nodul de la cravată, mai trase odată de pulpana hainei — după cum îi era obiceiul — apoi își luă o ținută ținutoșă, așa cum se cuvenea unui intendent. Așteptă până ce mașina se opri înaintea porții, apoi chemă servitorul, care de opt zile n'avea nicio treabă și era nespus de bucuros că găsise o slujbă atât de bună.

— Jean, deschide poarta! — porunci el, cu glas puternic.

Tânărul servitor porni în goană spre poartă și o deschise, cercetând cu ochi de cunoscător eleganta mașină.

— Da, cu un asemenea automobil ai putea colinda toată lumea — își zise el, în timp ce mașina făcu un viraj și se opri înaintea peronului.

— Dumneata ești intendentul Bouillon? — întrebă femeia, care coborî din mașină.

Celălalt făcu o plecăciune.

— Cu cine am onoarea? — întrebă el.

— Sunt contesa Romanov — zise femeia, cu glas prietenos. — Domnul e prințul Vladimir de Orlinski — adăugă ea, arătând spre bătrânul cu barba albă.

— Fiți bine veniți! — se grăbi să răspundă Bouillon. — Poftiți, vă rog!

După ce urcară scara largă, și intrară în castel, bătrânul intendent arătă spre un șir de încăperi.

— Aceste odăi au fost puse la dispoziția domniilor-voastre, din ordinul stăpânei mele, — zise el. politicos. — Sper că vă veți simți bine la noi.

— Asta sper și eu, domnule Bouillon — răspunse femeia, care nu era alta decât misterioasa contesă care îngrijise de Boris Verodin.

— In partea din spre fund, alături de încăperile doamnei contese, sunt odăile rezervate tinerei doamne, pe care o așteptăm — urmă intendentul, arătând camerele respective.

Contesa, însă, tresări, și schimbă o privire cu bătrânul prinț, care clătină capul cu tristețe.

De când se afla în tovărășia distinsei femei, acesta începuse iarăși să simtă că făcea parte din altă lume, că fusese odinioară un om bogat și puternic. Numai în Rusia se schimbaseră lucrurile, numai acolo nobilii fuseseră urmăriți cu înverșunare.

Cei doi călători se șterseră de praf, își schimbară vestmintele, apoi se întâlniră cu toții în salonul contesei, care ceruse să li se pregătească masa întrucât erau înfometați.

Atât nobila femeie cât și însoțitorul ei plutiseră în primejdie de moarte. Când revoluționarii pătrunseseră în castelul contelui polonez, cele trei persoane izbutiră cu mare greutate să scape de sălbatecii lor urmăritori. Aproape paisprezece zile fugarii rămaseră în coliba din pădure, tremurând de teamă, veșnic îngrijorați pentru viața lor

Odată, în retragerea lor, Rușii se apropiaseră mult de colibă, dar din fericire fură ajunși din urmă de legionarii polonezi, cari îi alungară mai departe.

Cei trei fugari fură descoperiți de Polonezi, cari îi priviră cu neîncredere și încercară chiar să-i lege. In acea clipă, se ivi un tânăr ofițer, cu care contele vorbi în limba maternă, lămurind astfel toată neînțelegerea.

Trecură cinci zile, până ce fugarii izbutiră să străbată zona de luptă, ajungând la graniță. Contesa voia să plece în Anglia, dar asta fiind cu neputință, își urmă călătoria spre Paris, în timp ce contele Zielinski se despărți de ei, zicând îndurerat:

— Castelul strămoșilor mei a fost distrus de flăcări, totuși trebue să rămân în apropierea lui și să luptt alături de legionari, împotriva cotropitorilor patriei mele. Ar fi o lașitate să-mi părăsesc țara, tocmai acum când se află în primejdie, după ce ani de-a rândul a lâncezit sub domnia Țarilor.

Prințul Vladimir de Orlinski și contesa porniră mai departe. Grija pentru Irina, căreia îi fusese hărăzită o soartă atât de tragică, apropiase mult pe acești doi oameni atât de deosebiți unul de altul.

In timpul călătoriei, prințul istorisi tovarășei sale cum se împrietenise cu Irina în înfiorătoarea subterană din fortăreața Petru și Pavel.

— Ah, cât ți-a fost dat să înduri! — murmură contesa, îngrozită.

— Da, încheiasem cu viața! — oftă bătrânul. — Și dacă astăzi mai trăiesc totuși, aceasta nu mai este decât o ultimă pâlpâire a existenței mele. Nici nu vreau să mă întorc în lume, nu vreau să se știe că prințul Vladimir de Orlinski se mai află printre cei vii. Am să-mi aștept în singurătate sfârșitul apropiat.

— Prințe, dacă nu mă înșel, aveai un fiu? — întrebă contesa.

Bătrânul își îndreptă trupul și ochii-i scânteiară.

— N'am avut niciun fiu — răspunse el. — Copilul baronesei Augustina de Balten sau al prințesei Augustina Orlinski — cum s'a numit ea, mai-târziu — e un bastard... Ce-i drept, e un bastard de viță împărătească, dar nu fiul meu...

De atunci, contesa nu mai îndrăzni să aducă vorba despre asta, căci nu vroia să mai amărască zilele nenorocitului bătrân.

Incolo, prințul era cu totul sub înrâurirea însoțitoarei sale și se supunea tuturor hotărîrilor acesteia, care îl poftise la castelul Denisei Barobieur.

— Ce o fi făcând sărmana copilă? — întrebă contesa, în timp ce stăteau în salon.

— Dumnezeu știe! — murmură prințul, îndurerat. — Prin câte a trecut biata fată!

Când se aflau împreună, acesta era întotdeauna subiectul discuției lor.

Acum, contesa ar fi vrut să-l vadă pe Petroneff, căci numai el putea să-i vină în ajutor. De ce nu se arăta oare acesta? Doar hotărîseră să pornească la drum în urma lor? Era sigură că-l va întâlni aici, în castelul „Denise", dar credinciosul servitor nu dăduse nici măcar un semn de viață.

Contesa mai era preocupată și de altceva. Boris Verodin își găsise, într'adevăr, moartea în locuința medicului din Cronstadt? Dumnezeu nu-l ocrotise, oare? Nobila femeie se căia amarnic că nu-i spusese adevărul, că nu se destăinuise fiului ei. Adeseori plângea cu lacrimi amare, gândindu-se la chipeșul tânăr, care fusese îngrijit de mama lui, fără să știe cu cine avea de face.

— Fiul meu, scumpul meu fiu! — murmura ea, cu duioșie.

Și tânăra femeie, pe care el o iubea cu toată patima? Natașa, fosta prințesă de Gogineff, se dusese să-și vadă soțul, tocmai atunci când casa fusese distrusă de explozie...

Biata contesă începuse să piardă încrederea în

Dumnezeu. Cea din urmă bucurie a vieţii, drăgălaşa Irina, fusese smulsă şi ea de lângă dânsa, printr'o ticăloşie fără seamăn.

După puţin timp, intendentul veni să-i anunţe că masa era pregătită. Cei doi oaspeţi fură conduşi în sufragerie, unde mâncară în tăcere.

— Vino să-ţi arăt castelul, prinţe Orlinski! — zise contesa, după ce sfârşiră masa.

— Dumneata, să mi-l arăţi, doamnă contesă? — făcu bătrânul, mirat. — Dacă nu mă înşel, intendentul nici nu te cunoştea măcar?

Nobila femeie se roşi, apoi zise, zâmbind:

— Cu toate astea, cunosc foarte bine clădirea. Vino, ai să rămâi uimit văzând ce comori, de artă a adunat aici doamna Denise Barobleur.

Şi, într'adevăr, contesa nu exagerase de fel. Bătrânul prinţ fu condus din încăpere în încăpere şi văzu tablouri minunate ale pictorilor vestiţi, sculpturi preţioase, obiecte de artă — însfârşit, tot felul de obiecte de valoare, cari fuseseră adunate dealungul anilor.

— Şi stăpâna acestui castel... e... aceeaşi femeie... care se ocupa în Petrograd...?

— ...cu ghicitul — completă contesa, văzând nehotărîrea tovarăşului ei.

Acesta o privi cu coada ochiului şi clătină capul, nedumerit.

— Şi cum ai ajuns la dânsa? — întrebă el.

— Inainte vreme am fost mult timp impreună cu fiica ei — răspunse contesa.

— Ah, are o fiică?

— A avut, căci acum nu mai trăieşte.

Cei doi intrară în bibliotecă, ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi pline de cărţi. Sute şi sute de volume frumos legate se aflau în încăpere, care avea şi un perete liber. De acesta atârnau câteva portrete minunate ,opera unor pictori vestiţi.

Deodată, prinţul şovăi şi duse mâna la frunte. Apoi se apropiă pas cu pas de un ungher al odăii,

unde se afla o fotografie mare, într'o ramă de preț, înfățișând o femeie nespus de frumoasă.

Contesa îl urmărea cu încordare.

Ajuns înaintea portretului, bătrânul rămase nemișcat, cu privirile ațintite asupra lui.

— Cine... cine e asta? — îngână el, după un răstimp.

Însoțitoarea lui se prefăcu mirată.

— Habar n'am! — răspunse ea. Trebue să mărturisesc totuși că e vorba de o femeie nespus de frumoasă, cum n'am mai văzut în viața mea.

— Dânsa e... nu mai încape nicio îndoială! — băigui bătrânul.

— Cine? — întrebă contesa...

— Augustina... Augustina de Balten... soția mea!

— Nu cumva te înșeli, prințe Orlinski? Ce să caute aici portretul ei?

— Ea e... ea e! — îngână bătrânul, cu glas stins. — Așa trăiește în amintirea mea... așa am fost nevoit s'o părăsesc atunci.. în Crimeea... când am văzut-o pentru ultima dată... Era atât de frumoasă, încât mi-a răpit-o un împărat, ca s'o facă amanta lui...

Prințul își ascunse fața în mâini, — amintirile-i erau atât de dureroase, încât amenințau să-i ia mințile. Istovit peste măsură, bietul om se așeză într'un fotoliu și-și roti privirile prin încăpere, apoi rămase cu ele ațintite asupra unui portret care atârna deasupra biroului.

— Nu cumva știi și cine este acest tânăr? — întrebă contesa.

— Da, cred că știu! — răspunse bătrânul.

— Cine?

— Bastardul! — izbucni el, plin de ură. — Copilul din flori... presupusul fiu al prințului Orlinski, iar în realitate fiul lui Alexandru al treilea, Țarul tuturor Rușilor...

Contesa, care tremura din tot trupul, se întoarse,

în ochii plini de lacrimi, și privi spre portret adânc înduioșată.

— Cum îl chema pe fiul dumitale... sau, mai bine zis, al împăratului? — întrebă ea, după un răstimp.

— Nu știu... n'am aflat-o niciodată!

— Sărmane prinț! — murmură nobila femeie.

— Să mergem! — exclamă prințul, deodată. — Această Denise Barobleur pare să fie o femeie foarte misterioasă, de vreme ce are în casa ei asemenea tablouri.

Cei doi părăsiră biblioteca și porniră dealungul coridorului, în cari lumina pătrundea din belșug.

In cele din urmă ajunseră la scara de piatră ce ducea în aleie.

Deodată un fior străbătu trupul contesei, căci auzise un glas foarte cunoscut. Ea își apăsă mâinile pe inimă și rămase nemișcată.

Prințul o privi îngrijorat. Ce se întâmplase?

Glasul ajunse și la urechile sale, un altul îi răspunse — era al bătrânului intendent.

In cele din urmă contesa izbuti să mai facă vreo câțiva pași, se aplecă deasupra balustradei, apoi...

Un țipăt ușor ieși de pe buzele ei, și rămase cu privirile ațintite înainte, se sprijini de balustradă, ca să nu se prăbușească la pământ.

— Morții ies din morminte... el e... Vasilieff — băigui ea, și-și pierdu cunoștința.

Prințul o cuprinse în brațe. O paloare cadaverică acoperise chipul ei frumos.

— Moare... moare! — strigă bătrânul, îngrozit.

236. — Înlănțuiri fatale

Vasilieff își făcu iarăși apariția la castel, unde fu întâmpinat de intendent, pe care îl întrebă, ca de obiceiu, dacă nu sosise tânăra blondină.

— Avem mosafiri, însă aceea pe care o căutați

n'a venit încă — răspunse bătrânul. — In schimb, a sosit altă doamnă, despre care mi-a scris stăpâna mea.

— Altă doamnă? — făcu moşierul. — E prietenă cu doamna Denise Barobleur?

— Da, aşa se pare, căci stăpâna mea mi-a poruncit să-i împlinesc orice dorinţă. In acelaşi timp a mai sosit şi un domn bătrân, — un prinţ rus.

Vasilieff abia auzise ultimele cuvinte ale flecarului intendent, căci era peste măsură de îndurerat că nici Irina, nici bătrâna prezicătoare nu sosise încă la castel.

— Iar am venit degeaba, — zise el, cu tristeţe.

Vru să plece, dar se răsgândi şi se apropiă iarăşi de intendent, zicând.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna cea străină... poate că e în măsură să-mi dea ceva lămuriri.

— Bine, mă duc să vă anunţ — zise Bouillon. — Aşteptaţi vă rog aici puţin!

In acea clipă se auziră strigătele prinţului.

— S'a întâmplat ceva! — murmură bătrânul, pălind. — Aveţi răbdare câteva clipe... trebue să mă duc să văd ce e...

In timp ce Vasilieff se aşeză pe o bancă, intendentul urcă în grabă scara de piatră.

Din cealaltă parte a coridorului venea una din fetele în casă şi camerista.

— Doamna contesă trebue dusă în odaia ei A leşinat... să sperăm că nu e nimic grav, zise cineva.

Când Bouillon ajunse şi el lângă grup, contesa tocmai îşi venea în simţiri.

— Vreau să... mă înapoiez... în încăperea mea — îngână ea.

Cereţi mâine numărul 128 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Cupon No. 3
VRAJA MILIOANELOR

Participanţii la marile premii oferite de romanul nostru, trebue să trimită — odată cu cupoanele din No. 25, 50, 75, 100 şi 125 — şi cupoanele zilnice cari vor apare în locul acesta, începând cu acest număr şi până la sfârşitul romanului

Cu ochii închiși de oboseală, se lăsă condusă în odaia ei, unde se așeză într'un fotoliu. Camerista îi frecă tâmplele cu apă de Colonia, în timp ce prințul și bătrânul intendent vrură să se retragă.

— Rămâi aici, prințe Orlinski... și dumneata, domnule Bouillon — zise contesa.

Cei doi bărbați rămaseră.

— Nu mai am nevoie de dumneata, Lisette — se adresă ea cameristei.

După ce fata se depărtă, o tăcere apăsătoare domni câtva timp în încăpere.

— Te simți mai bine, doamnă contesă? — întrebă prințul, în cele din urmă.

— Da, totul a fost din pricina spaimei care m'a cuprins — răspunse ea și aținti asupra intententului o privire cercetătoare. — Domnule Bouillon... spune-mi, te rog, cine e străinul cu care ai stat de vorbă jos? Ce cauți aici... cum îl cheamă?

— Vasilieff — răspunse omul, nedumerit de turburarea contesei. — Mi se pare că face parte din emigranții ruși... A fost de mai multe ori aici, aproape în fiecare zi, întrebând de o tânără blondină care urma să vie cu d-voastră. Afară de asta, ține foarte mult să stea de vorbă cu stăpâna mea, doamna Denise Barobleur.

— Cum ai spus că-l cheamă... Vasilieff?

— Da, doamnă contesă.

— Vino mai aproape, domnule Bouillon... și mai aproape — șopti contesa, cu glas stins.

După ce intendentul se apropiă, ea adăugă:

— Să nu spui domnului cum mă cheamă...

— Dar vroia să vorbească cu d-voastră...

— Și nu cumva i-ai și spus?

— Nu, doamnă, nu v'a aflat încă numele. I-am spus doar că o doamnă e în vizită la noi și atunci și-a exprimat dorința să vă vadă...

Contesa răsuflă ușurată, ca și cum o mare povară i s'ar fi luat de pe inimă.

— Slavă Domnului! murmură ea. — Domnule

Bouillon, du-te și spune-i că astăzi nu mă simt bine, astfel că nu pot primi pe nimeni.

— Am înțeles, doamnă.

— Și încă ceva... dar vino mai aproape!

Contesa aruncă o privire, asupra bătrânului prinț, care se retrase cu câțiva pași.

— Să nu-i spui nici numele prințului — șopti ea intendentului. — M'ai înțeles?

Omul clătină capul în semn de încuviințare, deși era nedumerit asupra ciudatelor porunci ale contesei.

După câteva minute, se apropiă de Vasilieff, care se ridică dela locul său.

— Doamna contesă nu vă poate primi astăzi — zise el. — Poate mai treceți pe aici mâine sau poimâine...

Moșierul dădu din cap.

— Nu face nimic, — zise el, nepăsător. — Eu doar vroiam să vorbesc cu doamna Barobleur, nu cu străina.

Își luă ziua bună dela intendent și se îndreptă spre capătul aleii, unde îl aștepta mașina.

Când se văzu iarăși singură, un noian de simțiminte copleși inima contesei, care abia izbuti să-și adune gândurile. O fericire fără seamăn pusese stăpânire pe inima ei la gândul că Vasilieff nu era mort, după cum crezuse. Deși Urez și Petroneff îi destăinuiseră că fostul prizonier din celula numărul optsprezece căzuse victimă sbirilor Cekei, totuși acesta se ivise înaintea ei, teafăr și nevătămat.

Gândurile i se încâlceau în minte, tâmplele îi svâcneau cu putere. In cele din urmă se tolăni în pat, punându-și comprese reci la frunte. Din când în când un murmur scăpa de pe buzele ei:

— Trăiește... Vasilieff trăiește!

Dacă, cel puțin, ar fi putut vorbi cu Petroneff! Unde se afla, oare, credinciosul servitor? Ar fi trebuit să fie de mult în Franța, căci călătoria ei până la Fontainebleau ținuse aproape șapte săp-

tămâni, iar Petroneff urma să plece imediat după dânsa.

Nu cumva i se întâmplase ceva pe drum? Nu cumva căzuse în mâinile agenților cekiști?

Lucrul cel mai simplu ar fi fost să-l primească pe Vasilieff, care i-ar fi destăinuit cum izbutise să scape din mâinile sbirilor săi, cari îl condamnaseră la moarte.

Contesa aflase din gura agitatorului ticăloșia care se urzise împotriva lui Vasilieff. Urez era prietenul ei credincios. Dacă s'ar pune în legătură cu el? Dar nu, nici asta n'avea rost.

In acea clipă, camerista deschise ușa, rămânând nehotărîtă în prag.

— Ce-i cu dumneata, Lisette? — întrebă contesa, cu glas slab. — Doar știi că n'aș vrea să fiu stingherită?

— Intendentul mi-a predat o scrisoare sosită chiar acum, pentru doamna contesă.

— O scrisoare? — zise contesa, ridicându-se în capul oaselor. — Dă-o încoace!

Camerista se apropiă și întinse tava de argint pe care se afla scrisoarea, apoi se depărtă.

— Asta e scrierea lui Petroneff — murmură contesa. — Slavă Domnului, că văd un semn de viață dela el. Scrisoarea e predată în Berlin. Ce-o fi căutând Petroneff acolo?

Luă un cuțit de tăiat hârtie, care se afla pe măsuța de lângă dânsa și, cu ajutorul lui desfăcu plicul. Scrisoarea cuprindea următoarele rânduri:

„Prea stimată doamnă contesă,

Nădăjduiesc că ați sosit cu bine la Fontainebleau, unde aș fi fost și eu de multă vreme, dacă nu s'ar fi petrecut fapte cari aproape par cu neputință. S'a produs o minune — o minune, care vă va copleși de fericire, prea stimată doamnă! Domnul Vasilieff, cel crezut mort, a ieșit din nou la iveală. Da, trăiește, și e în afară de orice primejdie".

Urma descrierea faptelor din noaptea, când Urez și Petroneff se întâlniseră cu prințul Potcikev și-l urmăriseră până la închisoarea Cekei, unde Vasilieff îi deschisese poarta. Mai departe, credinciosul servitor descria plecarea lui Vasilieff la Moscova și vizita lui în mânăstirea „Maicilor cenușii", unde vorbise și cu Wyrubova, care, însă, fusese vestită mai dinainte că moșierul mai era în viață. Scrisoarea urma astfel:

...„și în sfârșit, izbutirăm să părăsim Petrogradul. După vreo patru săptămâni Findley ne aduse în Germania. V'am trimis câteva scrisori și telegrame din Petrograd și Stokholm, însă fiindcă mă îndoiesc dacă acestea au ajuns la destinație, vă scriu și din Berlin.

„Vasilieff a încercat în nenumărate rânduri să afle dela mine lămuriri asupra dv., și vă puteți închipui cât de greu mi-a fost să fac pe neștiutorul. Sufăr foarte mult din acoastă pricină, căci știți doar cât de mult îmi iubesc stăpânul.

„Doamnă contesă, fie-vă milă de el, destăinuiți-i totul, pentru ca să puteți avea parte și dv. de o viață fericită. Nici eu nu mai știu cum să ies la capăt din tainele ce mă înconjoară. La ce bun toate astea? Nu spuneați chiar dv. atunci când ați aflat despre moartea lui, că vă căiți amarnic fiindcă nu i-ați destăinuit adevărul? Vă rog din suflet, spuneți-i cine este misterioasa călugăriță! Oricum, bănuiește el ceva. In orice caz, se îndoiește de moartea dv., căci și-a pus în gând să plece la Livadia și să desgroape mormintele. De asemeni, a vorbit în chip foarte stăruitor cu stareța mânăstirii „Maicilor cenușii".

„Fiind nevoit să-i spun că Irina fusese descoperită, am trebuit să-i destăinuiesc și încotro se îndreptase, căci îmi luasem, doar, răspundereau pentru tânăra fată. Așa dar, în cu-

rând veți primi vizita lui. I-am spus că Irina a plecat cu avionul însoțită de un bătrân venerabil, spre moșia doamnei Denise Barobleur. Ținând seamă de împrejurări, n'am putut să-i destăinuiesc mai mult.

„Nădăjduiesc, prea stimată doamnă contesă, că vă simțiți bine și ați ajuns nevătămată la Paris, împreună cu Irina și bătrânul prinț. Din ordinul lui Vasilieff am mai rămas în Berlin, ceea ce mă bucură foarte mult, căci mai toți locuitorii din Fontainebleau mă cunosc ca administratorul moșiei doamnei Barobleur. In cele din urmă, domnul Vasilieff tot ar fi trebuit să afle ceva și atunci aș fi fost nevoit să-i fac mărturisiri.

„Vă mai aduc la cunoștință că a luat hotărîrea să pornească oarecari cercetări la Londra unde vrea să culeagă informațiuni asupra familiei Worcester.

„Rugându-vă să-mi dați de veste cât mai curând despre cele întâmplate, rămân al dv., prea supus

Petroneff"

P. S. Notez aci adresa mea.

237. — Prezicătoarea atotștiutoare.

După ce citi scrisoarea de câteva ori, contesa rămase pe gânduri.

— Căile Domnului sunt minunate! — murmură ea. — Dar nu cumva are dreptate Petroneff, susținând că nu trebue să punem la prea multe încercări bunăvoința Celui de Sus? — adăugă ea, oftând. — N'ar fi trebuit oare să-i destăinuiesc totul încă de mult, în loc să mă înconjur de un văl de nepătruns?

„Totuși, nu se poate! — își urmă ea monologul. — Nu, nu pot... sunt atât de nenorocită! Cum să-i destăinuiesc adevărul?

Biata femeie chibzui multă vreme. Ce se petrecea, oare, în mintea ei?

In cele din urmă se ridică, apăsă pe butonul soneriei şi spuse cameristei să-l cheme pe bătrânul intendent.

După puţin timp, acesta se ivi în încăpere şi rămase lângă uşă.

— Nu mă cunoşti, domnule Bouillon? — întrebă contesa, cu blândeţe.

— Nu înţeleg ce vrea să spună doamna contesă — răspunse bătrânul, nedumerit.

— In schimb, mă vei înţelege, după ce vom fi stat de vorbă!... Aşa dar, nu mă cunoşti?

— Nu... nu vă cunosc decât dela sosirea dv. în castel.

— Aha!... După cât ştiu, doamna Barobleur ţi-a scris să-mi îndeplineşti toate poruncile, ca şi cum le-ar fi dat dânsa?

Intendentul se înclină respectuos.

— Sper că în această privinţă doamna contesă n'are ce să se plângă de mine — zise el.

— N'am vrut să spun asta, dragă domnule Bouillon. Aş vrea, însă, să-ţi dau câteva instrucţiuni, cari sunt de mare însemnătate pentru mine... Mi-ai spus că un domn doreşte să-mi vorbească — nu e aşa?

— Da, doamnă, cred că va veni pe aici mâine sau poimâine. La drept vorbind, vroia să vorbească cu doamna Barobleur, dar pe semne că nădăjduieşte să capete dela dv. ceva lămuriri asupra stăpânei mele.

— Aşa cred şi eu... In acelaşi timp, însă, străinul se interesează şi de tânăra fată, care trebuia să sosească la castel...

Contesa rămase tăcută câtva timp apoi urmă:

— Nu ştiu dacă va veni atât de curând. Pe semne că i s'a întâmplat ceva, după ce a părăsit Rusia.

— Sărmana fată! — murmură intendentul.

— Iată ce vreau să-ţi spun, domnule Bouillon!

— urmă femeia. — Deocamdată ştii că nu trebue să pomeneşti nici numele meu, nici al bătrânului prinţ...

— Da, doamnă contesă.

— Bine, repet aceasta: domnul nu trebue să afle cum ne cheamă... Apoi, îi vei zice că am plecat de aici, însoţită de prinţ... M'ai înţeles?

— Da, doamnă contesă, vă puteţi bizui pe mine. Dacă domnul mai vine pe aici, am să-i spun că aţi părăsit castelul.

— Şi adaugă că doamna Barobleur se află la Paris în locuinţa ei din strada Voltaire, de unde te-a chemat la telefon, poruncindu-ţi ca vizitatorul să fie trimis acolo.

— Prea bine, doamnă!... Stăpâna mea se află, într'adevăr, la Paris? — întrebă intendentul, mirat. — Până acum nu ni s'a spus nimic despre asta?

— Da, a sosit la Paris de curând, dar n'a putut încă să vie aici. Peste scurt timp, însă, se va retrage în castel pentru totdeauna.

— Ce bine ar fi! — exclamă Bouillon. — De altminteri, n'are niciun rost ca o doamnă bătrână să pribegească prin lume în vremurile astea turburi, când are un castel atât de minunat, unde poate trăi în tihnă.

„Nici domnul Petroneff nu s'a arătat de mult pe aici... a trecut aproape un an dela plecarea lui... Moşia nu mai aduce niciun venit, pe când odinioară era o adevărată mină de aur pentru stăpânii ei. Doamna Barobleur ar trebui să angajeze un administrator destoinic care să poarte grijă de întinsul ei domeniu.

— Probabil că aşa va şi face, când se va înapoia în castelul „Denise" ca să nu-l mai părăsească niciodată.

Astfel se sfârşi convorbirea lor şi Bouillon se depărtă.

Coborînd scările, intendentul se simţi copleşit de fel de fel de gânduri. Slujea la castel de trei-

zeci de ani şi se schimbaseră în vremea asta trei stăpâni, dar la niciunul n'o dusese atât de bine ca la doamna Barobleur, care se arăta foarte rar pe acolo şi-i dăduse depline puteri, încât se putea socoti ca proprietarul castelului. Nici Petrouefi, administratorul, nu se prea sinchisise de el, când se arăta la moşie.

Şi acum se ivise o contesă străină, căreia doamna Barobleur îi îngăduise să ia orice măsură în numele ei! Lucrul părea foarte ciudat. Apoi, cine era acest Vasilieff, care venea în fiecare zi şi nu trebuia să afle, cu niciun chip, numele contesei?

Faptul cel mai ciudat, din toate astea, era că portretul care atârna în bibliotecă deasupra biroului nu putea să înfăţişeze decât pe Vasilieff. Dar niciodată când venise şi ea la castel, doamna Barobleur nu pomenise cine era acest tânăr.

La urma urmei, însă, de ce să-şi bată capul cu toate astea? Intr'o bună zi curiozitatea lui avea să fie satisfăcută.

După câteva ceasuri, Bouillon văzu sosind eleganta maşină a contesei, în care se urcă aceasta împreună cu bătrânul prinţ.

Când trecură prin faţa lui, intendentul se înclină cu respect, apoi îi urmări cu privirea până ce automobilul dispăru.

Apoi se îndreptă spre castel, de unde răsuna râsul vesel al servitoarelor, cari stăteau la taifas cu tânărul Jean.

— N'au decât! — murmură intendentul, care de un timp încoace devenise foarte îngăduitor. — La urma urmei, de ce n'ar râde şi glumi, dacă stăpâna sau musafirii ei nu sunt acasă?

In aceeaşi zi, mai târziu cu câteva ceasuri, Bouillon fu chemat la telefon de doamna Denise Barobleur.

— Ce mai e pe acolo, domnule Bouillon? — întrebă ea.

— Hm, ar fi mult mai bine dacă doamna s'ar hotărî odată să vină la castel şi să îngrijească de treburi! — răspunse intendentul.

Un râs scurt se auzi la celălat capăt al firului.

— In curând se va întâmpla şi asta... Vroiam, doar, să te întreb dacă oaspeţii mei mai sunt acolo.

— Doamna contesă a părăsit castelul acum câteva ceasuri, însoţită de bătrânul prinţ.

— Şi Vasilieff, despre care mi-a vorbit contesa la telefon? A mai dat pe la noi?

— Deocamdată nu, dar probabil că va veni mâine.

— Atunci, te rog să-l trimiţi la mine.

— Da, doamnă.

Intendentul vru să mai întrebe ceva, însă Denise Barobleur închisese aparatul.

Zadarnic aşteptă el în acea zi înapoierea contesei şi a prinţului.

A doua zi, Vasilieff îşi făcu apariţia, grav, ca de obiceiu.

— Din păcate, doamna a părăsit castelul — zise Bouillon. — In schimb, vă voiu da adresa stăpânei mele, care se află la Paris, şi mi-a poruncit să vă trimit acolo.

Chipul moşierului se înseninâ dintr'odată.

— Aşa dar, îşi mai aminteşte de mine? — întrebă el.

— Asta n'aş putea să vă spun, căci mi-a poruncit, doar să vă dau adresa ei.

Moşierul luă bucata de hârtie şi se depărtă în grabă. Acum nu se mai gândea la străină, ci numai la doamna Barobleur, care avea să-l lămurească dacă Tatiana mai e în viaţă.

Dădu şoferului adresa prezicătoarei şi maşina porni spre Paris. In marele oraş, se opri înaintea unei căsuţe, care avea aproape aceeaşi înfăţişare ca cea din Petrograd. Vasilieff rămase uimit de această asemănare. Şi aici nu se zărea decât o tăbliţă de aramă, cu numele prezicătoarei.

Moşierul bătu la uşă, care se deschise numai-

decât şi un Arab îmbrăcat într'o haină de mătase roşie şi pantaloni albaştri, se ivi în prag, zâmbindu-i prietenos. Pe cap purta un fes.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Barobleur — zise Vasilieff, oarecum neliniştit, căci după cât se părea, bătrâna se îndeletnicea şi aici cu aceeaşi meserie ca şi la Petrograd.

Dacă Vasilieff mai avea vreo îndoială asupra acestui lucru, atunci aceasta avea să se risipească foarte curând.

Arabul îl conduse într'o încăpere care era tot atât de întunecoasă ca şi sala de aşteptare a casei din Petrograd. O portieră se dădu de o parte şi bătrâna se ivi în prag, cu spatele încovoiat de ani, sprijinindu-se în bastonul ei. Părul alb ca zăpada împodobea chipul ei distins, cu ochi mari, străpungători.

— Cum vă numiţi, domnule? — întrebă ea în limba franceză, pe care o vorbea tot atât de bine ca şi pe cea rusă.

— Numele meu e Vasilieff — răspunse vizitatorul. — Nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine, doamnă? — adăugă el, turburat. — Am fost la dv. în Petrograd şi...

Bătrâna îi curmă vorba printr'un gest.

— O clipă, stimate domn — zise ea, ducând mâna la frunte. — Hm, numele mi se pare cunoscut... ca şi glasul, de altminteri... Aha, acum îmi aduc aminte, te-ai interesat de fotografia pe care ţi-am trimis-o prin doamna Wyrubova?

— Da, aşa e — încuviinţă moşierul, cu bucurie. — Aşa dar nu m'aţi uitat?

Prezicătoarea zâmbi.

— Nu, firesc că nu te-am uitat! Dar ce mai face doamna Wyrubova? A izbutit să-şi învingă câtuşi de puţin durerea pricinuită de moartea scumpei ei Tarine?

Vasilieff înalţă din umeri, oftând.

— Ultima dată am văzut-o acum două luni, în mânăstirea „Maicilor cenuşii" dela Moscova. Am

mângâiat-o cât mi-a fost în putință, dar nu cred s'o mai revăd vreodată, dacă va rămâne în Rusia.

— Cum, nu vrei să te mai înapoiezi acolo? — întrebă prezicătoarea, tresărind. — Nu ești Rus?

— Ba da, și-mi iubesc patria mai presus de orice — răspunse Vasilieff, cu glas tremurător. — Înapoierea mea, însă, depinde de lămuririle pe cari le voiu primi dela dv..

Bătrâna clătină capul, prefăcându-se mirată.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta? Există vreo legătură între mine și înapoierea d-tale în Rusia?

— Da. Dacă voiu căpăta informații mulțumitoare, totul se va lămuri.

— Și ce vrei să știi, anume? — întrebă prezicătoarea, ațintindu-și ochii ei pătrunzători asupra vizitatorului.

Vasilieff răsuflă din adânc, ca și cum ar fi vrut să-și adune puteri pentru ceea ce avea să spună.

— Cred că vă amintiți că am stăruit odată foarte mult să-mi împliniți o rugăminte—începu el.

— Era vorba de fotografia unei doamne, nu e așa?

— Da! Aceeași chestiune mă aduce și astăzi la dv. Această doamnă era odinioară foarte aproape de mine... Dacă vă amintiți, v'am întrebat la Petrograd pe cine înfățișează fotografia și mi-ați răspuns că e vorba de o fostă prietenă a răposatei dv. fiice.

Prezicătoarea clătină capul în semn de încuviințare.

— Și după cum spuneați, doamna murise de multă vreme!...

— Da, atât dânsa cât și fiica mea.

— Nu, nu e cu putință! — strigă Vasilieff. — Am dovezi că acea doamnă mai e în viață!

— Cred că te înșeli, domnule! — răspunse Denise Barobleur.

— Nu, nu mă înșel, căci am fost îngrijit de ea pe când zăceam bolnav anul trecut. Deși am re-

cunoscut-o, mai stăteam încă la îndoială dacă e dânsa într'adevăr şi, după ce m'am însănătoşit, încercai s'o regăsesc, dar totul a fost în zadar. Cercetările mele rămaseră fără niciun folos... în schimb izbutii să adun dovezi că nu mă înşelasem.

Denise Barobleur clătină capul, cu hotărîre.

— Atunci nu mai încape nicio îndoială că nu era vorba despre doamna a cărei fotografie ţi-am trimis-o cu fosta favorită a Ţarinei.

— Ba despre ea era vorba! — stărui Vasilieff. — Sunt sigur că nu mă înşel, căci tot pe atunci se întâmplă ceva ciudat cu un giuvaier în al cărui medalion se afla fotografia din tinereţe a acestei doamne... La un moment dat giuvaierul îmi dispăruse, dar după un timp oarecare îl primii înapoi într'un chip foarte ciudat, şi atunci băgai de seamă că în medalion se afla fotografia surorii de caritate care mă îngrijise în timpul bolii. Cele două portrete înfăţişau una şi aceeaşi persoană, sunt sigur de asta!

Prezicătoarea rămase pe gânduri.

— Totuşi, trebue să fie o greşeală la mijloc! — zise ea, după un răstimp. — Mai ai şi alte dovezi că acea doamnă e în viaţă?

— Da, o dovadă neîndoielnică.

— Şi anume?

— Bănuiala mea a fost întărită de un bărbat care o cunoaşte din tinereţe. E vorba de un om foarte temut, care, pe vremuri, se bucura de favoarea Impăratului. Astăzi, omul acesta şi-a pierdut toată puterea, iar revoluţionarii l-au condamnat la moarte pentru crimă. Trebue să mărturisesc că şi-a meritat pedeapsa... Inainte de execuţie, însă, a izbutit să evadeze din temniţă şi de sigur că acum e la adăpost. Aşa dar, acest bărbat mi-a dat încredinţarea că doamna mai trăieşte, căci a văzut-o cu ochii lui.

— Şi care e numele său? — întrebă prezicătoarea.

— Asta n'are nicio însemnătate — răspunse

Vasilieff. — Nutresc un dispreț adânc pentru acest om, al cărui nume nici nu vreau să-l rostesc, totuși sunt sigur că de astă dată nu m'a mințit.

„Doamnă, vă conjur pe tot ce aveți mai scump în lume, spuneți-mi dacă știți precis că prietena fiicei d-v. nu mai e în viață!

Denise Barobleur începu să tremure și se sprijini în toiagul ei, ca și cum ar fi părăsit-o puterile.

— Nu pot să adaug nimic la cele ce ți-am spus odată — zise ea, după un răstimp.

Moșierul își ascunse fața în mâini și oftă.

— Toate nădejdile mi le pusesem în d-v.! — zise el.

Bătrâna îl privi înduioșată, păru că vrea să vorbească, dar nu zise nimic.

— Imi pare rău că nu-ți pot fi de folos — murmură ea.

In cele din urmă, Vasilieff se ridică, vrând să se depărteze. Dar se răsgândi, adresându-se iarăși bătrânei:

— Ați avut bunăvoința să oferiți adăpost unei tinere fete, anume Irina Verodin și știu că această fată, la care țin foarte mult, n'a sosit încă. Aș vrea să aflu, însă, cum ați ajuns la ea?

Denise Barobleur zâmbi.

— Am cunoscut-o mai de mult... Acum câtva timp, niște prieteni m'au rugat să-i dau adăpost, ceea ce am primit, deoarece castelul meu nu e locuit de nimeni.

— Sărmana a dispărut! — murmură Vasilieff. — Cine știe ce i s'a întâmplat! Nici nu vă puteți închipui cât de mult mă îngrijorează soarta ei!

— Dar cine e această fată? Nepoata d-tale?

— Nu... fiica mea!

— Un copil adoptiv, de sigur?

— Nu, e fiica mea adevărată, răspunse moșierul cu glas solemn.

— Și n'a avut pe nimeni care s'o ocrotească? — întrebă prezicătoarea.

— Ba da, doamnă! Cu toate astea a dispărut...

Cine ştie unde o fi acum? Poate că nici nu mai trăieşte! A plecat din Petrograd cu avionul şi ar fi trebuit să sosească acum două luni la castelul d-voastră.

— Da, e într'adevăr foarte trist! — murmură bătrâna, cu milă.

— Vă îndeletniciţi şi aici cu aceeaşi ocupaţie ca şi în Petrograd? — urmă moşierul, schimbând vorba.

— Da, n'am nici acum răgaz să mă odihnesc. Aici în Paris, sunt mii de emigranţi ruşi, în cea mai mare parte oameni bogaţi sau nobili şi toţi aceştia caută o mângâiere, căci au rămas fără patrie. De aceea mi-am reluat ocupaţia pe care o aveam în Petrograd. — Spun oamenilor ceea ce vor să ştie... şi crede-mă că nu-i mint niciodată!

Dar ce ai de gând să faci acum, domnule Vasilieff? Doreşti să aştepţi sosirea tinerei fete la Fontainebleau?

— Nu, nu pot să aştept.

— In orice caz, sigur că se va simţi foarte bine în castelul meu, dacă va veni într'adevăr. Poate că asta te mai linişteşte, domnule Vasilieff.

— Vă mulţumesc din toată inima! Asigurarea dv. e o mare mângâiere pentru mine... In ceea ce priveşte planurile mele de viitor, n'aş putea să vă spun nimic precis. Probabil, însă, că voiu pleca în Anglia peste puţin timp.

— Atunci, îţi doresc drum bun! — şi adăugă, zâmbind: — Nu cumva doreşti să-ţi fac un oroscop?

Vasilieff se uită la bătrâna prezicătoare, vru să se împotrivească, dar ochii ei frumoşi aveau o putere magică asupra sa. In cele din urmă clătină capul în semn de încuviinţare şi se lăsă condus în altă odaie, unde bătrâna luă loc la o masă.

Aceiaşi lumină roşietică învălui încăperea, ca şi altă dată, la Petrograd; moşierul abia izbutea să deosebească pe femeia, care se plecă peste mâna lui şi-i

Cereţi mâine numărul 129 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Cupon No. 4
VRAJA MILIOANELOR

Participanţii la marile premii oferite de romanul nostru, trebue să trimită — odată cu cupoanele din No. 25, 50, 75, 100 şi 125 — şi cupoanele zilnice cari vor apare în locul acesta, începând cu acest număr şi până la sfârşitul romanului

spuse, cu glasul ei melodios, tot ce-i se întâmplase în ultimul timp.

— Ai avut mult de suferit! — începu ea. — Revoluţionarii te-au urmărit cu înverşunare, silindu-te să părăseşti un oraş mare, de unde ai fugit în alt oraş.

— Asta trebue să fie Moscova, atunci când am fost arestat de ticălosul acela de Iunistin — se gândi Vasilieff.

— Ai fost întemniţat... condamnat la moarte! — urmă prezicătorea. — Dar Cel de Sus te-a avut în paza Lui şi ţi-a trimis prieteni cu ajutorul cărora ai putut scăpa din ghiarele cekiştilor.

Bătrâna se opri, Vasilieff se simţi iarăşi cuprins de turburare, ca şi atunci, în Petrograd, când mai fusese la dânsa. De unde ştia toate aceste lucruri misterioasa femeie? Avea, într'adevăr, darul să arunce o privire în trecutul sau viitorul oamenilor? Dar Vasilieff vroia să afle şi mai mult, vroia să ştie ce soartă îl aşteaptă.

— Imi dau seamă că puterea dv. e foarte mare — zise el. — Dar aţi fi în stare să zugrăviţi şi viitorul?

Denise Barobleur îi luă mâna, privi cu luare aminte liniile palmei, apoi urmă:

— Viaţa d-tale va fi luminoasă de acum, încolo, căci steaua cea bună a răsărit! Văd un castel mare... o tânără fată... alături de ea se află o doamnă frumoasă... Pe chipurile tuturor e întipărită o fericire nespusă... Totuşi, vei mai avea mari necazuri. Dar fereşte-te de a te înapoia în Rusia, unde eşti ameninţat de primejdii nebănuite.

Vasilieff zâmbi cu amărăciune.

— Ştiu, îmi vrea binele! — îşi zise el.

Nu mai întrebă nimic, îşi luă rămas bun dela prezicătoare, apoi se depărtă, după ce depuse o sumă de bani în cutia de ofrande, care se afla în coridor.

Se simţea istovit cu desăvârşire. Incă mai bâj bâia, încă nu ştia dacă Potcikev îl minţise sau nu. De ce îl chinuia îndoiala? Nu era, oare, aproape

sigur că Tatiana se afla în viaţă? Nu-l îngrijise dânsa, până ce se însănătoşise cu totul?

238. — O încercare neizbutită

Când ajunse acasă, Vasilieff găsi o telegramă din partea lui Petroneff, care îl întreba dacă să plece spre Fontainebleau.

După o scurtă chibzuială, moşierul îi răspunse să mai rămână la Berlin, unde avea să sosească şi el peste câteva zile. Apoi se pregăti de drum, căci nu mai avea ce căuta în Franţa. Toate nădejdile sale, că va izbuti să dea de urma Tatianei aici, se spulberaseră iar Irina nu sosise la castel şi poate că nici n'avea să sosească vreodată.

Inainte de plecare, însă, mai făcu o vizită la castelul „Denise" spre a lăsa intendentului adresa, unde acesta să-l poată vesti, eventual, de sosirea Irinei.

Când maşina se opri la capătul aleii, moşierul coborî şi porni îngândurat spre minunatul castel, pe o potecă singuratecă. Deodată privirile-i se îndreptară spre un lac care scânteia în mijlocul verdeţii. Pe suprafaţa lucie a apei pluteau uşor două lebede albe ca zăpada, iar în partea din fund se afla o peşteră care avea o uşă aurită.

In acea clipă se auzi râsul argintiu al unei femei, apoi un glas bărbătesc.

Temându-se să nu fie descoperit, moşierul vru să se depărteze, dar tresări deodată.

Colo, la o depărtare de vreo cincizeci de metri se aflau două persoane — un bătrân venerabil, cu barba albă ca zăpada, iar la braţul său păşea cu mândrie o femeie înaltă, al cărei chip îl zărea foarte bine.

Vasilieff rămase ca încremenit, gândurile i se încâlcirâ în minte şi un singur cuvânt scăpă de pe buzele sale:

— Tatiana!

Contesa — căci ea era — înălţă capul şi zări

pe moşier, se întoarse repede şi dispăru printre copaci, împreună cu însoţitorul ei.

Vasilieff îşi veni în fire încetul cu încetul. Duse mâna la frunte, şi se'ntrebă dacă nu cumva îşi pierduse minţile?

Rămase câtva timp cu privirile aţintite spre locul unde se iviseră cele două persoane, apoi strigă iarăşi numele femeii. Dar nu-i răspunse decât ecoul glasului său.

In cele din urmă se întoarse şi porni spre poarta castelului. Păşi pe alee cu ochii mereu pironiţi spre lac. Acolo zărise cele două persoane.

In clipa aceea intendentul Bouillon îşi făcu apariţia pe scara largă de piatră.

— Ei, aţi vorbit cu doamna Barobleur?—întrebă el, venindu-i în întâmpinare.

— Da, am fost la Paris — răspunse Vasilieff. Spune-mi, te rog, cine sunt cele două persoane, cari au venit aici în vizită? Le-am văzut mai adineauri... era o doamnă şi un bătrân.

Intendentul făcu o mutră mirată.

— Vă înşelaţi, domnul meu — răspunse el. — Musafirii au plecat de ieri şi nu se mai înapoiază. După câte ştiu s'au îndreptat spre Paris, căci vroiau să vorbească cu stăpâna mea.

— Domnule intendent, te rog... i-am văzut doar cu ochii mei! — stărui moşierul.

— Asta e tot ce vă pot spune — răspunse bătrânul, înălţând din umeri.

— Bine, atunci spune-mi cum o cheamă pe doamna care a plecat ieri de aici!

Celălalt rămase o clipă foarte încurcat, amintindu-şi de făgăduiala dată. Totuşi, izbuti repede să născocească un nume.

— E contesa Burgestein — răspunse el.

— Şi bătrânul?

— Prinţul Barnovski.

Vasilieff privi cu neîncredere la celălalt. Nu cumva minţea bătrânul intendent?

In cele din urmă, un gând îi fulgeră prin minte.

— Aş putea să vorbesc la telefon cu doamna Barobleur? — întrebă el, deodată.

— De ce nu!

Vasilieff intră în castel şi încercă să se pună în legătură telefonică cu prezicătoarea. Dar totul fu în zadar, căci nimeni nu-i răspunse.

— Dacă doriţi neapărat să vorbiţi cu doamna Barobleur, lucrul cel mai simplu ar fi s'o vizitaţi iarăşi în locuinţa ei din Paris — îl sfătui intendentul.

Moşierul clătină capul în semn de încuviinţare, apoi îşi luă rămas bun şi se depărtă în grabă dealungul aleei, căci avea impresia că e supraveghiat.

— Dă-i drumul repede peste câmp şi apropie-te iarăşi de castel, dar în aşa chip ca să nu fim zăriţi de cei dinăuntru — şopti el, şoferului.

După vreo câteva minute, automobilul se opri în spatele clădirii lângă un zid deasupra căruia se înălţau ramurile arborilor din parc. Vasilieff chibzui câteva clipe, apoi se adresă iarăşi şoferului:

— Ia-o încet dealungul zidului, căci vreau să sar în parc. Apoi, mă vei aştepta aici.

Şoferul se supuse şi, în timp ce maşina porni înainte foarte încet, moşierul se agăţă de o ramură groasă şi, trăgându-se în sus, sări zidul, înalt de vreo trei metri.

In clipa următoare se auzi un ţipăt.

— Vi s'a întâmplat ceva, domnule? — întrebă şoferul, speriat.

— Cred... că mi-am rupt piciorul — răspunse Vasilieff, cu glas stins.

Fără să mai stea pe gânduri, şoferul se căţără şi el pe zid, de unde îşi zări pasagerul zăcând în iarbă.

— Ce facem acum, domnule?—întrebă el. — Cum să vă scot de aici?

Moşierul încercă să se ridice, dar un geamăt de durere îi ieşi de pe buze şi se prăbuşi iarăşi în iarbă.

— Singurul lucru care ne rămâne de făcut e să ocolesc zidul şi să dau de vestea celor din castel. Nădăjduiesc că avem de aface cu oameni de inimă. Vom izbuti să lămurim că n'aţi avut gânduri rele.

Vasilieff se împotrivi cu îndârjire, însă șoferul nu ținu seamă de asta, și, urcându-se în mașină, porni spre poarta castelului.

Intendentul se ivi numaidecât.

— Ce dorești, mă rog? — întrebă el.

Șoferul rămase încurcat, neștiind cum să înceapă.

— S'a întâmplat o nenorocire! — zise el, în cele din urmă. — Un domn și-a îngăduit o glumă, sărind în parc. Cu acest prilej și-a rupt sau și-a scrântit piciorul, astfel că nu mai poate înainta.

— Așteaptă puțin! — răspunse bătrânul. Mă duc să văd ce e de făcut.

Dispăru, dar se întoarse repede înapoi.

— Vino înăuntru cu mașina și urmează drumul pe care am să ți-l arăt eu — zise el. — Îl cunosc pe stăpânul dumitale.

Peste câteva minute, cei doi bărbați se aflau înaintea lui Vasilieff, care mai zăcea în iarbă, gemând de durere.

— Iartă-mă, te rog! — murmură el, adresându-se intendentului.—Vroiam să mă încredințez cu ochii mei dacă nu cumva m'am înșelat...

— Sprijiniți-vă de umerii noștri, domnule Vasilieff — zise bătrânul.

In acest chip rănitul fu dus până la mașină, care porni din nou spre poartă.

Tocmai în acea clipă, o femeie se ivi la una din ferestrele castelului și, apăsându-și mâinile pe inimă, murmură, cu glas îndurerat:

— Sărmane Vasilieff! De ce sunt nevoită mereu să mă ascund de tine?

Apoi, nenorocita femeie se prăbuși pe un divan și izbucni în plâns.

239. — Detectivul Jonny Walker.

Petroneff, care locuia într'o pensiune aleasă din

Berlin, primise dela Vasilieff o însărcinare care îl uimise nespus.

Moşierul îi poruncise să se pună în legătură cu un foarte cunoscut detectiv londonez, căruia să-i dea misiunea de a culege informaţiuni asupra familiei ducale Worcester din Anglia.

Intr'una din zile, Petroneff primi o telegramă din partea lui Mister Walker — aşa se numea detectivul — prin care acesta îi vestea sosirea lui la Berlin.

Până atunci, însă, Petroneff schimbase diferite scrisori şi telegrame, atât cu Vasilieff, cât şi cu contesa, care avea aceeaşi adresă ca şi doamna Denise Barobleur. Contesa îi scrisese despre aventura moşierului, iar o zi mai târziu primi o scrisoare dela Vasilieff, în care acesta îi arăta că-şi rupsese un picior, astfel că era nevoit să mai rămână în hotelul din Fontainebleau, aşteptând să se însănătoşească.

Petroneff se afla într'o dispoziţie foarte proastă.

— Toate astea se întâmplă numai din pricina blestematelor taine! — mormăi el.

Deodată cineva bătu în uşă şi, o femeie frumoasă se ivi în încăpere, zâmbindu-i prietenos.

— Dumneavoastră, doamnă contesă? — exclamă el, plăcut surprins. — Cum aţi ajuns aici?

— Foarte simplu: am luat expresul, care m'a dus până la Berlin...

Credinciosul servitor îi ajută să-şi scoată paltonul, apoi contesa luă loc.

— Ei, acum putem sta iarăşi niţel de vorbă, dragă Petroneff! — zise ea. Mi-ai adus la cunoştinţă tot felul de noutăţi, însă nu mi-ai pomenit nimic despre cele ce ţi s'au întâmplat după salvarea miraculoasă a lui Vasilieff şi, mai ales, cum ai ajuns în Germania.

— Nu prea am multe de spus, stimată doamnă! După ce am ieşit din apele ruseşti, căpitanul Findley a făcut un ocol cu yachtul său şi, în cele din urmă, am izbutit să ajung în Berlin.

— Şi detectivul englez? Ai vorbit cu el, sau ţi-a scris ce-a aflat cu privire la familia Worcester din Anglia?

— Nici una, nici alta. In schimb, aştept sosirea lui, care nu mai poate întârzia.

— Ia spune, Vasilieff ţi-a destăinuit cum s'a întâmplat că şi-a rupt piciorul?

— Nu mi-a amintit decât despre faptul în sine.

— Atunci am să ţi-o spun eu, dragă Petroneff! In ultimul timp, venea în fiecare zi la castelul „Denise" întrebând de Irina şi doamna Barobleur.

„Eu nu ştiam încă despre salvarea lui miraculoasă, căci telegramele şi scrisorile dumitale le-am primit abia acum două zile. Aşa dar, îţi poţi închipui bucuria mea, când auzii în curtea castelului glasul bine cunoscut al lui Vasilieff! Rămăsei o clipă ca încremenită, şi-l văzui iarăşi aşa cum îl văzusem în ultimii doi ani: distins, grav şi plin de demnitate...

In aceeaşi zi, primii şi scrisoarea dumitale. Vasilieff, însă, din îndemnul intendentului, făcu o vizită la Paris d-nei Barobleur, căreia îi istorisi durerile sale, cerând şi lămuriri asupra călugăriţei din tagma «Maicilor cenuşii».

Contesa oftă şi rămase tăcută câtăva vreme.

— Ah, iarăşi tainele astea! — îşi zise Petroneff. — Mare minune dacă sărmanul meu stăpân nu şi-o pierde minţile!

— Prezicătoarea însă, nu putea să-i vină în ajutor — urmă contesa. — Aşa dar, se înapoiă la Fontainebleau şi nenorocirea făcu să mă zărească în parc, alături de bătrânul prinţ. Mă strigă pe nume, dar eu dispărui repede în castel. Atunci s'a dus să vorbească cu intendentul, pe care îl învăţasem ce să răspundă, astfel că nu află nimic din gura lui. Cu toate astea, Vasilieff nu se dădu bătut şi, ocolind domeniul, încercă să sară zidul din spatele castelului, probabil pentru a face oarecari cercetări. Cu acest prilej şi-a rupt piciorul.

In tot timpul povestirii, chipul lui Petroneff se posomorîse tot mai mult.

— Doamnă contesă — zise el, cu glas rugător, după ce femeia tăcu — nu vreţi să luaţi hotărîrea de a ridica odată vălul des în care v'aţi învăluit atâta vreme? Mai puteţi răbda să vedeţi groaznicele chinuri în cari se sbate sărmanul meu stăpân? Nu e oare timpul să punem capăt tuturor acestor taine? Fiţi îndurătoare... vă implor, doamnă, împliniţi-mi rugămintea!

— Nu mă chinui, Petroneff! — răspunse contesa, adânc mişcată de devotamentul servitorului ei. — Din nefericire, clipa n'a sosit încă... Dar n'o să mai treacă multă vreme şi Vasilieff va afla totul. Dacă aş şti cu hotărîre că Boris Verodin şi-a găsit moartea, dacă aş fi sigură că nu-mi voiu mai revedea copilul, atunci n'aş mai sta în cumpănă să-mi smulg vălul de pe faţă.

— Şi dacă nu veţi izbuti să aflaţi ceva în această privinţă?

— Ba trebue să aflu! Inima îmi spune că în curând voiu căpăta veşti despre Boris Verodin... un glas lăuntric îmi şopteşte mereu că el mai e în viaţă...

Petroneff îşi dădu seamă că n'avea niciun rost să mai stăruie pe această cale, astfel că încercă alt mijloc:

— Bine, dar ce veţi face dacă Vasilieff hărţuit de îndoială se va înapoia în Rusia într'o bună zi? Dacă va înfrunta noui primejdii şi toată salvarea lui n'ar mai folosi la nimic? In acest caz, nu veţi avea mustrări de cuget toată viaţa?

Contesa plecă privirile şi lacrimile o podidiră.

— Nu, nu voiu ajunge atât de departe, dragă Petroneff! — murmură ea. — Dacă Vasilieff ar lua o asemenea hotărîre, atunci vom şti să-l abatem dela dânsa. Datoria dumitale e să-mi dai de veste numaidecât.

— Dar îmi vine atât de greu să fiu necinstit cu el...

— Totuşi, n'avem încotro, domnule Petroneff! Aşa dar, te vei înapoia la el şi nu-l vei părăsi, căci deocamdată n'am nevoie de dumneata.

— Nu, nu pot, doamnă contesă! Dacă l-aş vizita la Fontainebleau ar fi foarte supărat pe mine că am venit fără ordinul său.

— Atunci rămâi mereu în legătură cu el, ca să putem interveni la nevoie. Dar ce să mai caute Vasilieff în Rusia?

— După câte îl cunosc, ştiu că nu e omul care să renunţe atât de uşor la o hotărîre luată. Bănuiesc că vrea să plece la Livadia, unde va cere autorităţilor să se deschidă mormântul. Din fericire, acum nu se poate duce acolo, căci Crimeea mai e hărţuită de turburări, însă după ce lucrurile se vor potoli, nimeni nu-l va mai putea împiedeca să-şi ducă hotărârea la îndeplinire.

„De asemeni, socot că ar mai vrea să vorbească odată cu starcţa mânăstirii şi, afară de asta, să pornească cercetări pentru descoperirea Irinei, despre care crede că mai e în Rusia. Nu i-am spus că şi dv. aţi fugit din patrie împreună cu tânăra fată şi părerea lui e că atât dânsa cât şi pilotul, împreună cu însoţitorul lor, au căzut în mâinile revoluţionarilor, în urma defectării avionului, care a aterizat în mod forţat.

— Sărmana copilă! — murmură contesa. — Ah, dacă aş şti încotro să-mi îndrept cercetările! Din păcate, însă, n'am nicio urmă, căci ticălosul a săvârşit fapta cu multă dibăcie. Trebue să fi fost el ajutat de cineva.

In acea clipă răsunară glasuri pe coridor. Petroneff trase cu urechea apoi porni spre uşă, căci auzise numele său. Dar abia apucase să puie zăvorul, când cineva bătu în uşă.

Contesa se ridică repede şi privi în jurul ei, căutând o ascunzătoare.

— Colo, doamnă contesă! — şopti Petroneff, cu înfrigurare, arătând spre portiera care despărţea odaia, de dormitor.

Aceasta își luă mantila și poșeta, dispărând în camera învecinată, apoi Petroneff deschise ușa.

Un bărbat spân, de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine de sport, trecu pragul încăperii și, înclinându-se ușor, întrebă:

— Am cinstea să vorbesc cu domnul Petroneff?

Celălalt clătină capul, în semn de încuviințare.

— Numele meu e Jonny Walker — urmă noul venit.

— Ah, dv. sunteți cunoscutul detectiv londonez? — exclamă Petroneff. — Luați loc, vă rog!

Detectivul puse jos pardesiul, lăsă din mână valiza, apoi se așeză.

— Mi-am dus la îndeplinire misiunea — începu el — dar trebue să recunosc că niciodată n'am avut o însărcinare mai ușoară ca aceea pe care mi-ați dat-o. Orice birou de informațiuni din Anglia v'ar fi putut da lămuririle cerute.

— Da, însă vroiam să merg la sigur și de aceea m'am adresat vestitului detectiv englez Jonny Walker — replică Petroneff. — Acum, însă, înainte de a vă ruga să-mi spuneți ce-ați aflat, țin să vă atrag atenția că acel în numele căruia lucrez nu va face nicio obiecțiune cu privire la onorariul dv.

— Un adevărat gentleman!'— zise detectivul, lăsându-se pe spate și începându-și povestirea. — De fapt, familia ducală Worcester s'a stins, căci ultimul vlăstar bărbătesc, care avea bogății nenumărate și titlul de duce, a murit acum vreo zece ani. Acesta era un aristocrat în adevăratul înțeles al cuvântului și se înrudea chiar cu familia regală, astfel că putea intra și ieși oricând din palat. Deși i se oferise în nenumărate rânduri demnitatea de ministru, ducele refuzase cu încăpățânare, iar în ultimii ani se retrăsese cu totul din politică.

„Fiind în viață încă, ducele își desmoșteni fiica-i unică, deoarece aceasta pribegea prin lume fără rost. Însă tânăra femeie nu-și făcu prea mult sân-

ge rău, căci avea bogăţii lăsate de mama ei, astfel că putea să renunţe la moştenirea tatălui.

„La moartea acestuia, nimeni nu ştia unde se află fiica ducelui, care nu se ivi decât după un an şi se spune că rămase foarte îndurerată aflând de moartea părintelui ei.

„In cele din urmă, se procedă la deschiderea testamentului. Spre dezamăgirea unor rubedenii şi spre uimirea tuturor acelora cari fuseseră în legătură cu familia ducelui, se constată că în ultimele săptămâni din viaţa lui, acesta îşi schimbase testamentul şi constituise pe fiica lui executoare tetamentară, rămânând ca toate bunurile sale mobile precum şi titlul ducal să fie moştenite de copilul ei. Nimeni nu ştia că fiica ducelui se căsătorise în străinătate. Deşi se spunea că soţul ei era un american bogat, nimeni n'ar fi putut da vreo lămurire în această privinţă. In acelaşi timp, însă răposatul pusese condiţia ca nepotul lui să-şi ceară drepturile până la o dată anumită, iar în caz contrar succesiunea să treacă asupra unor moştenitori colaterali.

„Puţin timp după aceea, fiica ducelui dispăru din nou şi se credea că ar fi pornit iarăşi spre America, de unde nu venea în patrie decât foarte rareori. Moştenirea — care era alcătuită din numeroase fabrici, mine, câteva moşii şi păduri întinse, — fu administrată de câteva persoane de încredere şi, întrucât veniturile nu erau folosite de nimeni, valoarea ei se îndoi aproape.

„Tânărul duce, însă, deveni un personagiu legendar. Nu-i vorbă, din timp în timp apar în ziare ştiri că urmaşul ducelui ar fi ieşit la iveală, dar până acum acesta n'a dat încă niciun semn de viaţă.

Detectivul se opri şi rămase tăcut câtăva vreme, părând să mai aibă o veste însemnată.

— Şi ceea ce am mai aflat e foarte interesant — urmă el, apoi. — Acela care urma să primească moştenirea dacă nepotul ducelui nu s'ar fi ivit la

timp, angajă o armată întreagă de detectivi, pe cari îi trimise în căutarea tânărului duce. Se spune că intenţia lui era să-l înlăture pe acesta, dar până acum n'a izbutit să descopere nici cea mai mică urmă de el, astfel că se crede că fiica ducelui şi-ar fi minţit părintele cu privire la căsătoria ei.

— Ce legătură o fi existând între Vasilieff şi toate astea? — se întrebă Petroneff, în timp ce strânse mâna detectivului şi urmă cu glas tare: — Sunt mulţumit de chipul în care v'aţi îndeplinit misiunea ,domnule Walker. Aşa dar, vă rog să-mi spuneţi cât vă mai datorez?

— Până acum am primit de trei ori atât cât mi s'ar fi cuvenit pentru munca mea — răspunse detectivul, zâmbind. — Asta înseamnă că trebue să vă înapoiez suma ce mi s'a dat în plus.

— Nici că mă gândesc la aşa ceva — se împotrivi Petroneff.

Detectivul se ridică şi făcu o plecăciune adâncă. Ce-i drept, câştigase foarte mulţi bani în viaţa lui şi era obişnuit să primească onorarii mari, dar niciodată nu i se întâmplase, să fie plătit atât de bine pentru o însărcinare care nu-i pricinuise aproape nicio osteneală.

— Aşa dar, cred că aţi terminat cu mine, domnule Petroneff? — întrebă el.

— Deocamdată, da! Totuşi, vă rog să mai rămâneţi aici până primesc răspunsul aceluia în numele căruia lucrez, căci s'ar putea întâmpla să primiţi însărcinarea de a vă urma cercetările.

— Mă rog, cu plăcere! — Ca să puteţi vorbi cu mine oricând, voiu închiria o cameră la o pensiune din apropiere.

— Asta mi-ar fi foarte plăcut!—zise Petroneff.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi, peste câteva clipe, Petroneff rămase singur în odaie. Aşteptă până ce paşii detectivului se pierdură pe coridor, apoi se întoarse spre contesă, care îşi făcuse apariţia în pragul odăii învecinate.

— Ați auzit totul, nu e așa, doamnă contesă? — întrebă el, după ce aceasta luase loc.

Distinsa femeie clătină capul în semn de încuviințare, dar rămase tăcută.

— Ce o fi având de-aface d. Vasilieff cu toate astea? — întrebă Petroneff.— Tare mă tem că se vâră iarăși în vreo afacere neplăcută! Eu, unul, nu mai pricep nimic.

— Nici eu — zise contesa. — In orice caz, o fi având el motivele sale... Dar ia spune, ce ai de gând să faci acum?

— Voiu trimite lui Vasilieff un raport amănunțit asupra celor aflate dela detectivul londonez.

— Și crezi că e bine ceea ce vrei să faci?

Petroneff o privi nedumerit.

— Nu vă înțeleg, doamnă contesă! — zise el, clătinând capul.

— Hm, am spus-o așa, într'o doară!... Când vrei să trimiți raportul?

— Chiar astăzi.

— E neapărat nevoie să-l trimiți azi?

— Da, căci bănuiesc că-l așteaptă cu multă nerăbdare.

— Ascultă-mă, domnule Petroneff, vrei să-mi împlinești o rugăminte?

— Mai încape vorbă? Știți doar că vă stau oricând la dispoziție!

— Atunci te-aș ruga să-mi arăți mie raportul după ce-l vei fi întocmit.

— Firește că n'am nimic împotrivă... dar nu înțeleg ce urmăriți prin asta...

— Domnule Petroneff, până acum nu prea îmi cereai socoteală asupra faptelor mele — răspunse contesa, zâmbind.

Credinciosul servitor se roși, rămase o clipă nehotărît, apoi se plecă și sărută mâna stăpânei sale.

— Vă rog să mă iertați, doamnă contesă! — murmură el.

— Acum să lăsăm asta... Ia spune, ai auzit ceva despre Urez?

— Nu, deocamdată n'am primit încă nicio veste din Rusia... şi tare mă tem că Urez va avea mult de suferit...

— Nu cumva l-am putea îndemna să plece în străinătate?

— După câte îl cunosc eu, sunt sigur că nu-şi va părăsi ţara niciodată. Urez e Rus în adevăratul înţeles al cuvântului şi, afară de asta, e revoluţionar... unul din cei mai nobili oameni cari şi-au închinat viaţa pentru binele poporului. Din păcate, însă, va suferi groaznice dezamăgiri, cari îi vor amări viaţa. Imi pare rău de el, dar nu-i putem ajuta cu nimic. Urez e un om inteligent, dar nutreşte speranţe deşarte.

In cele din urmă, contesa îşi luă rămas bun dela Petroneff, după ce făgădui că se va înapoia spre seară, când raportul avea să fie gata.

Şi, într'adevăr, Petroneff întocmi scrisoarea pentru moşier, căruia îi arătă cele aflate, iar la sfârşit îl întrebă dacă n'ar fi bine să vină şi el la Fontainebleau spre a fi lângă stăpânul său.

Peste câtova ceasuri, contesa îşi făcu apariţia, citi scrisoarea şi clătină capul, în semn de încuviinţare.

— Da, aşa merge! Să sperăm că, de astădată, Vasilieff va fi mulţumit, zise ea, înapoindu-i hârtia.

In zilele următoare, contesa veni mereu să se intereseze dacă nu cumva sosise vreun răspuns, dar aşteptările ei rămaseră zadarnice.

Detectivul se ivea şi el din când în când.

Trecuseră vreo şase zile dela sosirea lui, când îşi făcu iarăşi apariţia în odaia lui Petroneff. Acesta era bucuros să stea de vorbă cu el căci detectivul călătorise foarte mult şi ştia să povestească frumos.

Cereţi mâine numărul 130 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Sper că zilele astea vei putea să te înapoiezi în Anglia — zise Petroneff — Azi sau mâine trebue să primesc vreun răspuns dela stăpânul meu.

—Dar nu e nicio grabă, domnule Petroneff! — răspunse detectivul. — Berlinul mă interesează foarte mult, deşi l-am vizitat de câteva ori înainte de războiu. Numai că acum se aţin pe aici fel de fel de indivizi cari nu prea se ocupă cu lucruri cinstite. Iată, de pildă, ce s'a întâmplat mai deunăzi în pensiunea la care locuiesc de câteva zile. Proprietara ei e o femeie foarte simpatică şi care ţine mult la renumele casei sale, astfel că nu primeşte acolo pe oricine. Aşa dar, îţi poţi închipui spaima ei, când i se aduse la cunoştinţă, ieri dimineaţă, că o doamnă bogată, originară din Brazilia, căzuse victimă unui furt. Inainte cu o seară, în timp ce era la teatru, împreună cu o prietenă, hoţii pătrunseseră în odaia ei, de unde furaseră suma de cinci sute de pesos.

„Pentru mai multă prevedere, banii—căci erau în bancnote de o sută — fuseseră ascunşi într'o legăturică pe care doamna o vârîse sub garderob. Dar toată prevederea ei nu folosi la nimic, căci cei cinci sute de pesos dispărură.

„La pensiune nu se ştie că sunt detectiv. Astfel, că putui să întreprind oarecari cercetări fără să dau de bănuit. Mă împrietenii cu păgubaşa, care nu vroise să dea de ştire autorităţilor, şi izbutii să aflu că prietena ei locuieşte în aceeaşi pensiune, împreună cu tatăl ei.

„Această prietenă e o femeie neobişnuit de frumoasă şi-ţi mărturisesc că rar am văzut în viaţa mea o făptură care să-mi placă atât de mult. Cu toate că mi-e milă de dânsa, nu-mi pot alunga bănuiala că tânăra fată nu e străină de furt — deşi n'am nicio dovadă împotriva ei. Odaia lor fiind alături de a mea, am putut să-i iscodesc şi astfel am ajuns la concluzia că tânăra fată nu e decât unealta părintelui ei, un oarecare doctor Barickin..

Detectivul făcu o mutră mirată, văzând că Petroneff sărise în sus ca muşcat de şarpe şi-i încleştase braţul, strigând:

— Cum ai spus că-l cheamă?

— Doctor Barickin, Rus de origină — răspunse Walker. — *Il cunoşti*, oare, de ai rămas atât de turburat auzind numele său?

— Povesteşte mai departe! — ceru Petroneff, abia izbutind să-şi stăpânească enervarea.

— Nu mai am prea mult de spus — urmă detectivul. — Aşa dar, izbutii să mă împrietenesc cu acest doctor Barickin şi vizitai, întovărăşit de el, câteva tripouri clandestine. Pentru mine, toată chestia nu e decât o simplă aventură. Totuşi sunt încredinţat că se pusese la cale o mare lovitură, a cărei victimă era Brazilianca.

Petroneff se ridicase şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Nu cumva poţi să-mi faci rost să văd şi eu pe acest Barickin, fără să fiu zărit? — întrebă el, oprindu-se înaintea detectivului.

— Firește, n'ai decât să mă însoţeşti în odaia mea, de unde îl poţi urmări prin gaura cheii. Pentru asta, trebue doar să dăm de o parte dulapul care ascunde uşa de legătură dintre cele două încăperi.

Spre mirarea Englezului, Petroneff se îmbrăcă repede şi-l luă de braţ, zicând:

— Nici nu-ţi poţi închipui cu câtă nerăbdare aştept să-l văd la faţă. Dacă e într'adevăr acela pe care-l bănuiesc, atunci ne-ai făcut un mare serviciu, mai ales stăpânului meu.

După ce ajunseră în odaia detectivului, acesta trase cu urechea câtva timp, apoi zise în şoaptă:

— E acasă! In curând îl vei vedea!

Zâmbind şiret, Walker împinse de o parte dulapul care ascundea uşa, apoi se aplecă şi privi prin gaura cheii.

— „Damned!" — scrâşni el, înfuriat

— Ei, ce e? — întrebă Petroneff.

Celălalt duse degetul la buze, își luă de braț tovarășul și-l trase în alt colț al încăperii, unde îi șopti:

— Trebue să fi băgat ceva de seamă, căci au lăsat cheia în broască.

— Hm, păcat! Ce-i de făcut acum? — murmură Petroneff.

Detectivul zâmbi și o sclipire de triumf se ivi în ochii săi, în timp ce scoase din buzunar un sfredel.

— Am să fac câteva găuri în ușă — răspunse el. — Firește, însă, că va trebui să așteptăm până ce doctorul va părăsi casa. De obiceiu pleacă spre seară.

— Și ce face în acest timp tânăra femeie?

— Se duce în vizită la prietena ei, Brazilianca. Dacă aceasta stă acasă, rămâne cu dânsa, — în caz contrar, o însoțește.

Cei doi bărbați traseră cu urechea, abia cutezând să răsufle. La un moment dat, ușa de alături se deschise, apoi se închise iarăși.

— A plecat cineva! — exclamă detectivul, îndreptându-se spre fereastră și privind afară. — Da, individul a părăsit casa, astfel că mă pot folosi de sfredel.

După vreun sfert de ceas, făcuse în ușă șase găurele prin cari se putea vedea toată încăperea alăturată.

— Bănuiesc că se va înapoia foarte târziu, așa că n'ar avea niciun rost să mai aștepți aici — zise Englezul. — Cel mai bun lucru ar fi să vii mâine din nou.

Dar abia rostise aceste cuvinte și ușa coridorului se deschise încetișor, apoi zăvorul fu împins cu aceeași băgare de seamă.

— Hm, oameni ca noi sunt obișnuiți cu astfel de zgomote — zâmbi detectivul. — Pun rămășag pe orice, că cineva se strecoară acum de-a lungul coridorului.

In timp ce Petroneff clătină capul, neîncrezător, detectivul privi prin găurile făcute în uşă. Celălalt se aplecă şi el. La început nu văzu decât o pâlpâire slabă de lumină, apoi ochii-i rămaseră pironiţi spre un bărbat care se aşezase la masă şi-şi făcuse de lucru cu nişte ştampile şi hârtii.

Deodată, acesta ridică privirile şi Petroneff îl zări la faţă. Era doctorul Barickin.

— Ei, ăsta e? — întrebă detectivul, după ce-l trase de o parte.

Petroneff clătină capul în semn de confirmare, apoi istorisi ceea ce se întâmplase la Cronstadt, în locuinţa medicului.

— Da, am auzit şi eu despre această explozie — răspunse detectivul, în şoaptă. — S'au găsit şi în Anglia, astfel de cadavre. După cât se pare e vorba de nişte învăţaţi cari, sub mântia ştiinţei, făptuiesc crime înfiorătoare. Chestia mă interesează şi pe mine din această pricină. Poate că izbutim să deslegăm limba acestui doctor Barickin. N'ar fi bine să dăm de veste poliţiei berlineze?

Petroneff aprobă cu însufleţire, căci ţinea cu tot dinadinsul să afle ce se petrecuse în casa medicului din Cronstadt şi cine fusese de faţă când avusese loc explozia. Poate că în acest chip izbutea să afle dacă Natasa şi Boris Verodin îşi găsiseră moartea, într'adevăr.

Deodată, Mister Walker ciuli urechile.

— S'a închis uşa! — murmură el, ridicându-se.

Cineva se furişa pe coridor, însă nu spre ieşirea acestuia ci spre partea opusă.

— Acolo se află odaia Braziliencei! — şopti detectivul şi, după ce schimbă cu Petroneff câteva cuvinte, părăsi camera, pe nesimţite.

Peste câteva clipe uşa coridorului se deschise. Totuşi, Mister Walker nu plecase ci păşi pe covor şi se ascunse îndărătul unui cuier, de care erau atârnate mai multe paltoane, aparţinând chiriaşilor. Vremea fiind frumoasă era mai mult ca sigur că nimeni nu va ieşi în oraş îmbrăcat în pal-

ton, astfel că detectivul nu putea fi descoperit în ascunzătoarea lui.

După vreo jumătate ceas, o uşă se deschise în partea din fund a coridorului. Un bărbat mascat se strecură afară şi, după ce-şi făcu de lucru la broasca uşii, se îndreptă spre odaia doctorului Barickin. La un moment dat, Englezul era cât p'aci să se năpustească asupra mascatului, dar se răzgândi şi rămase liniştit la locul său, până ce omul dispăru în odaia doctorului Barickin. După alt sfert de ceas, îşi părăsi şi el ascunzătoarea, înapoindu-se în încăperea sa, unde găsi pe Petroneff privind prin găurile făcute cu sfredelul.

— Ce face acum? — şopti detectivul.

— A scos din buzunar un teanc de bancnote, pe cari le numără. Când a venit era mascat.

— Da, ştiu, — încuviinţă detectivul. L-am zărind eşind din odaia Braziliencei, unde probabil că a pătruns cu ajutorul unei chei potrivite. Aşa dar, trebue neapărat să dăm de veste poliţiei şi bănuiesc că vom face o captură mult mai bună decât ne închipuim noi.

Petroneff îşi dădu încuviinţarea şi, după ce chibzuiră câtăva vreme, detectivul părăsi încăperea în timp ce celălalt rămase la pândă.

La un moment dat, Barickin începu să-şi pregătească valiza de călătorie, dar se întrerupse din lucru, căci cineva bătuse în uşă.

— Intră! — strigă el, după ce împinsese geamantanul sub pat.

Proprietara pensiunii îşi făcu apariţia cu o telegramă în mână.

— E pentru dv., domnule doctor! — zise ea.

Barickin desfăcu telegrama, aruncă o privire asupra celor câteva rânduri, apoi mormăi, supărat:

— Trebue să plec, doamnă Lind! Mi s'a telegrafiat din Suedia.

Se uită la ceas, bătu nerăbdător cu piciorul în podea, apoi urmă:

— Hm, asta nu-mi place de fel! Mi-ar fi părut mult mai bine să pot rămâne aici! Cel puțin de-ar veni fiică-mea mai repede...

— Cred că trebue să se înapoieze curând, domnule doctor — răspunse femeia. — Zău, nici nu vă închipuiți ce rău îmi pare că ne părăsiți. Dar veți veni înapoi, nu e așa?

— Firește! De altminteri, plătesc pe toată luna, astfel că odaia îmi va rămâne rezervată.

— N'ar fi mai bine ca fiica dv. să rămână aici? Știți, doar, că la noi e îngrijită ca și acasă! Afară de asta, doamna din Brazilia îi va ajuta să-și omoare vremea.

— Regret, dar nu se poate! Călătoria asta o fac tocmai din pricina Lydiei pe care fratele meu din Stokholm vrea s'o lase moștenitoare, căci el n'are copii.

— Ei, atunci se schimbă lucrurile! — răspunse femeia. — Și cât timp veți lipsi, domnule doctor?

— Patru, cinci zile. Ne vom înapoia însoțiți de fratele meu.

— Asta e minunat! — exclamă doamna Lind. — Așa dar, vă așteptăm pe săptămâna viitoare?

— Da.

Femeia se depărtă, în timp ce un zâmbet batjocoritor se ivi pe buzele medicului, care rămase o clipă nehotărît, apoi începu să vorbească cu sine însuși, dar atât de tare, încât Petroneff deslușea fiecare cuvânt.

— Haha, bună idee am avut cu telegrama asta! Mi-am trimis-o eu-însumi, ca să am un motiv temeinic pentru plecarea mea grăbită... Pot să mă caute ei mult și bine în Suedia!... Nădăjduiesc că Lydia n'o să mă lase s'o aștept mult, căci n'aș mai vrea să rămân aici. Puțin ghinion și iar dau ochi cu poliția berlineză, ceea ce nu mi-ar fi deloc plăcut!

In acest timp, Barickin își urmă pregătirile de

drum, aruncând din când în când o privire spre uşă.

— In sfârşit! — oftă el, văzând că o femeie elegantă intrase în încăpere. — N'ai nevoie să te desbraci, fiindcă plecăm numaidecât! — se adresă el acesteia, cu glas poruncitor.

Femeia plecă privirile, cu supunere.

Petroneff, rămăsese nemişcat, cu ochii holbaţi la nouă venită.

Nu cumva se înşela? Fermecătoarea făptură nu era Natasa de Gogineff, soţia lui Boris Verodin?

Ii auzi glasul şi, deşi suna altfel, totuşi Petroneff îl recunoscu pe dată.

— Da, ea e, nu mai încape nicio îndoială! — murmură el.

Odată cu această constatare, Petroneff îşi recăpătă sângele rece şi începu să chibzuiască cu înfrigurare. Să împiedece cu forţa plecarea celor doi? Să ceară socoteală acestui doctor Barickin?

Dar cum se făcea că sărmana Natasa Verodin era în tovărăşia lui? Ce puteri îi legau?

Din păcate, nu putea să dea de veste poliţiei, căci în acest caz tânăra femeie ar fi fost şi ea luată la cercetări, ceea ce Petroneff vroia să împiedece cu orice chip, căci ştia de la detectiv că Natasa era amestecată în furtul săvârşit asupra Braziliencei. Poate că dânsa avea însărcinarea să descopere ascunzătoarea banilor sau a bijuteriilor.

— Vino! — porunci Barickin, luând valiza în mână.

Natasa îl urmă în coridor, în timp ce Petroneff rămase nehotărît în odaia alăturată. Un singur lucru era neîndoielnic: Natasa trebuia ocrotită!

In cele din urmă, îşi ticlui un plan, care părea destul de bun. Va urmări până la gară pe cei doi călători, apoi se va apropia de ei, adresându-se doctorului:

— Această doamnă rămâne cu mine! O iau

sub ocrotirea mea! Dacă te împotrivești, dau de veste poliției germane!

După aceea o va conduce în altă pensiune. sau chiar în hotelul său, în timp ce Barickin va putea să facă ce-o pofti.

Așa dar, Petroneff așteptă până ce medicul și „fiica" lui își luară rămas-bun dela proprietăreasa pensiunii, apoi porni în urma lor, fără ca cineva să-l fi zărit.

La un moment dat, perechea se opri, căci Barickin vroia să ia o mașină.

Petroneff deveni neliniștit. Dacă nu găsea și el un automobil, atunci putea să-i piardă din ochi.

Din fericire, avu prezența de spirit să se apropie de medic când acesta se urcă într'un taximetru și astfel auzi adresa pe care o dădu șoferului:

— Gara Stettin!

In timp ce automobilul se depărtă în grabă, Petroneff porni și el în aceeași direcție, însă nu găsi mașină decât peste vreo cinci minute. Cu toate acestea, răsuflă ușurat, căci era sigur că se va întâlni în gară cu cei doi călători.

Dacă ar fi zărit, însă, privirea dușmănoasă pe care Barickin i-o aruncase când se urcase în mașină, atunci fără îndoială că bietul Petroneff n'ar mai fi fost atât de sigur de izbândă.

După o goană nebună pe străzile orașului, ajunse în sfârșit la gară, unde coborî, plăti șoferului, apoi intră repede în sala de așteptare. Își roti privirile în jur, dădu o raită pe la cassa de bilete, dar nezărind pe cei căutați, își închipui că nu sosiseră încă, astfel că se așeză la o masă retrasă, și așteptă cu înfrigurare ivirea lor.

Mai trecu câtăva vreme, însă Barickin și însoțitoarea lui nu se arătară. In cele din urmă, întrebă la cassa de bilete dacă nu cumva se prezentase un domn cu înfățișarea medicului, dar casierul nu putu să-i dea nicio lămurire. Cercetările

sale la ghişeul de predare al bagajelor rămaseră de asemeni, fără niciun folos.

Petroneff îşi dădu seamă că fusese ademenit pe o cale greşită. Pe semne că Barickin bănuise ceva sau îl recunoscuse chiar — şi izbutise să scape de urmărirea lui.

Enervat, Petroneff porni spre casă, gândindu-se mereu la soarta Natașei, care căzuse în ghiarele unui ticălos. Deşi nu ştia ce se petrecuse, totuşi bănuia că doctorul Barickin avea o înrâurire puternică asupra nenorocitei prințese.

Ceea ce îl uimea, însă, peste măsură, era salvarea miraculoasă a Natașei. Cum izbutise ea să se pună la adăpost în câteva minute? Nu cumva scăpase şi Boris Verodin?

Deşi întristat de moarte, Petroneff se mângâia la gândul că Natașa mai era în viață, că soarta o cruțase de astă dată.

Pe drum, omul de încredere al contesei avu tot timpul să se gândească la cele ce se petrecuseră în ultimele două luni şi pentru a nu pricinui noui neplăceri stăpânilor săi, hotărî ca deocamdată să nu le pomenească nimic despre întâlnirea lui cu Natașa. Avea să chibzuiască ce e de făcut şi atunci putea să le aducă la cunoştință şi îmbucurătoarea veste.

240. — Descoperirea furtului.

Cei dela Prefectura Poliției nu prea aveau chef să dea ascultare lui Jonny Walker, căci acesta nu putea să aducă nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor sale.

— Pentru ce te amesteci dumneata într'o chestiune care nu te priveşte? — întrebă comisarul de serviciu. — Dacă doamna a fost într'adevăr prădată, atunci n'are decât să vie ea-însăşi ca să se plângă poliției...

Detectivul spumega de mânie, văzând nepăsarea poliţistului german.

— Să ştii că te ţin răspunzător dacă hoţul izbuteşte să fugă! — se răsti el, scos din sărite.

— Dar cine eşti dumneata? — întrebă comisarul, oarecum neliniştit.

Jonny Walker scoase carnetul de legitimaţie. Din fericire, celălalt auzise foarte multe despre isprăvile vestitului detectiv londonez, afară de asta răsfoise dosarul cazului dr. Maskotcin-Barickin şi-şi aminti cu câtă înfrigurare era căutat acesta de cei doi poliţişti germani.

— Vă rog să aşteptaţi niţel — zise dânsul, îmbunat. — Cel mai bun lucru e să dau de ştire comisarului Krause sau colegului meu, agentul Riemann.

Acesta din urmă era de serviciu în noaptea aceea, astfel că se ivi numaidecât.

— Povestiţi-mi, vă rog, tot ceea ce ştiţi — zise el, privind cu admiraţie spre vestitul detectiv.

Jonny Walker istorisi despre misterioasele crime săvârşite la Cronstadt şi stărui mai ales asupra exploziei, din casa medicului.

— Prietenul meu susţinea cu tărie că doctorul Barickin îşi găsise şi el moartea — urmă detectivul. — După ce îi povestii, însă, cele ce mi se întâmplaseră, mă însoţi numaidecât până acasă la mine, unde recunoscu în chiriaşul pensiunii pe ciudatul medic.

— Şi ce e cu tânăra femeie? — întrebă Riemann, foarte turburat.

— Am impresia că se află sub înrâurirea nefastă a presupusului ei părinte — răspunse detectivul. — Mi-ar părea rău de ea, dacă plângerea pe care o fac acum, ar avea pentru dânsa urmări neplăcute.

— Bine, dar ştiţi doar că sub masca cea mai frumoasă se pot ascunde cei mai ticăloşi criminali? — făcu Riemann, zâmbind.

Nu mai trecu multă vreme şi amândoi pără-

siră Prefectura Poliției, după ce agentul luase cu el o pereche de cătușe din cel mai dur oțel.

— De astă dată sper că voiu pune mâna pe acest doctor Barickin! — zise el. Ah, dacă ați ști de când îl căutăm!

Cei doi polițiști își iuțiră pașii și după puțin timp ajunseră la pensiunea doamnei Lind.

Mare fu spaima bietei femei, când auzi larmă pe coridor, căci ora era destul de înaintată și de sigur că toți chiriașii vroiau să se odihnească.

— Dar ce e... ce s'a întâmplat? — întrebă ea, apropiându-se de Jonny Walker.

— Tocmai asta vroiam să întreb și eu — zise detectivul, care cercetase atât încăperea sa cât și a medicului, dar nu descoperise nicio urmă de Barickin sau Petroneff.

— Ce doriți să mă întrebați? — făcu proprietăreasa pensiunii.

— Unde se află doctorul Barickin?

Riemann stătea ca pe jăratec, căci bănuia că ticălosul izbutise să șteargă putina.

— Doctorul Barickin a plecat acum un ceas — răspunse femeia. — A primit o telegramă din Suedia, în urma căreia a fost nevoit să plece imediat la Stokholm împreună cu fiica lui.

— Și nu se mai înapoiază?

— Ba da, și încă foarte curând, căci mi-a plătit chiria pe toată luna.

— Hm, tare mi-e teamă că vă înșelați — se amestecă Riemann în vorbă. — Vulpea asta o fi mirosit ceva și a dispărut fără urmă.

— Deocamdată nu ne rămâne altceva decât să așteptăm — răspunse Jonny Walker, liniștit, ca un adevărat Englez.

După vreun sfert de ceas se auzi soneria. Femeia se duse să deschidă, în timp ce polițiștii așteptau nerăbdători.

Dar, spre desamăgirea lor, în prag se ivi Petroneff, pe chipul căruia era întipărită o mare desnădejde.

— Ce doriți? — întrebă femeia, cuprinsă de neliniște.

— Lăsați-l să intre, căci e prietenul meu, doamnă Lind! — se amestecă detectivul. — Ei, unde sunt cei doi? — întrebă el, adresându-se lui Petroneff.

— Au scăpat! — răspunse acesta, pornind în urma polițiștilor, cari intrară în odaia Englezului.

După ce povesti cele ce i se întâmplaseră, află dela detectiv rostul prezenței lui Riemann, care era foarte posomorât.

— Omul acesta e de mare însemnătate pentru noi, domnii mei — zise acesta din urmă. — Să sperăm, însă, că vom izbuti să-i dăm de urmă, deși acești excroci internaționali sunt foarte șireți. Când vreunul din ei spune că a plecat la Stokholm, atunci poți fi sigur că a luat expresul spre Elveția sau Franța. De aceea, mă voiu pune în legătură cu șeful meu, pentru ca să trimitem telegrame tuturor stațiunilor principale de cale ferată. Poate că în chipul acesta, ticălosul va fi prins!... Vreți să mă însoțiți până la șeful meu?

Firește că cei doi bărbați se învoiră. Dar tocmai când se pregăteau să plece, se auzi soneria și, după câteva clipe, doamna Lind stătea de vorbă cu Brazilianca, care se înapoiase acasă.

— Asta e păgubașa! — murmură detectivul.

Agentul Riemann se apropiă de dânsa, se prezentă, apoi zise:

— Cercetați, vă rog, dacă nu cumva ați fost din nou prădată!

Inspăimântată, femeia dispăru în odaia ei, dar se năpusti repede afară, frângându-și mâinile.

— Banii mei, banii mei! — se tângui ea. De astă dată mi s'a furat o sumă foarte mare!

— Cât anume? — întrebă Riemann.

— Vreo cincizeci de mii de pesos, pe cari îi ascunsesem într'o geantă. Afară de asta, mi s'au mai luat giuvaieruri foarte prețioase.

— Nu cumva mi le-ați putea descrie?

Doamna era foarte turburată, astfel că trecu multă vreme până ce izbuti să dea lămuririle cerute, pe cari agentul le însemnă în carnetul său.

— Bănuiți pe cineva? — întrebă el.

— Pe cine să bănuiesc? Ah, dacă ai ști ce pierdere am suferit!

— Stimată doamnă, dacă ne pierdem cumpătul, nu mai ajungem niciodată la capăt! — încercă Riemann s'o potolească. — Ia gândiți-vă bine, nu cumva aveți vreo bănuială?

— Nu.

— Dacă nu mă înșel, erați foarte des vizitată de o domnișoară, care putea intra și ieși oricând din odaia d-voastră?

— O domnișoară? Ah..., dar de asta nici nu poate fi vorba... e doar fiica doctorului Barickin! Nu, nu, puteți avea deplină încredere într'însa!

— Nu e vorba de încredere sau neîncredere. Chestia e, știa Barickin unde sunt a cunși banii?

— Nu... nu-mi aduc aminte dacă i-am spus asta. In orice caz, e cu neputință ca dânsa să aibă ceva de face cu furtul... deși parcă îmi amintesc... da, da, așa este... astă seară când am plecat de acasă împreună cu dânsa, am scos geanta de sub dulap ca să-mi iau niște bani.

— Ei, vedeți? — făcu agentul, cu glas triumfător. — Și când te gândești că susțineați cu tărie că domnișoara nu știa unde sunt ascunși banii!

„Chestia e cum nici nu se poate mai simplă. Această domnișoară e complicea hoțului, care a făcut din ea unealta lui... Imi pare rău, dar ați căzut în cursa întinsă cu multă dibăcie... Ia spuneți-mi, vă rog, unde ați fost astă seară împreună cu prietena d-voastră?

— Am fost... la... teatru.

— Și de ce nu v'ați înapoiat împreună?

— Fiindcă... Lydia a fost apucată de dureri de cap și, cerându-și scuze, porni singură spre casă.

Agentul zâmbi triumfător.

— Vedeţi, nu mai încape nicio îndoială! — zise el. — Totul a fost pus la cale de frumoasa fată şi presupusul ei părinte. Ea v'a însoţit la teatru, în timp ce complicele ei a săvârşit furtul şi pentru ca să poată fugi la vreme, tânăra a pretextat că o doare capul, ceea ce i-a îngăduit să plece numaidecât acasă. Din păcate, şi-a jucat rolul atât de bine, încât aţi căzut în cursă fără să bănuiţi nimic.

— Da, parcă încep să cred şi eu că ai dreptate! — zise femeia, izbucnind în lacrimi. — Ah, ce ticăloasă! Cum s'a priceput să se strecoare în inima mea! De unde să fi ştiut eu că încălzesc un şarpe la sân?

— Firește, n'aveaţi de unde să ştiţi! — încuviinţă agentul.

— Ba ar fi trebuit să ştiţi — se amestecă şi detectivul. — Doar aţi mai căzut odată victimă unui furt! Asta ar fi trebuit să vă deschidă ochii. Prima dată, hoţul n'a găsit ascunzătoarea banilor şi a giuvaericalelor, altminteri le-ar fi furat chiar atunci.

— Şi credeţi că-mi voiu mai recăpăta vreodată lucrurile furate? — întrebă Brazilianca, cu glas tremurător.

— Singurul lucru care vă rămâne de făcut e să aşteptaţi în linişte, — răspunse agentul. — Cât despre noi, vom face tot ce ne stă în putinţă, spre a pune mâna pe hoţ şi complicea lui.

— Atunci... atunci o veţi aresta şi pe Lydia? — întrebă femeia.

— Asta e dela sine înţeles! Poate că dânsa e şi mai primejdioasă decât doctorul Barickin, căci după cât se pare, se pricepe de minune să-şi câştige încrederea semenilor ei.

— Totuşi, mi-e milă de dânsa! — se tângui păgubaşa.

Cereţi mâine numărul 131 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Să mergem, domnii mei! — se adresă Riemann celor doi bărbaţi. — Comisarul Krause n'o să fie tocmai bucuros că l-am trezit din somn, totuşi când va afla despre ce e vorba, nădăjduiesc că o să-i treacă supărarea.

Şi, într'adevăr, agentul nu se înşelase. Când auzi ce se petrecuse, comisarul fu ca electrizat.

— Hm, proastă afacere! — zise el. — Dar cel puţin, avem un punct de sprijin...

Se opri şi aţinti o privire cercetătoare asupra detectivului, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seamă câtă încredere îi putea acorda.

— Acest doctor Barickin, pare să fie un om priceput în multe domenii — urmă el. — Sunt sigur că numai dânsul ne-ar putea da lămuriri asupra misterioaselor cadavre, cât şi asupra ciudatei făpturi care s'a ivit în pivniţa laboratorului distrus zilele trecute în Zehlendorf.

— Domnul Petroneff mi-a povestit că şi în Rusia s'a petrecut ceva asemănător — zise Jonny Walker.

— Domnii mei, vă rog să ne iertaţi acum, dar sunt foarte grăbit, căci trebue să pun totul în mişcare pentru ca hoţii să nu ne scape, — urmă comisarul. — Bănuiesc că mai sunt încă aici, deoarece Barickin ştie prea bine că toate gările vor fi supraveghiate. Probabil că s'au mutat la altă pensiune şi abia după ce vor trece câteva zile şi lucrurile se vor potoli, vor părăsi Germania.

Petroneff şi detectivul îşi luară rămas bun dela comisar, apoi părăsiră locuinţa acestuia.

Cel dintâiu se lupta cu sine însuşi, neştiind dacă trebue său nu să destăinuiască lui Vasilieff sau contesei ce se petrecuse în acea zi. După multă chibzuială, se hotărî să nu le pomenească nimic despre apariţia Natasei.

Petroneff se înapoiă la hotel. Detectivul, însă, părea foarte grăbit, căci luase hotărîrea de a porni pe socoteala lui în urmărirea primejdiosului răufăcător.

In zilele următoare, comisarul Krause făcu nenumărate razii, nădăjduind că va descoperi adăpostul lui Barickin. Dar toate sforțările sale rămaseră zadarnice. După trei săptămâni de zile renunță să-l mai caute în Berlin. Își puse în gând să plece în Franța, ca să înapoieze marchizei bijuteriile furate.

Într'adevăr, în una din zilele următoare luă drumul spre Paris. Când urcă în tren, un bărbat îl salută foarte prietenos, dar el nu-și aducea aminte să-l cunoască.

— Probabil că nu mă mai cunoașteți? întrebă străinul, zâmbind.

— Drept să spun, nu-mi pot aminti unde și când ne-am mai văzut, domnule. Trebue să mărturisesc, totuși, că-mi păreți cunoscut.

— Numele meu e Petroneff, — știți, acela care a fost la d-voastră cu detectivul londonez.

— Ah, așa e! exclamă comisarul, plăcut surprins. — Plecați și d-voastră în Franța?

— Plec la Paris, sau mai bine zis, la Fontainebleau.

— Minunat! Vom călători împreună, deci.

— Cum stați cu doctorul Barickin? I-ați găsit urma?

— Nu, răspunse comisarul, scurt.

Petroneff răsuflă ușurat, căci grija de Natașa îl chinuia mai mult decât vroia să arate. Dacă criminalul era descoperit, atunci va fi trasă la răspundere și biata femeie, — și asta nu trebuia să se întâmple cu nicium preț

241. — Chinurile îndoielii.

Accidentul suferit de Vasilieff se dovedi a fi mai puțin grav decât se crezuse la început. Medicii îi puseră piciorul în ghips.

Moșierul suferi mult, totuși, sufletește. Se vedea nevoit să se resemneze în așteptare, în vreme

ce nervii săi erau încordaţi la culme. Ce pedeapsă mai mare putea exista pentru el decât aceea de a sta în pat fără să facă nimic, pe când tundeva, pe aproape, trăia femeia pe care o căuta de atâta vreme!

De când o întâlnise în parcul castelului „Denise", el nu mai avea odihnă o clipă. Se 'ntreba mereu dacă dânsa trăia într'adevăr, sau dacă nu cumva el îşi pierduse minţile.

De nenumărate ori pe zi o chema la telefon pe doamna Barobleur, dar dânsa nu răspundea. Intreba şi la castelul „Denise", însă intendentul spunea mereu acelaşi lucru şi anume că doamna contesă plecase iarăşi în călătorie.

Intr'o bună zi sosi scrisoarea lui Petroneff. Oftând, moşierul o deschise şi începu s'o citească şi se cufundă în lectura ei, cu interes crescând.

In cele din urmă lăsă în jos mâna în care ţinea scrisoarea şi, ridicând ochii spre tavan, murmură cu glas tremurător:

— Iţi mulţumesc, Dumnezeule din Ceruri, că se face în sfârşit lumină în jurul meu. De ce toţi oamenii aceştia m'au lăsat până acum în nedumerire şi nimeni nu mi-a spus că Tatiana trăieşte? Voiu pleca în curând în Anglia şi voiu face cercetări la faţa locului.

La 'nceput se gândi să-l însărcineze pe Petroneff să ceară detectivului să-şi continuie cercetările, dar se răsgândi repede. Nu trebuia şi nu vroia să iniţieze pe nimeni în tainele sale.

Petroneff ştia totul, sau cel puţin foarte mult, — dar asta era ceva care nu trebuia să afle nici dânsul chiar.

Piciorul se vindecă văzând cu ochii şi medicul îi dăduse speranţe că peste câteva zile va putea ieşi.

Când veni momentul acesta fericit, cel dintâiu lucru pe care-l făcu moşierul, fu să cheme maşina şi să plece la castelul „Denise".

Când ajunse, îi ieşi înainte tânărul servitor şi

deschise poarta aurită. Apoi, în fața peronului din parc, se ivi, ca de obiceiu, Monsieur Bouillon, care-l privi pe vizitator prietenos și întrebă:

— Cum vă simțiți, domnule Vasilieff? Arătați cât se poate de bine.

Moșierul îl rugă să se apropie și intendentul veni lângă mașină. Cu glas implorător, nobilul bărbat i se adresă:

— Te rog înc'odată, Monsieur Bouillon, spune-mi adevărul! Intr'una din zilele trecute a fost în castelul acesta o doamnă și un bărbat în vârstă. Eu am văzut bine și de aceea mă surprinde că d-ta negi cu încăpățânare. Doamna e o veche cunoștință a mea și nu pricep de ce stărui în refuzul de a spune adevărul.

Intendentul era încurcat. Bărbatul acesta îi făcea milă și, pe de altă parte, nu înțelegea de ce doamna aceea ținea cu tot dinadinsul să facă o taină din prezența ei în castel. De ce-l oprise să spună adevărul?

N'avea încotro, însă, nu putea trece peste porunca ei, astfel că spuse:

— V'ați înșelat, domnule Vasilieff. V'am spus doar că două persoane au fost în vizită la noi, dar că au plecat înainte cu câteva zile.

Moșierul clătină capul și privi cu tristețe la intendent.

— Știu că mă minți — zise el. — Dumnezeu să te ierte!

Monsieur Bouillon nu răspunse ci înălțând din umeri, dispăru în castel, în vreme ce Vasilieff spuse șoferului să pornească spre Paris.

Vrcia să 'ncerce înc'odată să stea de vorbă cu doamna Barobleur.

Intendentul rămase îndărătul ușii până când mașina dispăru, apoi, întorcându-se, se lovi față în față cu contesa.

— Ei, Monsieur Bouillon, ce vroia iarăși domnul Vasilieff? întrebă ea.

— Acelaşi lucru ce-l vrea mereu, — răspunse bătrânul. — Nici nu vă închipuiţi ce greu îmi vine să-l mint necontenit! Când privesc în ochii lui albaştri şi blânzi, mi se rupe inima de milă.

Contesa clătină din cap, ca şi cum îi dădea dreptate, apoi zise:

— Acum nu va mai veni. Sunt aproape sigură de asta. Astfel că nu vei mai fi nevoit să minţi. Dacă totuşi va veni mai târziu, până atunci cred că-mi voiu fi schimbat felul de a fi faţă de el.

— E unul şi acelaşi cu bărbatul înfăţişat de portretul care atârnă în bibliotecă deasupra biroului? — întrebă intendentul, şovăind.

Contesa se roşi până peste urechi, şi bâlbâi:

— Cine... cine ţi-a spus asta?

— Se vede lesne doar — răspunse bătrânul, zâmbind. — Asemănarea e atât de izbitoare, încât nu mai poate exista îndoială.

— Cu toate astea te înşeli, dragul meu, zise contesa şi se 'ndepărtă.

Insă Monsieur Bouillon surâse cu tâlc şi-şi spuse: „Asta n'ai să mi-o poţi scoate din cap, oricât te-ai căzni".

Şi, ca pentru a se încredinţa, se duse înc'odată în bibliotecă, unde se opri în faţa tabloului, pe care începu să-l contemple lung.

— El este, orice ar spune ea — murmură dânsul.

Şi după ce mai rămase câteva clipe adâncit în gânduri, părăsi încăperea.

Atunci se deschise o uşă tăinuită în tapetul odăii şi în pragul ei se ivi contesa. Se duse la uşa principală, pe unde tocmai dispăruse intendentul, o zăvori, apoi rămase şi ea locului în faţa tabloului.

Pe chipul ei frumos se întipări o expresie de dragoste şi blândeţe. Multă, multă vreme rămase adâncită în gânduri, cu capul plecat...

Deodată ridică privirea spre tablou şi cu glasul melodios, murmură:

— Iartă-mă, iubitule, dacă te mai ţin încă în

nesiguranță! In curând va bate ceasul când vei putea afla totul.

Intr'acestea Vasilieff ajunsese la Paris. In drum luase hotărîrea să nu meargă cu mașina chiar până în strada unde locuia prezicătoarea, ci șoferul trebuia să meargă înainte pe jos și că caute să intre în casă.

Moșierul începuse să bănuiască cum că și doamna Barobleur avea ceva de ascuns. Avea presimțirea că între bătrâna aceasta și contesă exista o legătură tainică.

Șoferul se întoarse după câtva timp și raportă:

— Un servitor Negru mi-a deschis ușa și mi-a spus că doamna Barobleur nu e acasă. Ci-că e plecată în călătorie.

— Greu e să vorbești cu ea! — murmură moșierul și chipul i se întunecă. — Și nu ți s'a spus când se înapoiază?

— Servitorul nu știe.

Vasilieff rămase o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Voiu încerca totuși, căci nu cred că doamna e plecată.

Șoferul dădu drumul mașinii și după câteva minute, aceasta se opri în fața casei prezicătoarei. Negrul se ivi din nou și deveni furios, zărindu-l iarăși pe șofer. Ii repetă răstit că stăpâna sa e plecată și vru să-i închidă ușa în nas, dar celălalt puse repede piciorul în prag și-l împiedecă.

— Ia vino 'ncoa, fiule! se adresă Vasilieff, părintește, Negrului.

Duse mâna în buzunar și scoase o bancnotă, pe care o întinse servitorului, în ochii căruia se aprinse o sclipire de lăcomie.

— E a ta, dacă-mi spui unde e doamna Barobleur, zise moșierul.

— A plecat... în călătorie, — răspunse Negrul, cu asprime aproape.

— Unde?

— Departe... la Marsilia.

Uşa se închise cu sgomot şi Negrul dispăru în casă. Vasilieff rămase o clipă nehotărît în prag, apoi dădu ordin şoferului să pornească îndărăt la Fontainebleau.

Cu puţin înainte de a ajunge în această localitate, se ivi pe şosea o altă maşină. Vasilieff nu-i dădu nicio atenţie şi îşi aruncă doar în treacăt privirea asupra ei, când cele două automobile se încrucişară.

Văzu trecând fulgerător pe dinainte-i un bărbat şi o femeie, cari discutau cu aprindere şi, aproape fără să-şi dea seamă ce face, moşierul porunci şoferului să întoarcă şi să urmărească cealaltă maşină.

Omul se supuse, şi acum cele două automobile goneau spre Paris. Deodată, însă, ajunseră într'o stradă cu circulaţie intensă de vehicule şi şoferul lui Vasilieff pierdu din ochi maşina pe care o urmărea.

Moşierul rămase o clipă nehotărît, apoi dădu ordin şoferului să se 'ntoarcă la Fontainebleau.

— Ce să 'nsemneze asta? murmură el. — A fost într'adevăr Petroneff, sau m'am înşelat?

Ajuns acasă dădu o telegramă devotatului său, cerându-i să vie în Franţa.

După două zile Petroneff sosi. Moşierul îl privi cercetător, în vreme ce-i strânse mâna.

— Cum o mai duci, Petroneff? întrebă el

— Mulţumesc, bine.

— Ce mai e pe la Berlin?

— Toate bune.

— Când ai venit?

Credinciosul servitor se simţi stingherit de privirea pătrunzătoare a stăpânului său, dar îşi adună tot curajul şi răspunse:

— Acum trei ceasuri, domnule Vasilieff.

— Ciudat! făcu moşierul. — Se pare că ai o dublă personalitate... Alaltăieri am întâlnit o ma-

şină în care se afla un bărbat cu care semănai ca două picături de apă. Din păcate am pierdut maşina din ochi, aşa că nu m'am putut încredinţa pe deplin cine e cel de-al doilea domn Petroneff.

Devotatul moşierului schimbă feţe-feţe şi lăsă privirea în pământ. Dar după câteva clipe îşi redobândi stăpânirea de sine şi răspunse, zâmbind:

— De sigur că v'aţi înşelat, domnule Vasilieff, căci niciun om nu poate fi în acelaşi timp în două locuri.

— Ai dreptate. Ciudat era şi faptul că mi s'a părut că erai în tovărăşia unei doamne... care.... ah! să lăsăm asta! se întrerupse el, cu un oftat.

Şi schimbând vorba, întrebă:

— Detectivul mai e în Berlin?

— Da, aşteaptă noui însărcinări.

— Dă-i o telegramă să vie imediat încoace! Am nevoie urgentă de el. Să vie cu avionul.

— Voiu îndeplini îndată porunca, domnule Vasilieff.

Ajuns la uşă, Petroneff se mai întoarse odată şi moşierul îşi dădu seamă că are ceva pe inimă.

— Ei, ce mai doreşti? îl întrebă el.

— Vroiam să vă întreb dacă mai aveţi nevoie de mine astăseară, căci doream să vizitez Parisul noaptea. N'am mai fost de mult în capitala Franţei şi aş vrea să văd cum arată după războiu.

— Nu mai am nevoie de dumneata, Petroneff. Poţi pleca la Paris.

— Vă mulţumesc.

După ce predete telegrama pentru Berlin, credinciosul servitor plecă la Paris, unde se îndreptă spre locuinţa doamnei Barobleur.

Fu lăsat să intre imediat şi peste câteva clipe se afla înaintea contesei.

— Ah, dumneata eşti, domnule Petroneff! — zise ea veselă şi-i întinse mâna.

Intrară amândoi în altă odaie şi se aşezară, unul în faţa celuilalt.

— De ce faci o mutră atât de posomorită, domnule Petroneff? — întrebă contesa.

Uriașul oftă din adânc și răspunse:

— Mă aflu iarăși în mare încurcătură. Multă vreme nu mai pot juca rolul meu dublu. Domnul Vasilieff a trecut ieri pe lângă noi și m'a recunoscut.

Contesa tresări speriată.

— M'a recunoscut și pe mine? — întrebă ea, fără suflare.

— Nu știu... n'a spus nimic despre asta. Mi-a dat a înțelege că se îndoiește c'am sosit abia astăzi din Berlin.

— Încă puțintică răbdare, domnule Petroneff, căci nu va trebui să mai joci mult timp rolul dublu, — îl mângâiă contesa. — In definitiv, ce-a vrut domnul Vasilieff de la dumneata?

— Mi-a cerut să telegrafiez detectivului londonez să vie imediat încoace, căci are nevoie de dânsul. Nu știu ce vrea de la Mister Walker, dar probabil că e ceva în legătură cu chestia aceea din Anglia. Poate că vrea să-l însărcineze și cu căutarea domnișoarei Irina, care tot n'a dat încă vreun semn de viață.

Contesa mai stătu de vorbă multă vreme cu devotatul ei, apoi acesta plecă.

A doua zi dimineață sosi detectivul Jonny Walker. Era foarte bine dispus. Știa că urma doctorului Barickin ducea la Paris și că Krause, comisarul, plecase în capitala Franței.

In ultimele zile Walker se ocupase mult de criminalul dispărut și se întâlnise în câteva rânduri cu comisarul. Nădăjduia să poată continua la Paris urmărirea doctorului Barickin.

Petroneff îl primi pe detectiv.

— Pentru ce am fost chemat aici? — întrebă Walker? — Stăpânul d-tale locuiește în casa aceasta?

— Da, — răspunse celălalt. — Vei face cunoștință cu el îndată, domnule Walker. Ce anume

însărcinare vrea să-ţi dea, nu ştiu nici eu, căci nu mi-a spus nimic.

După câteva minute, Petroneff îl conduse pe detectiv la moşier. Acesta stătea într'un fotoliu şi citea o carte. Petroneff se retrase.

Moşierul îl măsură repede cu privirea pe Englez, îl invită cu un gest să ia loc, apoi i se adresă de-a dreptul:

— In primul rând vroiam să aud personal din gura dumitale, cum au decurs cercetările în Anglia. Apoi mai am să-ţi dau o însărcinare delicată.

Walker povesti totul în amănunţime şi moşierul ascultă cu multă luare-aminte. Când Englezul sfârşi, celălalt îl întrebă:

— Aşa dar, eşti încredinţat că ducesa trăieşte?

— In privinţa asta nu mai încape îndoială, căci anul trecut a fost pentru ultima oară pe moşiile ei.

— Anul trecut pentru ultima oară? repetă moşierul, îngândurat. — Şi cum se numeşte bărbatul care urmează să devie moştenitoar în linie colaterală?

— Baronetul Phil Worchester

— Ce vârstă are?

— Patruzeci şi doi de ani.

— L-ai văzut cu ochii d-tale?

Detectivul zâmbi:

— Când un om e plătit atât de bine, domnule Vasilieff, conştiinţa îi impune să facă lucrul întreg. Am plecat la castelul Worchester — cum se numeşte cuibul unde locuieşte el — şi m'am interesat pe sub mână asupra lui. E un holtein slăbănog şi nu prea e iubit. L-am văzut în câteva rânduri trecând călare pe dinaintea mea. E înalt, cu părul blond roşcat şi ochi albaştri spălăciţi.

„Se spune că i s'a impus să locuiască în castelul Worchester şi că marea avere a familiei ducale Worchester îi aduce venituri imense. Dar de

fiecare dată când îi vin câştigurile, dispare din cuibul acela şi pleacă la Londra, unde pierde la joc până la ultimul ban. Când e curăţat se înapoiază la castel unde aşteaptă până îi vin alţi bani.

— Şi ce se spune despre tânărul duce, despre care se susţine c'ar fi dispărut? întrebă moşierul.

— Se povestesc lucruri cam ciudate, domnule Vasilieff. Nimeni nu crede că tânărul ar exista. Ducesa ar fi răspândit în lume povestea aceasta.

Moşierul clătină capul îndurerat şi pe chipul său se întipări o expresie visătoare.

— Voiu pleca eu-însumi în Anglia — zise el, în cele din urmă. — Nădăjduiesc că mă vei însoţi, domnule Walker, căci se poate să am nevoie de ajutorul dumitale.

Detectivul se înclină politicos.

— Intre timp — urmă moşierul — trebue să mă ajuţi să descurc nişte iţe încurcate, cari îmi dau multă bătaie de cap.

„In apropiere se află castelul „Denise", domnule Walker, şi acesta e proprietatea unei doamne Barobleur, care a fost pe vremuri la Petrograd o prezicătoare vestită. Afară de asta ea mai are la Paris, pe rue Voltaire, o casă în care locuieşte acum. După cât se pare se îndeletniceşte acolo cu vechea ei meserie şi numai rareori vine la castelul ei minunat de aici.

„O doamnă şi un bătrân au sosit de curând, ca oaspeţi, la castelul „Denise" şi bănuiesc că se află şi acum acolo. Asta îţi cer să stabileşti, precum şi cari sunt obiceiurile de viaţă ale doamnei şi ce fel de relaţiuni are ea cu prezicătoarea. Am mare interes să aflu asta. Dacă e cu putinţă, trebue să pui la cale o întâlnire între mine şi contesă.

— De sigur că mijlocindu-vă această întâlnire, contesa nu trebue să bănuiască nimic despre ea înainte?

— Firesţe. Nici numele meu nu trebue să-l rostesti faţă de ea.

— Foarte bine, domnule Vasilieff. Nădăjduiesc că nu-mi va fi deloc greu să aduc la îndeplinire sarcina pe care mi-ați încredințat-o.

— Nu lua lucrurile prea ușor, zise moșierul. —In orice caz, nu trebue să faci economie de bani, căci îți pun la dispoziție oricât.

Detectivul plecă, lăsându-l pe moșier singur.

242. — Oroscopul lui Mister Walker.

Petroneff se afla în casa prezicătoarei și stătea ca un vinovat în fața contesei, care-l privea cu seriozitate.

— După toate cele întâmplate nu-mi rămâne altceva de făcut decât să plec cât mai repede, zise frumoasa femeie.

— Și eu ce să fac? întrebă Petroneff. — Să rămân la domnul Vasilieff?

— Firește. Renunț deocamdată la serviciile dumitale. Probabil că voiu pleca în Anglia.

— Dar dacă află domnul Vasilieff că am cunoscut toate tainele și mă concediază? Sunt om cu stare, doamnă contesă, dar m'ar durea nespus, totuși, dacă va trebui să aud din gura lui că și-a pierdut încrederea în mine.

— Nu te va concedia. Și chiar dacă se va întâmpla asta, mai sunt și eu aici. Voiu ști eu să te desvinovățesc.

— N'ar fi mai bine — încercă Petroneff — să dați vălul la o parte și să stați de vorbă cu el?

Contesa clătină capul cu hotărîre:

— Nu se poate încă, Petroneff. Trebue să mai avem răbdare câtva timp. Și-apoi, de unde să afle el că d-ta erai în legături cu mine? Doar nu știe nimic precis. Bănuiește numai că te-a văzut cu mine și că ai sosit în Franța cu două zile înainte de a fi dat ochi cu el.

- Îmi dă tocmai în gând și mă doare că nu

m'a oprit și pe mine când l-am adus pe detectiv. Niciodată n'a avut taine față de mine. Și nici nu mi-a spus mai târziu ce a vorbit cu Mister Walker.

Contesa vru să răspundă ceva dar tocmai atunci sbârnâi soneria. Amândoi ciuliră urechea și auziră un glas bărbătesc care întreba de doamna Barobleur.

Petroneff tresări. Duse mâna pâlnie la ureche și se apropiă încetișor de ușă. Rămase nemișcat și ascultă.

După câteva clipe se înapoiă la contesă și-i șopti:

— E un noroc c'am fost tocmai aici. Știți cine este? Detectivul Jonny Walker, omul pe care l-a chemat la Fontainebleau domnul Vasilieff. Temerile mele se dovedesc întemeiate, deci. Presupun că Englezul a fost însărcinat să iscodească cine e și ce face doamna Barobleur, dacă e în Paris și când se poate sta de vorbă cu ea.

„Mai bănuiesc că se va duce să facă cercetări și la castelul „Denise". Din toate astea reiese că domnul Vasilieff nu mai are încredere în mine.

Cu aerul unui om îndurerat, devotatul moșierului urmă:

— Ah, doamnă contesă, vă rog din nou să puneți capăt tainelor de cari vă înconjurați! Vorbiți cu domnul Vasilieff și lămuriți lucrurile! Se poate ca într'o zi să fie prea târziu și atunci vă va părea rău toată viața.

O clipă se păru că frumoasa femeie își ia la inimă vorbele acestea, apoi, însă, făcu un gest de împotrivire cu capul și zise:

— Nu, nu se poate încă, Petroneff. Rămâi aici și așteaptă-mă, — vreau să-l văd pe bărbatul acela.

Uriașul dădu trist din cap. O cunoștea bine pe contesă și știa că nu o va putea abate de la hotărîrea ei.

Se așeză pe un scaun lângă fereastră și privi în stradă.

In vestibul aştepta într'adevăr Jonny Walker, detectivul englez. Negrul se ivi iarăşi şi-l conduse în camera de consultaţii a prezicătoarei.

Jonny Walker se uită nepăsător la bătrâna femeie. Când ea îl întrebă ce doreşte, el răspunse că vrea să-i se facă un oroscop.

Privi cu un zâmbet ironic la pregătirile ei de a se înconjura cu o atmosferă de mister înainte de a începe, căci el nu credea în arta acestei femei.

In cele din urmă ea îi luă mâna şi cercetând cu luare-aminte liniile palmei, zise:

— Vii dintr'o ţară străină, domnule, o ţară înconjurată de multă apă. Eşti un om inteligent şi cu experienţă şi stai în slujba dreptăţii. Un bărbat te-a chemat în Franţa.

Detectivul tresări cu putere şi-şi retrase mâna.

— De unde ştiţi toate acestea? întrebă el, agitat.

Bătrâna surâse şi răspunse:

— Vroiai doar un oroscop, — nu? Doreşti să auzi mai departe?

Englezul îi întinse iar mâna şi prezicătoarea urmă:

— Ai fost însărcinat să stabileşti ce se petrece într'o casă mare şi singuratecă. E vorba de un castel. Văd uşi masive şi afară, deasupra portalului, o inscripţie cu litere de aur. Stăpâna castelului nu e acasă, însă au fost acolo doi oaspeţi, o doamnă şi un bărbat bătrân. Ţi s'a cerut să afli cine e doamna aceea, apoi să cercetezi la Paris cine locuieşte într'o căsuţă dintr'o anumită stradă... şi...

Detectivul îşi trase iarăşi mâna şi se repezi s'o apuce pe bătrână, dar ea se dădu repede cu câţiva paşi înapoi.

— De când calcă un gentleman ospitalitatea în felul acesta? se auzi atunci un glas aspru de femeie.

Cereţi mâine numărul 132 tuturor chioşcarilor şi

In aceeași clipă Englezul se trezi singur în odaie... Lumina roșie se stinsese.

— Unde sunteți, doamnă Barobleur? întrebă el, căindu-se că-și pierduse cumpătul.

Dar femeia nu mai răspunse și în locul ei se ivi în prag Negrul. Ținea brațele încrucișate pe piept și zâmbea batjocoritor.

— Ți s'ar cuveni să te iau de gât, ticălos negru, ca să te silesc să vorbești! strigă Englezul către tânărul servitor.

Dar acesta părea neînfricoșat. Și nici nu răspunse.

După câteva clipe Jonny Walker părăsi încăperea și ieși în stradă. Ceea ce auzise îl turburase adânc.

Nu credea că se poate citi viața unui om în liniile palmei, și cu toate acestea trebuia să-și mărturisească cum că nu exista altă explicație pentru cele auzite.

Detectivul chibzui multă vreme și în cele din urmă zise că nu se cuvenea să se lase învins de asemenea lucruri. Se scutură de povara gândurilor grele, chipul i se lumină și ochii-i își reluară strălucirea lor vicleană și inteligentă.

După două zile se duse să-l viziteze pe Vasilieff, care-l aștepta nerăbdător.

— Ei, domnule Walker, ai aflat ceva? întrebă moșierul.

— Deocamdată prea puțin, răspunse celălalt. Vreau să vă fac o propunere, domnule Vasilieff. Dacă o primiți voiu putea lucra mai bine și mai repede.

— Vorbește!

— Ce-ar fi dacă ați părăsi de formă Fontainebleau și Franța?

— Pentru ce anume?

— Pentru că atunci aș putea — după cum vă

spuneam — să lucrez mai în voie. Urcați-vă în tren și înapoiați-vă aici cu cel următor. Firește că va trebui să vă mutați la alt hotel.

Moșierul părea să nu fie de acord cu această propunere, căci făcu o mutră nehotărîtă.

— Firește că nu-l veți lua cu d-v. pe domnul Petroneff, căci voiu avea nevoie de el aici, adăugă detectivul.

— Dar îți spuneam că Petroneff nu trebue să știe nimic de însărcinarea pe care ți-am dat-o.

— Nici nu va ști.

— Asta nu mai pricep, domnule Walker. Cred însă că vei fi având temeiurile d-tale spre a proceda astfel, așa că accept propunerea de a pleca. Mă voiu duce însă în Anglia, de unde mă voiu înapoia peste câteva zile.

— Foarte bine, domnule Vasilieff! încuviință detectivul, cu însuflețire. — Când vă veți întoarce aici, cu siguranță că vă voiu putea spune ce doriți să știți.

243

A doua zi, Petroneff întorcându-se din oraș rămase mirat văzând pe masa din odaia lui o scrisoare prin care moșierul îl vestea că plecase într'o călătorie din care va reveni peste câteva zile. Nu pomenea deloc încotro se îndreptase.

Credinciosul slujitor își dădea seamă tot mai mult că stăpânul său își pierduse încrederea într'însul. Inainte vreme știa întotdeauna ce gânduri avea Vasilieff.

Nu era nimic de făcut însă împotriva acestei stări de lucruri și Petroneff se mângâia cu gândul că toată această situație nu va mai ține multă vreme.

Plecă îndată la Paris și se duse la locuința prezicătoarei.

Abia intrase în casă, că se ivi în stradă un bărbat cu înfățișare prăpădită. Acesta râse în sinea lui și murmură:

— Mi-am spus eu că toată arta acestei prezicătoare nu e decât înşelătorie.

Omul acesta nu era altul decât detectivul Jonny Walker, care-l ţinuse sub observaţie şi-l urmărise pe Petroneff, căci bănuia că există oarecari legături între dânsul şi casa doamnei Barobleur.

Detectivul se făcu nevăzut în gangul unei case din apropiere şi când reapăru după câteva minute, avea altă înfăţişare. Mai făcea încă o impresie suspectă, dar îşi lepădase masca de criminal, punându-şi-o pe aceea a unui beţiv. Nasul lui roşu te izbea de la distanţă.

Se postă prin apropiere şi când trecu pe acolo o maşină o opri.

— Ce vrei? întrebă şoferul, căruia nu prea îi trezise încredere beţivanul acesta.

Aruncând o privire pe furiş Jonny Walker văzuse deschizându-se uşa casei prezicătoarei, de unde ieşise Petroneff însoţit de o doamnă foarte elegantă.

— Rămâi aici! şopti detectivul către şofer. — Primeşti o sută de franci de la mine. Dacă ţi se propune să faci o cursă spune că eşti ocupat. M'ai înţeles?

— Da, răspunse şoferul.

Ceea ce bănuise Walker se şi întâmplă. Petroneff privi în jurul său, apoi se apropiă de maşină, în vreme ce doamna rămase în faţa casei.

Beţivanul porni înainte, târându-şi paşii, şi trecu pe lângă eleganta femeie, care se dădu înapoi cu scârbă.

Petroneff se înapoiă la doamna care-l aştepta şi spuse că maşina era ocupată. Nu trecu mult însă şi un alt automobil trecu pe acolo. Petroneff îl opri şi se urcă într'însul împreună cu contesa — căci ea era eleganta femeie.

Beţivul se întoarse repede când maşina cotise pe după colţul străzii. Făcu un semn şoferului angajat de el, se urcă lângă dânsul şi porni du

cealaltă mașină. Aceasta porni pe drumul spre Fontainebleau, după cum bănuise dânsul.

Când ajunseră acolo, Jonny Walker merse la hotelul unde locuia și porunci șoferului să aștepte. După câtva timp reapăru ținând în mână o mică valiză elegantă.

Șoferul rămase nedumerit când un domn cu favorite îi ceru să-l ducă la castelul „Denise". Il recunoscu abia când Jonny Walker îi șopti că el era bețivul de adineauri.

244. — Doctorul Brafford

Mister Walker păși cu demnitate până la portalul aurit al castelului. Apăsă pe mânerul porții, dar o găsi închisă. Privi printre zăbrele spre minunata proprietate, apoi atinse butonul soneriei.

Își lăsase valiza jos și rămase în așteptare.

In cele din urmă se ivi tânărul servitor și-l întrebă ce dorește.

— Stăpânii d-tale sunt acasă? chestionă detectivul.

Celălalt șovăi câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— Stăpâna mea nu e aici, dar puteți vorbi cu intendentul, Monsieur Bouillon.

— Bine, voiu vorbi cu dânsul atunci.

— Poftiți vă rog, domnule.

Intendentul, care-i observase de la fereastră pe cei doi stând de vorbă, ieși repede afară și se uită curios la străin. Se întâmpla rar să vie cineva la castel, căci stăpâna avea prea puține cunoștințe, afară de asta ea locuia mai mult la Paris.

Mister Walker se dădu drept istoric de artă și își manifestă dorința de a vedea câteva din picturile celebre cari se aflau în proprietatea doamnei Barobleur.

Monsieur Bouillon zâmbi măgulit. Asta era ceva

pe placul lui. Care va să zică palatul al cărui intendent era se bucura de un renume atât de mare, încât oameni învăţaţi din alte ţări se interesau de comorile de artă dintr'însul.

Incuviinţă cu politeţe cererea vizitatorului — care se prezentase sub numele de Dr. Brafford — şi-l conduse întâi de toate în sala de vânătoare. „Istoricul" rămase încântat văzând tablourile de pe pereţi. Deschise valiza din care scoase un caiet gros şi începu să ia note de zor.

Cu timpul, însă, bătrânul intendent începu să se cam plictisească, şi zise:

— Nu vă supăraţi, domnule, dar am ceva treburi, aşa că vă voiu lăsa singur. Când veţi fi gata ieşiţi vă rog pe coridor şi trageţi de clopotul cel mare.

Presupusul Dr. Brafford se înclină politicos.

Când se văzu singur, nu mai era cel dinainte. In odaie se aflau trei uşi. Se apropiă de fiecare în parte, în vârful picioarelor, şi se încredinţă repede că erau toate încuiate.

Atunci deschise în grabă valiza, scoase un aparat fotografic, îl puse la punct şi apropiându-se de uşa care dădea în gang, o deschise binişor.

O tăcere mormântală domnea pretutindeni. Detectivul trase de clopot şi imediat auzi paşi apropiându-se, apoi se ivi Monsieur Bouillon, care-l conduse în bibliotecă.

Şi aici doctorul Brafford îşi mărturisi admiraţia în faţa picturilor celebre. Dintr'o singură privire îşi dădu seamă că portretul mare de deasupra biroului trebuia să-l înfăţişeze, în anii de tinereţe, pe bărbatul din însărcinarea căruia lucra în Franţa.

Cu un aer nepăsător întrebă:

— Cine e acesta?

Monsieur Bouillon zâmbi. I se părea ciudat că multe persoane se interesau de acest portret.

— E un tablou minunat! zise „istoricul" şi plecă într'o parte capul, cum fac de obiceiu cri-

ticii de artă. — Astfel de tablouri nu se mai pictează în ziua de azi.

— Se poate s'aveţi dreptate! încuviinţă intendentul, îngândurat. — Trebue să fie ceva cu tabloul acesta... Stăpâna, doamna Barobleur, susţine că înfăţişează o rudă îndepărtată de a ei, care a murit însă de multă vreme.

Monsieur Bouillon privi cu teamă în jurul său, apoi urmă:

— Nu e mort însă domnul acesta. Acum câteva săptămâni s'a arătat pe aici şi eu l-am recunoscut îndată. Cine e, n'aş putea spune însă.

— Misterios lucrul! zise „istoricul", zâmbind şi urmă să mai privească tabloul câtva timp apoi îşi întoarse privirea spre altul.

In clipa aceasta se deschise uşa şi în prag se ivi o femeie frumoasă şi svelţă. Ea tresări când îl văzu pe vizitator, dar apoi se apropiă şi privi întrebător la intendent.

— Domnul acesta a cerut îngăduinţa să vadă câteva tablouri vestite din castel, zise bătrânul.

Contesa mai aruncă o privire fugară asupra străinului, apoi părăsi încăperea.

— Cine e această doamnă? întrebă D-rul Brafford.

— O prietenă a stăpânei mele.

— E o femeie foarte interesantă.

Monsieur Bouillon înălţă din umeri.

— Puţin cam misterioasă, zise el. — Spune c'ar fi contesa Romanov, dar se pare că numele acesta nu trebue rostit, căci mi-a interzis s'o numesc astfel.

„Istoricul" îşi îndreptă iarăşi privirea spre tablouri, căci auzise paşi. Curând intră Petroneff în odaie şi aruncă o privire bănuitoare spre bărbatul ce scria de zor. Se uită apoi la el stăruitor şi în cele din urmă se apropiă.

— Bună ziua, domnule, îi zise dânsul.

D-rul Brafford răspunse prietenos. Ridică însă

numai o clipă privirea şi urmă să scrie mai departe.

Petroneff clătină capul, apoi îşi zise, căutând să se liniştească:

— Prostii! Temerile mele se dovedesc neîntemeiate. Nu-l cunosc pe bărbatul acesta,—e o persoană inofensivă.

Apoi făcu un semn intendentului şi ieşind afară aşteptă până veni şi acesta.

— Ar fi trebuit să mă întrebi întâi, Monsieur Bouillon, dacă e îngăduită intrarea pentru străini, zise devotatul contesei, cu ton de imputare. — Nici nu bănuieşti ce fel de oameni răi există în ziua de azi, cari caută să se strecoare în case sub cine ştie ce motiv. Cine ştie ce scopuri urmăresc ei.

— Dar străinul acesta nu arată a fi un om rău, domnule Petroneff.

— Tot ce se poate, dar pe viitor să nu mai laşi pe nimeni să intre înainte de a mă fi vestit pe mine. Şi dacă nu sunt eu aici, atunci trimite la plimbare pe oricine.

— Foarte bine, domnule Petroneff.

Acesta plecă. Străinul continuă să scrie mai departe. Bănuia că omul stătea afară şi-l observa prin crăpătura uşii.

Aşa şi era. Petroneff nu se îndepărtase, căci intrase la bănuială. Abia când văzu că vizitatorul îşi vede de însemnările sale plecă şi se duse jos în vestibul, unde se afla contesa.

— Ei, domnule Petroneff, l-ai văzut pe străin?

— Da, însă nu pot descoperi nimic suspect într'însul.

Stăpâna şi devotatul ei merseră în parc, unde li se alătură şi bătrânul prinţ.

Monsieur Bouillon mai flecări câtva timp cu detectivul deghizat, apoi părăsi biblioteca. Abia dispăruse, că Mister Walker ieşi iar în coridor. încordă auzul în toate părţile, apoi privi în şi pe una din ferestre.

Văzu tocmai cum cele trei persoane dispăreau pe una din alei şi atunci zâmbi mulţumit vizi-

— Atât de ușor nu mi-aș fi închipuit lucrul — murmură el și își mângâiă barbetele false. — Persoana care mi-a dat sarcina asta va fi mulțumită mine.

După câtva timp se ivi Monsieur Bouillon și-l trebă dacă mai dorește să vadă ceva. D-rul Brafrd răspunse că i-ar face plăcere dacă i-ar îngădui fotografieze câteva detalii arhitectonice de seaă ale castelului.

— Cu plăcere, răspunse intendentul, amabil. — ar ce veți face cu fotografiile?

— Le voiu publica într'o revistă engleză de rhitectură.

Mister Walker se postă în fața intrării castelui, își potrivi aparatul și începu să ia fotografii na după alta.

In realitate, însă, interesul său era îndreptal n cu totul altă parte, căci privea adesea în spre arc.

Cu timpul deveni neliniștit, însă; îl văzu pe Monsieur Bouillon stând la una din ferestre și privind cu atențiune la dânsul. Își zise atunci că nu nai avea cum să justifice zăbovirea sa pe aici, stfel că-și strânse aparatul și își luă rămas-bun le la intendent fluturând pălăria. Ii venise o idee nai bună cum să-și atingă ținta.

Monsieur Bouillon se mai ivi odată dar rămase us, pe terasa castelului.

Jonny Walker merse de-a lungul aleii până într'un loc de unde nu mai putea fi văzut din castel.

Apoi coti brusc la dreapta și apucă pe același lrum pe care fusese dus odinioară Vasilieff când ărise peste zid și suferise accidentul.

Se căță și el pe zid și în câteva clipe fu ncolo, în iarba moale. Valiza în care își avea apa ul și celelalte unelte o lăsase în jos înainte, cu orul unei sfori groase.

— Așa! făcu Jonny Walker și privi în jur: un criminal.

D-r

Porni apoi printre tufe și din când în când se oprea îndărătul unui copac, iscodind cu privirea în depărtare. Astfel pătrunse tot mai mult în parc, până văzu sclipind iazul printre frunze.

Pe marginea acestuia se afla o bancă, pe care stăteau trei persoane și discutau. Detectivul recunoscu pe Petroneff, doamna cea frumoasă și bătrânul cu înfățișarea venerabilă.

Se furișă înainte tot mai mult, cu băgare de seamă, și rămase locului îndărătul unei tufe. Acolo se lungi la pământ și, potrivindu-și aparatul fotografic, apăsă de cauciuc.

Zâmbi mulțumit, apoi se retrase în același fel și, sărind zidul, se înapoiă la hotelul său.

Ajuns acolo developă clișeul și văzu că reușise de minune. Trăsăturile fiecărei persoane în parte se recunoșteau lămurit.

— De fapt, cu asta mi-am împlinit sarcina — își zise dibaciul detectiv. — Nu-mi mai rămâne decât să aștept înapoierea domnului Vasilieff. În vremea asta mă voiu interesa în Fontainebleau și prin împrejurimile castelului cu privire la locatarii acestuia.

Izbuti și de data aceasta. Avu o convorbire cu inspectorul unui domeniu mic ce aparținea proprietății „Denise" și omul îi povesti că administratorul moșiei era un anume domn Petroneff.

Jonny Walker rămase uimit. Vestea îl va interesa de sigur mult și pe Vasilieff, căci se părea că el nu știa nimic despre asta.

Acest Petroneff, care se bucura de încrederea deplină a stăpânului său, părea să fie foarte devotat și frumoasei femei, — lucru ce se observa lesne din felul cum se întreținea cele două persoane.

În dimineața zilei următoare Petroneff se ivi la detectiv. Acesta tocmai își developa clișeele și aruncă repede un șervet peste cuvetă.

— Ce mai faci, domnule Walker? întrebă vizi-

tatorul. — Știi că domnul Vasilieff a plecat în călătorie, — probabil în Anglia?

Jonny Walker se prefăcu foarte mirat.

— Nu știu nimic, răspunse el, indesându-și pipa.

— Credeam că ți-a spus ceva...

— Nu, nu știu nimic. Și, când se întoarce?

— Asta nu ți-o pot spune, căci nu mi-a zis nici el. Credeam că d-ta știi cu ce scop a plecat.

Neizbutind să afle ceva de la Englez, Petroneff plecă desamăgit.

Ieșind ceva mai târziu să facă o mică plimbare, Jonny Walker zări deodată o mașină, care i se păru cunoscută. Fără îndoială că aparținea castelului „Denise", își zise el, și se piti repede într'un gang, căci nu vroia să fie văzut. Iscodind din ascunzătoarea sa, observă în mașină pe Petroneff, alături de bătrâna care-i făcuse în urmă cu câteva zile un oroscop, la Paris.

Detectivul zâmbi și când mașina dispăruse în depărtare, porni repede spre casă.

Acolo își puse din nou în valiză aparatul fotografic și porni iarăși spre castelul „Denise".

Când îl zări, Monsieur Bouillon îi ieși în întâmpinare și-l întrebă:

— Ei, domnule doctor, mai dorești să iei câteva poze de pe fațada castelului?

— Nu asta — răspunse vizitatorul — ci vroiam să te rog să-mi mai îngădui odată să intru în bibliotecă, deoarece aș vrea să cercetez cu lupa câteva din tablourile de acolo.

Intendentul șovăi câteva clipe, apoi zise:

— In sfârșit, voiu ști eu să mă justific față de stăpână. Altminteri aș trebui s'o anunț pe ea mai întâi.

— Dar ce, e la castel? întrebă detectivul.

— Da, doamna Barobleur este aici.

— Atunci m'aș putea duce să-i mulțumesc mai târziu?

— Nu e nevoie domnule doctor. Doamna nici nu trebue să vă vadă.

Intendentul îşi conduse iarăşi vizitatorul în bibliotecă, apoi se retrase, lăsându-l singur.

— Tabloul acesta îl voiu fotografia, îşi zise Englezul — căci îmi poate fi de mare folos.

Îşi potrivi aparatul şi-l îndreptă spre portretul ce atârna deasupra biroului şi care-l înfăţişa pe Vasilieff tânăr.

Când apăsă para de caucic, tresări speriat, căci un ţipăt uşor răsunase îndărătul său.

Se întoarse repede şi zări în pragul unei uşi tăinuite, o făptură adusă de spate, care nu era altcineva decât doamna Barobleur. Ţinea privirea aţintită asupra lui şi de spaimă părea să-i fi pierit graiul.

— De ce fotografiezi tabloul acesta? întrebă ea în cele din urmă şi, sprijinindu-se într'un baston, se apropiă de străin.

Acesta făcu o plecăciune şi zise:

— Ingăduiţi-mi, doamnă, să mă prezint. Mă numesc dr. Brafford şi sunt însărcinat de o revistă engleză de arhitectură să fotografiez castele vechi şi picturi celebre, cu scopul de a fi reproduse în paginile amintitei publicaţii. Intendentul dv. a fost atât de amabil şi mi-a îngăduit aceasta, deoarece dv. nu eraţi aici.

— Dar de ce fotografiezi tabloul acesta, care nu poate prezenta niciun interes pentru d-ta? E numai un portret de familie şi nimic mai mult.

— Are însă o valoare artistică foarte mare, răspunse d-rul Brafford, care îşi recăpătase repede calmul.

— Ce-ai spus? Are valoare artistică? râse batjocoritor, bătrâna. — Atunci să-mi dai voie să-ţi spun că nu te pricepi deloc în artă. Portretul acesta e de foarte puţin preţ şi are valoare numai pentru mine căci înfăţişează pe un bun cunoscut al meu.

— Cunoaşteţi pe domnul? — întrebă Englezul.

— Nu pricep întrebarea dumitale.

— Cred că domnul Vasilieff nici nu ştie că se află aici un portret al său din tinereţe.

La auzul acestor cuvinte bătrâna făcu ochi mari şi abia izbuti să îngâne:

— Ci... cine eşti dumneata, domnule?

— Asta v'am spus-o doar, răspunse detectivul, calm.

Prezicătoarea rămase tăcută câtva timp, cu privirea mereu aţintită asupra străinului. Într'un târziu buzele i se mişcară încet şi zise:

— Trebue să laşi aici clişeul pe care l-ai luat, căci nu pot îngădui ca această fotografie să fie publicată.

Spunând acestea bătrâna dădu să apuce aparatul, dar detectivul i-o luă înainte şi căutând să se apere, atinse fără să vrea capul bătrânei:

— *Goddam!* exclamă el în aceeaşi clipă. — Ce să însemneze asta?

Văzuse cum părul alb al femeii îşi schimbase locul pe cap şi aproape fără să-şi mai dea seamă ce face apucă de el şi trase.

Rezultatul fu din cale afară de surprinzător.

Odată cu părul detectivul trase şi o pieliţă fină ce acoperea clăpul bătrânei şi în clipa următoare... în locul doamnei Barobleur se ivi contesa Romanov.

— Ia te uită! — făcu detectivul deghizat, zâmbind triumfător. — Frumoasă descoperire am făcut! Fără îndoială că-l va interesa nespus de mult pe acela în numele căruia lucrez, când îi voiu spune că doamna care e aici în vizită e aceeaşi căreia îi aparţine castelul şi care face oroscoape la Paris.

— Asta... asta n'o vei... face! bâigui prezicătoarea demascată.

Detectivul dădu din umeri.

— Nu voiu renunţa să dau aceluia care mă plăteşte, fotografia, zise el.

— Asta e... infamie! izbucni contesa. — Ai abuzat de încrederea care ţi-a fost acordată şi prin purtarea dumitale vei aduce nenorocire.

Englezul începu să şovăie. Îi era milă de frumoasa femeie şi îşi spuse că, în definitiv, ea avea dreptate.

Contesa se îndreptă spre uşă şi dispăru, apoi răsuci cheia în broască.

Detectivul rămase ca înlemnit în faţa acestei neaşteptate isprăvi. Când se năpusti spre uşă, era prea târziu şi degeaba încercă s'o deschidă cu forţa.

— Care vasăzică am fost tras pe sfoară de o femeie, eu, detectivul Jonny Walker! îşi zise Englezul, râzând cu necaz. — Sunt prisonier aşa dar.

Începu să bată cu pumnii în uşă, dar nimeni nu se arătă.

Atunci se îndreptă spre uşa tăinuită şi începu să caute mecanismul acesteia. Dibaciu cum era în astfel de chestiuni, izbuti să-i dea repede de rost şi deschizând-o ieşi afară, într'un gang îngust şi întunecos. De acolo pornea o scară undeva în sus. Urcă cele câteva trepte şi ajunse la altă uşă. Lipi urechea şi ascultă. Auzi un glas de bărbat şi unul de femeie.

Zâmbi când constată că cele două persoane vorbeau despre dânsul.

— Mare prostie a făcut Monsieur Bouillon că i-a dat drumul în castel străinului acela! — zicea contesa, oftând.

— Dar de unde era să ştie intendentul, doamnă contesă, că omul acela avea gânduri ascunse? — Chestia e, ce facem acum cu el? Doar nu-l putem ţine prizonier, căci asta se pedepseşte aspru de legile franceze.

Detectivul întredeschise puţin uşa şi acum putea vedea bine pe cele două persoane din odaie. Contesa nu se mai travestise. Bătea cu piciorul în podea şi în acelaşi timp lacrimi îi siruiau pe obraji.

— Nu trebue să ia cu el cliseul acela! zise ea, suspinând. — Dânsul e detectivul pe care l-a angajat Vasilieff — sunt sigură de asta. Domnule Petroneff, vorbește cu dânsul, poate se lasă mituit! Dau cu plăcere de două ori pe atâta cât îi dă Vasilieff. Incearcă te rog, căci altminteri mi-ar distruge planurile. Incă vreo câteva săptămâni și moșierul va afla totul oricum.

Atât contesa cât și Petroneff tresăriră speriați auzind o voce de bărbat, spunând cu un ton puțin ironic:

— Liniștiți-vă, doamnă contesă, căci nu poate fi vorba de vreo pedeapsă care v'ar lovi din pricina închiderii mele în bibliotecă. După cum vedeți, m'am liberat singur, căci un detectiv găsește oricând posibilități să scape dintr'o căpcană ce i s'a întins. Dealtminteri țin să vă spun că nu greșiți, bănuind în mine pe detectivul Jonny Walker: D-nul Vasilieff mi-a dat sarcina să stabilesc cari sunt persoanele ce locuiesc în castelul acesta. Mi-a spus că e vorba de o contesă și de un prinț.

„Pe de altă parte, probabil că d-nul Vasilieff nu știe că d-nul Petroneff e administratorul acestui domeniu și că o cunoaște de multă vreme pe doamna contesă.

„Acum pricep eu de-abia de ce doamna Barobleur mi-a făcut un oroscop care se potrivea atât de bine. Dumneata, domnule Petroneff, i-ai vorbit despre mine și pentru cine lucrez.

Detectivul izbucni în râs. I se făcu milă însă când văzu pe contesă acoperindu-și fața cu mâinele și pe Petroneff privind la dânsa cu o expresie de disperare întipărită pe chip.

Cereți mâine numărul 133 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Să stăm de vorbă ca niște oameni de înțeles, doamnă și domnule, — zise Mister Walker și-și deslipi de pe obraz barba falșă. — Mai întâiu, însă, va trebui să vă pun câteva întrebări. D-voastră, doamnă contesă, ați jucat rolul prezicătoarei și al contesei, după cum pot susține cu siguranță. Așa e?

Femeia ridică încetișor fața înlăcrimată și murmură:

— Da,. recunosc totul.

— Bine, atunci drumul spre înțelegere este netezit — răspunse detectivul, înclinându-se. — Văd că am de-a face cu oameni nobili. Și domnul Vasilieff e un bărbat foarte de treabă, așa că nu m'ar lăsa inima să-l înșel. El m'a plătit și...

— Eu îți pot oferi suma îndoită, dacă vei tăcea și vei pleca înainte ca să se înapoieze el, îi rupse vorba contesa.

Detectivul clătină capul, apoi răspunse:

— Doamnă contesă, vă rog să nu vă închipuiți că în tagma noastră se pot găsi oameni de cumpărat. Situația d-voastră îmi inspiră milă, însă n'ar fi trebuit să-mi faceți o astfel de propunere, care mă jignește adânc.

Contesa lăsă capul în jos, rușinată.

— Dar... ce să fac? exclamă ea, disperată. — Nu pot admite ca Vasilieff să afle totul...

— Tocmai în privința asta vom sta de vorbă, — zise detectivul. — Nu mă interesează motivele d-voastră, — eu vreau doar să vă ajut. De aceea vă rog să-mi spuneți: ce trebue și ce nu trebue să afle d-nul Vasilieff?

— Nu trebue să afle nimic, răspunse contesa și chipul i se înseninâ iarăși, căci își dădea seamă că se putea sta de vorbă cu acest om.

Jonny Walker dădu din cap și zise:

— Ieri, pe când d-voastră stăteați pe banca

de lângă iaz, v'am fotografiat împreună cu celelalte două persoane cu care eraţi împreună. Nu vă speriaţi, căci n'am făcut nicio faptă rea. Am sărit zidul parcului şi m'am pitit îndărătul unei tufe.

„Fotografia a reuşit foarte bine. D-nul Vasilieff ar fi nespus de mulţumit, cred, dacă ar căpăta această fotografie.

— Nu... nu trebue s'o capete! — murmură contesa. — Dumnezeule... ce trebue să fac pentru ca Vasilieff să nu afle nimic?

— Probabil că domnul Vasilieff nu ştie nimic nici despre portretul care atârnă în bibliotecă şi care-l înfăţişează pe dânsul când era tânăr? — urmă detectivul. — Ar rămâne foarte surprins dacă ar afla despre dânsa. — Şi-apoi — nu e aşa? — nu trebue să afle încă nici că d-nul Petroneff este administratorul domeniului doamnei Barobleur—deşi faptul acesta e cunoscut pretutindeni prin partea locului?

Petroneff stătea cu capul plecat, ca un biet păcătos.

— Dacă domnul Vasilieff află acum toate astea, n'ar putea avea decât pagubă şi niciun folos, — răspunse el.

— Vreau să te cred, — zise detectivul. — Nu ştiu dacă e drept sau nu ceea ce voiu face, — dar o fac totuşi: d-nul Vasilieff nu va afla nimic de la mine. Fireşte că-i voiu înapoia onorariul ce mi l-a dat. Vă rog însă înc'odată să nu-mi oferiţi nicio despăgubire.

„Dintr'un anumit punct de vedere sunt mulţumit că scap de sarcina pe care mi-a dat-o d-nul Vasilieff, căci am de adus la îndeplinire, la Paris, o misiune cu totul deosebită.

Intorcându-şi privirile spre Petroneff, urmă:

— Dumneata mă vei pricepe, domnule Petroneff. Il caut pe acel doctor Barickin, care a stârnit interesul poliţiei din Berlin.

La auzul acestui nume, contesa tresări se. In-

nainte ca Petroneff să poată face un semn de prevenire detectivului, acesta vorbise deja.

— Ce e cu acest doctor Barickin? — întrebă ea, privind cercetător pe devotatul ei. — Ce caută el la Berlin? Nu-şi găsise sfârşitul cu prilejul exploziei din Cronstadt? Parcă aşa spuneai?

Petroneff şovăise în repetate rânduri dacă să destăinuiască sau nu stăpânei sale descoperirea ce făcuse. Intovărăşirea de neînţeles dintre frumoasa prinţesă Natasa şi acest doctor Barickin îl îndemnase să tacă.

Detectivul îşi plimbă privirile, mirat, de la unul la altul.

— Ah, cunoaşteţi şi d-voastră pe acest doctor Barickin? — întrebă el, cu interes.

Gândurile contesei se duseră la acei pe cari îi iubea şi cari îşi găsiseră sfârşitul cu prilejul nenorocirii din Cronstadt. Aşa cel puţin credea dânsa căci până acum nu aflase nimic despre soarta lor. Dădu din cap cu tristeţe şi murmură:

— Boris Verodin, fiul meu, mai trăieşti tu oare?

Apoi, adresându-se detectivului:

— Da, îl cunosc pe acest bărbat.

— Doamnă contesă, trebue să vă fac o mărturisire — luă cuvântul Petroneff. — Şi dumneata Mister Walker, vei afla ceva nou, cu prilejul acesta.

Şi Petroneff începu să povestească stăpânei sale, cum aflase, prin detectiv, despre ivirea la Berlin a doctorului Barickin şi tot ce se întâmplase apoi.

— Şi acum vine lucrul cel mai însemnat, doamnă contesă — urmă el. — Nici Mister Walker nu ştie despre asta. Când dumneata, Mister Walker, m'ai lăsat singur în camera de la pensiune am făcut o constatare care m'a înmărmurit. De la postul meu de observaţie am văzut-o pe frumoasa fată pe care toţi cei din pensiune o admirau... Şi ştiţi d-voastră, doamnă contesă, cine era persoana

aceasta fermecătoare? Era prinţesa de Gogineff, sau Natașa Verodin, cum îi zice acum.

Se făcu o tăcere de moarte. Detectivul își explică înmărmurirea contesei, spunându-și că era vorba de vreo prietenă bună sau o rudă a ei.

— Aţi cunoscut-o pe această fată frumoasă? — întrebă el, mirat.

— Soţia lui Boris Verodin! — murmură contesa, cu glasul stins. — Cum de a ajuns această făptură nevinovată alături de doctorul Barickin?

Petroneff clătină capul întristat și zise:

— Vă puteţi lesne închipui, doamnă contesă, ce am simţit când am văzut-o pe nefericita prinţesă împreună cu omul acela înfiorător! Credeam că se dărâmă casa peste mine. Gândiţi-vă numai.. nobila și frumoasa Natașa Verodin să fie o hoaţă ordinară, sau cel puţin complicea unui criminal!

„De aceea am tăcut. Mi-am pus în gând să-i întâmpin pe cei doi în gara Stettin din Berlin — unde doctorul Barickin spusese șoferului să meargă — și să iau apărarea tinerei femei. Cât privește pe medic, vroiam să-l amenint cu arestarea, dacă s'ar fi opus cumva s'o iau cu mine pe însoţitoarea lui.

„Socotelile mele au ieșit anapoda, însă, căci în gară i-am aşteptat zadarnic pe cei doi. Ticălosul de doctor o fi dat într'adins o adresă greșită șoferului, ca să i se piardă urma.

„Am șovăit mult, doamnă contesă, dacă să vă destăinuiesc chestia asta, sau domnului Vasilieff. Mi-am spus că d-voastră aţi trecut în ultima vreme prin atâtea necazuri și suferinţe, încât n'am îndrăznit să vă aduc la cunoștinţă grozava descoperire ce făcusem.

Frumoasa contesă era în prada unei turburări fără margini.

— Natașa... soţia lui Boris Verodin... trăiește? — repetă ea de câteva ori în șir. — Dumnezeule atotputernic, atunci s'ar putea ca și Boris... să

fi scăpat cu viață! — Dar cum e cu putință asta, domnule Petroneff? Dumneata doar ai stat atunci în fața casei, sau cel puțin în apropierea ei? Ai văzut doar că Natașa a intrat înăuntru și n'a mai ieșit! Cum se poate lămuri această enigmă?

In inima mult-încercatei femei se zbăteau sentimente felurite; era fericită și în același timp o durere grozavă o sfâșia.

Natașă trăia... însă ca tovarășa unui criminal! Era ceva suspect la mijloc. Cine știe ce puteri întunecate erau aici în joc! Ce i se putea întâmpla dacă rămânea mai departe alături de criminalul acela? O străbătură fiori, gândindu-se că într'o zi biata prințesă ar putea fi arestată împreună cu omul acela mizerabil.

Nu vor avea niciun fel de milă față de ea, căci era complicea unui om nelegiuit, lucru ce se dovedise. După cum aflase Petroneff din gura comisarului, ea juca un rol însemnat la hoțiile făptuite.

— Mister Walker! — făcu contesa, ridicând mâinile implorător. — Vă rog din suflet, porniți în căutarea acestor doi oameni, și considerați aceasta ca o misiune pe care v'o încredințez eu. Toate cheltuielile, oricât de mari, le voiu acoperi. Și când îi veți fi găsit, Mister Walker, atunci desparte-i pe unul de altul, ia-o pe tânăra femeie sub ocrotirea dumitale și pe bărbat dă-l pe mâna autorităților. Ființa aceea nobilă nu e vinovată, e curată la suflet și stă deasupra oricăror bănuieli. E cu neputință ca ea să fi făcut vreo faptă rea.

Detectivul ascultase cu luare-aminte, apoi zise:

— Nu cred să se poată ce vreți d-v. și anume ca unul să fie arestat și celălalt să fie lăsat în libertate. Sau sunt închiși amândoi, sau li se dă drumul amândurora.

Petroneff își dădu seamă că detectivul avea dreptate și spuse:

— Firește că soarta tinerei femei ne stă mai

aproape, şi dacă nu merge altfel — adică să fie arestat numai doctorul Barickin — atunci trebue să-l lăsăm să-şi vadă şi el de drum.

— Atunci ne-am înţeles, zise Walker. — Cu domnul Vasilieff nu voiu mai da ochi, doamnă contesă. N'are decât să creadă că nu m'am ţinut de cuvânt! Firește că-mi va părea rău dacă îşi va face o părere proastă despre mine, dar vreau să vă vin în ajutor.

— Eşti un om nobil, Mister Walker, zise contesa, mişcată. — Intotdeauna mă voiu gândi cu recunoştinţă la d-ta.

Englezul făcu un gest de împotrivire. Chipul lui se posomorîse, căci pentru întâia oară de atâţia ani se făcea vinovat de călcarea datoriei. Se mângâia însă cu gândul că avea temeiuri îndreptăţite pentru felul său de a proceda.

Dădu contesei fotografiile pe cari le făcuse pentru Vasilieff, apoi îşi luă rămas-bun şi plecă repede.

246. — Lupta pentru aur.

Când prinţul Potcikev o târâse cu forţa pe Irina în avion şi acesta îşi luă sborul, ea nu-l recunoscu dintru'ntâi. Nici prin gând nu-i trecea că omul sărăcăcios îmbrăcat ar putea fi bărbatul acela de care se temea atât de mult.

Şi în vreme ce aparatul se înălţa tot mai sus în văzduh, biata fată leşină.

Când îşi reveni în simţiri, constată că mâinile îi fuseseră legate la spate. Aerul era îngheţat în jurul ei. Deasupră-i văzu cerul albastru şi avionul gonea prin spaţiu. Era acoperită cu o pătură de lână, care-i lăsa liber numai capul.

Intoarse faţa într'o parte şi văzu doi ochi străpungători cari o fixau necontenit. Un bărbat cu barba încâlcită şedea ghemuit lângă ea şi o privea batjocoritor. Fuma dintr'o ţigaretă şi nu rostea niciun cuvânt.

Irina încercă să zărească scaunul pilotului, dar nu izbuti,căci ea era în fundul aparatului.

Își întoarse din nou ochii către bărbatul de lângă ea și atunci zări în privirea lui o expresie de cinism.

Deodată el izbucni în râs și întrebă cu glasul aspru:

— Nu mă cunoști?

— Nu... nu vă cunosc, îngână fata, cu teamă. — Cum am ajuns aici și ce căutați lângă mine?

— Intrebi cam multe de-odată, puicuțo. Dar sunt sigur că mă cunoști. Ia adu-ți aminte!

— Nu... nu știu cine sunteți... un om bun în niciun caz... altminteri nu m'ați...

Celălalt izbucni iar în râs și deodată se trezi în mintea Irinei o amintire întunecată din patria ei.

— Nu-l cunoști pe prințul Potcikev? întrebă el.

Biata fată închise ochii, cuprinsă de spaimă, și când îi reveniră fulgerător în memorie amintirile din noaptea aceea de groază, pe Volga, își dădu seamă în ce primejdie mare se afla.

Prințul se aplecă de-odată spre dânsa și vru s'o sărute. Dar ea îl mușcă de mână și în același timp scoase un țipăt.

Pilotul Rokkartin auzise strigătul acesta și întoarse repede capul. Privirea lui se ațintì amenințătoare asupra lui Potcikev.

Prințul își dădu seamă că deocamdată nu trebuia să-și facă un dușman din omul acesta, căci soarta sa se afla în mâna lui. Mai avea încă nevoie de el și după cât se părea dânsul era îndrăgostit de frumoasa Irina. Se cerea, deci, să fie cu băgare de seamă, căci oameni de soiul acesta nu se dau înapoi de la acte disperate.

Se înoptă și un frig pătrunzător se lăsă în văzduh. Irina simțea că îngheață.

Mintea ei lucra cu înfrigurare. Cum se întâmplaseră toate acestea? Cum de ajunseseră împreună prințul cu pilotul Rokkartin? Ce legături exi-

stau între acești doi oameni? Lumea era atât de mare și cu toate acestea prințul dăduse iar peste dânsa, și încă în împrejurări atât de puțin obișnuite.

Dar Irina își dădu seamă repede că deocamdată n'avea ce să se teamă de prințul Potcikev, căci mai era acolo un om care, de bine de rău, îi va lua apărarea.

Noaptea trecu greu și în cele din urmă începu să se lumineze de zi. Soarele se înălța pe cerul albastru, făgăduind o zi frumoasă.

Mai sburară o zi întreagă, până ce amurgul se lăsă iarăși. Avionul începu să coboare și după un răstimp se izbi atât de tare de ceva încât Irina scoase un țipăt ușor, iar prințul fu zvârlit de peretele cabinei, ceea ce-l făcu să izbucnească în injurături.

Aterizaseră într'un luminiș de pădure și Irina se întreba ce căutau aici?

Rokkartin rămase la locul său și ceilalți doi pasageri deasemeni. Pilotul trebuia să fie pregătit să se înalțe iarăși dacă cumva aterisarea lor fusese observată.

Dar temerile celor doi bărbați se dovediră neîntemeiate, căci nu se arătă nimeni și în pădure domnea tăcerea unei seri pașnice.

Stătură de vorbă și mâncară. Irina căpătă și ea ceva de mâncare.

— De ce mi-ați legat mâinile și mai ales de ce m'ați răpit? întrebă ea pe aviator, fără să dea vreo atenție prințului.

Rokkartin făcu o mutră întunecată, dar în privirea sa era atâta pasiune încât Irina roși. Dintr'odată pricepu scopul acestei răpiri.

Rokkartin își ticluise o istorie ca să-și scuze procedarea, și zise:

— Nu puteam salva decât o singură persoană, căci aparatul se defectase. Deoarece țineam la d-ta mai mult decât la ceilalți, am hotărît să te iau cu forța. Pe prințul Potcikev îl cunosc din războiu și întâmplarea a făcut să vie în apropierea locului

unde aterizase avionul. De aceea l-am luat cu mine, deși știam bine că încarc aparatul peste puterile sale.

— Și mama mea... și domnul cel bătrân? întrebă Irina, cu frică. — Ce se va întâmpla cu ei?

Rokkartin dădu din umeri și o sclipire de patimă se aprinse din nou în ochii săi. Irina întoarse capul, căci nu vroia să mai vadă și să audă nimic.

După câtva timp i se deslegară mâinile, dar în schimb fu supravegheată foarte aspru, iar Rokkartin își pusese revolverul la îndemână.

— Dacă vei încerca să fugi, îți slobod un glonte în cap, zise el.

— Dar parcă ziceai că vrei să mă salvezi, — atunci de ce nu-mi dai drumul să plec? întrebă fata.

— Asta ți-o voiu spune mai târziu — răspunse Rokkartin.

Cu toate astea Irina se gândea la fugă. Să fugă cu orice preț, chiar dacă va fi să se rătăcească în pădure, să flămânzească și să fie atacată de lupi. Îi era tot una — numai să nu fie alături de acești oameni.

Nu era lăsată nicio clipă din ochi. Unul rămânea întotdeauna lângă ea când celălalt de 'ndepărta.

Cel mai mult lipsea prințul. Când pleca, lua întotdeauna cu el un topor și o sapă. La înapoiere avea mereu o mutră întunecată.

Zilele treceau una după alta, monotone și triste. Din zi în zi Potcikev devenea mai rău dispus.

— Nu se găsește nimic! — zise într'o dimineață Rokkartin, cu glas amenințător. — Sau ți-ai pierdut simțul orientării, sau nu există nimic, într'adevăr.

Prințul rânji cu necaz. Privirile-i erau întunecate și scrâșnea din dinți de furie.

— Probabil că hoții și-au ales o ascunzătoare bună, răspunse el.

— Ar trebui să mergem împreună — zise pilotul. — Două perechi de ochi și două perechi de brațe fac îndoit. Ce zici?

Prinţul arătă spre frumoasa Irina:

— O vom lua şi pe dânsa, spuse aviatorul.

— Asta nu se poate, — răspunse prinţul. — Există un singur mijloc: s'o legăm în aşa fel, încât să nu poată fugi.

— Să 'ncercăm şi asta, zise Rokkartin şi aruncă o privire plină de milă spre tânăra fată. — Dar de legat trebue s'o legi dumneata, prinţe, căci eu nu pot face asta.

— Pentru mine e o adevărată plăcere, râse Potcikev şi se apropiă de Irina.

Fata îngheţă de spaimă. Din gesturile şi şuşotirile celor doi bărbaţi îşi dăduse seamă că aveau gânduri rele cu ea.

Prinţul cercetă prin cabină şi privirea i se opri pe două inele de fier fixate în peretele acesteia.

— Trebue să te legăm, zise prinţul cu asprime către fată.

— Dar de ce? — întrebă ea, cu ochii măriţi de groază. — Ce am făcut? Doar n'am încercat să fug şi nici nu voiu încerca.

— N'are aface. Trebue să te lăsăm singură astăzi şi n'ai voie să scoţi niciun strigăt ca să atragi atenţia cuiva. Sunt încredinţat, de altminteri, că nu se află ţipenie de om prin împrejurimi, dar cu toate astea trebue să-ţi ţii gura. Întâmplarea ar putea face să treacă totuşi cineva pe aici... ştii! Dacă vei ţipa, aşa dar, de mâine încolo îţi vom pune căluş în gură.

Irina se îngrozi. Cunoştea senzaţia aceea de înăbuşire, astfel că-şi propuse să rămână liniştită şi se lăsă legată de cele două inele din peretele cabinei. Se putea mişca puţin, dar mai mult de un pas nu era în măsură să facă.

Se aşeză jos, cufundată în gânduri triste.

Rokkartin şi prinţul, însă, intrară în pădure. Nu departe de acolo se aflau ruinile mânăstirii în pivniţa căreia Boris Verodin ascunsese lăzile cu aur.

Prințul Potcikev suferea încă de ideea fixă că enorma comoară se mai afla în mănăstire. Venise aici plin de speranțe, începuse să sape de zor, dar până acum toate străduințele sale rămăseseră zadarnice.

In prima zi Rokkartin făcu o mutră cam supărată. De necaz nu vorbi nimic. Își spuse că prințul îl dusese de nas.

Cu toate astea mergeau în fiecare zi, și săpau necontenit pământul, îndepărtau pietrele, nădăjduind să dea de ascunzătoare.

In a treia zi de cercetări zadarnice, Rokkartin izbucni:

— E o prostie ceea ce facem noi aici! Printre ruinile acestei mănăstiri nu se găsește nici măcar o singură monedă de aur, dar-mi-te o comoară întreagă, cum susții dumneata.

Spunând acestea lăsă capul în jos și se cufundă în gânduri negre. De mult băgase de seamă că prințul se ocupa de tânăra fată mai stăruitor decât se cuvenea.

Și atunci aviatorul își propuse să-i strice socotelile. Se gândea să-l părăsească pur și simplu într'una din zilele următoare și s'o ia pe Irina cu el. Avea dânsul o sumușoară rotundă cu care putea începe ceva.

Vroia să-i destăinuiască totul fetei și își spunea că va izbuti s'o câștige în cele din urmă, căci în primul rând era mai tânăr și apoi avea și bani, pe câtă vreme prințul era sărac lipit pământului. Comoara despre care vorbise era doar o poveste.

In ziua următoare ploua cu găleata, așa că fură nevoiți să rămână în avion. Acesta fu acoperit cu pânze pentru ca părțile metalice să nu ruginească.

Se ghemuiră cu toții în aeroplan și Irina — care fusese deslegată — prepara ceaiu. Cei doi bărbați stăteau muți, fumând. Fiecare avea gândurile lui și acestea nu erau de fel bune.

Prințul vroia să dea de comoară și după ce

vor încărca pe bord câteva milioane, vroia să aterizeze undeva departe și acolo să-i tragă un glonte în cap aviatorului, ca să se scape de el.

Planul lui Rokkartin era mai puțin sângeros. El vroia doar să-l părăsească pe prinț, lăsându-l acolo în voia soartei...

A doua zi pământul din pădure era ca o cocă. Plouase toată noaptea și apa curgea șiroaie încă.

— Ce ne facem? — întrebă Rokkartin.

Prințul dădu din umeri și răspunse:

— Eu aș propune să mai căutăm, căci nu-mi pot închipui să nu fie acolo lăzile.

Pilotul zâmbi batjocoritor.

— Caută dumneata, prințe! — zise el. — Eu renunț, căci îmi dau seamă că totul va fi degeaba.

— Ce vrei să zici cu asta? — izbucni prințul. — Nu cumva vrei să mă părăsești aici?

Irina scoase o exclamație de spaimă, văzând că prințul dusese mâna la buzunar, unde avea revolverul.

— Stai! — răcni Rokkartin, și în clipa următoare îndreptă țeava armei sale spre prinț.

Acesta se făcu alb ca varul.

— Nu face prostii... nu m'am gândit la asta... scuză și dumneata... îngână el.

Dar Rokkartin răspunse cu asprime:

— Dă arma încoace, altminteri te împușc ca pe un câine turbat! Te cunosc eu, prințe Potcikev. Știu eu ce barbarii ai făptuit în războiu. Astăzi stau eu deasupra dumitale, căci am putere. Dă încoace arma, altminteri îți poți lua rămas-bun de la viață!

Prințul Potcikev stătu câteva clipe nehotărît, apoi, dându-și seamă că n'avea încotro, zise, căutând să pară liniștit:

— Recunosc că m'am lăsat târît de un moment de furie. Îți voiu dovedi, însă, că nu-ți caut pricină. Ar fi cea mai mare nebunie din parte-mi să mă cert cu dumneata, căci fără ajutorul dumitale

nu pot face nimic. Chiar dacă aș găsi comoara, n'aș avea ce face cu ea fără dumneata. Poftim arma și te rog să mă ierți!

Rokkartin luă revolverul și-l vârî repede în buzunar. Acum era stăpân pe situație și putea face tot ce poftea.

Potcikev, însă, plecă capul și zâmbi sinistru, pe sub ascuns. Mai avea un revolver și un pumnal pe deasupra. Nu-i va ierta el băiețandrului acela pentru felul cum se purtase.

— Vrei să mă însoțești, Rokkartin? — întrebă el apoi. — S'ar putea să avem mai mult noroc de data asta.

Pilotul privi nehotărît la Irina.

— Dacă ții numaidecât... — mormăi el. — Dar nu-mi fac niciun fel de nădejdi, să știi.

O legară pe Irina și plecară. Tânăra fată era în prada unei mari agitații. In ultimele zile se gândise mereu cum să facă spre a se elibera.

Acum se făcu lumină în mintea ei. Auzise ea de mult despre presupusa vină a lui Boris Verodin. Cunoștea însărcinarea ce-i fusese dată și istoria bănuielii ce plutea asupra lui. Nu era oare vorba despre comoara de aur care trebuia să salveze regimul sovietic?

De sigur, numai asta putea să fie.

Și dacă era așa, dacă prințul știa într'adevăr ceva, atunci dânsa nu trebuia să fugă, ci trebuia să lucreze în interesul fratelui dispărut, ca să-i dovedească nevinovăția.

In zilele petrecute la castelul din Polonia, contesa îi povestise despre soarta tristă a Natașei și a lui Boris. Ea căutase s'o mângâie însă, spunând: „Trebue să nădăjduim și să ne încredem în Dumnezeu. Atâta vreme cât n'avem dovezi precise de moartea fratelui tău, nu trebue să desnădăjduim".

Atunci Irina era în prada unei dureri sfâșietoare. Plânsese mult, zi și noapte. Dar în cele din urmă începu să nădăjduiască și asta îi alină durerea.

Şi acum, soarta părea să-i dea o indicaţie cu privire la misterioasa dispariţie a comorii. Trebuia, deci, să vegheze.

247.— Comoara.

Irina privi după cei doi bărbaţi, până-i văzu dispărând în pădure. Apoi se uită la legăturile ei şi încercă să le slăbească. Cu ajutorul dinţilor începu să roadă nodurile şi cu nespusă bucurie constată că lucrul merge bine. După două ceasuri de muncă încordată era liberă şi putea merge unde vroia.

Un simţimânt de fericire îi umplu pieptul, gândindu-se că scăpa de cei doi bărbaţi îngrozitori.

Chiar dacă va rătăci câteva zile şi nopţi, odată şi odată tot va da peste locuinţe omeneşti.

Vru să pornească la drum, căci îşi pusese în gând să se ia după cei doi şi să asculte ce vorbeau, să vadă ce fac. Dar deodată se răzgândi şi rămase pe loc, spunându-şi că n'avea niciun rost să facă asta. Vroia s'aştepte până ei vor fi avut succes. Şi dacă nu se 'ntâmpla asta, era timp atunci să fugă.

Se legă din nou cu funiile cât putu mai bine, dar îşi dădu seamă că asta n'avea niciun rost, căci tot se va vedea că făcuse singură nodurile, după ce se deslegase. Astfel că şi le desfăcu iarăşi şi aşteptă înapoierea celor doi bărbaţi.

Aceştia veniră în sfârşit, tot fără niciun rezultat. Rokkartin părea că-şi înăbuşe o furie nemărginită. Nu rosti niciun cuvânt şi nici prinţul nu vorbea. Probabil că se certaseră pe drum.

— Ce e asta? făcu deodată pilotul, când zări funiile ce atârnau în jos.

Irina râse batjocoritor şi zise:

Cereţi mâine numărul 134 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— A fost treabă ușoară pentru mine să le desfac. Mi le-aș fi putut pune la loc, — dar de ce să vă fi înșelat? Vroiam numai să vă dovedesc că nu mă port cu gândul de a fugi. Incotro m'aș putea duce? M'aș rătăci în pădure și de sigur că aș muri de foame, sau mi s'ar întâmpla ceva și mai rău.

Prințul privi la Rokkartin. Acesta scoase o înjurătură, apoi spuse cu batjocură:

— Vezi, prințe, nici pentru un lucru atât de ușor nu ești bun. Comori nu poți găsi și nici măcar să legi cum trebue o femeie slabă nu ești în stare.

Potcikev își muscă buzele. Incleștă dinții apoi și se păru că vrea să se năpustească din nou asupra aviatorului. Acesta, însă, duse liniștit mâna la buzunarul unde avea revolverul.

— Cine e vinovat de asta? izbucni prințul. — Ea — femeia asta... Dar lasă că acum o voiu lega în așa fel încât să nu se mai poată nici mișca măcar.

Irina se speriă. Care va să zică își înrăutățise soarta prin asta?

Dar pilotul îndrăgostit fu salvatorul ei. Dânsul i se uită în ochi și inima începu să-i bată mai tare, simțurile i se învăpăiară. O privire în ochii aceia albaștri ca cicoarea și limpezi ca cerul de primăvară, și deveni moale ca ceara.

Irina fu destul de inteligentă să-l privească rugător, fără ca prințul să bage în seamă.

— Nu, prințe Potcikev — zise pilotul. — Tânăra fată nu va mai fi de loc legată de-acum încolo. Va umbla liberă. Dac'ar fi vrut să fugă, de mult ar fi făcut-o.

Prințul scrâșni din dinți. Apoi înălță din umeri și zise:

— Cum vrei. Răspunderea rămâne asupra dumitale însă.

Spre înserat Potcikev plecă pentru câtva timp.

Aviatorul se folosi de acest răgaz spre a sta de vorbă cu Irina.

— Iţi fac o propunere — zise el, cu glas tremurător. — Vrei să pleci cu mine mâine dimineaţă?

Irina se speriă, dar izbuti să nu se trădeze. Ar fi trebuit să fie mulţumită dacă i se oferea prilejul să scape de prinţ, dar în împrejurările de acum prezenţa lui îi oferea, totuşi, o anumită pavăză. Căci bănuia dânsa că Rokkartin va căuta să abuzeze de ea cu forţa când prinţul nu va mai fi de faţă.

De aceea se hotărî îndată ce să răspundă:

— Aş primi propunerea d-tale, domnule Rokkartin, dar ştiu ce vrei de la mine, astfel că... nu pot.

Atunci el se apropiă de dânsa şi izbucni, cu glas tremurător de patimă:

— Fetiţo, te iubesc... te iubesc mai mult decât ţin la propria mea viaţă... te voiu purta pe braţe atunci când vom fi la adăpost. Nu-ţi ajunge asigurarea asta?

Irina se dădu îndărăt. Se roşise până'n albul ochilor şi, ridicând mâna ca să se apere de o eventuală încercare a pilotului de a se năpusti asupra ei, zise şovăitor:

In privinţa asta mai putem sta de vorbă, domnule Rokkartin, dar...

El îi cuprinse mâinile, vru s'o atragă la pieptul său, însă Irina se smulse repede, şi zise amenin-ţător:

— Te previn, domnule Rokkartin, că nu vei face nimic cu forţa, căci mă voiu apăra până la ultima suflare. Insă, precum ţi-am spus, sunt dispusă să chibzuiesc asupra propunerii d-tale. In primul rând doresc să fiu o femeie bogată... De aceea te-aş sfătui să te osteneşti ceva mai mult pentru găsirea milioanelor acelea... Numai atunci ai putea nădăjdui să ai succes la mine.

— Dar prințul... mă minte numai... mă duce de nas. Nu cred că va găsi aurul vreodată.

Irina răspunse cu gravitate:

— Nu te-a înșelat, domnule Rokkartin, căci eu știu că acea comoară trebue să fie pe aici prin apropiere. Și ca să-ți spun ceva mai mult, află că sunt sora aceluia care a fost bănuit de tăinuirea comoarei.

— Și de ce n'ai spus asta până acum? întrebă Rokkartin, făcând ochi mari.

Irina dădu din umeri și răspunse:

— Nu prea am dat atenție la ceea ce vorbeați d-v. Dar ieri v'am auzit discutând despre o mânăstire... De altfel, prințul Potcikev știe că eu sunt sora lui Boris Verodin.

— Și mie nu mi-a spus nimic.

Irina zâmbi:

— Se va feri să-ți spună.

Și adăugă, cu cochetărie:

— De altfel, e concurentul d-tale... căci și el ... să mă aibă.

— Îl voiu... ucide! scrâșni Rokkartin și în privirea lui se aprinse o flacără amenințătoare.

— Domnule Rokkartin, un singur lucru te rog: ... Fă în așa fel ca el să nu bage de ... Ajută-l mai departe să caute comoara și ... o veți găsi, vom putea sta de vorbă despre ... Va trebui să-mi făgăduiești însă ceva, și ... cu această condiție voiu primi să devin to... d-tale.

— Vorbește... îți voiu îndeplini orice dorință, căci te iubesc la nebunie.

— Trebue să-mi juri că nu te vei atinge de mine până ce nu-ți voiu îngădui. Dacă-mi îndeplinești această rugăminte, poți nădăjdui în realizarea dorințelor dumitale.

Rokkartin suspină și o privi pe frumoasa fată.

— Bine, îți făgăduiesc! zise el, cu glas tremurător. — Îți jur că nu te voiu atinge.

— Atunci suntem tovarăși — zise Irina și i întinse mâna, pe care dânsul o sărută.

Apoi, văzând că se ivește o făptură la marginea luminișului, ea zise repede:

— Vine prințul.

Cei doi se priviră înc'odată în ochi, cu înțeles.

Prințul se apropiă și se uită bănuitor de la unul la altul. Se miră când, vorbind despre munca ce o vor avea de făcut a doua zi, pilotul încuviință cu însuflețire. Se așteptase ca aviatorul să refuze a se mai ocupa de comoara aceea, și când colo...

Se uită la Irina. Oare să fi aflat ea ceva și, în timpul lipsei sale, să fi pus la cale vreun plan cu Rokkartin?

O străpungea cu privirea pe tânăra fată, dar aceasta rămânea nepăsătoare. Nici din purtarea aviatorului nu izbuti să deducă ceva.

— Cred că va trebui să cercetăm mai mult în direcția colibei, zise Rokkartin, în timpul discuției.

— N'am nimic împotrivă, răspunse prințul. — Numai de n'ar ploua mâine.

— Și chiar dacă va ploua, tot n'are ce să ne strice, — asta am văzut-o azi.

A' doua zi dimineață porniră. Prințul, care ducea uneltele, se opri o clipă, șovăitor, și aruncând o privire spre Irina, întrebă:

— Să rămâie într'adevăr nelegată, Rokkartin?

— Da, răspunse aviatorul, cu hotărîre.

Scrâșnind din dinți prințul porni, după ce mai străpunsese pe Irina cu o privire amenințătoare.

Fata așteptă până ce bărbații se făcuseră nevăzuți în pădure, apoi porni și ea. Văzu urmele lor și nădăjdui să se poată lua după ele, dar nu ajunse departe. Ghetele i se încleiau adesea în noroiu, așa că' se văzu nevoită să se înapoieze la aeroplan.

Intr'acestea, Potcikev și pilotul lucrau de zor. Pretutindeni zăceau împrăștiați bolovani mari în

jurul lui. Căutau în toate părțile și cercetau pământul centimetru cu centimetru.

Ploaia încetase dar șuvoaiele veneau cu furie din înălțime, săpându-și albia în pământul pădurii.

Cei doi bărbați se așezaseră pe un bolovan și înbucau sărăcăcioasele lor merinde: conserve și pâine neagră, uscată.

Rokkartin era mai bine dispus astăzi. Se gândea mereu la frumoasa fată și la comoara de care atârna fericirea lui.

Zâmbi îngândurat și-și spuse că, chiar dacă aurul nu va fi găsit, ea tot va trebui să-i aparțină. O va lua cu forța, dacă nu va primi să-l urmeze de bunăvoie.

Prințul băgă de seamă schimbarea produsă cu tovarășul său. Observă surâsul din jurul buzelor sale, aerul mulțumit, și în sufletul său se întări bănuiala care i se trezise în ajun. Cei doi tineri stătuseră de vorbă și puseseră la cale ceva împotriva lui.

Lui Potcikev i se întunecă înaintea ochilor, dar se stăpâni. Își propuse, însă, să fie cu ochii în patru și să se răzbune cumplit dacă vor fi făurit ceva împotriva lui.

Rokkartin arătă spre un pătrat care se vedea pe pământ. Erau acolo câteva resturi de ziduri, acoperite cu mușchiu.

— Ce să 'nsemneze asta? întrebă el pe prinț.

— Trebue să fi fost o casă în locul acesta, răspunse Potcikev. — Ceea ce vedem noi este temelia.

Rokkartin încuviință, nepăsător. Vroise numai să zică ceva, nimic mai mult.

Mai arătă apoi spre niște dărâmături cari zăceau împrăștiate și zise:

— Frumoasă casă trebue să fi fost aici!

Prințul tresări deodată. Se uită la pârâiașul care curgea de-a dreptul spre bolovanul pe care stăteau dânșii, dar nu mergea mai departe.

— Ce o asta? făcu el. — Nu cumva se află aici deschizătura spre pivniţa casei de odinioară?

Rokkartin înălţă din umeri, cu nepăsare:

— Tot ce se poate.

— Ia scoală-te niţeluş! zise prinţul. — Voiu încerca să dau la o parte bolovanul. E greu dânsul, ce e drept, dar suntem doi bărbaţi în toată firea.

Se ridicară şi puseră mâna amândoi. Era aceeaşi piatră pe care stătuse Sonia cu câteva săptămâni în urmă, chibzuind la ascunzătoarea comorii.

Işi încordară puterile şi, în cele din urmă, izbutiră să urnească piatra din loc.

In faţa lor se ivi atunci o gaură neagră, de formă pătrată. Prinţul se lăsă în genunchi şi lumină înăuntru, cu lampa sa de buzunar. Văzu o scară şi, luminând mai adânc, zări apă. Şi în fund de tot observă lăzi... unele peste altele, rânduite ca într'o magazie.

De emoţie era cât p'aci să cadă în groapă. Se ridică şi ochii-i scânteiau triumfător.

Câteva clipe nu fu în stare să rostească o vorbă. In cele din urmă izbuti să îngâne:

— Colo jos... e comoara... milioane nenumărate... în aur curat... Ah... Rokkartin.., acum suntem bogaţi... nemăsurat de bogaţi... cum n'a mai fost nimeni pe acest pământ...

Aviatorul privi şi el în jos. Nu-i venea să creadă — şi totuşi era aşa cum spusese prinţul. Comoara fusese găsită.

248. Pustnica.

Sonia Petrovici mai locuia tot în coliba cărbunarului, căci vroia cu tot dinadinsul să descopere comoara, cu ajutorul căreia avea să dovedească nevinovăţia lui Boris Verodin.

In tot acest timp, curajoasa femeie cercetase piatră cu piatră, răscolise tufișurile, dar străduințele i rămaseră zadarnice.

Incetul cu incetul, Sonia își orândui coliba și făcu oarecari îmbunătățiri, astfel că se simțea destul de bine în această singurătate, unde nimeni n'o supăra cu intrebări neplăcute, unde avea răgazul să și urmărească ținta cea mai frumoasă din viața ei. Adeseori, cobora în vale, pentru a-și face rost de tutun, pâine sau alte merinde — însă nimeni nu știa de unde vine ciudata străină, căci oamenii erau foarte superstițioși și nu se încumetau să urce muntele și să se abată prin preajma ruinelor mânăstirii. Vestea înfiorătoarelor întâmplări ajunsese la urechile țăranilor, cari ocoleau cu teamă sfântul lăcaș.

In fiecare săptămână, Sonia făcea câte un drum mai lung, nădăjduind mereu că va izbuti să dea de urma comorii. Era hotărîtă să nu părăsească ținutul până ce încercările nu-i vor fi încununate de izbândă.

Iși spunea mereu că uriașa comoară nu putea fi prea departe de mânăstire sau coliba cărbunarului. Intr'o bună zi, trebuia să descopere ascunzătoarea ei.

Insuflețită de această nădejde, ea încuià coliba și porni iarăși la drum. Trecând pe dinaintea ruinelor, fu cuprinsă de aceleași simțiminte cari o umpleau de fericire întotdeauna când zărea sfântul lăcaș, în care trăise clipele cele mai frumoase din viața ei, dar și cele mai grozave în același timp. Acolo sorbise din cupa amorului, în timp ce grinzile arzânde trosneau deasupra ei — acolo Boris Vetrolin o îmbrățișase cu patimă, făcând-o să uite că moartea era la un pas de dânșii. După aceea, tot el, vânjosul lotru, o scăpase din flăcări, îi salvase viața — deși această viață însemna pentru ea un lanț de chinuri...

Un zâmbet îndurerat schimonosi și mai mult chipul femeii, care păși mai departe, sprijinindu-se în toiagul ei. Deși era îmbrăcată în vest-

minte țărănești și purta o pereche de ghete grele, totuși un bun cunoscător de oameni și-ar fi dat seamă îndată că această femeie făcuse parte și din altă lume.

Deodată Sonia se opri din mers, aruncă o privire spre colibă, apoi se piti îndărătul unui copac. Nu cumva o înșelaseră ochii? Nu cumva era victima unei năluciri?

O dâră de fum se înălța din hornul colibei, iar un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, se ivi în apropiere, urmat de alți doi cari se aflau ceva mai departe.

Revoluționara se retrase cât mai la adăpost, spre a nu fi zărită. Deodată se auzi mugetul unei vite.

— Ce-or fi căutând ăștia aici? — murmură ea, încordându-și privirea.

Cei trei bărbați se urcară într'un car cu boi.

— Ei drace! Bătrânul cărbunar și fiul său au ieșit la iveală! — șopti Sonia. Dar cine o fi celălalt?

Fără să mai stea la gânduri, porni în urma carului și ajunse astfel la cărarea pe care venise împreună cu misterioasa călugăriță, când se îndreptaseră spre coliba cărbunarului. Da, pe atunci Boris Verodin mai trăia, deși era grav bolnav. In cele din urmă, însă nobila binefăcătoare izbutise să-l scape din ghiarele morții — totuși, soarta nu-l cruțase și-i pregătise tragicul sfârșit din locuința medicului din Cronstadt.

Sonia bănui îndată ce urmăreau cei trei bărbați. Desigur că veniseră să ia câteva lăzi din ascunzătoarea unde transportaseră aurul furat. Dacă izbutea să se țină mereu pe urmele lor, atunci se realisau nădejdile cari o însuflețeau de atâta vreme.

La un moment dat, carul se afundă în pădure. După cât se părea, boii erau foarte rezistenți, căci urcau cu ușurință povârnișul ce ducea spre poteca largă. Nu trecu multă vreme și se opri la marginea drumului. Străinul rămase locului, în timp ce cărbunarul și fiul său se înapoiară în pădure, apropiându-se de locul unde se afla Sonia.

— Trebue să fim cu ochii în patru, căci a început să-şi cam vâre nasul pretutindeni — zise Osip, adresându-se tatălui său. — Nu mai am încredere în el. Lăcomia i-a aţâţat poftele şi nu m'aş mira dacă ar încerca vreo ticăloşie împotriva noastră.

Sonia, care se ascunsese îndărătul unui tufiş, auzea desluşit fiecare cuvânt din convorbirea celor doi.

— La urma urmei, noi n'am fost la fel? — răspunse bătrânul. — Nu ne-am pierdut şi noi capul, când am văzut atâtea bogăţii înaintea noastră? Aş da orice, să mă văd iarăşi pe puntea vaporului, căci dacă revoluţionarii pun mâna pe noi, fără îndoială că vom fi condamnaţi la moarte.

— Nu-ţi mai face gânduri negre, tată! — zise Osip. — Ar trebui să luăm pildă de bărbăţie dela Paulovna.

Bătrânul clătină capul, părând că nu se poate împăca cu acest fel de a vedea lucrurile.

In cele din urmă, ajunseră la o grămadă de bolovani şi, în timp ce Sonia îi urmărea din ochi, cei doi bărbaţi împinseră de o parte unul din bolovani, *în locul căruia se ivi o deschizătură neagră.*

Aşa dar, tot se împlinise visul nenorocitei femei! In curând, foştii ei tovarăşi aveau să afle că fuseseră nedrepţi aruncând vina asupra lui Boris Verodin. *Deşi acesta era mort, deşi marea ei descoperire nu-i mai folosea la nimic luntraşului, totuşi rămânea nepătat în faţa urmaşilor săi.*

Deodată, Sonia se posomorî la faţă şi o sclipire de ură se ivi în ochii ei.

Da, prinţul Potcikev era singurul om asupra căruia avea să-şi verse tot amarul. El o dusese la pieire — el trebuia să simtă mânia victimei sale... De aceea, hotărî să nu dezvăluie nimic din ceea ce aflase, căci altminteri autorităţile n'ar mai fi şovăit o clipă să ducă la îndeplinire sentinţa de condamnare la moarte a prinţului. Or, dorinţa ei cea mai înfocată era să-l pedepsească chiar cu mâna ei.

Între timp, cei doi bărbaţi dispăruseră în deschizătură. Un plan diabolic se ţesu în mintea Soniei. Dacă izbutea să împingă bolovanul la loc, atunci amândoi rămâneau închişi înăuntru, fiind sorţiţi să moară de foame. La drept vorbind, ar fi meritat această soartă, căci nesocotiseră încrederea pe care cei doi răniţi o avuseseră în ei. Sonia îşi aminti de clipele petrecute în coliba cărbunarului, când, chinuită de dureri, zăcuse în culcuşul ei, în timp ce Osip şi logodnica lui puneau la cale mârşavul plan, care era cât p'aci s'o coste viaţa. Fără să-şi dea seamă că aceasta va însemna salvarea ei, Sonia le dăruise o mare sumă de bani, care înăbuşi lăcomia Paulovnei. Altminteri, aceasta şi-ar fi hotărît iubitul să săptuiască o crimă, pentru a-şi însuşi suma de bani care să le înlesnească un traiu lipsit de griji. In acest scop, n'aveau decât să nu se mai sinchisească de bolnavă, care ar fi murit din lipsă de îngrijire, iar suma de bani pe care o avea la dânsa a fi rămas celor doi tineri.

Sonia se târî până la marginea deschiderii, astfel că acum putea deslui fiecare cuvânt ce se vorbea înăuntru.

Cei doi bărbaţi păreau cuprinşi de vraja aurului.

— Bună idee a mai avut şi Paulovna, îndemnându-ne să ne însuşim comoara! — zise Osip. — Cât despre ascunzătoarea asta, pe locul unde se afla înainte coliba noastră, pare făcută pentru aşa ceva.

— Da, numai dacă n'ar trebui să facem drumurile astea primejdioase! — oftă bătrânul. — Ascultă-mă, eu aş fi de părere să nu ne mai înapoiăm aici şi să ne mulţumim cu ceea ce am luat cu noi.

— Ce tot vorbeşti, tată? — se otări tânărul. — Trebue să mai venim odată! Cunosc toate drumurile printre munţi, aşa că n'avem de ce să ne temem; afară de asta, căpitanul n'o să mai treacă prin zona unde plutesc minele.

— Totuşi, mă înspăimânt când îmi amintesc ce primejdii am întâmpinat în cale!

— Hai, tată, nu te mai gândi la astea! Trebue să cărăm sus zece lăzi! După aceea vom mai lua încă zece... Haha, dacă s'ar descoperi ascunzătoarea asta, mulți oameni ar scăpa de nevoi! Până acum — chiar dacă ducem la adăpost și aceste zece lăzi — n'am transportat nici a patruzecea parte din comoară, care zace aici, în pământ. Cine știe dacă va fi descoperită vreodată!

— Hai, lasă vorba, fiule! — îl îndemnă cărbunarul. — Trebue să isprăvim cât mai repede, căci căpitanul e cam curios din fire și ar vrea să afle și el de unde aducem aurul.

— Nu trebuie să i-o iei în nume de rău, căci nici noi n'am fi altfel.

După aceea, Sonia auzi un gâfâit, ceea ce dovedea că cei doi bărbați se străduiau să care sus una din lăzile grele.

— N'ar fi trebuit să-l aducem până aici—zise Osip, după câtăva vreme, când se odihniră. — Ar fi fost mult mai bine să fi rămas pe vapor, căci deși nu cunoaște ascunzătoarea aurului, totuși acum știe cu ce ținut se află aceasta.

— Bine băiete, dar altminteri ar fi trebuit să luăm cu noi un străin, ceea ce ar fi fost și mai primejdios — replică bătrânul.

Sonia se retrase iarăși la adăpostul copacilor, căci auzise cum cei doi urcaseră treaptă cu treaptă și nu mai aveau mult până la gura pivniței. In cele din urmă se iviră sus, cu povara lor.

Coborîră din nou, a doua ladă fu scoasă la suprafață, apoi a treia și așa mai departe, până ce transportaseră cele zece lăzi.

— Bine că am sfârșit odată! — murmură Osip, oftând ușurat. — Acum vino de-mi ajută să împing lespedea la loc.

După ce isprăviră și cu asta, cei doi bărbați începură să care lăzile în pădure, cu ajutorul unei târgi făcută din ramuri groase. Sonia îi urmărea cu încordare.

Pentru a nu trăda locul unde ascunseseră comoara, Osip şi tatăl său transportau câte o ladă până la o depărtare de vreo sută de metri, apoi se înapoiau şi luau alta, iar când toate erau adunate la un loc, străbăteau iarăşi cam aceeaşi distanţă, astfel că tovarăşul lor — căpitanul vasului — nu izbuti să afle ascunzătoarea aurului.

— Hm, m'aţi lăsat să aştept cam mult! — făcu Suedezul, dând pe gât ultima înghiţitură dintr'o sticlă de rachiu.

Acum, de când câştigau atâţia bani de pe urma transporturilor de aur, căpitanul se lăsase în voia băuturii. Intotdeauna avea cu el câte o sticlă de rachiu şi bea mereu, până ce cădea în nesimţire. De astă dată se întâmplă acelaşi lucru. Ne mai putând să se ţină pe picioare, beţivul se tolăni în car, unde adormi îndată, în timp ce boii se opintiră, pornind spre Peterhof.

La început, Sonia vroia să-i urmărească numai o bucată de drum, dar apoi se răzgândi, căci îşi spuse că era mult mai bine să cunoască şi locul unde se descărcau preţioasele lăzi — mai ales că nu prea avea de ce să se teamă. Oamenii nu se abăteau decât foarte rar pe această potecă, iar soarele era pe asfinţite, astfel că nimeni nu putea s'o vadă.

In acest timp, boii îşi urmau drumul, mergând agale spre portul apropiat. Din când în când, carul se oprea pentruca animalele să se mai odihnească şi cu acest prilej, Sonia, care se aţinea mereu în apropiere, auzea fiecare cuvânt pe care Osip îl schimba cu tatăl său.

— Ah, de m'aş vedea odată în Peterhof! — oftă tânărul, când făcură un nou popas. — Ştii că data trecută marinarii începuseră să şuşotească între ei? Sunt sigur că dacă n'am fi fost cu ochii în patru, s'ar fi năpustit asupra lăzilor.

— Acum, însă, nu mai sunt aceeaşi marinari căci au fost schimbaţi — îl linişti bătrânul, îndemnând iarăşi boii la drum.

Merseră astfel toată noaptea. Zorile începură se iveaască şi cei doi bărbaţi păreau să fie şi mai prevăzători, căci în vale se zărea, ici colo, câte o casă şi se putea foarte bine ca vreunul din ţărani, mânat de curiozitate, să urce poteca şi să iscodească ce se află în car.

Spre seară, orăşelul Peterhof, aşezat pe coasta mării, se ivi în depărtare. Carul făcu un ocol mare şi rămase în apropiere până a doua zi dimineaţa, când intră în orăşel, odată cu căruţele celorlalţi ţărani, cari veniseră să-şi vândă marfa.

Firește că nimeni nu bănui ce se ascundea dedesubtul fânului din carul tras de cei doi boi cari străbătuseră piaţa şi porniră spre port, unde se opriră înaintea unui depozit de cherestea. Un bărbat cu înfăţişare aspră ieşi dintr'o căsuţă şi veni în întâmpinarea noilor sosiţi.

— Daţi-i drumul cât mai repede, căci poliţia portului a înebunit iarăşi! — şopti acesta. Era un fost căpitan pe un vas de comerţ, care, după ce se sfârşise războiul, se retrăsese în căsuţa lui, dar silit de nevoi primise oferta cărbunarului şi-i îngăduise să încarce lăzile pe vapor, folosindu-se de proprietatea sa, care dădea spre mare.

— Intraţi în curte, ca să nu treziţi bănuieli!— şopti dânsul, deschizând poarta, după ce aruncase în jur o privire cercetătoare.

Peste câteva clipe, ceilalţi se aflau în căsuţă, unde o bătrână le aduse de mâncare. Mâncară cu poftă, fără să scoată un cuvânt în tot timpul mesei.

— Ei, când primesc banii? — întrebă fostul căpitan, după ce terminară de mâncat.

Osip vârî mâna în pieptar şi scoase un portofel plin de bancnote englezeşti, din cari numără celălalt o mie de lire sterline.

— Abia acum vine partea cea mai grea — u gazda, după ce banii dispăruseră în buzunarul — Lăzile nu pot fi încărcate decât pe întunerec, altminteri riscăm să fim descoperiţi de copoi. In

de a se aprinde farurile din port, vom duce lăzile în barca mică, iar apoi le vom transporta pe bordul vasului.

— Da, ăsta ar fi lucrul cel mai bun — încuviinţă bătrânul cărbunar.

Sonia, care urmărise carul până în port, bănuia ce se va întâmpla acum. Aşa dar, îşi căută un adăpost şi rămase toată ziua în apropierea căsuţei fostului căpitan.

Spre seară, văzu o barcă cu motor desprinzându-se dela ţărm şi pornind spre larg. In acelaşi timp, o şalupă a căpităniei portului se ivi la oarecare depărtare. Ar fi fost foarte uşor pentru Sonia să atragă atenţia poliţiştilor, cari ar fi pornit în urmărirea hoţilor — dar isteaţa femeie nici nu se gândi la una ca asta, căci avea cu totul alt plan.

După câtva timp, zări un vapor care se puse în mişcare şi dispăru în beznă. Aşa dar, hoţii avuseseră noroc şi de astă dată.

Revoluţionara porni înapoi spre casă. A doua zi ajunse în coliba cărbunarului, unde găsi toate la locul lor, aşa cum le lăsase la plecare. După ce se odihni bine şi se simţi iarăşi în puteri, părăsi coliba, îndreptându-se spre ascunzătoarea lăzilor cu aur.

Se strădui câtva timp să dea bolovanul de o parte, însă văzând că nu izbuteşte s'o scoată la capăt, se hotărî să înlocuiască forţa printr'un vicleşug. Se înapoiă deci iarăşi în colibă şi luă o daltă şi un ciocan, cu ajutorul cărora începu să cioplească piatra la bază. In cele din urmă bolovanul se rostogoli într'o parte, lăsând liberă intrarea în pivniţă.

Sonia se plecă peste marginea deschizăturii şi ivi spre lăzile aşezate în ordine. Acum putea să înfăţişeze înaintea foştilor ei tovarăşi, zicându-le:

„Eu sunt Sonia Petrovici criminala condamnată oarecând... Ucideţi-mă, dar mai întâi vă voiu descoperi cine a furat comoara mult căutată şi vă voiu arăta ascunzătoarea ei".

Citiţi mâine numărul 135 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Totuşi, Sonia rămase în coliba cărbunarului căci inima îi spunea să nu se depărteze de comoară, ci s'o păzească. Un glas lăuntric îi şoptea mereu că aci va avea loc întâlnirea cu prinţul Potcikev, aci în singurătate se va răfui cu duşmanul ei neîmpăcat. Iar până atunci vroia să aştepte în linişte, căci, mânat de lăcomie, prinţul trebuia neapărat să-şi facă apariţia, pentru a căuta comoara.

Mai trecu câtăva vreme. Sonia trăia nestingherită în coliba ei. Cu mari sforţări, izbutise să împingă bolovanul la loc, astupând gaura cu partea cioplită şi îndepărtând rămăşiţele astfel că nimeni nu putea bănui că ascunzătoarea aurului fusese descoperită.

Trecură câteva zile.

Intr'o seară, Sonia zări plutind deasupra munţilor aeroplanul lui Rokkartin. Privirile-i se îndreptară cu luare aminte spre uriaşa pasăre de oţel.

Pilotul descrise în aer câteva viraje, apoi aterizâ într'un luminiş, care se afla la jumătate ceas depărtare de colibă. Sonia cunoştea locul — era singurul unde putea să aterizeze un avion, căci ţinutul era împădurit şi stâncos în cea mai mare parte. Rămase trează până la miezul nopţii, vrând să se încredinţeze dacă nu cumva aeroplanul se va înălţa iarăşi în aer — dar nimic nu turbură liniştea de moarte care domnea asupra pădurii.

A doua zi fu în picioare foarte devreme, şi-şi făcu rugăciunea de dimineaţă. In ultimul timp devenise foarte evlavioasă şi adeseori se întâmpla să rămână mult timp cu mâinile împreunate, închinându-se cu evlavie. Credinţa în Dumnezeu era singura ei mângâiere, singura uşurare care îi alina chinurile sufleteşti. De aceea la răsăritul soarelui se ducea uneori la ruinele sfântului lăcaş şi înălţa o rugă fierbinte pentru odihna de veci a aceluia care îi vrăjise inima dar pe care soarta crudă îl trecuse în altă lume.

Deodată, Sonia rămase locului ca încremenită.

Sus, printre ruine, un bărbat lucra cu înfrigurare la îndepărtarea molozului. Era un individ zdrenţăros, cu o barbă neîngrijită şi ochii scânteiau ca doi cărbuni aprinşi.

— Asta e... prinţul Potcikev! — murmură Sonia, cuprinsă de turburare şi privirea-i rămase pironită la acela care îi otrăvise viaţa şi din a cărui pricină muriseră atâtea fiinţe nevinovate.

Un muget fioros se ivi pe buzele ei.

— Aha, caută comoara! — şopti dânsa. In zadar te străduieşti, dragul meu! In zadar încerci să-ţi potoleşti setea de aur... comoara tot n'o vei descoperi!

Şi o bucurie diabolică puse stăpânire pe dânsa, văzând încordarea cu care lucra duşmanul ei de moarte.

Spre amiază, prinţul se depărtă de ruine. Sonia îl urmări pas cu pas, până ce ajunse în luminişul unde aterizase aeroplanul. Adăpostită îndărătul arborilor, zări un bărbat care ieşise în întâmpinarea lui Potcikev, iar în spatele acestuia uriaşa pasăre de oţel în care se afla sărmana Irina.

După câtva timp Sonia se înapoiă la colibă, căci era de aşteptat ca noii sosiţi să-i facă în curând o vizită acolo. Inainte de toate, însă, vroia să-şi pregătească revolverul, fiind hotărită să se apere până la ultima picătură de sânge, în cazul că va fi recunoscută de Potcikev.

Abia după patru zile acesta se ivi în preajma colibei, o privi cu neîncredere, şovăind, apoi se îndreptă spre uşă şi încercă s'o deschidă. Truda îi fu zadarnică, însă, căci uşa era încuiată şi, pentru mai multă siguranţă, Sonia o întărise cu o bârnă groasă, pusă deacurmezişul, astfel că era aproape cu neputinţă ca cineva să pătrundă înăuntru cu forţa.

Potcikev mai şovăi câteva clipe, apoi înălţă din umeri şi se depărtă. Sonia răsuflă uşurată, căci nu prea ar fi avut chef să termine atât de repede

cu vrăjmaşul ei. Nu, moartea lui trebuia să fie chinuitoare, aşa cum se cuvenea unui ticălos de teapa prinţului Potcikev.

In zilele următoare, prinţul veni la ruine însoţit de tovarăşul său. Sonia nu pierdea o clipă din ochi pe cei doi bărbaţi, cari lucrau cu râvnă la îndepărtarea molozului, unde firește că n'aveau să dea de comoară, căci ascunzătoarea acesteia nu putea fi descoperită cu atâta uşurinţă. Cu multă bucurie ea băgă de seamă că relaţiunile dintre ei se înăspresc din zi în zi. Felurite planuri se ţesură în mintea revoluţionarei, însă toate i se păreau cu neputinţă de dus la îndeplinire, căci ceea ce urmărea dânsa era un lucru prea greu pentru o femeie. Vroia, anume, să se ia la luptă cu prinţul şi să-l ucidă cu mâna ei.

In cele din urmă, luă hotărîrea să distrugă avionul, pentru ca vrăjmaşul să nu poată părăsi ţinutul în care se afla acum. Gândul acesta o însufleţea şi mintea-i era mereu preocupată cum să-l ducă la îndeplinire.

Veni şi clipa hotărîtoare, când visul avea să-i se împlinească. După cât se părea, tovarăşul prinţului se plictisise de atâtea căutări zadarnice şi vroia să renunţe la comoară, căci înainte cu o zi, Sonia îl văzuse înapoiându-se în luminiş foarte posomorît, împreună cu Potcikev care îl urma la o mică depărtare.

Cu toate acestea a doua zi cei doi bărbaţi îşi făcură iarăşi apariţia, dar nu se opriră la ruine, ci porniră mai departe, spre Apus. Sonia fu cuprinsă de nelinişte, căci tocmai într'acolo se afla şi comoara mult căutată.

Aşa dar amână deocamdată planul ei de a distruge aeroplanul şi se luă pe urmele celor doi bărbaţi, cari, spre uimirea ei, se opriră tocmai la bolovanul cu pricina. După ce stătură câtva timp pe el şi îmbucară ceva, încercară să-l dea la o parte.

Sonia tremura din tot trupul. In turburarea ei, se hotărî să împuște pe cei doi oameni, apoi se răsgândi și vru să-i închidă în pivniță, așa cum avusese de gând să facă și cu bătrânul cărbunar și fiul său. Își dădu seamă însă, la vreme, că toate acestea nu erau decât urmările furiei sale nemărginite și, când cumpăni lucrurile mai în liniște, înțelese că tot prima hotărîre era cea mai bună. Da, întâi trebuia să distrugă avionul — cât despre celelalte, mai avea timp până a doua zi, căci soarele era pe asfințite și nu încăpea nicio îndoială că cei doi bărbați se vor înapoia în dimineața următoare, pentru a încerca transportarea lăzilor.

Și, într'adevăr, Sonia nu se înșelase. După ce ieșiră din pivniță, prințul Potcikev și Rokkartin își luară uneltele de săpat și porniră grăbiți spre luminișul unde se afla aeroplanul.

Ajunși acolo, pilotul se apropiă de Irina și-i zise:

— Am găsit comoara, draga mea! Mâine pornim mai departe.

Irina scoase un țipăt ușor. Nu știa nici ea de ce îi scăpase de pe buze — totuși se simțea nespus de turburată. Ce se va întâmpla acum? De sigur că Rokkartin îi va aminti de făgăduiala ei. Cei doi bărbați vor cără în aeroplan o parte din aurul găsit, apoi va începe lupta pe viață și pe moarte.

Ochii pilotului erau injectați de sânge. Demonul-aur îl cuprinsese cu totul în ghiarele sale.

In schimb Potcikev părea mai cumpănit. Cu toate acestea, Irina bănuia că deocamdată prințul nu va întreprinde nimic împotriva pilotului, căci fără ajutorul acestuia nu putea să ducă aurul la adăpost.

Noaptea, sărmana fată chibzui cu înfrigurare la cele ce avea de făcut. In acest timp cei doi bărbați păreau chinuiți de visuri rele, căci răsuflau din greu și gemete ieșeau de pe buzele lor.

— Rokkartin... ticălosule! — strigă, deodată, prințul.

Irina sări în sus cuprinsă de spaimă. Potcikev se ridicase în capul oaselor și, cu fața albă ca varul, holba ochii la pilot, care zâmbea batjocoritor.

— Ia spune-mi și mie de ce sunt un ticălos? întrebă el.

— Am... am avut un vis rău! — murmură Potcikev, culcându-se din nou.

— Fiecare judecă oamenii după sine — șopti Rokkartin, trăgându-și pătura peste cap.

De data aceasta pilotul avu visuri mai frumoase. I se păru că se află pe o insulă minunată, în care domneau un prinț cu soția lui. Prințul era el, iar prințesa... Irina, cea mai frumoasă dintre femei.

Supușii lor, în număr de câteva sute, le îndeplineau toate poruncile, vapoare mari străbăteau mările și adunau comori pentru domnitorul insulei, care trăia liniștit alături de fermecătoarea lui soție.

A doua zi dimineață, Rokkartin se trezi cel dintâi.

— Hai, n'avem vreme de pierdut! — se răsti la Potcikev, care era cufundat într'un somn adânc.

Prințul sări în sus, privi buimăcit în jurul său, apoi își desmorți mădularele. Gândul la comoara descoperită îl învioră și o sclipire de lăcomie se aprinse în ochii săi.

— Cât crezi că am putea lua cu noi? — întrebă el, în cele din urmă.

— Șase, șapte lăzi — răspunse pilotul.

„Nu-i vorbă, în locul tău, aș mai putea duce încă două lăzi — își zise el.

Firește, însă, că nu pomeni nimic din ceea ce îi trecuse prin minte. De altminteri, nici nu era prea ușor să se descotorosească de prinț, care rămânea mereu în preajma lui. Inainte vreme, când comoara nu fusese descoperită, Potcikev se încumetase să-l lase singur lângă aparat, acum însă,

nu mai începea îndoială că se va ține tot timpul în apropierea tovarășului său.

Irina, care răcise în timpul nopții, începu să tușească.

— Nu te simți bine? — întrebă Rokkartin, apropiându-se de ea și privind-o cu dragoste.

— Sunt obosită și mă cam trec frigurile... aș vrea să rămân culcată — răspunse fata.

— Nu cumva pot să-ți fiu de folos?

— Nu, mulțumesc! Trece dela sine, domnule Rokkartin.

Prințul părea foarte nerăbdător și mult mai grăbit ca de obiceiu. In realitate, însă, era ros de gelozie, căci începuse să nutrească dragoste pentru tânăra fată, care fusese cândva sortită să cadă victimă răzbunării sale împotriva lui Boris Verodin. Mai târziu, ura lui Potcikev se transformase într'o patimă care îi aprinsese simțurile și care nu putea fi potolită decât în brațele încântătoarei fete. Da, Irina trebuia să-i aparțină cu orice chip. Multe femei ieșiseră în calea prințului, când acesta se mai bucura de favoarea Țarului, multe îl iubiseră, căci fusese un bărbat chipeș — dar niciuna nu izbutise să-l prindă atât de puternic în mrejile ei. Și acum trebuia să lupte pentru dânsa, cu un om pe care înainte vreme l-ar fi putut deporta în Siberia, făcând doar un singur semn!

Cei doi bărbați păsiră tăcuți prin pădure. La un moment dat, prințul se opri și zise tovarășului său:

— Ar fi trebuit s'o legăm, căci altminteri s'ar putea întâmpla să fim stingheriți tocmai atunci când vom fi mai aproape de țintă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui — răspunse pilotul. — In orice caz, sunt sigur că Irina va fi bucuroasă să rămână veșnic alături de un om bogat...

— Alături de d-ta, Rokkartin? — întrebă prințul, sfredelindu-l cu privirea.

— Dece nu? Ai ceva împotrivă?

— Nu!

Cu toate acestea, un fior străbătu trupul lui Potcikev, care se străduia din răsputeri să nu-şi trădeze simţimintele.

— Incotro ne vom îndrepta după ce vom duca aurul în avion? — întrebă el, după un răstimp.

— Deocamdată nu ştiu nici eu.

— N'ar fi bine să aterizăm pe o insulă singuratecă?

— Am să mă mai gândesc la asta. Lucrul de căpetenie e să cărăm lăzile în avion şi să ne vedem deasupra mării.

— Şi o să ne înapoiăm adesea, nu e aşa? — urmă prinţul. — Gândeşte-te, cu ajutorul aeroplanului putem transporta toată comoara...

— Firește, nu, mai încape îndoială.

Bolovanul care acoperea ascunzătoarea aurului se ivi în zare. La un moment dat, însă, Potcikev se asvârli la pământ trăgând după sine pe tovarăşul său. In aceeaşi clipă răsunară câteva detunături, al căror ecou se pierdu în pădure

249. — Lupta pentru aur.

Sonia tocmai părăsise coliba, când auzi şi ea împuşcăturile. Plecase de acasă cu gândul să se încredinţeze dacă cei doi bărbaţi se depărtaseră de luminiş, în care caz vroia să-şi pună în aplicare planul ei de a distruge aparatul.

Dar cineva îi încurca toate socotelile.

Tăcerea se aşternu din nou asupra pădurii. Cine trăsese, oare? Nu cumva se luaseră la ceartă cei doi bărbaţi? Da, numai aşa putea să fie. Acum, însă, se punea întrebarea cine rămăsese în viaţă. Ori muriseră amândoi?

Sonia porni spre ascunzătoarea lăzilor, dar nu zări decât bolovanul dat la o parte. Cu toate ace-

stea, ea simţea că o mare primejdie plutea deasupra capului ei şi tocmai de aceea se ghemui în iarbă la adăpostul unui copac.

După vreo jumătate ceas, două făpturi se desprinseră dela pământ, dar în acecaşi clipă se auziră iarăşi împuşcături, urmate de două ţipete sălbatece.

După ce prinţul se asvârlise la pământ împreună cu tovarăşul său, rămaseră amândoi nemişcaţi câteva clipe, apoi Potcikev şopti pilotului:

— Vino târîş după mine... Indivizii pe cari i-am zărit sunt adăpostiţi îndărătul bolovanilor, în schimb nu ne pot vedea dacă ne apropiăm de ei pe la spate.

Rokkartin se târî pe burtă în urma prinţului, rămânând mereu la adăpostul arborilor, în timp ce ceilalţi doi trebuiau neapărat să fie zăriţi dacă îşi părăseau ascunzătoarea.

— Dă-mi înapoi revolverul! murmură Potcikev, — deşi mai avea unul. — Vezi, doar, că am nevoie de el...

Vrând-nevrând, Rokkartin trebui să se supună şi-i întinse arma, aruncând în acelaşi timp o privire bănuitoare asupra tovarăşului său.

— Fii liniştit — zise acesta. — Cel puţin în clipa când suntem amândoi ameninţaţi de primejdie ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

După puţin timp, se aflau în apropierea bolovanului care acoperea intrarea în pivniţă.

— Drace, şi ăştia au descoperit comoara, căci văd că au dat piatra la o parte — murmură Potcikev. — Acum o să aibă loc o luptă pe viaţă şi pe moarte. Începutul l-au făcut ei, aşa dar vor trebui să sufere şi urmările...

Dădu câteva instrucţiuni tovarăşului său, apoi înaintară tiptil spre doi bărbaţi, cari se ghemuiseră îndărătul bolovanului şi stăteau cu revolverele pregătite.

— Idioţii! — şopti prinţul, batjocoritor. — Vor să se ia la luptă cu noi şi nici nu bănuiesc măcar

că i-am ocolit şi-i avem acum înaintea noastră. Rokkartin, d-ta tragi asupra bătrânului, în timp ce eu mă voiu îngriji de celălalt... Ah, dar iată-i că au pornit la asalt!

Şi, într'adevăr, aşa şi era. Cărbunarul şi fiul său, — căci ei erau — plictisiţi de atâta aşteptare, săriseră dela locurile lor, hotărîţi să-şi ia duşmanul prin surprindere. In aceeaşi clipă, însă, mai multe împuşcături răsunară îndărătul nenorociţilor, cari se prăbuşiră la pământ, scăldaţi în sânge. Când prinţul se apropiă de bătrânul cărbunar, acesta deschise ochii şi păru că vrea să spună ceva, dar un val de sânge îi ţâşni din gură şi, în timp ce Potcikev şi Rokkartin îl priveau în tăcere, nenorocitul îşi dădu sufletul.

Hainele cadavrelor fură scotocite cu amănunţime, însă nu se găsi decât o mare sumă de bani, căci Osip şi tatăl său îşi lăsaseră actele în Peterhof spre a nu li se putea stabili identitatea dacă ar fi fost prinşi de autorităţi.

— Ce facem cu ei? — întrebă, deodată, Rokkartin, înfiorându-se.

— Ce vrei să facem? Îi vom târî în tufiş — răspunse prinţul, care nu era câtuşi de puţin turburat. — Vezi dacă n'am fi fost atât de îndemânateci, atunci împărtăşeam noi soarta lor!

Cei doi criminali cercetară pivniţa, căci se putea întâmpla ca nenorociţii să fi fost însoţiţi de cineva. Dar, temerile lor se dovediră neîntemeiate, deoarece nu descoperiră nici cea mai mică urmă care să trezească bănuieli. De unde să ştie ei că la oarecare depărtare se afla un car cu boi, în care dormea un Suedez voinic, ameţit de băutură?

După câtva timp Suedezul fu cuprins de nelinişte, şi pătrunse în pădure, căutându-şi tovarăşii. In cele din urmă, însă, văzând că aceştia dispăruseră fără urmă, se înapoiă la carul cu boi şi porni spre Petershof hotărît să nu se mai întoarcă niciodată în acest loc. De altminteri, nici n'avea

nevoie, căci știa el unde se mai afla o parte din metalul prețios. Nu departe de coasta Finlandei, acolo unde se scufundase vaporul său, lăzile cu aur zăceau pe fundul mării — și pe acest aur își pusese în gând să-l ia în stăpânire. Astfel n'ar mai fi fost nevoit să întreprindă primejdioasele călătorii, în timpul cărora viața îi atârna de un fir de păr.

Pe la mijlocul drumului, căpitanul coborî din car și porni pe jos spre Peterhof.

În vremea asta, Rokkartin și Potcikev scoaseră la iveală șapte lăzi, apoi împinseră bolovanul la loc, urmând să transporte aurul în luminiș. Firește, lucrul nu era tocmai ușor, însă aviatorul descoperi un mijloc spre a ieși din încurcătură. Alcătui din crengi un fel de sanie și, cu ajutorul ei, cărară lăzile până la avion.

După ce văzuse criminala faptă a celor doi ticăloși, Sonia se retrase dela locul ei de pândă și porni spre luminișul în care aterizase avionul.

După cât se părea, cărbunarul și fiul său trăseseră primele gloanțe, dar curajoasa femeie nu se mai gândea la asta, ci la planul ei de răzbunare, care trebuia neapărat să izbutească. Cine știe ce o mai aștepta? Firește, prințul Potcikev nu va putea fi ucis cu atâta ușurință — și încă de o femeie!

Cu toate acestea, Sonia era hotărîtă să ducă lupta până la capăt și să se folosească de orice mijloc spre a ieși biruitoare.

În cele din urmă ajunse la marginea luminișului. Aeroplanul strălucea în bătaia razelor soarelui. Câteva păsărele se așezaseră pe elice și ciripeau voioase.

Sonia se apropiă cu mare băgare de seamă, cu toate că până acum nu zărise vreo urmă care să-i arate că cei doi bărbați mai erau însoțiți de cineva. Cu arma în mână, ea se îndreptă spre elice, pipăi

aripile metalice ale aparatului şi... deodată tresări căci auzi un suspin. Incordându-şi auzul, rămase câtva timp în aşteptare, cu inima svâcnind. Un alt suspin se auzi dindărătul avionului.

— Mai e cineva aici? — se întrebă Sonia, apăsându-şi mâna pe piept. — Cine o fi, oare?

Luându-şi inima în dinţi, ea se apropiă şi, ridicându-se în vârful picioarelor, privi peste marginea aparatului. Zări înăuntru o făptură omenească acoperită cu pături.

— Ei, cine-i acolo? — strigă Sonia, îndreptând arma spre interiorul carlingei.

In clipa următoare, un chip aprins de friguri se ivi de sub pături şi doi ochi albaştri se holbară asupra revoluţionarei, care rămase locului, ca încremenită.

— Tu... Irina!... Ce cauţi aici? — bâlbâi ea, în cele din urmă.

La început, tânăra fată nu izbuti să îngâne niciun cuvânt, ci întinse doar mâna spre cealaltă. N'o vedea la faţă, căci purta văl, dar îi recunoscuse glasul.

— Ah, ce bucuroasă sunt că te văd! — exclamă ea, după un răstimp. — Dar cum se face că te întâlnesc tocmai aici, în pădurea asta pustie? Şi de ce porţi văl?

— In ce mă priveşte lucrul e foarte simplu, draga mea! — răspunse Sonia, ocolind cealaltă întrebare. — Nu înţeleg, însă, cum ai ajuns tu aici? Ai venit împreună cu cei doi bărbaţi?

Irina clătină capul în semn de confirmare.

— Aşa dar, eşti însoţită de prinţul Potcikev, duşmanul nostru de moarte?

— Da.

— Bine, dar cum e cu putinţă?...

Irina îi istorisi toate prin câte trecuse dela plecarea ei din Petrograd. După ce sfârşi, un suspin adânc ieşi din pieptul Soniei.

— Soarta a fost aspră cu tine, dar îţi voiu veni în ajutor — zise ea. — Voiu face tot ce-mi va sta în putinţă ca să fii iarăşi în mijlocul celor ce-ţi sunt dragi... Trebue, însă, să-mi făgăduieşti un lucru...

— Ce anume? Spune, ce vrei să-ţi făgăduiesc? — întrebă Irina, cu înfrigurare.

— Că vei spulbera învinuirea care i se aduce lui Boris Verodin!

— Nu înţeleg... Ce vrei să spui cu asta? — întrebă Irina, nedumerită.

— Ascultă-mă, e vorba de lăzile cu aur...

— Aha, ştiu! — o întrerupse Irina, cu însufleţire. — Şi eu îmi pusesem în gând să smulg celor doi bărbaţi taina comorii.

— Nu mai e nevoie de asta, căci ştiu unde se află comoara.

— Şi ce trebue să fac eu? Cum să... ah, sunt atât de nepricepută! — îşi curmă vorba Irina, izbucnind în lacrimi.

— Lucrul e cât se poate de simplu — urmă Sonia. — Planul meu e gata ticluit... Ştii când vor să-şi ia sborul însoţitorii tăi?

— Da, astăzi la asfinţitul soarelui.

Revoluţionara clătină capul, mulţumită.

— Totul se potriveşte de minune! — exclamă ea, triumfător. — Au scos din ascunzătoare şapte lăzi... ca să le transporte până aici. Au nevoie de şase sau şapte ceasuri, ceea ce înseamnă că ultima ladă o vor aduce pe la asfinţitul soarelui. Inainte de asta, îţi voiu lua locul în aeroplan iar tu vei dispare. Fii fără grijă, n'au să bage de seamă înşelătoria, căci toată atenţia lor va fi îndreptată spre lăzile cu aur.

— Bine, dar asta e cu neputinţă! — răspunse Irina, cu teamă. — Şi-apoi, ce faci dacă se descoperă înşelătoria?... Nu, Sonia, nu mă voi învoi la propunerea ta!

— Trebue să te învoieşti! — zise cealaltă,

aproape poruncitor. — Gândeşte-te, eşti tânără, frumoasă... vei putea duce o viaţă fericită alături de un soţ care te va iubi din toată inima. Dar ia spune, ştii că Vasilieff mai trăieşte?

— Vasilieff... tatăl meu... trăieşte? — bâigui tânăra fată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, trăieşte! — întări Sonia.

Irina începu să plângă de bucurie şi se aruncă la pieptul nenorocitei femei.

— Ah, Sonia, dacă ai şti cât de fericită sunt! — murmură ea. — Acum, însă, dă-mi lămuriri asupra celor ce s'au întâmplat... Unde se află Vasilieff? Mai e în închisoare?

— Intr'un sfert de ceas vei şti totul. Inainte de toate, însă, ţiu să-ţi spun că Vasilieff e la adăpost.

— Slavă Domnului!

Sonia istorisi cum fusese salvat moşierul, precum şi suferinţele prin cari trecuse. Dar totul părea atât de nefiresc, încât Irina s'ar fi îndoit de adevărul celor auzite, dacă acestea n'ar fi fost spuse de Sonia Petrovici, în care putea avea încredere. După ce aceasta îşi sfârşi povestirea, tânăra fată îi strânse mâna, plină de recunoştinţă.

— Iţi doresc din toată inima să fii fericită, aşa cum meriţi! — zise ea, înduioşată.

— Asta nu se va întâmpla niciodată — răspunse Sonia. — In curând va suna şi pentru mine ceasul din urmă...

— Sonia, nu-ţi dai seamă că păcătuieşti! — o întrerupse Irina, cu lacrimi în ochi. — Gândeşte-te, deasupra noastră se află un judecător suprem şi oamenii trebue să se supună hotărîrilor sale.

Sonia îşi ridică vălul de pe faţă şi văzu groaza tipărită pe chipul Irinei.

— Ei, acum înţelegi că viaţa nu mai are niciun farmec pentru mine, că nu mă mai pot aştepta la

nimic bun pe acest pământ? — murmură nenorocita.

Irina nu mai răspunse nimic, căci își dădea seamă că orice încercare de mângâiere ar fi fost zadarnică.

— Ascultă-mă, n'avem vreme de pierdut — reluă Sonia, cu însuflețire. — După cum ți-am spus, voiu lua locul tău în avion... Inainte de asta, îți voiu arăta ascunzătoarea aurului, din care lipsește o parte, pe care au luat-o ceilalți. Misiunea ta va fi să vorbești cu Ilino, căruia să-i destăinuiești ce s'a întâmplat, precum și locul unde au fost adăpostite prețioasele lăzi. Deocamdată, mai poți rămâne câteva zile în coliba cărbunarului, unde am locuit mult timp fără să mă stinghereasca nimeni. Pentru mai multă siguranță, când vei porni spre Petrograd, să-ți schimbi înfățișarea, luându-ți una cât mai respingătoare, căci altminteri vei fi iarăși expusă poftelor bărbaților, — ceea ce nu trebue să se întâmple, pentrucă ai suferit destul în viața ta.

„După ce vei ajunge în Capitală, te vei pune în legătură cu Urez și Iesta Ulkitzki, în cari poți avea încredere, și cari vor îngriji să ajungi nevătămată în mijlocul prietenilor tăi.

Irina clătină capul în semn de împotrivire, totuși Sonia stărui:

— Gândește-te, mie nu-mi faci niciun rău cu asta, în schimb tu vei fi salvată.

In cele din urmă tânăra fată își dădu încuviințarea și planul fu pus la punct.

Apoi Sonia, se retrase într'un tufiș, unde așteptă până ce Potcikev și Rokkarlin își făcură apariția cu cea dintâi ladă. Irina zăcea tot în culcușul ei, așa cum o lăsaseră la plecare.

— Ei, tot nu ți-e mai bine? — întrebă aviatorul, aplecându-se spre dânsa, îngrijorat.

Cereți mâine numărul 136 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Nu, totuşi sper că o să treacă, dacă voiu sta liniştită câtva timp — răspunse Irina, cu glas stins.

Potcikev îl privi batjocoritor, zicându-şi:

— Ei, inimile femeilor nu se pot cuceri cu atâta uşurinţă, dragul meu! Las' că ai să-ţi dai tu seamă că fata asta e mult mai primejdioasă decât îţi închipui... bine înţeles, dacă vei avea prilejul să fii împreună cu dânsa, ceea ce e foarte îndoielnic.

Cei doi bărbaţi se depărtară iarăşi. Abia dispăruseră şi Sonia ieşi din tufiş, apropiându-se de Irina, care se ridică repede. Folosindu-se de altă potecă, ambele femei străbătură distanţa până la coliba cărbunarului, unde Irina fu iniţiată în tot ce trebuia să ştie. Sonia o mai încredinţă că deocamdată n'avea de ce să se teamă, apoi îi descrise drumul pe care trebuia să-l urmeze ca să ajungă la *Petrograd*.

— Peste trei zile şi trei nopţi eşti în Capitală — zise ea. — *Pe drum poţi face două popasuri*, astfel că nu vei fi prea obosită şi vei fi în stare să-ţi duci la capăt misiunea.

Irina o îmbrăţişă şi plânse multă vreme la pieptul Soniei.

— Eşti atât de bună, Sonia! — murmură ea, printre lacrimi. — Spune-mi de ce merit eu ca să te jertfeşti pentru mine?

— Prostuţo, fetele frumoase şi nevinovate trebuesc întotdeauna scăpate din primejdie — răspunse cealaltă. — Nu vreau decât să păstrezi o frumoasă amintire despre mine şi să te rogi, din când în când, pentru sufletul meu păcătos...

— Aşa dar, socoţi că... s'ar putea să-ţi pierzi viaţa, cu prilejul acestei aventuri? — întrebă Irina, neliniştită.

— Mă aştept întotdeauna la moarte... totuşi, nădăjduiesc că de astă dată nu mi se va întâmpla nimic! — răspunse Sonia. — Acum hai să mergem, căci în curând îşi vor face apariţia cu ceai de a

doua ladă. Dacă nu te-or găsi la locul tău, au să prindă bănuieli — și asta nu trebue să se întâmple cu niciun chip.

Porniră înapoi spre luminiș. Trecând prin apropierea locului unde era ascunsă comoara, Sonia îi arătă bolovanul care acoperea intrarea pivniței.

— Colo jos zac bogățiile nemăsurate — zise ea. — De acum încolo, tu vei fi păzitoarea lor, — prin tine aurul va ajunge în mâinile acelora cari au drept asupra lui.

După ce ajunseră în luminiș, Sonia se retrase din nou în pădure, așteptând ivirea celor doi bărbați cari veniră, într'adevăr, cu prețioasa lor povară.

— Acum poate avea loc schimbarea — zise Sonia, după ce Rokkartin și Potcikev cărasoră șase lăzi.

Tânăra fată încercă din nou s'o abată dela hotărîrea ei, dar Sonia stărui cu încăpățânare, astfel că cealaltă se văzu nevoită să se supună. Cele două femei își schimbară vestmintele în pădure, apoi Sonia se culcă în cabina avionului și prietena ei o acoperi cu păturile până peste cap, ca să nu se bage de seamă înșelătoria.

Irina se ascunse apoi în pădure, așteptând desfășurarea evenimentelor.

Nu trecu multă vreme și cei doi bărbați își făcură apariția cu cea din urmă ladă. Soarele dispăruse de mult îndărătul copacilor, astfel că nu mai aveau timp de pierdut.

Într'adevăr Rokkartin se apropiă de motor, pe care îl cercetase în fiecare zi pentru a putea să-și ia sborul oricând.

Se întreba acum dacă nu cumva sosise clipa să se descotorosească de prinț. Dar în ce chip? Potcikev n'ar fi consimțit în ruptul capului să se depărteze de avion și ăsta era cel mai simplu mijloc să scape de el.

Totuși, mai exista un mijloc: să-l împuște pe la spate... Dar nu se putea hotărî să fie atât de las.

Pilotul privi cu coada ochiului spre tovarășul său, care păru să-i ghicească gândurile, căci izbucni într'un râs sinistru și întrebă:

— La ce te gândeai acum, Rokkartin?

— La nimic... Trebue să-mi pun motorul în ordine — răspunse aviatorul.

Celălalt, însă, nu-l părăsi o clipă din ochi și rămase mereu cu mâna pe revolver, pentru a preîntâmpina un eventual atac din partea tovarășului său. Din când în când mai arunca și câte o privire spre culcușul în care presupusa Irina zăcea nemișcată.

In cele din urmă, aviatorul păru că terminase pregătirile de drum.

— Urcă-te! — scrâșni el fără să-și dea cea mai mică osteneală pentru a-și ascunde mânia.

Prințul luă loc în avion și pilotul puse motorul în mișcare.

După ce mai aruncă o privire îngrijorată spre culcușul Soniei, trase frâna și uriașa pasăre de oțel porni din loc.

— Drace, nu mă pot înălța! — mormăi aviatorul, văzând că aparatul plutea la o mică înălțime de pământ și era amenințat să se încurce printre ramurile copacilor.

Cu privirile îndreptate înaintea lui, pilotul își puse în joc toată dibăcia și izbuti să evite nenorocirea. Ce-i drept, avionul fu sgâriat în câteva locuri, totuși scăpaseră din primejdie. Uriașa pasăre de oțel își luă sborul spre coasta mării.

Rokkartin stătea la volan, în timp ce, îndărătul său, prințul își încrucișase brațele pe piept și privea cu ochi scânteietori spre femeia învelită în pături — fără să-i treacă prin minte că-l aștepta o groaznică desamăgire.

250. — Soţia doctorului Maskotcin.

Prefectul poliţiei din Paris privea cu milă spre o femeie palidă, de vârstă mijlocie, care încercase de câteva ori să pătrundă în cabinetul său, dar nu izbutise decât folosindu-se de un vicleşug.

— Ce doriţi, doamnă? — întrebă el, poftind-o să ia loc.

Femeia se aşeză pe marginea scaunului şi oftă din adânc, părând că nu ştie cum să înceapă.

— Cum vă numiţi? — cercetă prefectul poliţiei.

— Maskotcin.

— Sunteţi Rusoaică?

— Da, domnule prefect.

— Şi de cât timp locuiţi în Franţa?

— Dinainte de războiu... Câteva săptămâni înaintea declarării războiului mondial, soţul meu, care era asistent la spitalul St. Lazare din Paris, a plecat spre Petrograd, unde trebuia să lucreze la un profesor anume Protoff...

— Ei şi? — făcu prefectul, nerăbdător, căci discuţia începuse să-l cam plictisească.

— Ne înţeleseserăm să-l urmez şi eu, domnule prefect, însă am fost împiedecată, căci izbucnise războiul şi drumul spre Rusia devenise foarte primejdios. La început, soţul meu îmi trimitea bani şi scrisori prin Suedia sau Elveţia şi mă încredinţa mereu că o duce foarte bine şi nu trebue să fiu câtuşi de puţin îngrijorată de soarta lui. Dela un timp, însă, nu mai primii nicio veste din partea lui şi se părea că mă uitase cu totul. Lipsită de mijloace, mă văzui nevoită să muncesc din greu pentru a-mi câştiga traiul.

— E într'adevăr foarte trist, stimată doamnă! — zise prefectul. — Dar nu înţeleg cum aş putea să vă fiu de folos...

Femeia rămăsese cu privirile aţintite înaintea ei, părând că nici nu auzise cuvintele prefectului.

— Acum vreo șase luni, mă adresai unui dom care se încumetase să plece în Rusia, și-l rugai : facă cercetări pentru descoperirea soțului meu : urmă vizitatoarea, după un răstimp. — Domnul . cesta s'a înapoiat de curând și ceea ce mi-a pov stit e înfiorător. Niciodată nu mi-aș fi închipu că un popor poate să decadă până într'atâta...

— Bine, dar ce s'a întâmplat cu soțul dum tale? — întrebă prefectul, privind nerăbdător l ceasornic.

— Da... soțul meu... tocmai despre el vroiam să vă vorbesc — răspunse femeia, trecându-și mâna peste frunte, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile. — A lucrat un an cu profesorul Protoff, apoi acesta l-a trimis la Kiew... unde n'a ajuns nici până astăzi, însă. Sărmanul meu soț, a dispărut fără urmă!

Femeia își șterse lacrimile și o durere mare se întipărise pe chipul ei palid.

— Doamnă, ce aș putea să fac pentru dv.? — întrebă Melino, ridicându-se. — Doriți un ajutor bănesc?

— Nu, domnule prefect! — răspunse femeia, repede. — Am izbutit să-mi asigur existența, dar ceea ce mă frământă e nesiguranța cu privire la soarta soțului meu.

„In ultimul timp începusem să mă împac cu gândul că nenorocitul a murit, însă acum câteva zile, trecând pe stradă, am văzut un afiș pe care se afla numele său scris cu litere de o șchioapă. Nu poate fi nicio greșeală la mijloc... era vorba de doctorul Fedor Maskotcin, întocmai cum se numea soțul meu...

Nerăbdarea prefectului se transformase într'o încordare pe care abia putea să și-o stăpânească.

— Și... ce s'a întâmplat apoi? — întrebă el.

— Cuprinsă de turburare, citii afișul prin care vestitul doctor Fedor Maskotcin aducea la cunoștința tuturor că într'una din zilele următoare va

ține o ședință de spiritism într'o sală din Paris... Toate cercetările mele pentru a afla locuința medicului, rămaseră zadarnice... Așa dar, vă puteți închipui starea mea sufletească în clipa când intrai în sala unde urma să aibă loc ședința de spiritism.

„Pe program scria că întâi se vor face câteva experiențe de hipnotism, cu prilejul cărora orice spectator se putea oferi să fie hipnotizat de doctorul Maskotcin, apoi vor urma experiențe de spiritism invocându-se spiritele câtorva oameni celebri, cari muriseră de multă vreme.

„Când cortina se ridică, un omuleț se ivi pe scenă, și se prezintă drept doctorul Fedor Maskotcin. Privii cu încordare spre el... dar nu era soțul meu... și nu semăna câtuși de puțin cu el.

„Doctorul începu experiențele de hipnotism, cari erau într'adevăr uimitoare. Apoi, urmă a doua parte a programului — experiențele de spiritism. Câțiva spectatori scriseră pe o foaie de hârtie numele acelora ale căror spirite vroiau să apară... Eu scrisei numele soțului meu... Lista fu predată doctorului, care o ceti cu luare-aminte. La un moment dat, o paloare cadaverică îi acoperi chipul, în timp ce ochii-i se îndreptară asupra celor din sală, căutând, pe semne, să descopere persoana care scrisese numele doctorului Fedor Maskotcin. Privirile noastre se încrucișară... apoi medicul făcu o mișcare și încăperea se cufundă într'un întunerec de nepătruns. După o așteptare cam îndelungată, spectatorii începură să devie nerăbdători, murmure se auziră ici colo... apoi se făcu iarăși lumină.

„Doctorul Maskotcin, însă, dispăruse, împreună cu medium-ul său, o femeie de o frumusețe răpitoare. Furia publicului nu mai cunoscu margini. Poliția fu înștiințată telefonic, dar toate cercetările rămaseră zadarnice — hipnotizatorul șterse putina, având grijă să ia cu sine și încasările strânse cu prilejul reprezentației... De atunci nu-mi mai

găsesc liniştea. De ce a fugit medicul? Sunt încredinţată că dispariţia lui se datoreşte numai faptului că a zărit pe listă numele soţului meu...

— Hm, chestia e foarte ciudată într'adevăr! — zise prefectul poliţiei. — Dacă lucrurile stau aşa cum susţineţi dv., atunci putem presupune că hipnotizatorul a avut de afacere cu adevăratul doctor Maskotcin, dar în aşa fel încât trebue să se ferească de rudele sau cunoştinţele sale.

— Domnule prefect, tare mi-e teamă că soţul meu n'a murit de moarte bună! — murmură femeia. — Se poate ca nenorocitul să fi fost ucis şi acest doctor Fedor Maskotcin nu e decât un şarlatan, care şi-a însuşit actele soţului meu.

— Nu e exclus — răspunse prefectul. — Întrebarea e, cum punem noi mâna pe el? Căci, dacă are ceva pe cuget, atunci de sigur că a părăsit de mult Parisul...

Femeia ridică mâinile, implorător:

— Domnule prefect... vă rog din suflet să porniţi cercetări pentru găsirea lui... inima îmi spune că omul acesta se mai află în oraş...

— Firesce că vom face cercetări — încuviinţă prefectul. — Poate că presupusul doctor va încerca să-şi arăte arta printre emigranţii ruşii, cari, în starea lor desnădăjduită, sunt înclinaţi spre asemenea scamatorii.

— Vă mulţumesc, domnule prefect! — răspunse femeia, plină de recunoştinţă. — Când aş putea veni să-mi daţi ceva lămuriri?

Prefectul poliţiei zâmbi.

— Deocamdată nu ştiu nici eu... Misterul poate fi desvăluit foarte repede, însă se poate şi să treacă multă vreme până să dăm de urma aşa-zisului doctor Fedor Maskotcin. In orice caz lăsaţi-mi aici adresa dv. şi vă voiu înştiinţa imediat ce voiu avea ceva cu privire la această chestiune.

Femeia îi lăsă adresa, apoi părăsi [illegible],

în timp ce prefectul luă în mână foaia de hârtie şi citi:

«Olga Maskotcin, profesoară de muzică, strada Bonaparte 156».

— Sărmana femeie! — murmură el. — Poate că are dreptate, dar cum va izbuti poliţia franceză să desvăluie o taină petrecută într'o ţară, cu care n'avem niciun fel de relaţiuni?

„Nu ştiu dacă voiu putea să-i vin în ajutor, totuşi trebue să pornim pe urmele individului. Poate că acest doctor Maskotcin...

Prefectul poliţiei se întrerupse, rămase câtva timp nemişcat, cu mintea încordată, apoi chemă pe secretarul său.

— Ascultă-mă, Barnasse, nu cumva îţi aminteşti dumneata de un anume doctor Maskotcin? — întrebă el. — Numele mi-e cunoscut şi, dacă nu mă înşel, l-am auzit în ultimul timp.

— Doctorul Maskotcin... Fedor Maskotcin? — făcu secretarul.

— Drace, ai o memorie bună, Barnasse! — exclamă prefectul. — Da, individul se numeşte într'adevăr Fedor Maskotcin.

— In acest caz, vom şti îndată cine poartă numele ăsta! — răspunse secretarul. — Vă rog să-mi îngăduiţi să mă retrag pentru câteva minute, ca să pot chibzui în linişte.

— Bine, dragul meu! Să ştii însă, că trebue să aflăm neapărat.

După vreun sfert de ceas, secretarul îşi făcu din nou apariţia în cabinetul prefectului, ţinând subsuoară un dosar gros, plin de acte.

— Un personagiu foarte însemnat, domnule prefect! — raportă el. — E vorba de individul căutat de comisarul german care a fost aici săptămâna trecută. Cred că vă amintiţi de misteriosul asistent al profesorului Protoff?

— Aha, ăsta e? — făcu prefectul, surprins.

— Da, într'adevăr, descoperirea dumitale e foarte însemnată... Așa dar, prea stimatul doctor se ocupă și de spiritism? Și se intitulează când doctorul Barickin, când doctorul Maskotcin?... Ei, pe omul ăsta trebue să punem mâna neapărat! Am să mă ocup eu-însumi de acest caz.

Chiar în acea zi, prefectul dădu ordin să se facă cercetări la toate hotelurile și pensiunile din Paris, pentru a se stabili dacă nu cumva doctorul Maskotcin sau Barickin se adăpostise pe undeva, împreună cu fiica lui.

Dar, cu toate cercetările, nu izbutiră să-i dea de urmă, spre marea desnădejde a prefectului.

După vreo săptămână, făcu o vizită comisarului Krause, care venise la Paris și după ce depusese în tezaurul unei bănci giuvaierurile marchizei, pornise în căutarea acesteia și a misteriosului doctor Barickin.

— Ah, dumneavoastră sunteți, domnule prefect? — exclamă polițistul german. — Ce vă aduce la mine?

— Înainte de toate aș vrea să știu dacă ai dat de urma marchizei?

Comisarul izbucni într'un râs silit.

— După cât se pare, femeia asta umblă din loc în loc — răspunse el. — Toate străduințele mele pentru a-i da de urmă, au rămas zadarnice.

— Eu, în locul dumitale, nici nu mi-aș mai da osteneală s'o găsesc, căci oameni cari se îngrijesc atât de puțin de asemenea giuvaieruri se și pot lipsi de ele.

— Dar nu numai acesta e scopul ședерii mele la Paris, domnule prefect — urmă comisarul. — Cred că vă amintiți de cazul doctorului Barickin saw Maskotcin?

— Firește, mă gândesc mereu la asta — răspunse prefectul. — Tocmai de aceea am și venit la dumneata.

— Nici nu vă puteți închipui cât mă bucură

că vă interesați personal de acest criminal primejdios.

— De altminteri, am un motiv temeinic care m'a hotărît să iau afacerea în mâini... Zilele trecute a fost la mine o doamnă care susține că omul acesta și-a însușit numele soțului ei. E vorba de doamna doctor Maskotcin.

— Ah, iată ceva cu totul nou! — exclamă comisarul.

Prefectul îi repetă ceea ce aflase dela soția doctorului dispărut în Rusia. Comisarul ascultă cu luare-aminte, își făcu câteva însemnări în carnetul său, apoi zise:

— Domnule prefect, socot că suntem pe urmă bună... Probabil că doctorul Maskotcin sau Barickin, are nevoie de bani și numai din această pricină a organizat reprezentația. Dacă a izbutit să părăsească Parisul, lucrul se poate stabili lesne, făcând cercetări în alte orașe din Franța, unde probabil că individul va încerca să dea alte reprezentații de aceeași natură.

— Asta bănuiesc și eu! De aceea am luat toate măsurile ca să punem mâna pe fugar. Totuși, până acum poliția n'a izbutit să-i dea de urmă.

— Nu cumva doctorul Maskotcin cel adevărat a fost ucis de el, întocmai ca și Chinezul Maytang? — murmură comisarul. — Nu cumva nenorocitul a avut aceeași soartă înfiorătoare?

Prefectul poliției clătină capul în semn de încuviințare.

— După cât se pare, așa e, căci altminteri individul nu s'ar fi înspăimântat, citind numele doctorului dispărut. Și-apoi, de ce a șters putina în grabă, luând cu el și încasările reprezentației? Fără îndoială că Maskotcin a fost omorît de el și, de atunci, se folosește de actele victimei sale... Întâmplarea a făcut să se întâlnească cu soția celui ucis și, din purtarea lui, putem deduce că se știa vinovat. In acest chip avem o nouă dovadă împotriva misteriosului individ.

Cei doi polițiști se mai sfătuiră câtva timp și, în cele din urmă, prefectul se oferi să pună la dispoziția comisarului un agent francez, care să-l însoțească zi și noapte. După aceea, își luară rămas-bun și prefectul se înapoiă la cabinetul său, în timp ce Krause se pregăti să dea o raită prin tripourile pariziene, căci Barickin se arătase, doar, ca un mare amator de jocuri de noroc.

251. — Incolțiți.

Barickin se mai afla în Paris, deși poliția îl urmărea cu înverșunare, silindu-l să-și caute mereu alt adăpost. De cele mai multe ori, era trădat de însoțitoarea lui, a cărei frumusețe stârnea admirația tuturor. — Cu toate acestea, izbutea întotdeauna să dispară în ultima clipă, găsindu-și mereu o ascunzătoare, fie chiar pentru o singură noapte. Odată locuise două săptămâni într'o cameră mobilată, dar fu nevoit s'o părăsească, deoarece proprietăreasa îi ceruse să se prezinte la comisariatul respectiv pentru a anunța că închiriase camera.

In cele din urmă, Barickin își dădu seamă că nu mai poate rămâne în capitala Franței — mai ales că nu vroia să se arate printre emigranții ruși, dintre care mare parte îl cunoșteau din patrie, unde numele lui fusese vestit odinioară. Așa dar, trebuia cu orice chip să-și facă rost de o sumă mai mare de bani, cu ajutorul căreia să poată pleca în altă țară, cât mai depărtată, — în America de pildă, unde frumoasa lui însoțitoare, putea să-i aducă mari câștiguri. Apoi, avea să se ocupe iarăși de grozava descoperire a profesorului Protoff, și dacă va izbuti, va avea putința să prelungească viața oamenilor. Și, firește că pentru acest lucru, miliardarii americani ar fi plătit orice sumă de bani.

Deși tovărășia Natașei îl stingherea foarte mult, nu se putea hotărî să se despartă de dânsa, căci,

numai cu ajutorul ei avea putința să-și ajungă țelul urmărit. Cât despre sărmana prințesă, aceasta era cu totul sub înrâurirea lui Barickin, întocmai cum fusese la Cronstadt fiica profesorului Protoff, care îi îndeplinise toate poruncile.

Barickin și însoțitoarea sa locuiau de vreo două zile într'o pensiune modestă. Înainte cu o seară, medicul câștigase într'un tripou câteva mii de franci, cu care vroia să-și încerce din nou norocul. Dacă acesta nu-l părăsea, atunci putea să plece chiar a doua zi la Marsilia, de unde nădăjduia să pornească spre America.

Amurgul începu să se lase asupra capitalei Franței. Barickin se apropiă de fereastră și, ascuns îndărătul perdelelor, privi afară, spre stradă. In clipa următoare chipul medicului se acoperi de o paloare cadaverică și o înjurătură grosolană îi scăpă de pe buze. Pe trotoarul celălalt, se afla un individ mai în vârstă, care privea cu luare aminte spre ferestrele odăii sale.

De câtăva vreme, omul acesta nu-l slăbea din ochi, și mereu își lua altă înfățișare. Barickin știa prea bine că avea de face cu un agent polițienesc care vroia să pună mâna pe el.

După puțin timp, un alt individ se opri o clipă înaintea bătrânului, apoi păși mai departe.

— Aha, un alt copoiu! — murmură Barickin. — De sigur că s'au înțeles cum să mă prindă în cursă...

In acest timp, bătrânul se apropiase de felinar, unde rămase nemișcat.

— Ei drace, cum scap eu de aici! — scrâșni medicul, pipăindu-și revolverul din buzunar. — In orice caz, viu nu le cad în ghiare!

„Trebue să plecăm! Hai, pregătește lucrurile — zise el, cu glas poruncitor, întorcându-se spre încăperea învăluită în beznă.

Natașa, căreia îi fuseseră adresate aceste cuvinte, își adună puținele ei lucruri, le vârî în valiză, apoi așteptă noile porunci ale călăului ei.

Acesta, însă, nici nu se sînchisi de ea, căci bătrânul se depărtase de felinar, păşind cu hotărîre spre casa în care se adăpostea Barickin.

Fără să mai stea la gânduri, medicul strânse ceea ce mai rămăsese împrăştiat prin încăpere, îşi aruncă hainele în geamantan, apoi îmbrăcă paltonul şi, luând pe Natasa de mână, porni spre uşă, unde trase cu urechea. Cineva urca scara ce ducea spre apartamentul dela primul etaj.

Cei doi păşiră în coridorul cufundat în beznă, pe care îl străbătură până la capăt şi se strecurară într'o cămară, unde se ţineau vechiturile. Imediat după aceea se auzi şi soneria.

Barickin rămase lângă uşă, gata să sară asupra urmăritorilor săi, dacă aceştia l-ar fi descoperit.

Intre timp, proprietarul pensiunii pornise spre uşă, ca să deschidă noilor sosiţi. Deşi nu prinse decât vreo câteva cuvinte, Barickin putu să-şi dea seamă că proprietarul încerca să-l trădeze.

— Da, e înăuntru — îl auzi el şoptind vizitatorului nocturn.

— Şi fata?

— Da.

Paşi uşori răsunară de-a lungul coridorului, apoi se deschise o uşă. Acum sosise momentul hotărîtor. Barickin socoti că urmăritorul său intrase într'o încăpere, de unde vroia să supravegheze odaia lui, spre a-i împiedeca fuga.

— Să nu faci nici cel mai mic sgomot! — porunci el Natasei.

In clipa următoare se furişară din cămară şi, făcând câţiva paşi, ajunseră la uşă. După ce trecură de partea cealaltă, Barickin răsuci cheia în broască şi coborî treptele împreună cu însoţitoarea lui. Deodată, cineva apăsă clanţa, dar nu putu deschide uşa, care era încuiată.

In vreme ce un glas puternic răsuna de sus, Barickin ieşi în stradă şi privi în jurul său, ca un

vânat încolțit. O liniște de moarte domnea pretutindeni.

Scoțând un suspin de ușurare, medicul porni repede înainte, împreună cu tovarășa lui, coti în strada alăturată și, după ce se odihni câteva clipe, își urmă drumul.

Deodată farurile unei mașini se iviră în depărtare. Barickin îi făcu semn să oprească și, în clipa următoare, cei doi fugari se aflau în automobil, care se depărtă în goană.

Jonny Walker — căci el era bătrânul care intrase în clădire — încercă să deschidă ușa ce dădea spre scară. Văzând că aceasta e încuiată, detectivul bănui ce se întâmplase și porni în goană spre scara de serviciu. După un minut se și afla în stradă — dar fugarii dispăruseră de parcă ar fi intrat în pământ.

— Nu cumva i-ai văzut? — întrebă el, adresându-se unui bărbat, care se ivise lângă el.

— Pe cine să fi văzut? — întrebă acesta, la rândul lui, mirat.

Jonny Walker mormăi ceva neînțeles, care părea, însă, să fie foarte puțin măgulitor pentru detectivul francez pe care îl angajase ca să-i ajute la urmărirea criminalului și care se dovedise atât de neîndemânatec. Înainte cu o seară, Englezul izbutise să descopere adăpostul lui Barickin, însă credincios făgăduielii sale, vroia să-i dea răgaz să fugă, după ce ar fi izbutit s'o salveze pe Natasa din ghiarele ticălosului.

— Din păcate, nu mă pot folosi de dumneata — zise dânsul, adresându-se Francezului. — Iată onorariul ce ți se cuvine... Ești prea puțin dibaciu în această meserie...

Înainte ca celălalt să poată răspunde ceva, Jonny Walker se și depărtase, căci bănuia încotro se îndreptase Barickin.

Cereți mâine numărul 137 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

După ce fugarii străbătuseră o bună bucată de drum, Barickin își veni cu totul în fire și o bucurie diabolică îl cuprinse la gândul că izbutise iarăși să tragă clapa urmăritorilor săi.

Așa dar, mai existau și oameni dibaci, cari reușiseră să-i dea de urmă? Cu toate acestea, el fusese și mai viclean, căci le alunecase printre degete, tocmai atunci când erau cât p'aci să-l prindă.

In vreme ce chibzuia astfel, Barickin își puse o barbă falșă și o perucă albă, cari îi dădură aceeași înfățișare pe care o avusese și înainte cu o zi. Trecând prin fața unui restaurant, porunci șoferului să oprească și coborî din mașină, după ce-și ridicase până peste urechi gulerul paltonului, pentruca șoferul să nu bage de seamă transformarea petrecută cu pasagerul său.

Barickin mâncă cu multă poftă și glumi chiar cu Natașa, ai cărei ochi înotau în lacrimi.

Sărmana femeie nu-și mai amintea nimic din trecutul ei. Acum devenise alta, supusă cu totul voinței doctorului Barickin.

— De ce plângi? — întrebă acesta, aruncând în jurul său o privire cercetătoare.

Nimeni, însă, nu lua în seamă pe cei doi, cari se așezară la o masă retrasă.

Prințesa își șterse lacrimile și rămase cu privirile ațintite în gol, însă nu-i răspunse nimic. El nu mai stărui, căci găsea că e mai bine s'o lase în pace, deocamdată.

După puțin timp, Barickin și însoțitoarea lui părăsiră restaurantul și luară altă mașină.

— Vei aștepta în apropiere — zise medicul, după ce dădu șoferului adresa unui tripou parizian. — Nu cred să lipsesc mai mult de două ceasuri. In vremea asta, doamna va rămâne în mașină.

— Foarte bine, domnule — răspunse șoferul, bucuros că găsise un client atât de bun.

Automobilul opri înaintea unei clădiri posomorîte din apropierea cartierului Montmartre. Par-

terul era ocupat de un cabaret, în care veneau tot felul de oameni. La etaj se aflau două săli mari, din care una era sala de dans. Lucrătoare de fabrică, vânzătoare, modiste, petreceau acolo câteva ceasuri cu prietenii lor, cari le conduceau apoi acasă. Cealaltă încăpere era sala de joc, la uşa căreia stătea un bărbat îmbrăcat în frac, şi care cerceta dacă vizitatorii aveau la ei cel puţin suma de o sută de franci. Afară de asta, intrarea costa zece franci, astfel că nu veneau decât aceia cari luau parte la joc.

Barickin fu lăsat înăuntru fără multă vorbă. Era bine cunoscut, căci înainte cu două săptămâni fusese pe acolo câteva nopţi de-a rândul.

— Jocul a început de mult? — întrebă el, strecurând o bancnotă de cinci franci în mâna unui bărbat care îi ieşi în întâmpinare

— Da, domnule, de vreun ceas, — răspunse celălalt. — Astăzi se joacă pe sume mari.

Barickin clătină capul mulţumit, apoi dispăru în sala de joc.

Dar abia se închisese uşa în urma lui şi un alt vizitator îşi făcu apariţia la intrare. Era un bărbat ai cărui ochi străluceau îndărătul ochelarilor cu ramă neagră. Un barbişon negru îi subţia bărbia.

— E înăuntru, domnule Masson? — întrebă vizitatorul, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Da, tocmai acum a sosit şi el — răspunse controlorul, făcând o plecăciune.

— Iată cei cinci sute de franci pe cari ţi i-am făgăduit — urmă noul sosit, întinzându-i un plic pe care celălalt îl vârî repede în buzunar.

Vizitatorul îşi depuse paltonul şi pălăria la garderobă, apoi intră în sala de joc, unde aruncă o privire asupra celor adunaţi acolo. Vreo zece mese, la care se jucau tot felul de jocuri de noroc, erau împrăştiate prin încăpere. Jocul era mai însufleţit la ruletă, unde o ceată de oameni făcu-

seră cerc în jurul mesei, urmărind cu înfrigurare mersul bilei de fildeș.

Noul sosit se îndreptă, însă, spre masa la care se juca baccara. Bancherul, un bărbat uscățiv, cu trupul puțin încovoiat, arunca din când în când o privire asupra jucătorilor, părând că nu prea se sinchisește de capriciile norocului. Indărătul său se afla doctorul Barickin, care ponta pe sume mici, așteptând să preia banca. In cele din urmă, bancherul se ridică și medicul se așeză în locul său.

Vizitatorul cu barbișon tresări. In partea din fund a sălei, zărise un bărbat care i se părea cunoscut.

— Bună seara, domnule Krause! — zise el, apropiându-se și întinzându-i mâna.

Celălalt îl privi nedumerit.

— După cât se pare, mă cunoști — răspunse comisarul. — Dar eu, habar n'am cine ești dumneata!

— Cred și eu, de vreme ce nu mă vezi sub adevărata mea înfățișare...

Și, luându-l de braț, îl duse într'un colț singuratec al sălii, unde îi șopti la ureche:

— Sunt detectivul Jonny Walker.

— Ei drace, știi că-mi placi! — exclamă comisarul Krause, strângându-i mâna cu căldură.

— Ascultă-mă, ai vreun motiv important care te-a adus încoace? — întrebă detectivul englez, aruncând o privire semnificativă asupra jucătorilor.

— Da, sunt în căutarea doctorului Barickin — răspunse Krause și-i povesti tot ce aflase dela prefectul poliției, cu privire la soția lui Maskotcin.

— Ia spune, ai vrea să încheiăm un târg? — întrebă Jonny Walker, care îl ascultase cu luare-aminte.

— Ce fel de târg?

— Iți ajut să pui mâna pe criminal, dar în schimb îți iei o îndatorire...

— Nu te înțeleg! — făcu comisarul, nedume-

rit. — Nu cumva știi unde se află doctorul Barickin?

— Așa cred.

— Serios? Ah, asta ar fi minunat!... Hai, vorbește, sunt gata să-mi iau orice îndatorire.

— Nu te pripi, domnule comisar! — Poate că n'ai să primești târgul!

— Ba da, căci sper că nu e vorba de ceva ilegal.

— Ei bine, atunci am să-ți spun ce fel de învoială trebue să încheiăm. Știi că doctorul Barickin, sau Maskotcin, e însoțit de o tânără fată nespus de frumoasă?

— Da, e complicea lui... Avem doar și dovezi în această privință, căci ea a fost aceea care i-a înlesnit să fure bijuteriile marchizei și...

Detectivul îl întrerupse printr'un gest.

— Bănuiesc că tânăra fată nu e vinovată — zise el. — După câte am aflat, face parte dintr'o familie foarte aleasă și nimic nu ne îndrituiește să credem că ar fi în stare să făptuiască un furt. Mai mult ca sigur că nenorocita e sub înrâurirea doctorului, care prin puterea sa hipnotică a izbutit să facă dintr'însa unealta lui.

Comisarul înălță din umeri, neîncrezător, totuși nu răspunse nimic.

— Tânăra fată nu trebue să ajungă înaintea judecății — urmă Jonny Walker.

— Aha, înțeleg... vrei să-i dai prilejul să fugă?

— Da.

— Bine, dar asta e cu neputință! Dacă individul cade în mâinile noastre, atunci trebue neapărat să arestăm și pe complicea lui. Te încredințez, însă, că va fi pusă în libertate, dacă se va dovedi că e nevinovată.

Englezul clătină capul în semn de negare.

— Las' că știm noi ce se întâmplă în asemenea cazuri, domnule comisar! Dacă nenorocita va fi transportată la Berlin și confruntată cu criminalul acesta, o să știe el să întoarcă lucrurile în

așa fel, ca toată vina să cadă numai asupra ei. Nu, așa nu merge, dragul meu!

„Ascultă-mă, răspunde-mi fără înconjur: vrei să încheiăm târgul? Dumneata iei pe criminal, iar eu pe tânăra lui însoțitoare.

Comisarul rămase pe gânduri, părând că nu prea are chef să încheie învoiala propusă de detectivul englez. La un moment dat, acesta îl apucă de braț și-i șopti cu înfrigurare:

— Ia-te după individul care a ieșit în coridor! E doctorul Barickin — știu sigur! A scris un bilețel și... ah, grăbește-te, altminteri ne scapă iarăși.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Jonny Walker se repezi pe urmele unui chelner, care servea pe jucători și care tocmai cobora treptele. Din două sărituri, detectivul se afla lângă el și, apucându-l de guler, îi zise cu glas amenințător:

— Dă încoace biletul pe care l-ai primit dela bancher! Hai, nu te mai codi, căci altminteri n'o să fie tocmai bine de dumneata!

Chelnerul scoase biletul din buzunar și i-l întinse, tremurând. Cuprindea doar câteva cuvinte:

„Du-o pe doamna la Gara de Nord și așteptați-mă acolo".

— Cât ai primit pentru serviciul ăsta? — întrebă detectivul.

— O sută de franci — răspunse chelnerul, cu teamă.

— Hm, frumos bacșiș! Eu, însă, îți dau de două ori pe atâta, dacă îmi destăinuiești cui trebuia să duci biletul.

— Veniți cu mine, vă rog! — murmură chelnerul, pornind înainte.

Până să ajungă în stradă, detectivul scoase din buzunar suma făgăduită și o înmână celuilalt.

— Mașina așteaptă colo — șopti chelnerul și privi cercetător în jurul său, ca și cum s'ar fi

temut să nu fie surprins de acela care îi dăduse biletul.

Detectivul păru să-i ghicească gândurile, căci zise, zâmbind:

— Fii liniştit, dragul meu! Ala nu mai poate să-ţi facă nimic. Dacă punem mâna pe el — ceea ce e aproape sigur — atunci nu-şi mai recapătă libertatea, căci prea are multe pe cuget.

— Serios? Cu un asemenea om am avut de-a-face? — murmură chelnerul, cuprins de turburare.

In clipa următoare dispăru în local. Jonny Walker, însă, se apropiă de maşină, dădu şoferului biletul, apoi zise:

— Am fost însărcinat să însoţesc pe doamna.

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, detectivul deschise portiera maşinii şi se aşeză lângă Natasa, care îl privi îngrozită.

— Cine... cine sunteţi d-voastră? — bâigui ea. N'am voie... nu vreau să mă însoţiţi... eu... tata mi-a interzis... Ah, domnule, plecaţi cât mai repede, căci altminteri se întâmplă o nenorocire...

— Nu-ţi fie teamă, copila mea! — răspunse detectivul, cu blândeţe şi-i cuprinse mâinile.

Ţipătul uşor al Natasei se pierdu în sgomotul automobilului, care porni în goană spre Gara de Nord din Paris. In tot timpul drumului, nenorocita femeie rămase tăcută şi, din când în când o lacrimă se furişa din ochii ei mari, negri. O milă adâncă se născu în inima detectivului pentru această femeie. Cine era oare? In definitiv, asta nu-l privea pe el, singura lui datorie fiind s'o aducă la contesă.

Când ajunseră la gară, detectivul luă altă maşină şi dădu şoferului adresa hotelului său, întrucât era prea târziu ca să se poată duce la locuinţa contesei. Deoarece ştia că odaia învecinată cu a lui se liberase în cursul zilei, detectivul luă hotărîrea s'o închirieze pentru tânăra sa însoţitoare,

spunând că e nepoata lui, care sosise pe neașteptate.

Natașa nu se împotrivea de fel, căci sărmana era lipsită de voință. Îndeplini întocmai dorința lui Jonny Walker, care îi ceru să se culce. Fără să se sfiască de prezența lui, nenorocita se desbrăcă, apoi detectivul părăsi încăperea, încuiând ușa după el.

— A mers mult mai ușor decât mi-am închipuit eu! — murmură Jonny Walker, zâmbind. — Să sperăm că și comisarul german a izbutit să-și ducă la capăt misiunea, punând mâna pe primejdiosul criminal.

A doua zi dimineață, detectivul se trezi foarte devreme. După ce se îmbrăcă, porni spre camera alăturată și bătu în ușă. Nu primi niciun răspuns, însă. Se părea că biata femeie mai dormea. Jonny Walker se înapoiă în odaia lui și citi ziarul de dimineață. Ceva mai târziu, coborî în restaurant și ceru să i se aducă dejunul.

După ce mâncă, urcă înapoi și bătu din nou la ușa Natașei. Văzând că nu primește niciun răspuns, nici de data asta, scoase cheia din buzunar, descuiă ușa și trecu pragul încăperii.

Patul era răscolit, însă Natașa dispăruse. Năucit, detectivul cercetă camera de baie, dar nici acolo nu găsi nimic. Atunci alergă spre fereastră, dar aceasta era închisă.

Desnădăjduit, încercând zadarnic să-și lămurească misterul acestei dispariții, detectivul rămase nemișcat, cu privirile ațintite în gol.

252. — A doua înfrângere.

Jonny Walker trecuse prin multe în viața lui, izbutind să deslege taine încâlcite, cu cari se străduiseră în zadar mulți alții, mai puțin dibaci ca el.

De astă dată, însă, stătea nedumerit în fața faptelor, neizbutind să le dea de rost. Înainte cu o

seară, încuiase într'o încăpere o femeie sdrobită sufletește. Broasca ușii rămăsese nevătămată, cheia era la ei și...

Un gând fulgeră prin mintea detectivului. Nu cumva, peste noapte, Natașa izbutise să atragă atențiunea vreunuia din servitorii hotelului, care adusese cheia de rezervă a încăperii și-i descuiase ușa?

Jonny Walker nu era omul care să-și piardă vremea în zadar; trebuia să se încredințeze cât mai repede dacă bănuielile sale erau întemeiate.

Peste câteva minute se și afla înaintea directorului hotelului, căruia îi istorisi ce se petrecuse.

— Pe semne că n'ați încuiat bine ușa — zise el. — Ia gândiți-vă, nu cumva ați uitat să întoarceți cheia în broască?

— Nu, sunt sigur că ușa era încuiată, când m'am înapoiat în odaia mea. Iată și cheia...

Zicând acestea, detectivul scoase din buzunar o cheie, pe care celălalt o luă și o privi, clătinând capul.

— Nu mai înțeleg nimic! — zise el. — Ce-i drept, există încă un rând de chei, dar acestea se află în biroul meu și nu umblu la ele decât atunci când un pasager și-a pierdut cheia lui. Vă rog să poftiți cu mine și vă voiu dovedi că cealaltă cheie mai e la locul ei.

Jonny Walker îl însoți în birou și se încredință că cheia dela odaia Natașei se afla, într'adevăr, pe tabloul de chei.

In cele din urmă, detectivul se înapoiă în camera dispărutei și-și reluă cercetările. Fel de fel de gânduri îi trecură prin minte. Unde dispăruse tânăra femeie? Acest Barickin, în seama căruia se puneau lucruri atât de misterioase, izbutise s'o atragă iarăși lângă el, fără ca cineva să observe plecarea ei?

Jonny Walker își vărsă amarul, începând să înjure de zor. In cele din urmă se mai potoli,

amintindu-şi de comisarul Krause care pornise pe urmele lui Barickin. Tocmai vroia să părăsească încăperea, când cineva bătu la uşă şi, imediat după aceea, Petroneff se ivi în prag.

— Ia te uită ce vizită plăcută! — îl întâmpină detectivul, bucuros.

— Domnule Walker, am venit să mă interesez unde ai ajuns cu cercetările dumitale, — întrebă Petroneff.

Detectivul se întunecă la faţă.

— Tocmai când să zic şi eu „Doamne ajută!" m'am văzut tras pe sfoară! — mormăi el, şi povesti ceea ce se petrecuse înainte cu o seară.

— Şi acum ai pierdut cu totul urma nenorocitei? — întrebă Petroneff.

— Din păcate, aşa e — făcu celălalt. — Totuşi, sper că nu va mai trece multă vreme şi... Intră! — se întrerupse el, privind spre uşă.

Comisarul Krause îşi făcu apariţia în pragul încăperii.

— Ei, domnule comisar? — întrebă Walker, în timp ce un zâmbet fin încolţi pe buzele sale.

— A scăpat! — bâigui Krause.

Apoi, văzând că detectivul englez izbucnise într'un hohot de râs, zise:

— Acelaşi lucru ţi s'ar fi putut întâmpla şi dumitale, domnule Walker!

— Nu râd de dumneata, dragul meu! — replică Englezul, întinzându-i mâna, împăciuitor. — Râd când mă gândesc cum se joacă cu noi ticălosul ăsta! Nu mai fii supărat... păţania mea trebue să-ţi fie o mângâiere! Deşi am avut o sarcină mult mai uşoară ca a dumitale, totuşi duşmanii au izbutit să-mi tragă clapa. Tânăra femeie a fost încuiată în odaia cealaltă, totuşi astă noapte a dispărut fără urmă.

— Ei, drace! — exclamă Krause. — Dar cum a fost cu putinţă aşa ceva?

Detectivul îi istorisi ce se întâmplase în ajun-

Când sfârși, comisarul își dădu cu părerea că dispăruta trebue să fie o persoană foarte vicleană, însă Petroneff îi alungă acest gând, punându-se chezaș pentru tânăra femeie.

— Această ființă nu e vinovată cu nimic! — încheiă el. — Deși faptele vorbesc împotriva ei, totuși sunt sigur că nu e decât o victimă a acelui ticălos, în mâinile căruia a căzut prin cine știe ce împrejurare.

— Domnule comisar, n'ai vrea să-mi spui și mie ce s'a petrecut aseară, după plecarea mea? — întrebă Walker.

Polițistul german începu să istorisească:

— Eram pe urmele lui Barickin, când dânsul intră în coridor, zăvorînd ușa după el. In acest chip, pierdui câteva minute prețioase. Totuși, aș fi scos-o la capăt, dacă personalul mi-ar fi dat o mână de ajutor și n'ar fi așteptat până ce ticălosul se pusese la adăpost. Abia după aceea veniră cu toții să-mi spună că mai exista o ușă care dădea în coridorul în care dispăruse Barickin. Firește că am cercetat casa, împreună cu agentul poliției franceze pe care domnul prefect Meline, a avut bunăvoința să mi-l pună la dispoziție — dar străduințele noastre rămaseră zadarnice. Ticălosul pierise de parcă l-ar fi înghițit pământul... Am avut ghinion de astă dată!

— Și ce ai de gând să faci acum, domnule comisar? — întrebă Petroneff.

— Firește că mă voiu înapoia la Berlin. Din păcate, trebue să mărturisesc că acest doctor misterios a fost mult mai șiret ca mine.

După câtva timp, comisarul își luă rămas-bun și se depărtă, căci vroia să mai stea de vorbă cu prefectul poliției.

— Și dumneata ce hotărîre ai luat, domnule Walker? — întrebă Petroneff când rămaseră singuri.

— Am să-mi urmez cercetările cu și mai mare înfrigurare — răspunse detectivul. — Mi-am pus

în gând să-l fac nevătămător pe acest doctor Barickin, căci bănuiesc că a săvârşit multe nelegiuiri în viaţa lui. Afară de asta, el e singurul om care poate fi bănuit de înfiorătoarele asasinate descoperite în diferite oraşe ale Europei. Barickin trebue să-mi cadă în mână! Vreau cu tot dinadinsul să-l silesc să mărturisească de ce nenorocitele victime au fost omorîte în chip atât de groaznic.

— Totuşi, sper că nu-ţi vei uita făgăduiala, domnule Walker? — zise Petroneff. — Contesa e foarte îngrijorată de soarta tinerei femei şi îţi poţi închipui mâhnirea ce o va cuprinde, când va auzi că sărmana a fost găsită, dar a dispărut iarăşi.

Câtva timp domni o tăcere apăsătoare în odaie.

— Aş mai avea o însărcinare sau, mai bine zis, o propunere pentru dumneata, domnule Walker — urmă Petroneff, apoi. — Totuşi, nu ştiu dacă, în împrejurările de faţă, contesa va mai rămâne la hotărîrea ei...

— Despre ce e vorba? — întrebă detectivul.

— Contesa vroia să plece în Anglia, însoţită de dumneata.

— In ce scop?

— După cum ştii, domnul Vasilieff urma să rămână în Anglia, numai câteva zile...

— Aşa mi-a spus şi mie — încuviinţă detectivul. — In vremea asta eu trebuia să stabilesc cine o doamna care a fost adăpostită în castelul „Denise".

— Ei bine, au trecut trei săptămâni dela plecarea lui şi n'a dat încă niciun semn de viaţă. Contesa se teme să nu i se fi întâmplat ceva.

— Hm, tot ce se poate, căci acest Vasilieff, pe care îl preţuiesc foarte mult, e cam naiv de felul lui. Dovada cea mai bună am avut-o atunci când era cât p'aci să-şi rupă piciorul, sărind în parcul castelului.

— Poate că ai dreptate... Acum, însă, răspun-

de-mi: vrei să pleci în Anglia împreună cu contesa, pentru a vedea ce-i cu Vasilieff?

— Firește, dar aș fi fost mult mai bucuros dacă aș fi putut rămâne aici, căci, după cum ți-am spus, vreau cu tot dinadinsul să dau de urma acestui Barickin. In definitiv, însă, datoria mea e să stau la dispoziția acelora pentru cari lucrez. Așa dar, vorbește cu contesa și, dacă a rămas încă la hotărîrea ei, atunci sunt gata s'o însoțesc în Anglia.

Petroneff plecă, înapoindu-se la locuința stăpânei sale, căreia îi povesti tot ce se întâmplase între timp. Contesa rămase atât de îndurerată, încât nu putu să-și stăpânească lacrimile.

— Datoria mea ar fi să rămân aici ca să iau parte la cercetările pentru găsirea nenorocitei — zise ea. — Ce blestem apasă, oare, asupra acestor ființe, pe care nu le pot avea lângă mine cu niciun chip? Irina a fost răpită de un om, care nu știu ce gânduri nutrește pentru ea... și nici nu știu măcar unde s'o caut... Natașa, minunata floare de pe malul Volgăi, a căzut în ghiarele unui ticălos. Cine să mai înțeleagă toate astea? O, Doamne, tristă soartă am mai avut!

Contesa chibzui multă vreme, și în cele din urmă rămase la hotărîrea de a pleca în Anglia.

— Știi ce, domnule Petroneff! — zise ea. — Voiu pleca singură, căci Walker ne poate fi de mai mult folos aici. Spune-i, însă, că-l rog să-și dea toată silința pentru a descoperi urma nenorocitei Natașa... Cheltuielile n'au nicio însemnătate, voiu plăti orice sumă... Când va fi izbutit s'o găsească, te rog să mă anunți și pe mine.

— Doamnă contesă, îmi dați voie să vă însoțesc în Anglia? — întrebă Petroneff.

— Nu, dumneata trebue să rămâi aici, căci avem nevoie de un loc unde să se adune toate știrile. In schimb te voiu ține în curent cu cercetările mele. Dacă Vasilieff se ivește între timp sau

dă vreun semn de viață, atunci te rog să mă înștiințezi numaidecât.

— Bine, doamnă contesă, știți că mă supun întotdeauna hotărîrilor d-voastră — zise Petroneff.

— Dragul meu, îți datorez multă recunoștință — murmură contesa, înduioșată. — Să sperăm, însă, că va veni o zi când îți vei lua răsplata pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine și Vasilieff.

— Doamnă contesă, nu mă gândesc la răsplată... Aș vrea, însă, ca toate aceste taine să dispară cât mai curând. Nici nu vă puteți închipui cât mă îndurerează faptul că domnul Vasilieff și-a pierdut încrederea pe care o avea în mine!

— Fii liniștit, dragul meu, în curând ți se va împlini dorința. Până atunci, însă, trebue să nu ne pierdem sângele rece, ca să putem trece peste piedicele pe cari le întâmpinăm în cale... Poate că mă voiu înapoia din Anglia însoțită de Vasilieff...

— Asta e dorința mea cea mai arzătoare! — exclamă Petroneff, adânc mișcat.

In cele din urmă, credinciosul servitor părăsi încăperea, urmărit de privirile contesei, care murmură:

— Omul acesta s'a jertfit pentru noi, dar sunt sigură că voiu ști să-i dovedim recunoștința.

Chiar în aceeași zi, contesa Romanov plecă în Anglia.

253. —

Pentru a deslega misterul dispariției Natașei, trebue să ne ocupăm mai întâi de tiranul ei, doctorul Barickin.

Abia închisese în urma lui ușa ce dădea în coridorul tripoului, când auzi sgomotul făcut de comisar, care încerca să forțeze ușa. Nu mai avea timp de pierdut, deci, căci orice clipă putea fi hotărîtoare pentru el.

Barickin privi în jurul său, ca un vânat încolţit. Coridorul era în partea dindărăt a casei, iar ferestrele sale dădeau într'o curte întunecoasă, în care se aflau câteva hambare şi o clădire de formă dreptunghiulară. Medicul deschise una din ferestre şi se aplecă în jos. Singura lui scăpare era să se cațere pe din afară dealungul coridorului, până ce ar fi putut sări pe acoperişul clădirii dreptunghiulare. Dar depărtarea era atât de mare, încât fără îndoială că şi-ar fi frânt gâtul dacă ar fi încercat primejdiosul salt.

In acest timp, urmăritorii săi izbeau cu pumnii în uşă, care părea însă destul de trainică. La un moment dat, fugarul zări o frânghie întinsă dealungul coridorului. Fără să mai stea pe gânduri, scoase cuţitul din buzunar, tăie funia şi o legă de pervazul ferestrei.

Usa trosnea îndărătul său, glasul comisarului german devenea tot mai ameninţător.

Barickin sări pe fereastră şi se lăsă jos cu ajutorul funicei. La un moment dat ajunse la capătul acesteia. Pământul nu se vedea încă, dar nu mai putea să fie departe. Inchise ochii şi lăsă frânghia din mână...

Peste câteva clipe se auzi o bufnitură şi un ţipăt scăpă de pe buzele medicului. Picioarele îl dureau îngrozitor, totuşi se părea că nu o rănit. Coridorul casei, luminat de o lampă cu petrol, se deschidea înaintea lui.

Barickin se furişă afară ca o năluca. Ajunse, în strada cufundată în beznă. Nu trecu mult şi auzi paşii urmăritorilor săi cari coborau scara. Din fericire, în imediata lui apropiere se afla gangul unei case — acolo era salvarea lui. Medicul se retrase în umbra acestuia şi zări pe detectiv care se apropiă de automobil, vorbi ceva cu şoferul, apoi se urcă înăuntru şi maşina porni în goană.

— Oh, că proşti mai sunteţi! — murmură Barickin, zâmbind batjocoritor.

Cereţi mâine numărul 138 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Apoi, își părăsi ascunzătoarea și se îndreptă spre una din mașinile cari așteptau în stație. Căzu repede la învoială cu șoferul.

— E vorba de o sută de franci, dragul meu! — zise Barickin. — Dacă izbutești să rămâi pe urmele automobilului, atunci vei primi răsplata făgăduită.

— Prea bine, domnule! — răspunse șoferul.

Mașina porni în goană. Cu părul fluturând în vânt ciudatul pasager, care n'avea nici palton, nici pălărie, urmări cu înfrigurare punctulețul roșu care licărea înaintea lor și un zâmbet de triumf încolțise pe buzele sale, căci se apropiau tot mai mult de mașina în care se aflau Natașa și detectivul. La fiecare cotitură de stradă câștigau câțiva metri, astfel că ajunseră la gară aproape în același timp, ceea ce îngădui medicului să nu slăbească din ochi pe cei doi.

După cum știm, detectivul și însoțitoarea lui se opriră la hotelul în care trăsese cel dintâi. Barikin coborî și el, ceva mai departe, și rămase câtva timp în stradă, până ce zări lumina aprinzându-se la una din ferestrele etajului al treilea. Peste câteva clipe, se lumină și încăperea alăturată și două umbre — un bărbat și o femeie — se iviră la fereastră.

Barickin rămase pe gânduri câteva clipe, apoi zâmbi batjocoritor. Înainte de toate trebuia să-și facă rost de un palton și o pălărie, ceea ce nu părea prea ușor în împrejurările de față. Dar știa el cum să iasă din încurcătură.

Peste vreun sfert de ceas, medicul intră într'un restaurant mare, plin de clienți și se așeză la una din mesele mai retrase, de unde urmări cu luare-aminte pe cei cari veneau sau plecau. La un moment dat, Barickin se ridică dela locul său, păși cu hotărîre spre un cuier, își îmbrăcă un palton și o pălărie, apoi, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic, părăsi localul, îndreptându-se iarăși spre hotel.

Plin de demnitate păși pe dinaintea portaru-

lui somnoros și urcă scara ce ducea la etaj. Barickin nu era omul care să se înșele ușor, așa că izbuti să descopere odaia Natașei, la ușa căreia trase cu urechea. O liniște adâncă domnea pretutindeni. In cele din urmă, pași spre încăperea alăturată și deschise ușa cu mare băgare de seamă. Odaia era goală și o singură privire îl încredință că de aci se putea intra cu ușurință în camera Natașei.

Ce-i drept, un dulap mare acoperea ușa de legătură, dar nu fu mare lucru pentru Barickin să-l dea la oparte. Ușa nu era încuiată, ci acoperită, doar, de o perdea groasă. Fără să facă cel mai mic sgomot, ticălosul pași în încăperea Natașei, care era luminată de razele lunii. Patul se afla într'un colț al odăii.

Natașa rămase cu ochii holbați la făptura întunecată care se ivise dindărătul perdelei.

— Vino! — auzi ea un glas înăbușit, dar poruncitor, căruia nu putea să i se împotrivească.

Natașa coborî din pat și se apropiă de Barickin, înaintea căruia rămase nemișcată, cu părul despletit.

— Ascultă ce-ți spun! — urmă el, în șoaptă, — Dis de dimineață, când vei auzi primele semne de viață în hotel, te vei îmbrăca cât mai repede cu putință, apoi vei lua loc pe scaun, rămânând în așteptare. M'ai înțeles?

Nenorocita clătină capul în semn de încuviințare.

— Răspunde! — zise el, cu glas amenințător. — Răspunde dacă m'ai înțeles!

— Da, am înțeles totul! — murmură prințesa.

Barickin dispăru în odaia învecinată, zăvori ușa de legătură, apoi se culcă, pentru câteva ceasuri, căci știa că dimineața servitorii veneau să facă curățenie în odăi și atunci ar fi putut să dea peste el.

Când se iviră zorile, Barickin se așeză, pe un

scaun şi începu să fumeze tacticos, până auzi sgomote în odaia învecinată, ceea ce însemna că victima lui îi îndeplinea ordinul.

Afară, pe coridor, răsunau paşii servitorilor. Fără să mai stea la gânduri, medicul deschise uşa de legătură şi aruncă o privire în odaia Natasei; tânăra era gata de plecare. Se apropiă de dânsa, o luă de mână şi o duse în camera lui, apoi împinse dulapul la loc.

— Ia-o înainte! — porunci el, întorcându-se din nou spre prinţesă. — Nimeni nu-ţi va ataine calea. Dacă s'ar întâmpla, totuşi, să te oprească cineva, vei răspunde că pleci în provincie, la nişte rude, iar mâine dimineaţă te înapoiezi la tatăl tău, care te aşteaptă în hotel.

Natasa repetă spusele medicului, apoi părăsi încăperea. După câteva minute, Barickin porni în urma ei. Norocul îl sluji şi de astă dată, căci ajunse în stradă, fără să fie zărit de cineva.

Un zâmbet diabolic încolţi pe buzele sale. Aşa dar, izbutise iarăşi să-şi bată joc de duşmanii săi şi, după ce le scăpase printre degete, le luase înapoi prada pe care aceştia i-o smulseseră.

Înainte cu o seară, câştigase la club ceva bani şi ar fi continuat jocul, dacă nu i s'ar fi părut, la un moment dat, că cineva îl supraveghează cu multă băgare de seamă.

Şi nu se înşelase.

Îşi întrerupse deci jocul, scrise cele câteva rânduri adresate şoferului şi, fără să slăbească din ochi pe cei doi oameni suspecţi, chemă chelnerul căruia îi încredinţă bileţelul.

Totul ar fi dat greş, dacă uşa coridorului n'ar fi avut cheia în broască. Numai datorită acestei împrejurări, ticălosul izbutise să câştige timpul trebuincios ca să se poată face nevăzut.

Barickin şi însoţitoarea lui locuiră două zile într'o pensiune de mâna treia, apoi se mutară

într'o vilă din împrejurimile oraşului, unde erau mai feriţi de ochii poliţiei.

Scara, medicul pleca cu trenul la Paris, căci trebuia neapărat să-şi facă rost de o sumă mai mare de bani, cu ajutorul cărcia să poată porni spre America, împreună cu frumoasa lui tovarăşă.

Astfel se scurseră şase săptămâni. Barickin devenea din zi în zi tot mai posomorît, căci „treburile" începuseră să-i meargă foarte prost. Intr'o scară, încercase chiar să mai forţeze norocul, dar tovarăşii săi de joc observaseră cele două cărţi pe cari le scosese din mânecă şi, deoarece era prima dată când fusese prins trişând, se mulţumiră să-l alunge din club, fără să ia vreo „măsură" împotriva lui. Deşi scăpase cu bine de astă dată. Barickin se hotărî să nu mai încerce a doua oară, căci pentru asemenea lucruri se cerea o anumită dibăcie, pe care el nu o avea încă.

Ce-i drept, izbuti să câştige de câteva ori jucând cinstit, totuşi pierderile erau şi ele destul de mari, astfel că nu mai ştia cum să iasă din încurcătură, până când luă hotărîrea s'o vândă pe Natasa.

Da acest individ desgustător îşi puse în gând să se folosească de cel dintâi prilej pentru a-şi ceda victima, în schimbul unei sume de bani. Planul putea fi lesne dus la îndeplinire, căci bărbaţii se arătau întotdeauna atraşi de frumuseţea prinţesei şi n'ar fi fost prea mare lucru să găsească vreunul care să plătească vreo câteva zeci de mii de franci ca să se bucure de graţiile încântătoarei femei. Lucrul acesta îl ştia prea bine doctorul Barickin şi tocmai de aceea făcuse tot ce-i era în putinţă ca să n'o scape din mâini.

Odată hotărîrea luată, medicul cuteză să apară, împreună cu Natasa, la un bal, dat de societatea aleasă a Parisului. In acest scop, jertfise două mii de franci, pentru a cumpăra Natasei o toaletă.

In seara balului prinţesa stătea înaintea oglinzii, mai frumoasă ca oricând. Barickin o urmărea

cu admirație și, pentru întâia oară în viața lui, regretă că femeile nu-l atrăgeau de fel.

Trupul ei svelt, mișcările-i pline de grație, paloarea chipului ei drăgălaș și privirile visătoare ale ochilor ei minunați îi dădeau un farmec căruia nu-i putea rezista niciun bărbat. Nataşa purta niște pantofiori argintii și o rochie împodobită cu broderii scumpe.

— Ești frumoasă! — exclamă Barickin, mulțumit. — Sper că n'ai uitat ce ai de făcut? Numele tău e Lydia și *ești fiica unui prinț rus*.... Acest prinț sunt eu! M'ai înțeles?

Spunând acestea o privi iscoditor, căci în ultimul timp avea simțimântul că Nataşa nu i se mai supunea cu atâta ușurință ca până atunci.

Pe semne că se înșelase însă, căci prințesa răspunse cu hotărîre:

— Da, am înțeles! Sunt *fiica unui prinț rus*!

— Și care e numele acestui prinț?

— *Gogineff*.

— Taci! — strigă el, atât de tare încât Nataşa se dădu înapoi, înspăimântată.

— *Da... tatăl meu e... prințul...*

— Artoleff! — răcni medicul, înșfăcând-o de braț.

Nenorocita se văzu nevoită să repete de nenumărate ori acest nume, până ce-l rosti așa cum vroia tiranul. Amintirea originei sale îi desmorțise voința, care încerca să se sustragă înrâuririi lui Barickin.

Pe drum, ticălosul urmă s'o învețe rolul pe care ea trebuia să-l joace. La fiecare întrebare sărmana femeie se ghemuia în colțul mașinii, ca și cum vroia să se apere.

Când ajunseră la hotelul elegant în care avea loc balul, ochii Nataşei începură să scânteiască, deoarece aveau înaintea lor o imagine din trecutul ei fericit. Părea, totuși, foarte încurcată, mai ales că nu izbutea să rețină numele pe care trebuia să-l poarte în acea seară.

— Artoleff... Gogineff... Artoleff... Gogineff... Gogineff! murmură ea mereu.

Bărbaţii priviră cu admiraţie la dânsa.

— Cine e? — îşi şopteau unul altuia.

— O refugiată din Rusia, se vede cât de colo — zise cineva.

Un bărbat mai în vârstă — ambasadorul unei ţări mari — păşi spre cei doi şi, adresându-se lui Barickin, se prezintă. Curtenitor, medicul îşi spuse şi el numele — firesţe, nu cel adevărat — apoi o recomandă şi pe Natasa.

— Puteţi fi mândru de fiica dv., — zise ambasadorul, adresându-se iarăşi lui Barickin. — Sunteţi de multă vreme la Paris, sau abia acum aţi izbutit să treceţi graniţa patriei dv.?

— Am sosit aici înainte cu câteva zile, Excelenţă — răspunse celălalt. — Până acum, însă, am locuit câtva timp în Polonia, apoi în Suedia, nădăjduind mereu că noul regim se va prăbuşi şi voiu putea intra din nou în stăpânirea bunurilor mele. Din păcate, speranţele s'au dovedit neîntemeiate, întocmai ca ale tuturor acelora cari au aşteptat, sau mai aşteaptă încă, în vecinătatea ţării noastre, răsturnarea guvernului revoluţionar.

„Dacă prietenii noştri din afară nu ne vin în ajutor, trimiţând o armată în Rusia, atunci totul va fi pierdut.

Ambasadorul mai schimbă câteva cuvinte cu Barickin, apoi se depărtă, după ce sărutase mâna prinţesei.

— Un prinţ refugiat din Rusia, împreună cu fiica lui — se şoptise din gură în gură.

Intr'un colţ al sălii se adunaseră în jurul unei mese *câţiva bărbaţi de vârstă mijlocie*, din care fiecare îşi avea aventurile sale de dragoste, trăite cu prilejul călătoriilor făcute în diferite ţări. Unul din ei, un American nespus de bogat, anume Morton, locuia de multă vreme la Paris, unde îşi făcuse un renume din cucerirea soţiilor acelora cari luptau pe front.

Când dădu cu ochii de Natașa, Americanul rămase o clipă ca vrăjit, apoi își părăsi locul, se apropiă de Barickin și se recomandă. Presupusul prinț își spuse numele, și un glas lăuntric îl îndemna să fie cât mai curtenitor cu omul acesta, care părea să fie ceea ce căuta el.

Așa dar, primi invitația bogătașului și în curând, toți trei se aflau într'un separeu al sălii, unde li se servi masa.

Ceilalți bărbați dădeau mereu târcoale pe acolo, însă frumoasa prințesă și presupusul ei tată nici nu-i luau în seamă, fiind prinși în discuția pe care Americanul știuse s'o înoade cu multă dibăcie.

In urmărirea țelului său, Barickin uitase un lucru foarte însemnat și anume că la un asemenea prilej putea să se întâlnească cu oameni cari cunoșteau țara lui și bărbați ale căror nume fuseseră vestite acolo.

Intr'o lojă de sus se aflau câțiva tineri cam de aceeași vârstă. Unul dintre ei, privea din când în când spre sală, unde forfoteau oamenii dornici de petreceri.

Era Kurt de Tollwitz, pe care am avut prilejul să-l cunoaștem la Berlin și care locuia de câtăva vreme la Paris, în calitate de atașat pe lângă ambasada țării sale.

— Ei, Lotar, îți place? — întrebă el, adresându-se tânărului care ședea alături de dânsul.

De dragul prietenului său, Lotar Wengeler se angajase la o mare casă de export, care înființase la Paris o sucursală și tot datorită intervenției tânărului diplomat i se îngăduise să ia parte la balul din acea seară.

— Eu unul aș prefera un local modest, unde să putem sta de vorbă în tihnă — răspunse Lotar, înălțând din umeri.

Celălalt clătină capul, îngândurat, în vreme ce privirile-i rămaseră ațintite spre sală. Patima pe care Natașa o stârnise în inima lui, îl chinuia me-

reu și își dădea seamă din ce în ce mai mult că nu va izbuti să renunțe la minunata femeie. Deși era o hoață de rând și complicea unui ticălos, totuși icoana ei trăia vie în mintea lui Kurt de Tollwitz.

Tocmai vroia să-și întoarcă privirile spre prietenul său, când ochii-i se ațintiră asupra unei făpturi încântătoare, care își făcuse apariția în sală.

Nu cumva era victima unei năluciri? Nu cumva se întâmplase vreo minune?

Regina visurilor sale, aceea după care tânjea de atâta vreme, se ivise înaintea lui, cu aceeași expresie visătoare pe chipu-i drăgălaș. Și toți o priveau cu admirație, în timp ce doctorul Maskotcin, hoțul giuvaierurilor marchizei, o urma, cu un zâmbet viclean pe buze.

Kurt de Tollwitz vedea totul ca în vis și nu-și veni în fire decât după ce simți ghiontul prietenului său care nu știa ce să mai creadă, văzând atitudinea nemișcată a tânărului diplomat.

— Privește... colo, jos... e dânsa! — murmură Kurt.

— Cine? — întrebă Lotar.

Și plecându-se deasupra balustradei, dădu cu ochii de Natașa, pe care o zăriseră și tovarășii săi. Nimeni nu știa însă că această făptură minunată era o cunoștință veche a celor doi prieteni.

— Mă duc jos să văd ce-i cu ei — șopti Lotar la urechea celuilalt.

Tânărul diplomat stătea ca pe cărbuni, urmărind cu încordare pe Natașa și presupusul ei tată, cari se retrăseseră în separeu, împreună cu bogatul American.

In cele din urmă, Lotar se înapoiă în lojă, dar o mare mâhnire era întipărită pe chipul său.

— Kurt, hai să ne plimbăm nițel, ca să ne mai desmorțim — zise el, adresându-se prietenului.

Abia se depărtaseră de masă și Lotar zise:

— Situația e mult mai proastă decât îmi închipuiam.. Iar și-au schimbat numele — de astă

dată individul se dă drept un oarecare prinț Artoleff, iar tânăra care îl însoțește e fiica lui.

Kurt de Tollwitz oftă, dar rămase tăcut.

— I-am supraveghiat cu luare-aminte — urmă celălalt. — Dacă nu mă înșel, aceea care ți-a vrăjit inima pune la cale o lovitură împotriva bogatului American, despre care se știe că-i plac femeile.

— Ah, mai bine nu mi-ar mai fi ieșit în cale! — exclamă Kurt.

— Fii bărbat, dragul meu! Nu te lăsa doborît din pricina dragostei tale nenorocite.... Femeia asta nu e demnă de tine!

Tânărul diplomat lăsă privirile în pământ, ca un om care se știe vinovat. Da, prietenul său avea dreptate.

— Ascultă-mă, Lotar! — zise el cu glas răgușit. — Nu mai pot rămâne aici, căci mi-e teamă să nu fac vreo prostie... Te-aș ruga, însă, să-mi îndeplinești o mare rugăminte.

— Știi doar că sunt întotdeauna la dispoziția ta.... Spune, despre ce e vorba?

— Rămâi în apropierea ei și vino-i în ajutor, dacă o va amenința vreo primejdie.

Lotar Wengeler păru că se așteptase la așa ceva, căci întinse mâna prietenului său și-i zise cu blândețe:

— Bine, dragul meu! Poți pleca liniștit, o voiu ocroti dacă va fi nevoie. Cred, totuși, că n'o să-mi fie dat să-i viu în ajutor, căci nimeni n'o silește să facă ceva împotriva voinței ei... cel puțin mie nu-mi vine să cred asta.

Kurt de Tollwitz plecă și, ajunse acasă, sleit de puteri.

Îndrăgostitul tânăr abia avu răbdare să aștepte până a doua zi dimineață, când prietenul său își făcu apariția.

— Ei, ce se aude, Lotar? — întrebă el, repede, ieșindu-i în întâmpinare.

— Hm, după cât se pare, bănuielile mele de a-

seară sunt întemeiate. Cel de al treilea e un oarecare Morton, un American foarte bogat, despre care se spune că ar fi stăpânul căilor ferate din partea de Sud a Statelor Unite. Cu toate astea nu prea se vorbește bine de el și, mai ales, despre legăturile sale de dragoste. După cât am izbutit să aflu, Morton a avut unele neînțelegeri cu câțiva bărbați, cari spre rușinea lor, s'au lăsat cumpărați de banii Americanului, trecând cu vederea necredința soțiilor lor.

– Și, mai departe? — întrebă Kurt de Tollwitz.

— Cei trei s'au înțeles ca Morton să facă o vizită prințului în vila acestuia, care se află la oarecare depărtare de oraș. Această vizită urmează să aibă loc astăzi după amiază la ora cinci.

— Și.... unde se află vila?

— I-am urmărit cu mașina, astfel că te pot conduce acolo oricând vrei. Intr'o jumătate de ceas suntem la vilă, cu automobilul.

Kurt de Tollwitz știa destul. Cu toate acestea, era hotărît să-și urmeze cercetările, să bea până la fund cupa amarului.

Doctorul Barickin era nespus de vesel, căci știa că găsise omul de care avea nevoie. Informațiile pe cari le culesese asupra bogatului American, îl încredințară că planul său se va înfăptui în curând. De sigur că Morton nu va șovăi nicio clipă să jertfească o sumă mai mare de bani pentru a putea pune mâna pe frumoasa prințesă.

In același timp, însă, știa că trebue să procedeze cu multă băgare de seamă, căci de la o vreme încoace Natașa începuse să dea semne de împotrivire. Până acum, cât timp nu se amintise de origina ei, nenorocita îndeplinea cu supunere oarbă poruncile medicului — acum, însă, nu vroia să creadă că e prințesa Artoleff, deoarece simțea în subconștientul ei, că purtase odinioară vestitul nume al familiei Goginelf.

— Sir Morton e un bărbat frumos, — nu e așa, Lydia? — întrebă medicul, privind-o iscoditor.

— Dimpotrivă, e hidos! — murmură Natașa, străbătută de fiori. — Are trăsături neregulate și ochi spălăciți... Afară de asta, pare să fie un om rău.

— Ba nu, e bun și cavaler în adevăratul înțeles al cuvântului! — zise Barickin, cu atâta asprime, încât Natașa nu mai cuteză să scoată un cuvânt de împotrivire.

Totuși, călăul ei nu-i dădu răgaz.

— Ei, ce fel de om e Sir Morton? — întrebă el, poruncitor.

Prințesa repetă cuvintele sale.

— Și e o partidă foarte bună, copila mea, ține minte asta! Sir Morton e un bărbat nespus de bogat, care te va lua de soție.

— Nu.... nu vreau... nu pot să mă căsătoresc! — bâigui ea, privindu-l îngrozită.

— Trebuie!

— Nu... căci sunt soția lui... Boris Verodin!

— Soția cui? — făcu Barickin, pălind.

Așa dar, nu-l uitase încă pe Boris Verodin? Mintea ei se împotrivea puterii hipnotice?

Medicul încleștă pumnii. Cu toate astea, nu-și făcu prea mult sânge rău, căci în curând avea să scape de victima lui.

Sir Morton își făcu apariția într'o limuzină elegantă, care opri înaintea porții vilei. Un servitor sări dela locul său și deschise ușile.

După ce porunci ca mașina să se înapoieze și să vină să-l ia peste trei ceasuri, Americanul se îndreptă spre intrarea vilei, ținând în mână un uriaș buchet de flori.

Natașa, care era nepăsătoare, ca de obiceiu, îl salută cu un zâmbet ușor, căci Barickin izbutise din nou să pună stăpânire pe sărmana femeie care nu mai cuteza să se împotrivească poruncilor sale.

Cele două servitoare — o bucătăreasă și o fată

în casă — cari slujiseră şi la fostul chiriaş al vilei, aduseră ceaiul pentru cele trei persoane, apoi se retraseră.

Cam peste vreun ceas, Barickin părăsi încăperea, după ce schimbase cu Morton o privire plină de înţeles.

Se scurse iarăşi câtva timp, până când deodată uşa fu deschisă cu putere şi Nataşa se năpusti afară, strigând după ajutor.

— Ce-i cu tine, idioato? făcu Barickin, înfuriat.

Prinţesa îşi împreună mâinile şi aţinti asupra lui o privire implorătoare. Barickin, însă, rămase nepăsător.

— Du-te în odaia ta! — porunci el.

Tremurând toată, biata femeie urcă treptele şi se încuiă în camera ei.

254. — Un târg josnic.

După ce Nataşa intră în odaia ei, Americanul se ivi în prag, cu faţa roşie şi având câteva sgârieturi pe frunte.

— Ei, Sir Morton, după cât se pare ai avut o mică discuţie cu fiică-mea! — zise Barickin.

— Ia lasă prostiile — făcu Americanul, înfuriat. — Fata asta e fiica dumitale tot aşa cum e a mea. Cine ştie în ce chip ai izbutit să pui mâna pe dânsa!... Dar mie nu-mi pasă de asta! Lucrul principal e să nu-mi faci greutăţi... aşa dar, să fim cinstiţi unul faţă de altul... Cât vrei, ca să-mi dai o mână de ajutor pentru a o cuceri?

Barickin făcu pe jicnitul dar Americanul cunoştea prea bine oamenii, ca să nu-şi dea seamă cu cine avea de-aface.

— Ascultă-mă, n'are niciun rost să ne prefacem! — zise el. — Mai bine răspunde la întrebarea mea: cât vrei?

— Hm, urmează-mă în birou, unde putem sta de vorbă mai în liniște — zise Barickin.

Cei doi intrară într'o încăpere mică, de partea cealaltă a coridorului. Ca un adevărat om de afaceri, medicul se lăsă greoiu în scaunul dela birou, apoi luă o foaie de hârtie și așternu pe ea câteva rânduri.

— Voiu pleca de aici, iar dumneata te poți muta în locul meu, căci nu mă voiu înapoia niciodată — zise el. — Tânăra femeie se află sub ocrotirea mea și pot s'o influențez să fie mai binevoitoare cu dumneata.... Pentru asta, însă, trebue să primesc o sută de mii de dolari

Americanul tresări, speriat.

— Ce, ai înebunit? — strigă el. — Să-ți dau...

— ...o sută de mii de dolari — repetă Barickin, foarte liniștit. — Și te povățuiesc să nu stai prea mult la gânduri, căci în curând s'ar putea să revin asupra ofertei mele.

Morton își dădu seamă că n'avea rost să se mai tocmească.

— Bine, fie, dar să știi că e un preț fantastic! — îngână el. — Ai noroc că-mi place fata, altminteri nu vedeai de la mine atâția bani.... Și când părăsești vila?

— Când vrei dumneata.

Americanul se ridică și începu să măsoare încăperea cu pași mari.

— Mă mut mâine — zise el, după o scurtă chibzuială. — Până atunci, dumneata pregătește totul ca tânăra să nu se sperie prea tare. Să nu care cumva s'o mai prind că face vreo scenă ca cea de astăzi, căci atunci voiu fi nevoit să întorc foaia.

— Asta te privește! — răspunse Barickin nepăsător. — După ce voiu pleca de aici, nu mă mai sinchisesc de dânsa.

Peste puțin timp, Morton își luă rămas-bun de la gazdă și porni iarăși spre Paris, cu automobilul care venise să-l ia.

Pe drum, visă la fericirea lui, la clipele minu-

nate pe cari avea să le petreacă în tovărășia frumoasei femei.

Abia se depărtase Americanul și o făptură se desprinse de lângă una din ferestrele vilei, unde stătuse ghemuită până în acea clipă. Era un bărbat, care se furișă cu băgare de seamă spre gard, apoi sări de partea cealaltă și scoase o fluierătură ușoară.

— Ei, Lotar, ai auzit ceva? — întrebă acesta din urmă, care nu era altul decât Kurt de Tollwitz.

— Ba am și văzut! — răspunse prietenul său. — A fost foarte interesant.... Mare noroc că nu erai lângă mine, căci sunt sigur că nu te-ai fi putut stăpâni și atunci tot planul nostru ar fi dat greș.

— Dar spune-mi, ce s'a întâmplat? — întrebă Kurt de Tollwitz, cuprins de neliniște.

— La început lucrurile s'au desfășurat în mod normal. După ce au luat ceaiul, ticălosul a expediat servitorii de acasă, apoi a părăsit încăperea, lăsând fata în tovărășia Americanului... Toate astea le-am văzut cu ochii mei, căci am izbutit să mă cațăr până la pervazul ferestrei, de unde am urmărit tot ce se petrecea în încăpere.

„Incetul cu încetul, Americanul se apropiă de fată și,l a un moment dat, încercă s'o îmbrățișeze, dar ea se apără cu atâta înverșunare, încât individul se văzu nevoit să dea înapoi, în vreme ce fata se năpusti afară, unde fu întâmpinată de acela care se dă drept tatăl ei.

„Apoi, Morton și Barickin se retraseră în biroul acestuia din urmă și încheiară un târg murdar. Medicul cedează celuilalt pe tânăra fată, în schimbul sumei de o sută de mii de dolari. Mâine, Americanul se mută în vilă, iar Barickin dispare, după ce se va folosi de înrâurirea ce o are asupra Lydiei, pentru a o hotărî să nu mai fie atât de îndărătnică față de cumpărătorul ei.

Cereți mâine numărul 139 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

„Cam așa ar fi totul... Fata s'a apărat din răsputeri împotriva Americanului, ceea ce mă face să cred că, într'adevăr, a fost silită să devie complicea acelui ticălos, care se dă drept tatăl ei.

— Ah, îmi vine să-l strâng de gât! — scrâșni Kurt de Tollwitz, după ce prietenul său își sfârși povestirea.

— Vezi, nu-ți spuneam eu să nu te apropii de vilă? zise Lotar.

— Bine, dar ce e de făcut acum? — întrebă celălalt, desnădăjduit. — Doar nu putem răbda ca nevinovata fată să cadă jertfă acestui American ticălos?

— Firește că nu vom răbda una ca asta! — răspunse Lotar Wengeler, cu hotărire. — Dar nici, nu trebue să uităm că ne aflăm într'o țară străină și că adversarul nostru se bucură de multă trecere, mulțumită banilor săi. Așa dar, trebue să cumpănim lucrurile și să facem în așa fel ca să ajungem la țintă, fără să stârnim prea mult sgomot.

Cei doi prieteni se înapoiară pe jos la Paris, astfel că în timpul drumului putură să chibzuiască asupra celor ce aveau de făcut. In cele din urmă ajunseră la o hotărîre. Ziua nu exista nicio primejdie pentru tânăra fată, iar noaptea aveau să stea la pândă, până când vor putea pătrunde în vilă, de unde vroiau s'o răpească pe Natașa.

A doua zi, Barickin avu cu „fiica" sa o convorbire mai lungă, în urma căreia nenorocita părea că renunțase la orice fel de împotrivire.

— Sir Morton va locui la noi! — zise el, cu asprime. — Datoria ta e să fii cât mai respectuoasă cu el, căci ai de-aface cu un om bogat și distins.

Natașa începu să plângă. Barickin, însă, se apropiă de ea, clocotind de furie că nu se mai supunea orbește poruncilor sale, așa cum se'ntâmplase până atunci. Plânsul ei era de asemeni un semn de împotrivire.

Prințesa își șterse lacrimile, dar inima îi era sfâșiată de durere. In noaptea balului amintirile se treziseră din nou în mintea ei și, de atunci, rămânea uneori pe gânduri, străduindu-se să priceapă ce se petrecuse cu dânsa. Din păcate, Barickin nu-i dădea răgaz să-și revină cu totul, astfel că nenorocita femeie plutea încă în bezna în care o învăluise puterea hipnotică a acestuia.

Sir Morton, care părea să fi uitat scena neplăcută din ajun, se ivi iarăși, cu un enorm buchet de flori. Ca și înainte cu o zi, Americanul porunci șofesului și servitorului său se se înapoieze la Paris; în felul acesta vroia să se descotorosească de doi martori cari ar fi putut să-l stingherească.

In timpul mesei, bogătașul privea cu lăcomie spre tânăra femeie care avea să-i aparțină peste câteva ceasuri. Barickin se bucura și el, căci datorită celor o sută de mii de dolari putea să dispară din Paris și să se stabilească în America, unde îl aștepta un viitor strălucit.

— Acum arată domnului Morton odăile pe cari i le-am pus la dispoziție — se adresă, deodată, Barickin, către nenorocita prințesă. — Vreau să se simtă bine la noi și tocmai de aceea te rog să-ți dai osteneala să-i fii pe plac.

Natașa se ridică. Picioarele-i erau atât de grele că abia putea să le mai miște — cu toate astea se supuse poruncii.

Cele trei odăi rezervate pentru Morton se aflau de o parte a coridorului dela etajul întâi, iar de cealaltă parte erau încăperile Natașei, — un dormitor, cu un pat de alamă, și un salon, care dădea într'un balcon.

Americanul clătină capul, mulțumit, fără să-și deslipească ochii dela frumoasa făptură. Își zicea că cei o sută de mii de dolari nu erau un'preț prea mare pentru această femeie plină de farmec!

In timp ce Natașa se retrase cu teamă în odaia ei, Americanul coborî treptele și se întâlni cu Barickin, care era gata de plecare. In mâna dreaptă,

medicul ţinea o valiză mică, iar în stânga un pled gros.

— Rămâi cu bine, dragul meu! — zise el, zâmbind. — *Poate că mititica o să-ţi cam dea de lucru*, însă asta o să sporească farmecul clipelor de dragoste.... Am pizmuit întotdeauna bărbaţii cari ştiu să iubească, fiindcă eu am fost un copil vitreg al Naturii şi n'am înţeles ce înseamnă iubirea. Pentru mine, o femeie — oricât de frumoasă ar fi ea — nu e decât o marfă, din care bărbaţii trebue să tragă cât mai mult folos...

Barickin se uită la ceasornic, apoi urmă:

— E ora nouă şi în curând trebue să sosească şi maşina pe care am cerut-o dela Paris... Cu toate că n'o să mai rămână nimeni în casă, te-aş sfătui să aştepţi până mâine, căci s'ar putea întâmpla să se rătăcească cineva prin apropiere şi să audă ţipetele fetei.

— Fii liniştit, totul e în ordine — răspunse Americanul. — Dar ia spune, ai vârît în broască cheia falşă pentru ca tânăra să nu se poată încuia în odaia ei?

— Da, am avut grijă şi de asta.

In clipa următoare se auzi claxonul unui automobil, astfel că Barickin îşi luă rămas-bun şi se depărtă, în timp ce Morton încuiă uşa dela intrare, apoi păşi spre sufragerie, unde destupă o sticlă de şampanie şi începu să bea pahar după pahar.

Când se ridică dela masă, era ceasul unsprezece. Se opri în faţa oglinzii şi-şi aranjă cravata. Ochii-i erau roşii de băutură.

In ţara lui, Morton stricase până atunci trei căsnicii, astfel că deocamdată nu cuteza să se însoţească acolo, căci Americanii nu prea treceau cu vederea asemenea abateri. In schimb, în veselul Paris, oraşul plăcerilor şi al dragostei, oamenii nu erau atât de mărginiţi la minte ca să ia în seamă nimicuri de soiul acesta. Aici, cu ajutorul banilor

putea cuceri orice femeie şi nimeni nu se gândea să te condamne pentru acest lucru.

In cele din urmă părăsi încăperea şi începu să urce treptele, clătinându-se pe picioare. Şampania nu izbutise totuşi să-l însufleţească, aşa cum îşi dorise el.

Ciocăni de câteva ori la uşa dormitorului Natăşei, dar văzând că nu primeşte niciun răspuns, apăsă pe clanţă şi împinse uşa. In clipa următoare se auzi o bufnitură pricinuită de căderea unui obiect greu.

Când îşi dăduse seamă că uşa nu poate fi încuiată, biata femeie îngrămădise îndărătul acesteia câteva scaune şi alte obiecte din încăpere. Dar acestea cedară repede, împingerii din afară şi când scaunele fură răsturnate, prinţesa îşi dădu seama de primejdia în care se afla şi privirile-i îngrozite se îndreptară spre uşă, în pragul căreia se ivise Morton.

— Ce cauţi aici? Pleacă, pleacă! — strigă ea.

— Mi-e teamă de dumneata!....

Americanul păşi spre dânsa, în timp ce un ţipăt desnădăjduit izbucni de pe buzele sărmanei femei.

255. — O salvare venită la timp.

Când se lăsă noaptea, Kurt de Tollwitz şi prietenul său Lotar Wengeler sosiră în apropierea vilei. Căutară repede o ascunzătoare îndărătul casei şi se ghemuiră între nişte buruieni.

Lotar Wengeler îşi păstrase dreapta judecată. In schimb prietenul său continua să fie neliniştit, căci iubirea pătimaşă pentru Natasa îi sfâşia inima.

El o vedea plutind în primejdii nenumărate, ştiind-o singură cu cei doi bărbaţi şi mereu i se părea că-i aude ţipetele. Cu greu izbutea prietenul său să-l liniştească.

— Nu auzi? — zicea Kurt, și vroia să se repeadă spre casă.

Dar celălalt îl înhăța cu putere de braț și-l trăgea înapoi.

Deodată ușa casei se deschise și se ivi o femeie mai în vârstă, care vărsă o căldare cu apă în curte. O rază de lumină căzu în curte și ca lumină și locul unde se aflau cei doi prieteni.

Femeia auzise probabil vreun sgomot, căci tresări brusc și privi cu luare-aminte spre gard.

— Stai liniștit, altminteri e totul pierdut! — șopti Lotar tovarășului său.

Femeia coborî scara și se apropiă de gard. Murmură apoi câteva cuvinte, dar cei doi nu înțeleseră nimic.

Din fericire pentru ei, tocmai atunci o pisică sări peste gard. Femeia porni înapoi spre casă, crezând probabil că animalul acesta produsese sgomotul.

— Ești neprevăzător, Kurt, — îl mustră prietenul său, după ce ușa se închise în urma femeii. — Poți strica totul cu felul tău de a fi. Atâta vreme cât sunt servitori în casă, nu i se poate întâmpla nimic fetei. Mă voiu furișa până în fața vilei și voiu sta la pândă acolo. Abia când servitorii vor părăsi casa, începe primejdia pentru aceea care te-a vrăjit.

Lotar Wengeler se furișă de-a lungul gardului și își căută o ascunzătoare în apropierea fațadei casei. Găsi un copac gros și se piti îndărătul lui.

Nu trecu mult și se iviră două femei. Erau servitoarele care părăseau vila.

Apoi Lotar văzu aprinzându-se lumina la etaj și zări la una din ferestre silueta Natașei. Tânăra femeie mergea agitată încolo și 'ncoace.

Astfel se scurse un ceas. Lotar Wengeler se duse la prietenul său și-i raportă că nu există nicio primejdie deocamdată, întrucât tânăra femeie se află într'o odaie de la etaj, plimbându-se printr'însa.

Lotar își părăsi iar lovarășul, dar nu făcu decât vreo doi pași, că acesta se luă după el și ajungându-l îi șopti:

— Dar dacă e atacată de bărbatul acela, Lotar? Cum să-i venim repede în ajutor? Doar nu vom putea pătrunde în casă, căci o fi încuiată!

— Liniștește-te, căci m'am gândit eu și la asta — zise Lotar Wengeler. — Am căutat să văd cum se prezintă situația în curte și am descoperit o scară care ajunge până la primul etaj. Când doctorul Barickin va părăsi casa, vom sări în grădină și vom așeza scara. Firește că va trebui să rămâi liniștit, altminteri tot planul poate da greș. Îmi făgăduiești?

— Făgăduiesc totul, Lotar.

— Atunci e bine. Acum înapoiază-te la ascunzătoarea ta. Când va veni momentul, să nu cumva să faci prostii! Să nu tragi cu arma decât în caz că nu va merge altfel. Americanul se va feri să se folosească de armă de foc. E de-ajuns dacă va primi pe altă cale o lecție meritată, care să-l învețe minte să nu mai încheie târguri de astea murdare pe viitor.

— Dar lecția asta i-o voiu da eu, Lotar! — se rugă Kurt de Tollwitz.

— N'ai decât! — zise celălalt, râzând. — De-altminteri avem noroc că nu e niciun câine în curte, ceea ce ne ușurează mult sarcina. Altfel ar fi trebuit să înlăturăm animalul într'un fel oarecare.

Kurt se ascunse iarăși la locul de mai înainte, în vreme ce prietenul său se duse în fața casei.

O mașină se ivea tocmai din beznă. Farurile mari aruncau o lumină puternică pe șosea. Înaintea casei, automobilul opri.

Nu trecu mult și se ivi doctorul Barickin, în mână cu o valiză mică pe care o aruncă în mașină. Apoi se urcă și el și automobilul porni înapoi spre oraș.

Lotar Wengeler privi întunecat după el.

— Ticălosule! — scrâșni el. — Păcat că nu sunt slujbaș al statului francez, ca să te pot da pe mâna autorităților. Cine știe ce ticăloșii vei mai face în viața ta. Ce ușor ar fi acum să punem mâna pe tine! Dar las' că nu scapi tu de pedeapsă! Urciorul merge la apă numai până se sparge.

Se scurse un ceas. Natașa continua să umble prin odaie încoace și 'ncolo. Lotar vedea asta după umbra ei de la fereastră.

Apoi lumina se stinse jos și tânărul German socoti atunci că venise momentul potrivit. Presupunea că Sir Morton, care se afla singur în casă cu frumoasa fată, se va duce să-i facă o vizită la etaj.

Lotar se duse la prietenul său, pe care-l găsi în prada unei mari agitații.

— Unde... ai fost? — murmură Kurt de Tollwitz. — O! mă înăbuș de spaimă că i s'ar putea întâmpla ceva. De ce n'ai venit până acum?

Lotar Wengeler nu-i răspunse la întrebare, ci zise doar:

— Vino! Dar îți repet că trebue să rămâi liniștit. Iritația ta ar putea strica totul și să ne aducă poliția în spinare.

— Mașina pe care am comandat-o a sosit deja? — întrebă Kurt.

— N'am văzut-o. E abia unsprezece fără un sfert și urmează să vie la unsprezece fix.

— Și dacă nu vine?

— Ba va veni, căci șoferul mi-a dat arvună.

Porniră mai departe și ajunseră în fața casei. Lotar Wengeler privi în sus, dar Natașa nu se mai zărea îndărătul perdelelor.

Tânărul sări atunci gardul, urmat îndată de Kurt de Tollwitz.

Fură nevoiți să dea la o parte câteva bârne ca s'ajungă la scară. Asta făcu puțin sgomot, dar nimeni nu se arătă.

Aşezară scara şi constatară cu bucurie că ajungea până la balcon.

— Lasă-mă pe mine să urc întâiu! — se rugă Kurt de Tollwitz.

— Nu! răspunse celălalt, cu asprime, şi-l trase înapoi. — N'am încredere în tine, căci eşti prea agitat. Te vei lăsa târît de patimă şi vei strica totul.

Lotar Wengeler urcă cu băgare de seamă şi când ajunse în capul scării, sări pe balcon. Acolo se ghemui jos şi ciuli urechile, dar nu se auzea nici cel mai mic sgomot..

Îşi făcea planul cum se vor petrece lucrurile: dacă tânăra femeie va striga după ajutor, sau dacă se va auzi vreun sgomot suspect din odaia cu pricina, atunci trebuia să spargă geamul de la uşa balconului şi să tragă zăvorul.

Kurt de Tollwitz ajunsese şi el pe balcon şi gâfâia din greu. In clipa următoare, evenimentele se precipitară.

Din odaie se auziră bufnituri. Apoi, în vreme ce tinerii stăteau cu respiraţia aproape oprită, răsună un ţipăt.

— Nu încă! — se răsti Lotar la prietenul său. — N'a atins-o încă, vezi bine.

Apoi, însă, se produse o larmă grozavă şi tânăra femeie ţipa ca din gură de şarpe.

Sir Morton o împinsese pe Natasa până în unghiul unde se afla patul şi încerca s'o cuprindă în braţe. Biata femeie se apăra cu disperare, şi în faţa primejdiei îşi recăpătase limpezimea minţii. In faţa privirilor ei se ivi imaginea lui Boris Verodin, pe care până acum n'o văzuse decât printr'un văl des. Vedea aievea ochii lui plini de văpaie, vedea chipu-i mândru care o vrăjise pentru totdeauna.

Asta îi dădu puteri nebănuite. Dar, cu toate acestea, ce însemna forţa unei femei slabe, pe

lângă puterea brutală a unui bărbat, care pe lângă asta mai era însuflețit de patimă aprinsă?

Nu se putea să nu cadă învinsă.

Atunci se auzi zăngănit de geamuri. Ușa balconului se deschise cu violență și înainte ca Americanul, speriat de moarte, să aibă vreme să dea drumul jertfei sale, se iviră în odaie doi bărbați tineri.

Kurt de Tollwitz se năpusti la agresor. Ridică pumnul și cu o singură izbitură culcă la pământ pe Morton. Acesta scoase un blestem sălbatec, apoi își pierdu cunoștința.

Tânărul diplomat era un boxeur cu experiență și avea mușchi de oțel. Vroia să mai dea o lovitură ticălosului, dar prietenul său îl opri:

— Ai înebunit? I-ai dat doar destul. După cât se arată, nu-și va reveni atât de repede. Ia-o în brațe pe fată și fugi cu ea! In vremea asta eu rămân de pază lângă ăsta de aici. Se poate să aibă vreo armă și când s'o trezi să tragă după noi.

Kurt de Tollwitz o înșfăcă pe Natașa, care leșinase de spaimă. Ieși cu ea repede afară și ajungând la ușă găsi cheia în broască. O deschise și după câteva clipe începu să gonească pe șosea. In depărtare zări o pereche de faruri și-și zise că nu putea fi decât mașina pe care o comandase. Și nu se înșelă.

Șoferul făcu o mutră mirată când văzu pe tânăr cu o femeie leșinată în brațe.

— Doar... n'o fi o răpire, domnule? — zise el, încurcat. — Cu astfel de chestiuni nu mă împac. Mi s'ar putea lua permisul de circulație... și atunci ce mă fac?

— Liniștește-te, prietene! — răspunse Kurt de Tollwitz. — Doamna se afla în primejdie și era de datoria noastră să-i venim în ajutor. Ți-o va mărturisi chiar ea când își va reveni în fire.

— Dar domnul celălalt nu vine? — întrebă șoferul.

— Se va ivi îndată.

In vremea asta Lotar Wengeler stătea lângă American, care nu-şi recăpătase încă cunoştinţa. După câteva minute, însă, presupunând că prietenul său trebuia să fi ajuns pe şosea, unde va fi sosit şi maşina, se ridică şi ieşind din odaie, părăsi casa. Ajunse curând la maşină şi zise doar:

— Dă-i drumul!

Şoferul porni automobilul, care începu să gonească spre Paris.

— Nici nu s'a mişcat încă, zise Lotar Wengeler, zâmbind. — I-ai ars una de care-şi va aduce aminte cât o trăi. Dar unui astfel de individ n'are ce să-i strice. Se va învăţa minte pe viitor să lase în pace femeile tinere, când acestea nu vor să răspundă la dragostea lui.

Kurt scoase din buzunar o sticluţă cu un lichid mirositor şi începu s'o frece pe Nataşa pe la tâmple.

— Numai de s'ar trezi înainte să ajungem în oraş — zise el îngrijorat.

Kurt dădu doar din cap şi învălui într'o privire plină de dragoste pe femeia leşinată.

— E frumoasă ca un înger! — murmură Lotar Wengeler. — In viaţa mea n'am văzut încă un chip atât de drăgălaş. Cum de-a ajuns ticălosul acela de Rus la îngerul ăsta de fată?

In clipa aceea Nataşa se mişcă. Deschise ochii mari şi privi uimită la cei doi bărbaţi. Apoi se păru că-şi reaminteşte de grozavele întâmplări şi, ghemuindu-se în colţul maşinii, începu să plângă amarnic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară, vino-ţi în fire! — zise Kurt de Tollwitz, aruncând o privire îngrijorată spre şofer. — Dacă unde şoferul va cădea la gânduri şi va merge cu noi la poliţie. Iţi închipui ce neplăceri am avea atunci cu toţii! In primul rând dumneata, căci nouă nu ni s'ar putea întâmpla altceva decât să fim reţinuţi până ni se va stabili identitatea. Pe când dumneata...

Își rupse vorba, căci prietenul său îi făcuse semn cu piciorul.

— O... Doamne... ce ființă nenorocită sunt! — se tângui Natașa, reținându-și plânsul.

Kurt de Tollwitz îi luă mâinile și cu glasul cel mai drăgăstos din lume îi zise:

— Liniștește-te odată, căci primejdia a trecut! Nu mai are de ce să-ți fie teamă și noi te vom ajuta cât ne va sta în putere.

Cuvintele acestea mângâietoare o liniștiră pe Natașa. Își șterse lacrimile, apoi aruncă priviri cercetătoare spre cei doi bărbați.

— Cine sunteți d-voastră, domnilor? — întrebă ea, sfioasă. — Cum ați ajuns pe balcon? Veți înțelege, cred, că asta nu e ceva obișnuit.

— Așa este — răspunse Lotar Wengeler. — Dar te voiu lămuri îndată, ca să te liniștești, domnișoară.

„O întâmplare ne-a adus în drumul dumitale și ne-a îndemnat să te ocrotim. Am aflat că omul acela, care se numea odată doctorul Barickin, apoi doctor Maskotcin și în urmă prințul Artoleff, s'a înțeles cu Americanul să te vândă lui. Ticălosul a primit de la Sir Morton o sută de mii de dolari, prețul vânzării dumitale.

Ochii Natașei se holbară îngroziți la cel ce-i vorbea.

— A făcut el asta? — murmură ea.

Își duse mâinile la ochi și se tângui:

— Ah, ce nenorocită sunt, și n'am făcut nimănui niciun rău doar! De ce sunt urmărită cu atâta ură?

Kurt de Tollwitz îi luă iar mâinile într'ale lui și ar fi fost fericit peste măsură dacă i-ar fi putut săruta lacrimile de pe ochi.

Lotar Wengeler era însă mai puțin îndrăgostit. El o privea și chibzuia. Cât adevăr era în spusele ei? Nu fusese oare dânsa complicea acelui bărbat?

Deodată Natașa fu cuprinsă de o spaimă grozavă și îngână:

— Unde vreți să mă duceți? Ce aveți de gând cu mine? Sunteți de la poliție?

— Liniștește-te, domnișoară, căci n'avem nimic de-a face cu poliția! zise Lotar Wengeler ceva mai aspru decât ar fi vrut.

El n'avea încă deplină încredere într'însa și în fundul sufletului său nutrea o bănuială de care nu putea scăpa.

Dar era departe de el gândul s'o înspăimânte pe făptura asta minunată. Vroia numai să afle adevărul și s'o aducă pe drumul cel drept, dacă greșise cumva.

— Ai la Paris o locuință unde să te putem conduce? întrebă Kurt de Tollwitz.

— Eu... locuință? făcu Natașa, îndurerată. — Nu, n'am și nu știu încotro să mă duc. Am locuit mereu în alt hotel... In fiecare zi... tatăl meu... ba nu... nu mi-e tată... schimba domiciliul. De două săptămâni locuim afară din oraș, în vila aceea.

Kurt de Tollwitz luă o hotărîre și zise:

— Ascultă-mă ce-ți spun, stimată domnișoară! Te voiu duce la gazda mea, care e o femeie de treabă și în care te poți bizui pe deplin. Are copii și eu sunt singurul ei chiriaș. Cât timp vei sta d-ta acolo, eu voiu locui la prietenul meu Lotar Wengeler. Te vei putea folosi de cele două camere ale mele până ți se va lămuri situația.

— Dar nu pot să te lipsesc de locuință... murmură ea.

In ochii albaștri ai tânărului diplomat prinse o lucire de dragoste nespusă când zise

— Dac'ai ști... cât de fericit m'ai face mind propunerea mea!

Natașa plecă ochii și răspunse:

— Bine, fie! Dar nu-ți voiu fi o sarcină vreme... căci... trebue să plec mai departe.

Kurt de Tollwitz vru să iscodească, vru s'o întrebe încotro trebuia să plece, dar prietenul său îl opri cu o privire. Atunci tăcu.

— Când vom fi ajuns, probabil că şoferul îţi va pune o întrebare, domnişoară, zise Lotar Wengeler. — Va căuta să afle dacă ne-ai urmat de bunăvoie, căci bănuieşte că te-am răpit. Nu-i poţi lua în nume de rău asta, căci bietul om vrea să fie acoperit.

Ea încuviinţă, din cap căci îşi dădea seamă de situaţie.

Când şoferul opri în centrul oraşului, Lotar se aplecă spre dânsul şi-i dădu adresa prietenului său. Maşina porni mai departe şi peste câteva minute ajunse la destinaţie. Şoferul aruncă o privire întrebătoare spre tânăra femeie şi Natasa se grăbi să spună:

— Domnii aceştia sunt nişte cunoscuţi de-ai mei. Poţi, fi liniştit, căci dânşii m'au scăpat dintr'o situaţie primejdioasă.

Omul dădu mulţumit din cap. O povară i se luase de pe inimă.

— Ştiţi... sunt situaţiuni complicate uneori... căută să se scuze el. — Ar fi putut fi şi altceva, căci se întâmplă multe în lume.

După ce pasagerii coborîră şi intrară în casă, el mai aruncă o privire spre ei, apoi porni mai departe.

256. — Ducesa.

— Bună ziua, baroane.

Cu aceste cuvinte, o femeie foarte frumoasă, de vârstă mijlocie, păşi în holul uriaşului castel Worchester, care era construit în semicerc şi care cu turnurile şi terasele lui, precum şi cu ferestrele-i gotice, făcea mai curând împresia uneia din acele mânăstiri englezesti care datează din veacul XIV-lea şi XV-lea.

Cam tot atât de vechiu sau poate mai vechi era și castelul Worchester. Căzut pradă focului două rânduri în ultimii opt sute de ani, a fost construit pentru ultima oară în anul 1500, și atunci stătea neclintit, păstrându-și în totul vechea înfățișare.

Familia ducală de Worchester făcea parte din cele mai bogate familii ale țării. Era înrudită cu casa regală și când unul din ducii domnitori pleca la Londra, odinioară, trăgea la Buckingham - Palas unde era reședința regelui.

Se știa pretutindeni că suveranii Angliei se sfătuiau adesea cu rubedeniile lor ducale, în chestiuni mai însemnate.

Fapt e că cel din urmă duce, decedat în urmă cu zece ani, fusese prietenul cel mai intim al actualului rege al Marei-Britanii.

Bătrânul bărbat căruia îi dăduse ziua bună doamna, se înclină cu demnitate. Avea înfățișarea unui om dintr'aceia cari se văd pe vechile portrete englezești și în mediul de acolo făcea impresia unei antichități prețioase. Purta un costum de gală și părul alb, care-i împodobea capul nobil, părea o perucă îngrijită.

— Fiți binevenită, stimată doamnă ducesă, zise el, cu glas tremurător de bucurie.

O lacrimă de emoție sclipea pe genele mătăsoase ale bătrânului.

— Ei, baroane, plânsul n'are rost, căci acum sunt iarăși aici! zise ducesa, mișcată, și mângâie obrazul bătrânului.

— Ah, stimată doamnă ducesă, nici nu vă închipuiți prin ce clipe de îngrijorare am trecut știindu-vă iar în Rusia! zise baronul. — Am auzit că bolșevicii mănâncă oameni și în special pe aristocrați.

— ..ii frig la frigare și se ospătează cu dânșii, întregi ducesa și izbucni în râs.

Baronul oftă.

Cereți mâine numărul 140 tuturor chioșcarilor vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Ai rămas aceeași ca'ntotdeauna, stimată doamnă ducesă, zise el. — Dar trebue să recunoașteți totuși că bolșevicii sunt oamenii cei mai fioroși cari trăiesc pe pământ.

— Îți spuneam doar, baroane, că-i frig în frigare pe aristocrați și-i mănâncă, repetă ducesa, batjocoritor. — Dar să lăsăm gluma, dragul meu! Îți voiu spune adevărul asupra bolșevicilor, și anume că sunt oameni viteji. Nu-s nici mai răi, nici mai buni ca alții. Au jucat va banque și au câștigat deocamdată, prin aceea c'au scos lumea din țâțâni, dacă mă pot exprima astfel. Ei n'au făcut decât să înfăptuiască programul social-democrației dinainte și trebue să ne plecăm cu respect în fața acestui rezultat.

„Viitorul ne va dovedi dacă au avut dreptate sau nu. S'a întâmplat acolo ceea ce se'ntâmplă în orice revoluție. Cu cât mai mare a fost nedreptatea de care au suferit clasele oprimate, cu atât mai grozavă este acum răzbunarea, sau cum vrei să-i zici.

„Conducătorii și-au riscat capul și cei mai mulți dintr'inșii au zăcut în Siberia pentru ideile lor idealiste. Acum le-a venit vremea și când sămânța a dat roade n'au lăsat să le scape din mână. În definitiv, alții ar fi făcut la fel. Regret din suflet soarta tristă a familiei imperiale, dar trebue să recunosc că cea mai mare parte din vină o poartă chiar dânsa.

„Înainte vreme poporul era disprețuit și călcat în picioare, — iar acum a venit Nemesis, zeița Răzbunării, — a venit cum vine hoțul noaptea. S'așteptăm să vedem ce ne aduce viitorul.

„În paranteză, trebue să spun că străinii n'au de ce să se teamă în Rusia. Firește, aristocrația nu mai există, a fost nimicită sau împrăștiată în cele patru vânturi. Cei cari au fost prevăzători trăiesc ca emigranți prin toate colțurile lumii, săraci și părăsiți, și fac propagandă pentru redobândirea bunurilor lor. Dar niciun Stat nu va fi atât de

prost să-și ardă degetele, scoțând castanele din foc. Lumea e sătulă de război. Cei foarte prevăzători și-au dus bunurile în străinătate, unde trăiesc mai departe fără griji și puțin le pasă de patria lor, căci stomacul le este plin.

Când ducesa tăcu, baronul o privi îngrozit.

— Stimată doamnă ducesă... dacă bătrânul duce... ar auzi asta... zise el, turburat.

Femeia se întunecă la față, oftă și zise:

— Tatăl meu a fost un om bun, dar nu puteai sta de vorbă cu el. Să-l lăsăm să se odihnească în pace!

— Ați venit pe jos, doamnă contesă? întrebă baronul, speriat, văzându-i mantila prăfuită.

— Ei da, baroane, pe jos am venit, răspunse ducesa, râzând. — Ce mare lucru e asta? Am vrut și eu să privesc în voie o bucată din domeniul familiei Worchester și trebue să mărturisesc că drumul, care a durat două ceasuri, mi-a procurat clipe de adevărată plăcere. Am văzut lanurile de grâne ce-și legănau spicele în bătaia vântului, am văzut fumul din coșurile fabricilor mele înălțându-se spre cerul albastru, și am mai văzut chipurile mulțumite ale vrednicilor mei țărani. Asta mi-a procurat multă plăcere și țin să-ți mulțumesc din suflet, baroane. Și profit de prilej să-ți reamintesc că nu trebue să-i superi cu nimic pe oameni, — dimpotrivă, să-i faci să se simtă fericiți.

— Sunt chiar fericiți, doamnă ducesă, răspunse bătrânul, înclinându-se.

— Acum însă vreau să curăț puțin praful de pe mine, dragă baroane — zise ducesa. — În vremea asta pune să mi se pregătească un prânz bun.

— Foarte bine, stimată doamnă ducesă.

— Odăile mele sunt pregătite?

— Ca întotdeauna, doamnă ducesă. Vă așteaptă de ani de zile. În fiecare zi au fost aerisite și deretecate.

— Îți mulțumesc, baroane. Cât de bine mi-ai apărat interesele în timpul lipsei mele! Dacă nu

te-aș fi avut pe d-ta, nu știu zău ce înfățișare ar fi avut azi domeniile.

— Mă faceți fericit cu laudele acestea, doamnă ducesă.

Frumoasa femeie zâmbi cu drăgălășenie împuternicitului și administratorului ei și ieși din cameră.

In tot castelul se produse mare însuflețire. Numeroșii servitori alergau încoace și 'ncolo. Cuvintele: „A sosit ducesa!" avuseseră un efect vrăjit.

Fiecare se grăbea să-și facă datoria, căci era o plăcere să slujești la castelul Worchester. Tot personalul angajat acolo era tratat omenește și își arăta recunoștința oricând se ivea prilejul.

După un ceas ducesa se ivi iar. Avea o înfățișare strălucitoare.

Ea intră în sufragerie unde, pe unul din pereți, atârna un tablou mare, care o reprezenta chiar pe dânsa când fusese tânără. Purta în brațe un băietaș de toată frumusețea.

Ducesa privi multă vreme tabloul și lacrimi îi dădură în ochi.

— Fiul meu... copilul meu... murmură ea cu duioșie.

Deodată se 'ntoarse căci auzise o bătaie ușoară în ușă. Baronul intră și întrebă dacă poate fi servită masa. Ducesa încuviință, apoi se iviră câțiva servitori, aducând mâncarea.

— Ia te uită, bătrânul Baptist! exclamă frumoasa femeie, prietenos, spre bărbatul care ducea o farfurie mare și care începuse să se împleticească de bucurie.

Omul îngână câteva cuvinte de bun-venit, dar ducesa îi întinse mâna, pe care el o sărută cu respect, după ce puse jos farfuria.

Pentru fiecare servitor stăpâna avu câte un cuvânt prietenos. In timpul mesei, baronul trebui să-i raporteze despre totul.

După ce mâncă, ducesa puse șervetul de o parte și zise:

— Aşa, baroane, sunt sătulă. Acum voiu începe să te iau la rost, căci vreau să aflu multe.

Privi îngândurată spre plafon, apoi îşi îndreptă ochii spre bătrân şi zise:

— Caut pe cineva despre care se spune c'ar fi în Anglia.

— Ştiu pe cine căutaţi, doamnă ducesă, răspunse baronul. — Este domnul a cărui fotografie o aveaţi mereu pe birou şi pe care aţi luat-o când aţi fost ultima oară aici.

Ducesa privi surprinsă la administratorul ei.

— Cum ai ghicit, baroane? întrebă ea, turburată.

— A fost aici, răspunse celălalt.

— Mi-am închipuit. Când s'a întâmplat asta?

— Nu-s nici patru săptămâni.

— Şi ce a vrut?

— A cerut să vorbească cu mine

— S'a recomandat?

— Da, sub numele de Vasilieff.

Ducesa încuviinţă din cap.

— Spune mai departe, baroane! zise ea. — Ard de nerăbdare.

Bătrânul începu:

— L-am primit şi la început am rămas foarte turburat. L-am recunoscut îndată, deşi îmbătrânise mult. Când m'a întrebat de doamna ducesă, i-am spus că a murit de mult.

— De cât timp i-ai spus că... am murit?

— De peste douăzeci de ani.

— Ai făcut bine. Spune mai departe!

— In urma răspunsului meu a rămas multă vreme cu privirea în pământ, copleşit de tristeţe. Mi-era o milă nespusă de el, — dar puteam oare să-i spun altceva decât mi-a poruncit doamna ducesă?

— Firesţe că nu puteai.

— După aceea a întrebat cine e moştenitorul bunurilor. I-am spus numele lui Phil Worchester, de la „Castle Worchester" şi dânsul şi-a notat adresa. Apoi a întrebat de executorul testamentar

şi i l-am numit şi pe acesta: bancherul Fred Lincoln, din Londra.

— Şi mai departe?

— N'a mai vrut să ştie nimic. Omul acesta mi-a făcut o impresie atât de simpatică, încât îmi venea nespus de greu să-i ascund adevărul cu privire la d-v., doamnă ducesă.

— Trebue, baroane, zise ducesa şi buzele i se strânseră.

Frumoasa femeie căzu pe gânduri; după câtva timp păru să fi luat o hotărîre bruscă şi întrebă:

— Când pleacă trenul spre Londra?

Bătrânul o privi speriat.

— Doamna ducesă vrea să ne părăsească iar? întrebă el.

— Da. Insă fii liniştit, baroane, căci mă voiu întoarce curând şi cred că voiu rămâne pentru totdeauna aici.

— O! ce bine ar fi! făcu bătrânul, cu un oftat. — Dar aşa aţi spus mereu, doamnă ducesă, şi niciodată nu v'aţi ţinut de cuvânt... dacă mi-e îngăduit să spun asta.

— De data asta s'au schimbat lucrurile însă.

— Să dea Dumnezeu!

— Aşa dar, când pleacă trenul spre Londra?

— Peste trei ceasuri, doamnă ducesă.

— Mulţumesc, baroane. Peste trei ceasuri plec deci. Ingrijeşte să am o trăsură care să mă ducă la gară.

Bătrânul se înclină.

Timp de vreo jumătate de ceas mai discutară despre felurite chestiuni privitoare la administrarea domeniilor, apoi ducesa se retrase, să se odihnească.

La ora hotărîtă trăsura aştepta. Ducesa se ivi însoţită de baron, care o conduse la gară. Aci se despărţiră şi frumoasa femeie se urcă în trenul pentru Londra, în vreme ce bătrânul, rămas pe peron, murmură:

— A apărut ca o nălucă şi tot ca o nălucă dispare iar. Dea Domnul să se înapoieze curând! Cine

știe însă dacă va veni! Nu m'ar mira de fel dacă voiu primi peste câtva timp vreo telegramă de la ea, din Australia sau Congo.

Oftând, se înapoiă la castel.

257. — O mamă fericită.

La castelul Lincoln lucrurile își urmau cursul normal. Când, în urmă cu săptămâni, sosise telegrama aceea și Boris Verodin pornise în sbor spre Riviera, sufletul Agatei se lumină iarăși.

Ceea ce-i spusese frumosul tânăr o făcuse să îndure chinuri nespuse. Omul acesta, la care privise ca la un Dumnezeu, avea o soție?

Vestea aceasta o zdrobise cu desăvârșire. Dar telegrama aceea... care pentru unul ar fi însemnat distrugerea completă, pentru ea fu o izbăvire și o făcu să uite pentru o clipă durerea năpraznică de care fusese cuprinsă când avionul își luase sborul.

El era liber... soția sa murise. Soarta se hotărâse în favoarea ei.

Își repeta necontenit cuvintele acestea și plângea de bucurie că putea nădăjdui iarăși.

Buna mamă a lui Pat Lincoln privi cu seriozitate schimbarea produsă în dispoziția Agatei. Il compătimea pe fiul ei, care devenise atât de nefericit. De ce n'a rămas telegrama în avion? De ce fusese soarta atât de crudă și o smulse din mâna lui Boris Verodin?

Dar nu mai era nimic de făcut.

Familia bancherului o tratâ pe Agata ca pe copilul ei. Deveni simpatia tuturor, a mamei lui Pat, precum și a tatălui său.

Bancherul Lincoln avea el alte planuri cu fiul său, — dar nu vroia să se împotrivească, distrugându-i fericirea. Cei doi bătrâni vedeau durerea care-l rodea, sufereau împreună cu dânsul, și totuși nu-l puteau ajuta.

Relațiunile dintre Pat și Agata erau acele din-

tre frate și soră. Agata își dădea seamă însă că tânărul suferea cumplit, că o iubea.

Dar ea nu-i putea da nicio nădejde, căci îl iubea pe Boris Verodin cu toate fibrele inimii ei, și spera că dânsul se va înapoia în curând.

Și-apoi, nu dăduse el tatălui ei făgăduiala s'o ocrotească? Oare prin asta se putea înțelege altceva decât că ea va deveni nevasta lui? Soarta intervenise și ea, făcând să moară soția chipeșului tânăr.

Și frumoasa fată aștepta cu nerăbdare zi de zi sosirea curierului și de fiecare dată suferea câte o dezamăgire. Abia după câteva săptămâni căpătă o veste scurtă de pe Riviera. Era o ilustrată adresată atât ei cât și familiei Lincoln.

Agata deveni tristă. Nădăjduia să primească o scrisoare adresată ei personal, dar așteptarea îi fu zadarnică.

Boris mai trimise odată o ilustrată, tot către familia întreagă. Reginald Lincoln adăugase și el câteva cuvinte. El scrise într'un rând și fratelui său, dar ce anume scrisese n'a spus Pat, dar se vedea că era însuflețit de multă nădejde. S'a aflat însă că el comunicase că Boris Verodin nu se gândea să se mai înapoieze acolo și nici s'o ia de soție pe Agata.

Așa stăteau lucrurile când într'o zi o doamnă se ivi la castel. Era ducesa. Bancherul venise la prânz acasă, din Londra, de aceea frumoasa femeie nu-l găsise la bancă.

Sir Fred Lincoln tresări când o văzu pe ducesă. La 'nceput nu-i venea să-și creadă ochilor, dar când își reveni, ieși repede în întâmpinarea vizitatoarei și, întinzându-i mâinile, o salută cu glas mișcat.

Ea sări ușurică din mașină și-l urmă pe bancher în castel.

Toată familia se afla adunată în partea din fund a minunatului parc. Sir Lincoln vroia s'o a-

ducă pe soția și pe fiul său, dar ducesa îi puse mâna pe braț și zise:

— Înainte de asta te rog, Sir Lincoln, să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Cu plăcere, doamnă ducesă.

— Ai mai fost de curând la Rege?

— Da, doamnă ducesă. El s'a interesat foarte mult de moștenitorul familiei Worchester. M'a întrebat dacă nu știu nimic de el.

Ducesa dădu din cap, apoi zise:

— Vizita mea trebue să rămâie secretă. Deci, dacă îl mai vezi, te rog să nu-i spui nimic de prezența mea aici.

— Dar dacă mă întreabă?

— Atunci... te-aș ruga, Sir Lincoln... să nu spui adevărul. Îi vei spune că nu m'ai mai văzut.

Bancherul lăsă privirea în pământ.

— Îmi cereți prea mult, doamnă ducesă, — zise el. — Totuși, vă voiu împlini dorința.

— Îți mulțumesc din suflet.

Îi luă mâna și i-o strânse cu putere, apoi mai întrebă:

— Dacă nu mă 'nșel, a fost aici un domn care s'a interesat de situația familiei Worchester?

— Cum e numele lui?

— Își zicea Vasilieff.

— Da, da, a fost la mine la bancă, la Londra.

— Și i-ai dat lămuririle cerute? — întrebă ea, agitată.

Bancherul rămase mirat, căci nu putea pricepe iritația ei.

— Da — răspunse el, șovăitor. — Am fost însă cu mare băgare de seamă. Dar bărbatul acesta — un Rus probabil — a făcut asupră-mi o impresie atât de bună, încât m'am simțit dator să-i răspund la întrebări. I-am spus atâta cât aș fi spus și altora.

— Ce... ce anume a întrebat? — întrebă ducesa, cu glas tremurător.

— Mai întâiu m'a întrebat de moştenitorul domeniilor ducale. I-am numit pe baronul Phil Worchester şi castelul unde locuieşte.

— Apoi?

— Apoi m'a întrebat când aţi murit d-voastră.

— Şi... ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că sunteţi în viaţă şi că aţi fost aici acum câteva luni.

— Ah... asta... n'ar fi trebuit s'o faci... Sir Lincoln! — zise ducesa, turburată.

Bancherul făcu o mutră îngrijorată. Îşi dădu seamă brusc de pricina agitaţiei pe care o observase atunci la vizitatorul său. Probabil că acela crezuse în moartea ducesei.

— Ce-a mai vrut să ştie? — întrebă frumoasa femeie, cu glas stins.

— A întrebat unde vă aflaţi, doamnă ducesă, ceea ce nu i-am putut spune, firește. Mi-am exprimat bănuiala că aţi fi în Rusia. — în Moscova sau în Petrograd.

Ea dădu din cap şi oftă.

— Şi ce-a mai vrut să afle?

— Altceva nimic. M'a rugat numai să-i scriu, dacă voiu mai afla ceva despre d-voastră. In orice caz să-i trimit o telegramă.

— Unde? — întrebă ducesa?

— La Fontainebleau, în Franţa. Mi-a lăsat aici adresa exactă.

— Cunosc această adresă, Sir Lincoln. Firește că nu-i vei scrie şi nici nu-i vei telegrafia. Domnul acela nu trebue să afle că am fost aici.

— Dar de ce?

— Asta nu ţi-o pot spune.

Sir Lincoln o privi mirat şi fără să priceapă. Dar la stăruinţele ei îşi dădu din nou cuvântul că nu va scrie şi nu va telegrafia nimic celuilalt.

— Ţi-a spus încotro pleacă de aici? — întrebă ducesa, după câtva timp.

— Aveam impresia că vrea să se ducă la castelul lui Sir Phil Worchester.

Ducesa se ridică. Era grozav de neliniștită. Umbla cu pași mari încoace și încolo, părând că uitase de prezența bancherului.

— Cu ce anume se ocupă baronul Worchester? — întrebă ea de-odată.

— Conform dorinței d-voastră, doamnă ducesă, am pus să fie supravegheat adesea. A rămas același ca 'ntotdeauna. Când primește banii din arendă pleacă la Londra și trăiește câteva zile din plin. Azvârle paralele cu amândouă mâinile, cum o făcea înainte cu ani. Când nu mai are nimic, cere avansuri și se retrage iar la castelul său.

— Ce om vrednic de dispreț! — făcu contesa, posomorîtă.

— Da, așa e, încuviință bancherul, cu seriozitate. Din fericire, va aștepta în zadar să-i pice titlul de duce, cu bogățiile nemăsurate.

— Cum asta? — întrebă ducesa, uimită.

— Dar bine, doamnă ducesă — zise bancherul — el s'a arătat doar.

— Cine? — întrebă ducesa și se uită la bătrânul dinaintea ei ca la o fantomă. — Cine? — repetă ea, apropiându-se de dânsul.

Ochii ei exprimau în același timp speranță, disperare, chin și fericire nespusă.

— Boris Verodin — răspunse bancherul, fără să poată pricepe agitația ei.

— Boris Verodin... a fost aici? — exclamă ducesa. — Asta... nu se... poate! — adăugă ea.

Bancherul făcu o mutră uimită.

Să-și fi bătut joc de el un înșelător? — se întreba. Nu, nu se putea, căci tânărul acela părea prea sigur de sine, și-apoi avea și dovezi în sprijinul susținerilor sale. Apoi asemănarea cu celălalt era izbitoare. De sigur, omul acela mândru și distins nu putea fi decât Boris Verodin.

— De ce nu e cu putință, doamnă ducesă? — întrebă Sir Lincoln.

— Pentrucă... el e mort! — exclamă ea și-și acoperi fața cu mâinile.

Bancherul clătină capul.

— Când ați primit vestea morții sale? — întrebă el.

Ducesa își ridică fața plânsă și răspunse:

— E mult de atunci.... e mort de peste o jumătate de an.

Bancherul negă cu încăpățânare. In același timp răsuflă ușurat, căci gândul că lui Boris Verodin i s'ar fi putut întâmpla o nenorocire, îi căsuna durere.

— E o neînțelegere la mijloc, doamnă ducesă, — zise el. — Boris Verodin a fost aici acum câteva săptămâni și a plecat cu avionul spre Riviera. Cred că avea de îndeplinit o misiune însemnată, despre care nu vroia să vorbească însă. Fiul meu Reginald l-a dus el-insuși cu aparatul său. Amândoi sunt încă acolo. Acum vreo două săptămâni ne-au scris. Trebue să vă fi înșelat, doamnă, căci un exeroc nu se prezintă cu atâta siguranță de sine.

Ducesa tremura de fericire și frică în același timp — căci se 'ndoia încă de adevărul celor spuse de bancher.

— Cum arăta? — întrebă dânsa.

— Un bărbat frumos și mândru, de statură înaltă. Mi-a povestit cum a izbutit să fugă din Cronstadt. Era însoțit de o tânără fată, fiica profesorului în a cărui casă locuise. Casa spunea c'ar fi sărit în aer.

— El este! — murmură ducesa și își împreună mâinile, ca pentru rugăciune. — Sfinte Dumnezeule, cât îți mulțumesc că ai îndepărtat îndoiala din sufletul meu — că mi-ai ocrotit fiul. Tu ești drept, Dumnezeule!

Fericirea o înăbușea aproape, îi storcea lacrimi calde. Il crezuse mort pe fiul ei și acum vedea înfăptuită o minune.... Boris Verodin trăia? Era în siguranță — își părăsise patria?

In cele din urmă frumoasa femeie își reveni în fire. Bancherul fu nevoit să-i povestească totul și

din cuvintele lui se dovedi tot mai mult că nu putea fi vorba decât de Boris Verodin.

— Spuneai că avea o însoțitoare? întrebă dânsa când el sfârși de istorisit.

— Da, răspunse bancherul. — Și această fată drăgălașă a adus tristețe în casa mea.

Ducesa îl privi întrebător și atunci bătrânul îi povesti cum fiul său Pat se îndrăgostise fără speranță de frumoasa fată. Povesti și despre telegrama care vestea moartea Natașei și nu putu pricepe de ce ducesa izbucni într'o exclamație de bucurie.

— Dar soția lui nu e moartă! strigă ea apoi. — Ea trăiește și persoana care i-a vestit lui Boris moartea ei s'a înșelat amarnic. Și eu eram încredințată că murise, tot așa precum credeam în moartea fiului meu. Dumnezeu i-a ocrotit pe amândoi însă. Bunătatea lui e nemărginită.

— Ah... asta ar fi minunat! exclamă bancherul, cu însuflețire.

Se gândea la fiul său, Pat. Dacă soția tânărului Rus trăia într'adevăr, dacă se întâlnea iarăși cu el, atunci... atunci Pat putea nădăjdui din nou. Firește că Agata se va întrista iar, dar soarta vroise așa.

Cei doi stătură încă mult timp de vorbă. Apoi, când ducesa căpătă adresa lui Boris Verodin și după ce-i spuse bancherului că soția tânărului va veni, poate, în curând în Anglia, — se duseră în parc. Ducesa vroia s'o cunoască pe tânăra fată și mai vroia să afle din gura ei cum se întâmplaseră lucrurile.

Găsiră mica societate la o masă așezată în mijlocul unui mic luminiș.

Agata, îmbrăcată într'o rochie deschisă, stătea întinsă într'un scaun legănător și privea spre cerul albastru de deasupra ei.

— Cine e doamna? murmură soția bancherului.

Apoi se ridică repede, căci o recunoscuse pe ducesă.

Bancherul o prezentă pe tânăra fată, după ce ducesa se salută cu Pat Lincoln și mama lui.

Ducesa privi lung la Agata, apoi zise:

— Scumpa mea copilă, la ce încercări grozave te-a supus soarta!

Și o sărută pe frunte cu duioșie de mamă.

Agata se simți grozav de stingherită.

Ce vroia de la dânsa femeia aceasta distinsă și bună?

Ducesa se așeză. Apoi începură să discute cu toții.

Agata fu rugată să aducă din casă un șal pentru soția bancherului și după ce plecă, bancherul se adresă fiului său:

— Soția lui Boris Verodin trăiește, Pat.

Chipul palid al tânărului se însufleți dintr'odată.

— Dar cum e cu putință asta? exclamă el, cu ochii lucitori. — Nu cumva e o greșeală?

— Nu, Sir Lincoln — zise ducesa, cu o privire blândă. — Poți fi încredințat că așa este.

— Ah... asta e minunat! murmură tânărul, fericit.

— Da, și pare o minune — încuviință ducesa. — Acum v'aș ruga să mă lăsați singură cu tânăra fată, căci am ceva de vorbit cu ea. Îi voiu spune vestea cu multă cruțare. Vreți să mă ajutați? Îndepărtați-vă unul câte unul, sub diferite pretexte.

Făgăduiră ducesei și în clipa următoare Agata reveni. Ea nu bănuia nimic din ceea ce se pusese la cale în timpul lipsei sale. De aceea abia dacă observă că ceilalți plecaseră unul după altul și rămase deodată singură cu ducesa.

Privi încurcată în jur, căci nu știa cum să se poarte cu această femeie distinsă. Dar ducesa îi veni în ajutor, îi luă mâinile și zise cu blândețe:

— Am de vorbit cu d-ta, scumpă copilă.

— Ce anume, doamnă ducesă? întrebă Agata.

— Ceva care te privește. Bancherul mi-a istorisit povestea d-tale tristă. Știu totul. Știu și că

ţi-ai făcut speranţe să devii soţia lui Boris Verodin.

— O... doamnă ducesă, murmură Agata şi roşi.

— Da, da, ştiu totul şi putem privi lucrurile în faţă. Sunt nevoită să-ţi provoc o durere, spunându-ţi că te-ai lăsat purtată pe aripile iluziei. Imi vine greu să-ţi mărturisesc asta, dar n'am încotro.

— Doamnă ducesă, mă înspăimântaţi! murmură Agata.

Dar cealaltă urmă:

— Iţi închipui că soţia lui Boris Verodin e moartă? Imi dai voie să-ţi spun că te înşeli. Doamna Verodin trăieşte şi se află în afară de orice primejdie. In curând se va întâlni cu soţul ei, de care soarta a despărţit-o pentru câtva timp.

Ducesa privi cercetător la tânăra fată şi o cuprinse o milă nespusă văzând că Agata se lupta să-şi înăbuşe plânsul ce o copleşea.

— M'aş bucura... să fie aşa! zise nenorocita, căutând să-şi înşele durerea ce-i sfâşia inima. — Ii doresc lui Boris Verodin... mult noroc.

Ducesa o cuprinse cu braţul şi o strânse la piept, apoi o sărută pe gură.

— Aşa e bine, zise ea, cu glas blând. — Trebue să fii viteză în faţa vieţii. Crede-mă că şi mie mi-a rezervat viaţa mari desamăgiri, şi le-am înfruntat cu toată tăria. Dovedeşte şi d-ta că eşti tare!

Cu capul la pieptul ducesei, Agata plângea sfâşietor. Când se mai linişti puţin, ducesa o rugă să-i povestească totul.

Şi astfel nobila femeie află despre chipul cum se salvase Boris Verodin din casa distrusă de explozie, la Cronstadt. Un singur lucru nu şi-l putu lămuri, însă: cum izbutise Natalşa să se salveze, de vreme ce Petroneff n'o văzuse ieşind din casă?

Cereţi mâine numărul 141 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Dar în privința asta Agata nu putu da nicio explicație. Era o taină, pe care numai prințesa singură ar fi putut-o desvălui.

Cele două femei mai stătură mult de vorbă, apoi ducesa intră în casă.

Agata rămase acolo, și când se văzu singură începu să plângă cu hohote. Își dădea seamă că trebuia să înmormânteze pentru totdeauna dragostea ei pentru chipeșul tânăr, care o vrăjise din prima clipă când se cunoscuseră. In fața castelului, ducesa întâlni pe Lady Lincoln și pe soțul ei, precum și pe Pat. Acesta se grăbi s'o întrebe, ieșindu-i înainte:

— Cum a întâmpinat vestea, doamnă ducesă?

— Liniștește-te, Sir Lincoln! răspunse ducesa, cu un zâmbet. — Dacă vei ști să procedezi cu îndemânare, vom sărbători în curând nunta în castelul acesta.

Pat Lincoln sărută mâna frumoasei femei și, plin de recunoștință, zise:

— Doamnă ducesă, nu voiu uita niciodată ce-ați făcut pentru mine.

Ducesa zâmbi iarăși, apoi făcu un semn bancherului și intrară amândoi în biroul acestuia.

258. Baronul Phil Worchester.

— In primul rând trebue să te rog — începu ducesa — să-i comunici lui Boris Verodin că soția sa e în perfectă stare de sănătate și se află în drum spre Anglia.

— Va veni într'adevăr? se grăbi să întrebe bancherul. — Ce să-i spun tânărului, dacă în urma comunicării mele va veni mâine sau poimâine și va cere să-i dau dovezi asupra susținerii mele?

— Foarte simplu — răspunse ducesa. — Scrie-i mâine sau poimâine că a sosit o nouă telegramă

şi că tânăra-i soţie se află în drum încoace. Il vei vesti când va veni.

Ducesa se credea îndreptăţită să vorbească astfel, pentru că presupunea cu siguranţă aproape, că detectivul va izbuti să dea de urma doctorului Barickin la Paris şi s'o salveze pe Nataşa de sub înrâurirea lui nefastă. Sosirea ei la castelul Lincoln era apoi chestie de zile numai, căci Petroneff primise însărcinarea s'o aducă pe Nataşa la Londra.

— Voiu purta de grijă ca tânăra doamnă să se simtă bine la noi, zise bancherul, înclinându-se.

— Şi când Agata Protoff o va vedea pe soţia lui Boris Verodin, îşi va zice că n'are niciun rost să-şi facă speranţe zadarnice, căci Nataşa Verodin este cea mai drăgălaşă făptură care există pe pământ, zise ducesa, zâmbind.

— Tânăra femeie vă cunoaşte, doamnă ducesă?

Cealaltă surâse misterios:

— Da, mă cunoaşte, dar nu ştie, totuşi, cine sunt.

Bancherul făcu o mutră mirată, însă nu spuse nimic. Era obişnuit doar cu ciudăţeniile acestei femei. Niciodată nu se ştia unde se afla şi ce făcea. Toată existenţa ei în afara hotarelor Angliei era o enigmă.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi acum, doamnă ducesă? întrebă bancherul.

Ea stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Mă voiu duce la castelul lui Phil Worchester şi-i voiu trage un perdaf baronului.

— Ar fi şi nevoie de aşa ceva — încuviinţă bancherul. — Omul acesta nu mai ştie ce face. Şi-a pus în gând să devie moştenitorul bunurilor ducale şi al titlului de duce.

— Ii voiu scoate eu asta din cap, zise ducesa şi zâmbi cu înţeles.

— Eu v'aş sfătui să fiţi cu băgare de seamă, totuşi! zise bancherul. — Nu prea se petrec lucruri

curate prin ținutul acela. Baronul nu prea se bucură de multă încredere.

— Așa, ce mi se poate întâmpla! răspunse ea, disprețuitor. — Nătăfletul acela nu-mi poate face mie nimic.

Cu aceasta convorbirea lor a sfârșit. Ceilalți membri ai familiei veniră în biroul bancherului și toți își luară rămas-bun de la ducesă. Aceasta o mai privi pe Agata îndelung în ochi, apoi îi șopti ca numai ea să audă:

— Îți doresc, scumpă copilă, să devii fericită, precum meriți.

— Vă... mulțumesc... doamnă ducesă — murmură tânăra fată și sărută mâna celeilalte.

Mașina porni și în curând dispăru în zare.

— Ciudată femeie! — zise bancherul către soția sa. — Își va găsi oare cândva liniștea?

— Fiecare om își găsește liniștea, Fred — răspunse bătrâna doamnă. — Și femeia aceasta și-o va găsi odată și odată pe a ei. Și bănuiesc că nu mai e mult până atunci.

— Bine ar fi să ai dreptate! — răspunse bancherul.

Apoi privi în jur, căutându-și fiul, și-l văzu tocmai cotind pe o alee a parcului, alături de Agata, pe care o ținea de mână.

Un zâmbet de fericire luminâ chipul bancherului. Se și gândea la nunta care va avea loc în castelul acesta și-și mărturisea că ziua aceea va — deși nu poseda bogății — îi era totuși foarte plăcută.

Ducesa rămase la Londra în noaptea aceea. Se gândi o clipă să facă o vizită Regelui, dar în cele din urmă renunță. Suveranul era întotdeauna bucuros s'o vadă, dar nu se dădea înapoi să-i facă imputări că ducea o viață plină de taine și-i cerea întotdeauna să 'nceapă un trai liniștit.

A doua zi plecă spre „Cuibul bufniței", cum se numea castelul unde locuia Phil Worchester. Era o construcție veche și zdrăpănată, cocoțată pe

o colină. De ani de zile nu se mai făcuse nicio reparație. Pietre mari căzuseră de la etajele superioare și în găurile lăsate de ele își făcuseră cuib bufnițe și alte păsări.

Castelul părea cu totul părăginit. Numai ușa de la intrare stătea bine în țâțânile ei, ca și cum nimeni nu se folosea de dânsa.

Și aproape că așa era, căci castelanul nu primea niciun fel de vizite. Un singur om se afla alături de el, și acesta era Nick Lington, servitorul lui, un om mohorît, cu vreo douăzeci de ani mai bătrân ca stăpânul său, și foarte puternic, dacă judecai după trupu-i vânjos.

Ducesa rămase o clipă, șovăind, în fața castelului și se încruntă văzând starea în care se afla acesta. Apoi trase de clopotul care atârna lângă poartă.

Fu nevoită să aștepte mult până să vie cineva să-i deschidă. Era un om care îți inspira desgust — Nick Lington, servitorul baronului — și în același timp bucătarul și camerierul său.

Dânsul o privi pe ducesă cu ochii-i mici și vicleni, adânciți în orbite. Avea în totul o înfățișare de vagabond, cu livreaua-i murdară, cu chipul său roșu de băutură și cu manierele-i grosolane.

— Aș dori să vorbesc cu baronul! — zise ducesa, aproape poruncitor.

— Pe cine să anunț? — întrebă Lington.

— Pe ducesa de Worchester.

Individul tresări speriat. Deveni dintr'odată supus și umil și se dădu în lături. Frumoasa femeie șovăi o clipă, apoi intră.

Când păși în casă, fu atât de revoltată, văzând halul în care se găsea aceasta, încât nu se putu stăpâni. Covoarele de pe scări erau rupte și trebuiai să fii cu mare băgare de seamă ca să nu te 'ncurci în găurile lor.

— Ce fel de gospodărie e asta? se răsti ea, oprindu-se în loc. — De ce e totul atât de prăpădit pe aici?

— Stăpânul n'are bani, răspunse Nick, cu umilință.

Ducesa râse batjocoritor:

— N'are bani? Asta e scandalos. Dar n'are niciun rost să vorbim acum despre acest lucru.

Porni mai departe și pretutindeni întâmpină murdărie și ruină. Pereții erau scorojiți. Frescele prețioase de altă dată erau șterse.

Furia ducesei sporea pe măsură ce pătrundea mai departe în această casă, care făcea impresia unei închisori dărăpănate.

Servitorul o rugă să aștepte puțin și intră într'o cameră. După câteva clipe se înapoiă și o invită să poftească înăuntru.

Ducesa păși pragul și se văzu într'o încăpere cu înfățișare mai omenească, deși era și aici multă murdărie.

În fața ei stătea un bărbat, care se înclină adânc când o zări. Era aproape chel și ochii-i păreau rătăciți. Mutra lui era aceea a unui bețivan, când alcoolul începe să distrugă corpul.

— Cum o mai duci, Phil? — întrebă ducesa.

— O!... mătușă... merge! — răspunse el, cu voce răgușită de bețiv.

— Să ne așezăm, — zise vizitatoarea.

Baronul căută un scaun și căzu greoiu pe el.

— Nu ți-e rușine, Phil? — făcu ducesa. — Trăiești aici ca un om de nimic și eu îți trimeteam mereu bani. Ce-ai făcut cu cele șaizeci de mii de lire pe care le-ai primit de la mine acum trei ani, pentru restaurarea acestui castel? Nu știi oare că n'am nicio obligație să-ți dau vreun ban, și că dacă ți-am dat, totuși, am făcut-o din bunăvoință? Răspunde!

Baronul, care până atunci ținuse capul plecat, îl ridică brusc și zise:

— Am avut multe datorii. De unde era să le plătesc?

— Datorii de joc și de beție, ai? — zise ea cu asprime.

— Un gentleman numește altfel aceste datorii. Eu nu-s unul dintr'ăia... Noblețea obligă, glăsuiește o zicală.

— Noblețea obligă? — râse ducesa, tăios. — Ce știi dumneata despre noblețe? Ești un om degenerat și atâta tot. Dar m'am săturat să te mai văd în halul ăsta. Dacă urmezi să duci acest fel de traiu, mă voiu duce la rege și voiu cere să te pună sub tutelă.

— Ce-ai spus? — exclamă baronul.

Ducesa se ridică repede și se dădu un pas înapoi, căci celălalt strânsese pumnii și se părea că vrea să se năpustească asupra ei.

— Ai înebunit? — făcu ea. — Vrei să mă bați pe mine... binefăcătoarea dumitale? Ptiu, om ești sau ce?

— Și dumneata? — scrâșni dânsul. — Ce, crezi c'ai să-mi vii cu pomeni din trei în trei luni, din bogățiile ce-mi vor reveni, în orice caz? Sau crezi poate că nu-s pomeni ceea ce-mi dai? Ce sunt cinci mii de lire într'un sfert de an? Ce pot face cu ei altceva decât să joc pe loiorul câteva zile la Londra — după cum îmi stă bine ca viitor moștenitor al titlului de duce și al nemăsuratelor bogății legate de el...

— Oprește! — strigă ducesa, străpungându-l cu privirea. — Te înșeli, Phil. Moștenitorul s'a ivit deja și dumneata nu vei căpăta nimic. Așa, acum știi cum stau lucrurile. Și dacă vei simți nevoia să-ți ceri iertare de la mine pentru purtarea-ți nerușinată, îți dau timp trei zile. Locuiesc la Londra, la hotel „Victoria", sub numele de contesa Romanov. Ia aminte: numai trei zile de azi încolo îmi poți vorbi — altminteri...

Ducesa se mai dădu înapoi câțiva pași, căci baronul își pierduse de-odată atitudinea lui pră-

pădită şi se propti în faţa ei, cu o privire ameninţătoare în ochi.

— De aici nu mai ieşi dumneata! — scrâşni el şi scoase repede cheia din uşă.

Frumoasa femeie îşi pierdu graiul. Dar nu trecu mult şi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Deschide! — porunci ea.

— Vei rămâne aici! — spuse celălalt şi râse sălbatec.

Ducesa chibzui fulgerător.

— Bine! — zise ea, căutând să fie calmă, în vreme ce o furtună se stârnise în sufletul ei.

Îşi aminti de prevenirea lui Sir Lincoln şi îşi spuse că dânsul avusese dreptate. N'ar fi trebuit să vie singură aici, căci omul acesta era grozav de primejdios.

— Care va să zică, vrei ca poliţia din Londra să-şi facă apariţia aici şi să te aresteze? — zise ea.

— Aşi... vorbe! — făcu baronul, dar glasul începuse să-i fie nesigur.

— Bine, urmările le vei suporta — zise ducesa, înălţând din umeri.

— Dacă până peste un ceas nu-l chem la telefon pe Sir Lincoln, el va şti că mi s'a întâmplat ceva rău la castelul dumitale şi va alarma poliţia, care nu va întârzia să vie şi să te aresteze.

El părea gata să se năpustească asupra ei, dar ducesa rămase locului, neturburată, şi asta îl dezarmă pe baron. Îi lăsă drumul liber, bodogăni câteva cuvinte de scuză, dar frumoasa femeie nu-l mai învrednici nici măcar cu o privire.

I se luă o piatră de pe inimă când se văzu afară din castel. Mai aruncă odată o privire îngrozită îndărăt, apoi iuţi paşii. Când zări ivindu-se clădirea gării, se opri în loc şi răsuflă uşurată. Abia acum îşi dădea seamă lămurit prin ce primejdie trecuse.

Cum era oare cu putinţă? — se 'ntreba ea,

mereu. Omul acesta cutezase să ridice mâna împotriva binefăcătoarei lui? Era culmea nerușinării!

Nu știa încă ce va face, dar își propuse să nu lase nepedepsită această purtare.

Ajunsă pe peronul gării începu să se plimbe agitată în sus și 'n jos. Trenul urma să sosească abia peste două ceasuri. Atunci se hotărî să se înapoieze în sat și să intre la hanul de acolo.

Era un sat sărăcăcios. Hangiul, un om simplu și de treabă, o privi cu multă curiozitate.

— Incotro vrea să meargă doamna? — o întrebă el.

— La castel, răspunse ea, repede. — Il cunoști pe baronul Worchester?

— Pe ăla? — făcu hangiul, cu o mutră dispreţuitoare. — Cine nu-l cunoaște? E mai bine să nu-l vezi, căci e o piază rea. Când trăia părintele său, castelul și pădurile mai erau calea-valea — acum, însă, se prăpădește. Se spune că mătușa lui, o ducesă, îi trimite bani din belșug, dar el îi cheltuește fără nicio socoteală.

— Care va să zică atât de proastă e situaţia la castel? — întrebă ducesa.

— Mai proastă decât vă închipuiţi, — răspunse omul.

Șovăi o clipă, apoi zise, cu ton misterios:

— Cine știe ce se mai întâmplă pe acolo! Acum vreo patru săptămâni a fost pe aici un domn care făcea o impresie foarte bună. Domnul acela a dormit o noapte aici la mine. S'a interesat și el de baron, apoi a plecat. De-atunci nu l-am mai văzut, și valiza lui se mai află aici... Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva la castel. Firește, trebue să fii cu băgare de seamă... și nu poţi învinovăţi cu una cu două... căci castelanul e baron, de bine de rău... Am raportat despre dispariţia domnului la jandarmerie, s'au pornit cercetări la castel și rezultatul a fost că ăia de acolo au spus că n'a fost nimeni pe la dânșii. Eu n'am crezut însă. În-

orice caz, domnul acela a dispărut, cum vă spuneam.

Ducesa ascultase cu mare neliniște vorbele hangiului.

— Și ce-au mai făcut autoritățile? — întrebă ea, cu teamă.

— Nimic aproape. Au dat o înștiințare, cerând să li se raporteze dacă știe cineva ceva despre dispariția străinului. Dar până acum nimeni n'a raportat.

— Cum arăta străinul acela? — întrebă ducesa, cu glas tremurător.

Hangiul îl descrise, pe cât își aducea aminte. Apoi ea ceru să i se aducă condica în care își trecea pasagerii și constată că se înscrisese sub numele de Gregor Witte.

O spaimă grozavă încleștă inima ducesei, căci bănuia că e vorba de Vasilieff. I se părea chiar că recunoaște scrierea lui.

Ce era de făcut? Omul acela care locuia în castelul ruinat, era în stare de orice, chiar de o crimă.

Frumoasa femeie nu-și pierdu vremea cu gânduri zadarnice, astfel că luă repede o hotărîre.

Trenul urma să soscască în curând. Ea porni la gară și, după câteva ceasuri ajunse la Londra. Acolo se puse imediat în legătură cu un detectiv cunoscut, care se numea Palmer Smith.

259. — Dispariția lui Vasilieff.

Peste jumătate ceas, Palmer Smith, se afla înaintea ducesei.

— M'ați chemat, stimată doamnă! — zise el, făcând o plecăciune. — Cu ce vă pot fi de folos?

— Cunoști pe ducesa de Worchester? — întrebă frumoasa femeie, turburată de gândul că Vasilieff ar fi putut suferi ceva de pe urma baronului.

Detectivul rămase pe gânduri câtva timp.

— Dacă e vorba de Worchester, care se înrudește cu familia regală engleză, atunci trebue să răspund afirmativ, deși n'am văzut-o încă niciodată în viața mea — zise el, în cele din urmă. — De altminteri, în ultimii zece ani au văzut-o prea puțin oamenii, căci mai întotdeauna e în călătorie.

— Vreau să sper însă că n'ai auzit nimic rău despre dânsa?

— Nu, doamnă! Dimpotrivă, am auzit vorbindu-se numai de bine. In fabricile și moșiile ei domnește cea mai mare ordine și toți salariații îi poartă un respect deosebit, pentru că a dat întotdeauna dovadă de multă mărinimie.

— Mă bucură că aud asta din gura unui om nepărtinitor — răspunse ducesa.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi urmă:

— Domnule Smith, trebue să-ți mărturisesc că eu sunt ducesa de Worchester...

Detectivul se dădu cu câțiva pași îndărăt și se înclină respectos:

— Mă simt onorat să vă cunosc personal, stimată doamnă!

Zicând acestea, rămase în așteptare, cu ochii țintă la ducesă.

— Te rog să fii atent la cele ce am să-ți spun, domnule Smith — urmă ea. — Firește, însă, că trebue să păstrezi cea mai mare discreție...

Detectivul clătină capul în semn de încuviințare, apoi ducesa continuă:

— Am un văr de al doilea, un om care a decăzut cu totul...

— Da, știu, baronul Phil Worchester.

— După cum văd îl cunoști, sau ai auzit destule despre el, ca să-ți poți da seamă cam ce fel de poamă e.

— Hm, nu prea se bucură de un renume bun...

— Și cu drept cuvânt — zise ducesa. — Deși nu mă silea nimic, am fost întotdeauna bună cu

dânsul, dar el mi-a arătat multă nerecunoştinţă. Banii pe cari i-am trimis, în afară de suma ce o primea anual dela mine, şi cari erau destinaţi pentru restaurarea castelului, au fost cheltuiţi fără niciun rost. Astăzi, baronul locuieşte într'un castel pe jumătate năruit şi, deşi n'ar trebui să mă sinchisesc de asta, totuşi lucrul mă mâhneşte adânc.

Ducesa făcu o pauză, dar văzând că Smith rămâne tăcut, clătinând doar capul în semn de încuviinţare, urmă:

— Baronul îşi închipuie că el e moştenitorul bunurilor care aparţin familiei Worchester. Se înşeală amarnic, însă, căci există un alt moştenitor, care la timpul hotărît va veni să-şi ceară drepturile sale. Ştiu că vărul meu s'a străduit din răsputeri să dea de urma concurentului său, dar, încercările lui au rămas zadarnice.

„Acum câteva săptămâni un domn trase la hanul satului care ţine de moşia baronului. Acest domn culese informaţiuni asupra vărului meu şi, după cum mi-a spus hangiul, porni spre castelul Worchester, spre a face o vizită proprietarului acestuia... De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Hangiul aduse la cunoştinţa jandarmilor dispariţia necunoscutului însă nici aceştia nu izbutiră să dea de urma lui. Ieri, am fost şi eu în castelul baronului, dar dânsul m'a insultat, când i-am cerut explicaţii asupra felului cum trăia. Pe de altă parte, hangiul mi-a spus că străinul a plecat de la el la castel, de unde nu s'a mai întors, ceea ce mă face să cred că baronul i-a făcut vreun rău. Da... n'ar fi cu neputinţă ca baronul să-l fi ucis...

— Bine, dar ce motive l-ar fi putut îndemna să comită această faptă grozavă?

— Asta nu ştiu nici eu, totuşi bănuiesc că vizitatorul a cerut lămuriri asupra mea şi a moştenitorului familiei ducale, ceea ce a aţâţat mânia vărului meu. Dacă nu s'a sfiit să se poarte în chip atât de puţin cavaleresc cu mine, binefăcătoarea

lui, atunci nu m'ar mira să fi săvârşit o faptă şi mai josnică.

„Te-am chemat încoace, ca să te rog să porneşti cercetări pentru a descoperi ce s'a făcut cu acest domn Gregor Witte, cum se numeşte dispărutul. Ştiu că eşti un detectiv dibaciu, domnule Smith, astfel că vei izbuti să-mi împlineşti rugămintea... Cât despre onorar, va fi atât de mare, cum n'ai mai primit altul în viaţa dumitale, cred.

Palmer Smith scoase carnetul şi-şi făcu câteva însemnări, mai ales cu privire la înfăţişarea dispărutului. Apoi, după ce păru destul de bine informat, zise :

— Acum lucrul de căpetenie ar fi să pătrund în castel, fără să trezesc bănuielile baronului. Nu mi-aţi putea arăta dv. un mijloc ?

Ducesa rămase pe gânduri. In cele din urmă păru că găsise ceva.

— Ieri am avut cu vărul meu o discuţie foarte aprinsă, privitoare la starea în care se află castelul — zise ea. Acum trei ani i-am trimis şaizeci de mii de lire pentruca să facă reparaţiile trebuincioase, însă de sigur că a tocat banii, căci clădirea e într'un hal fără hal. Aşa dar, am cel mai bun prilej să te trimit acolo, susţinând că mă interesez eu însumi de restaurarea castelului, în care scop m'am adresat unui birou de construcţii din Londra. Duminecatea vei fi reprezentantul acestui birou şi în această calitate, vei putea vizita locuinţa baronului, sub cuvânt că trebue să întocmeşti un deviz de suma la care se vor ridica cheltuielile de reparaţie.

— Doamna ducesă pare să aibă multă imaginaţie ! — făcu detectivul, zâmbind.

— Aşa dar, ştii ce ai de făcut, domnule Smith! — răspunse ducesa, întinzându-i mâna. Iţi atrag, însă, luarea-aminte, că trebue neapărat să aflu ce s'a făcut cu acest Gregor Witte.

— Lui voiu da toată osteneala să-mi duc la ca-

păt misiunea — zise detectivul, luându-şi rămas bun, după ce făgădui că o va ţine în curent cu mersul cercetărilor.

Ducesa răsuflă uşurată, căci ştia că această chestie începuse pe mâini bune.

Peste două zile, însă, ea suferi o nouă desamăgire. Primi o telegramă din Paris, cu următorul cuprins:

«Natașa descoperită de Walker. Din nenorocire, dispărută iarăşi, în chip misterios. Walker pornit din nou pe urmele ei».

Petroneff".

— Ce blestem o fi plutind asupra nenorocitei copile! murmură ducesa. — Unde a dispărut iarăşi? Ah, Doamne, totul e atât de misterios, încât îţi vine să-ţi iei lumea în cap!

A doua zi, primi o scrisoare din partea lui Petroneff, în care acesta îi descria tot ce se întâmplase. Frumoasa femeie nu mai ştia ce să creadă. Era oare cu putinţă ca Natașa să aibă atâţia duşmani? O singură mângâiere mai avea: Jonny Walker nu-şi va găsi odihnă până ce nu va da de urmele dispărutei.

După patru zile Palmer Smith dădu cel dintâi semne de viaţă. Printr'o scrisoare, el comunică:

«Mult stimată doamnă ducesă,

Deocamdată vicleşugul nostru a prins. A mers, însă, cam greu, căci baronul e un om foarte neîncrezător. Lucrez de dimineaţă până seara, făcând mereu măsurători. Sunt însă păzit cu străşnicie, şi nu pot face un pas fără ştirea castelanului.

Aci mă numesc Wiliam Atkinson, arhitect al biroului de construcţii «Brotler & fiu». Singurul lucru care mi-a dat de bănuit până acum e faptul că nu mi se dă voie să trec dincolo de galeria de ta-

blouri, de unde porneşte în jos o scară închisă printr'o uşă cu zăbrele de fier. Intr'o noapte, însă, voiu încerca să cobor în adâncime, deşi nu ştiu dacă voiu izbuti.

Deocamdată am dormit la han, deoarece baronul nu vrea să rămân peste noapte în castel; — nădăjduiesc totuşi că astăzi sau mâine mi se va îngădui să înoptez aici, căci după cât se pare am izbutit să risipesc întrucâtva neîncrederea baronului şi a servitorului său.

Rămân al dumneavoastră prea supus

Palmer Smith»

Ducesa clătină capul, îngândurată. Firește, singurul lucru care îi rămăsese era să aibă încredere în destoinicia detectivului.

Vasilieff se dusese, într'adevăr, la castelul Worchester, căci vroia cu tot dinadinsul să descopere taina care îl învăluia. Intâlnirea, la Fontainebleau, cu maşina în care se afla Petroneff şi o femeie, întărise bănuiala lui împotriva omului său de încredere şi-l hotărîse să se pună pe lucru, fără să se mai folosească de ajutorul cuiva. Deaceea nici nu-şi luase rămas bun dela Petroneff şi plecase în Anglia, după ce însărcinase pe Jonny Walker să facă cercetări pentru a afla cine era doamna care locuia în castelul «Deniso» din Fontainebleau.

Din păcate, însă, nădejdiile bietului moşier se spulberară, căci baronul Franklin Farland îi spusese că ducesa murise de multă vreme. Dacă Vasilieff s'ar fi înapoiat la Fontainebleau, n'ar fi aflat nici acolo mare lucru, astfel că se hotărî să facă o vizită bancherului Lincoln, care era administratorul şi executorul testamentar al moştenirii lăsate de ducele Worchester.

Cereţi mâine numărul 142 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Spre marea lui mirare, bancherul londonez îi destăinui că ducesa mai era în viață și era așteptată la Londra atât ea, cât și moștenitorul bunurilor ducale. Așa dar, Franklin Farland îl mințise? Cu ce scop?

In cele din urmă Vasilieff luă hotărîrea să viziteze castelul Worchester și să stea de vorbă cu moștenitorul colateral, baronul Phil Worchester. Deși informațiunile pe cari le căpătă asupra acestuia erau dintre cele mai proaste, totuși nici prin minte nu-i trecea să se teamă de acest om.

Când ajunse la castel, Nick Lington îi ieși în întâmpinare și-l conduse la stăpânul său.

— Cine sunteți și ce doriți dela mine? — întrebă Phil Worchester, ațintind asupra vizitatorului privirile ochilor săi fără culoare.

Vasilieff se dădu drept un oarecare Gregor Witte și-l rugă să-i răspundă dacă știe ceva asupra moștenitorului familiei ducale și dacă ducesa de Worchester mai e în viață.

— Pentru ce vreți să aflați toate astea? — cercetă baronul, bănuitor.

— Pentru că... bănuiesc că amândoi trăiesc și, într'o bună zi, moștenitorul va ieși la iveală — răspunse Vasilieff, fără să-i treacă prin minte că aceste vorbe aveau să-l coste foarte scump.

Oamenii lui Phil Worchester cutreieraseră toată lumea ca să dea de urma moștenitorului, pe care trebuiau să-l ucidă, pentru ca baronul să poată intra în stăpânirea uriașei averi a familiei Worchester. Dar cercetările lor rămaseră zadarnice și, în cele din urmă, Phil ajunsese la concluzia că acest moștenitor nici nu exista și că toată comedia fusese înscenată de ducesă, spre a-l împiedeca să facă datorii asupra moștenirii.

Dar iată că acum se ivea un om, care părea să fie bine informat.

Baronul chibzui fulgerător la întreaga situație.

Omul acesta trebuia tras de limbă, trebuia neapărat să-i arate cine fusese soțul ducesei și unde și în ce condițiuni trăia presupusul ei fiu.

Așa dar, încercă să-l descoase, însă Vasilieff dădu răspunsuri șovăitoare, căci înțelesese ce urmărea baronul.

La un moment dat, se petrecu un lucru la care bietul moșier nu s'ar fi gândit niciodată. O lovitură puternică, dată pe la spate, îl făcu să-și piardă cunoștința.

Când își reveni în fire, capul îl durea îngrozitor. Privind în jurul său, văzu că se află într'o încăpere boltită, în care lumina pătrundea printr'o ferestruică. După puțin timp, ușa încăperii se întredeschise și un castron cu supă și o cană de apă fură împinse înăuntru.

Desnădăjduit, moșierul petrecu patru zile în această încăpere, până când, ajuns la capătul răbdării, luă hotărîrea să încerce să-și recapete libertatea. In acest scop, aștepță cu înfrigurare clipa când ușa se deschise și mâncarea îi fu strecurată înăuntru. Din păcate, însă, își greșise socotelile căci servitorul care se ivise în prag era un om foarte voinic, astfel că, dintr'un singur pumn îl svârli pe moșier în celălalt colț al încăperii.

De atunci, Vasilieff nu mai cuteză să facă altă încercare, căci își dăduse seamă că n'ar izbuti.

După alte câteva zile, baronul își făcu apariția în încăpere, ținând un pumnal în mână.

— Ascultă-mă, dacă vei fi îndărătnic, poți să-ți iei rămas bun dela viață! — strigă el.

— Ce ți-am făcut că mă ții închis aici? — întrebă Vasilieff. — Îți făgăduiesc că nu voiu sufla nicio vorbă despre cele ce mi s'au întâmplat în castelul d-tale, numai dă-mi drumul din celula asta înfiorătoare...

Baronul izbucni într'un hohot de râs batjocoritor:

— Ei, prea ești grăbit, dragul meu!... Știi cine

e fiul ducesei și locul unde se află acum, dar ai venit încoace ca să mă iscodești... Nu ți-a mers, însă! Și, acum, spune unde se află bastardul, care vrea să pună mâna pe averea familiei Worchester?

Vasilieff nu fu în stare să răspundă, atât de mult îl indignaseră cuvintele baronului.

In cele din urmă, dându-și seamă că n'o poate scoate la capăt cu omul acesta, Phil Worchester părăsi celula și, în timp ce încuia ușa din afară, zise cu glas amenințător:

— Las' că te silesc eu să spui ceea ce știi!... Foamea o să te facă mult mai supus.

Trecu mult timp. In fiecare zi baronul încerca să smulgă vreo mărturisire dela prizonierul său, dar toate străduințele sale rămaseră zadarnice. In ceea ce privește amenințarea că-l va lăsa pe Vasilieff să moară de foame, poate că și-ar fi dus gândul la îndeplinire, dacă n'ar fi intervenit Nick Lington, care atrase atenția stăpânului său asupra nesocotinței ce vroia să facă.

— Asta ne-ar putea costa capul pe amândoi — zise el. — Nu știți cine e prizonierul. Poate că avem de face cu vreun om cu oarecare însemnătate. Ce ne facem dacă, într'o bună zi, autoritățile prind de veste că s'a îndreptat spre castel?

Baronul tăcu, dându-și seamă că servitorul său avea dreptate.

Din acea zi, prizonierul fu lăsat cu totul în grija lui Nick Lington, care se strădui să afle ce știa el despre ducesă și moștenitorul uriașei averi. Vasilieff tăcea însă cu încăpățânare, astfel că servitorul renunță și el la încercările sale.

Vizita ducesei la castel atâță și mai mult furia baronului, care se hotărî să-și ucidă prizonierul și să înlăture cadavrul. Nick Lington urma să făptuiască nelegiuirea.

Când destăinui însă, servitorului său, planul pe care-l ticluise, acesta nici nu vru să audă de așa ceva.

Astfel stăteau lucrurile când presupusul arhitect Wiliam Atkinson, reprezentantul firmei „Brotler et fiu", se ivi şi el la castelul Worchester. Cu un ceas înainte sosise şi scrisoarea ducesei, prin care aceasta aducea la cunoştinţa baronului hotărîrea ei de a se interesa de restaurarea clădirii.

— Hm, tare mi-e teamă că mi se întinde o cursă! — mormăi Phil.

— Cu toate astea putem să-l lăsăm înăuntru — răspunse Nick Lington. — Am să-l urmăresc pas cu pas şi dacă voiu vedea că nu e lucru curat la mijloc, n'avem decât să-i arătăm uşa, renunţând la serviciile lui.

Phil Worchester se învoi cu propunerea servitorului său, astfel că detectivul fu primit în castel.

260. — Taina din subterană.

— Arhitectul vrea să rămână aici astă noapte — zise într'o zi Nick Lington, stăpânului său.

Baronul, însă, dădu din cap, cu hotărîre:

— Nu se poate! Până acum a dormit la han, aşa că n'are decât să înopteze acolo şi de aci înainte. Dar ce motiv aduce în sprijinul cererii sale?

— Hm, un motiv destul de temeinic — răspunse servitorul. — In fiecare zi pierde vreo două ceasuri cu drumul, căci satul e cam departe. Acum, însă, vrea să termine cât mai repede cu lucrările, deoarece a primit o scrisoare din partea mai marilor săi din care i se cere să-şi grăbească întocmirea devizului, căci ducesa vrea să plece într'o călătorie.

— Iţi iei dumneata răspunderea, Nick? — întrebă baronul.

— L-am pus de atâtea ori la încercare, încât sunt încredinţat că omul n'are gânduri rele, răspunse servitorul.

— Bine, atunci n'are decât să rămână. Dă-i însă o cameră unde să-l poţi supraveghea tot tim-

pul—chiar şi noaptea—căci n'am încredere în el.

Nick Lington părăsi încăperea şi se înapoiă la arhitect, care părea adâncit în studiul unei fotografii preţioase.

— Puteţi rămâne aici — zise el, morocănos. — Să ştiţi însă, că a fost foarte greu să-l înduplec pe stăpânul meu, care nu prea e bucuros să găzduiască străini în castel.

— Iţi mulţumesc din toată inima, domnule Lington! — răspunse presupusul arhitect. — De altminteri, dacă domnul baron s'ar fi împotrivit, firește că m'aş fi supus hotărîrii sale.

Servitorul se retrase, ducându-se să-i pregătească încăperea, care se afla în vecinătatea odăii sale.

Seara, arhitectul fu condus în această cameră, unde începu să deseneze cu înfrigurare, fără să arunce măcar o privire în jurul său, căci bănuia că e spionat.

Şi nu se înşela de fel, căci Nick Lington se afla, într'adevăr, la uşă, supraveghiându-l prin câteva găuri, pe care avusese grijă să le facă în timpul zilei.

Cam pe la unsprezece, servitorul se duse la culcare, căci era foarte obosit şi, afară de asta, se încredinţase că arhitectul părea de bună credinţă.

Palmer Smith, însă, mai lucră vreun ceas, apoi stinse lampa şi se tolăni în pat, ascultând cu luare-aminte la cel mai mic sgomot. Carii rodeau grinzile putrezite, distrugând lemnul, încet dar sigur. Incolo, o liniște de moarte domnea în castel.

Intins în culcuşul său, detectivul chibzuia cu înfrigurare la cele ce avea de făcut. Să cuteze, oare, chiar în acea noapte, să deschidă portiţa de fier? De ce nu-l lăsau să treacă dincolo de galeria tablourilor?

In cele din urmă, se hotărî să mai aştepte, căci încercarea lui putea să dea greş, şi, atunci, tot planul cădea în baltă.

Pe la vreo patru dimineaţa, auzi o uşă deschizându-se în imediata lui apropiere.

— Hm, ăsta e bătrânul spion! — murmură detectivul, începând să sforăie, dar ascultând cu luare-aminte sgomotul paşilor cari se apropiau de uşa încăperii sale.

După puţin timp, aceasta se deschise şi servitorul îşi făcu apariţia în prag, cu părul ciufulit. Rămase nemişcat vreun minut, cu ochii ţintă la detectiv, apoi închise uşa la loc.

Deoarece nu-l auzi depărtându-se, Palmer Smith nu se mişcă din culcuşul său şi urmă să sforăie de zor, până când paşii târşâiţi ai individului răsunară pe pardoseala de piatră. Abia atunci se ridică şi apropiându-se de uşă în vârful picioarelor o deschise cu multă băgare de seamă, dar o închise repede, căci Nick Lington se întorsese tocmai în acea clipă.

Din fericire, nu zărise nimic, după cât se părea.

Cam după vreun sfert de ceas, detectivul deschise uşa din nou. Pe coridor nu se zărea nimeni totuşi bănuia că servitorul se îndreptase spre scara pe care uşa de fier o despărţea de cealaltă parte a castelului.

Numai în ciorapi, Palmer Smith se furişă spre galeria de tablouri, unde îşi dădu seamă că nu se înşelase — uşa de fier fusese descuiată. Tocmai vroia să coboare treptele ce duceau în adâncime, când Nick Lington începu să urce iar scara.

Fără să-şi piardă cumpătul, vestitul detectiv se retrase repede în odaia lui, unde se apucă de lucru.

— Ce se ascunde oare îndărătul acelei uşi? — se întrebă el în timp ce stătea aplecat deasupra planşetei de desen. — De ce nu mi se îngăduie să cobor scara? Ce a căutat acolo servitorul?

In zadar încercă să găsească răspuns la vreuna din aceste întrebări.

Aşteptă iarăşi câtăva vreme până ce servitorul se duse în bucătărie să pregătească dejunul pentru stăpânul său — ceea ce dura întotdeauna jumătate ceas — apoi trase cu urechea şi auzi zângă-

nitul vaselor. Acum sosise clipa să-și ducă planul la îndeplinire.

Știind că odaia servitorului nu era încuiată, detectivul se îndreptă spre aceasta, intră înăuntru și-și roti privirile în jur. Pe o scândură erau agățate mai multe chei și își dădu seamă îndată care din ele se potrivește la ușa de fier. După ce o luă repede, se furișă afară din încăpere, plin de bucurie, căci nădăjduia că în cursul zilei va găsi prilejul să se apropie de ușă și să coboare în adâncime.

Din păcate, însă, servitorul îi încurcă toate socotelile, căci după vreo jumătate de ceas, înapoiându-se în odaia lui, băgă de seamă că cheia nu mai e la locul ei.

— Așa dar, tot a avut dreptate stăpânul meu! — murmură Nick, spumegând de mânie.

Palmer Smith știa că, în fiecare zi, atât servitorul cât și baronul dormeau după masă câte un ceas, astfel că nimeni nu putea să-l stinghereaască în întreprinderea lui.

Intr adevăr, așteptă până ce amândoi luară masa, apoi se îndreptă spre ușa de fier, o descuiă și coborî treptele. Astfel ajunse într'un gang, pe care îl străbătu în grabă și bătu la ușa de la capătul său.

In loc de răspuns, auzi un oftat adânc.

— Dumneata ești, Gregor Witte? — întrebă detectivul, cu glas înăbușit.

— Da, eu sunt... dar ce vrei de la mine?

— Fii liniștit, am venit să-ți redau libertatea.

— Ah, îți mulțumesc, domnule — oricine ai fi... Am să te răsplătesc împărătește.

Palmer Smith vroi să întoarcă repede capul, căci i se păruse că auzise un sgomot — dar era prea târziu. O lovitură seacă răsună în gangul pe jumătate învăluit în beznă. Bietului detectiv i se întunecă înaintea ochilor și, în timp ce se prăbuși la pământ, un chip grosolan, cu ochi scânteietori, se plecă deasupra lui.

Când se trezi, Palmer Smith văzu că se află într'o încăpere semi-întunecoasă. Capul îl durea îngrozitor și'o dâră de sânge cald i se prelingea la ceafă.

Abia acum își aminti ce se petrecuse. Fusese atacat pe la spate. Mai mult ca sigur că acest Nick Lington băgase de seamă lipsa cheii și pornise în urma lui. Palmer Smith își dădea prea bine seamă că situația sa nu era deloc bună. De sigur că dușmanii săi îl încuiaseră atât de bine încât să nu mai poată scăpa de acolo; totuși vroia să încerce să-și recapete libertatea. După cât se părea, fusese încuiat ca și Gregor Witte, într'una din celulele care dădeau în gangul subteran.

Așa dar, ăsta era motivul pentru care nu-l lăsaseră să pătrundă dincolo de ușa de fier! Ticăloșii se încumetaseră într'adevăr să-l ia prizonier pe acela despre care îi vorbise ducesa de Worchester!

Castelanul se dedase unui joc foarte primejdios, căci n'avea să-i meargă tocmai bine dacă poliția prindea de veste despre ceea ce se întâmplase.

Palmer Smith încercă să se ridice, dar abia acum își dădu seamă că mâinile și picioarele îi erau legate. Cu toate astea nu se prea îngrozi de asta, căci în meseria lui se deprinsese să se desfacă repede din orice legături. Câteva mișcări dibace și membrele îi erau libere.

Acum începu să cerceteze cu luare-aminte încăperea în care fusese întemnițat. Nu era prea mare, iar ușa — deși foarte trainică — era din lemn.

In cele din urmă, detectivul își descălță ghetele, trebălui câteva clipe la tălpile acestora, apoi scoase la iveală un sfredel și un mic ferestrău ascuțit.

Cu ajutorul lor, după vreo jumătate ceas, broasca ușii fu desprinsă de la locul ei.

— Așa, dragul meu Nick Lington, lucrul a mers mult mai repede de cum îți închipuiai tu! — mur-

mură detectivul, zâmbind, apoi deschise ușa în afară.

Spre uimirea lui, văzu că nu se află în gangul în care dădea celula lui Gregor Witte. La o înălțime de vreo trei metri, zări o fereastră zăbrelită. Din păcate, însă, nu se vedea nicăieri vreun obiect de care să se poată sluji spre a ajunge la fereastră.

Cercetând peretele cu luare-aminte, descoperi câteva găuri cu ajutorul cărora izbuti să se cațere până la zăbrelele ruginite; din câteva smucituri, acestea fură îndepărtate.

Curajosul detectiv se strecură afară, unde privi mirat în jurul lui. Se afla în partea dindărăt a castelului și la o mică depărtare începea pădurea, unde nimeni n'ar mai fi izbutit să-i dea de urmă.

Palmer Smith nu rămase pe gânduri mult timp. Înainte de a dispare printre arbori, mai aruncă o privire îndărătul său, apoi o luă la goană spre hanul satului. Ajuns acolo, se pregăti de drum, căci trenul pleca peste un ceas.

De trei zile, ducesa nu mai primise nicio veste din partea detectivului, ceea ce o îngrijora foarte mult.

O exclamație scăpă de pe buzele ei, când Smith se ivi înainte-i, cu capul bandajat.

— Ți s'a întâmplat ceva, domnule Smith? — întrebă ea. — De unde vii?

— Dela castelul Worchester — răspunse detectivul, zâmbind. — Dar fiți liniștită, stimată doamnă, căci nu mi s'a întâmplat nimic, afară de o mică sgârietură la ceafă, pe care doctorul mi-a bandajat-o înainte de a veni aici.

— Și ce rezultat îmi aduci cu privire la misiunea dumitale? — urmă ducesa, cu nerăbdare.

— Am izbutit să dau de urma dispărutului... ba am și vorbit cu el — răspunse Palmer Smith. — Sărmanul om zace de câteva săptămâni într'o

încăpere din pivnița castelului. Din păcate, tocmai atunci când vroiam să-i redau libertatea, am fost surprins de servitorul baronului, care m'a izbit cu un obiect greu, lăsându-mă în nesimțire.

Detectivul istorisi ceea ce se petrecuse în subterană și ducesa îl ascultă, adânc turburată.

— E înfiorător! — murmură ea, după ce Smith sfârși. — Și... Gregor Witte... ce s'a făcut cu el?

— Din păcate, am fost silit să fug singur, căci pe când zăceam în nesimțire, ticăloșii mi-au luat revolverul, astfel că nu puteam să-i înfrunt. Bănuiesc, însă, că prizonierul n'are de ce să se teamă, căci baronul nu va cuteza să-i facă vreun rău, tocmai acum după ce am izbutit să scap din ghiarele lor. Altminteri, ar avea de-a face cu poliția, căreia pot să-i dau de veste în orice clipă, despre cele ce s'au petrecut în castel.

Ducesa își dădu seamă că detectivul avea dreptate și un suspin de ușurare scăpă de pe buzele ei.

— Și ce să facem acum? — întrebă Palmer Smith. — Doriți să dau de știre Scotland-Yard-ului și, însoțit de agenți, să facem o descindere la castelul Worchester, pentru a reda libertatea domnului Gregor Witte? Firește că în acest caz atât baronul cât și servitorul său vor fi arestați...

Contesa clătină capul, cu hotărîre.

— Nu, nu se poate! — răspunse ea. — Numele de Worchester nu trebue târît în noroiu!

— Atunci, îmi dați voie să vă fac o altă propunere, doamnă ducesă?

— Să aud!

— Scrieți o scrisoare vărului d-voastră, prin care îl amenințați că dacă în câteva ceasuri nu dă drumul prizonierului său, mâine dimineață poliția londoneză își va face apariția la castel, care va fi cercetat până în cele mai mici unghere.

— Ideea e bună! — încuviință ducesa, cu însuflețire.

Și, fără să mai piardă vremea, se așeză la

... l fiului scrisoarea, pe care detectivul o luă ..., spre a o duce la poştă, urmând ca el ... la Worchester, pentru a constata ... Wilte va părăsi, într'adevăr, castelul.

Nick Lington stătea posomorît înaintea stăpânului său, căruia tocmai îi istorisise ce se petrecuse în pivniţa castelului.

Baronul era îngrozit.

— Asta înseamnă nenorocirea noastră! — strigă el glas răguşit. — Vezi, dela început n'am avut ... în arhitectul ăsta, căci bănuiam că a ve... gânduri rele! Ce-i de făcut acum? Avem ... şi dacă spionul nu se mai arată ... zilei, fără îndoială că din pricina lui ... îngrijoraţi mai mulţi oameni, decât din pri... celălalt, despre cari nu ştiu măcar cine este.

— În toate astea, n'ar fi trebuit să-l închidem ... — replică Nick Lington. — Acum, însă, ... cu chestia asta neplăcută, nici nu mă mai ... să cobor acolo, căci mi-e teamă să nu-l ... pe aşa-zisul arhitect.

— Prostii! — exclamă baronul. — Atât de uşor ... un om! Iar dacă a primit dela tine o mică ..., asta n'o să-i strice de fel.

— Bine, dar ce vom face cu cei doi prizonieri? — întrebă servitorul, desnădăjduit.

— O să mă mai gândesc în timpul nopţii. Deocamdată, nu te sinchisi de ei, căci sper că voiu ... mijloc de scăpare.

A doua zi dimineaţă, Nick Lington, palid, se ... în odaia stăpânului său.

— Ei, ce s'a întâmplat? — întrebă acesta, ne...

— A scăpat... a fugit! — bâigui servitorul.

— Cine? Spionul sau celălalt?

— Spionul.

— Dar cum e cu putinţă una ca asta? Doar ... cu funii trainice şi l-ai închis într'o în...

— [illegible] cum să scape?

Nu știu nici eu ce să cred! — murmură servitorul. Adineaori coborîi în pivniță, ca să-i duc de mâncare, când băgai de seamă că ușa e deschisă. Broasca fusese tăiată cu ferestrăul, iar restul nu era mare lucru, căci oricine se putea cățăra până la fereastra pivniței. Dracu' știe de unde, și-a făcut rost de un ferestrău în temnița în care l-am închis! Hm, poate l-o fi ținut ascuns la el în așa chip, încât nu l-am găsit când i-am cercetat hainele!

Baronul privi la ceas.

— Peste jumătate oră poliția va fi aici — zise el, cu un suspin. — Nu mai încape nicio îndoială că amândoi vom fi arestați și duși la Londra. Dracu, că prost am mai fost, luându-mă după tine! Nimic din toate astea nu s'ar fi întâmplat, dacă ai fi vrut să primești propunerea mea, ceea ce ne-ar fi scăpat de Gregor Witte!

Servitorul dădu din cap, cu hotărîre.

— Nu, orice s'ar întâmpla, numai asta nu! — zise el. — Ucigaș n'am fost și nici nu voiu fi vreodată!

In acea clipă se auzi clopotul de la poartă. Cei doi bărbați tresăriră, uitându-se unul la altul. In cele din urmă, baronul își luă inima în dinți și, apropiându-se de fereastră, privi afară.

— E factorul, — murmură el, oftând ușurat. — Du-te și vezi ce vrea, Nick... Inima îmi spune, însă, că apariția poștașului e în legătură cu cele ce s'au petrecut în castel de curând.

Servitorul coborî treptele, abia ținându-se pe picioare.

— Bine ar fi fost să nu ne fi amestecat în toată chestia asta! — își zise el.

Peste câteva minute se înapoiă în odaia stăpânului său, ținând în mână o scrisoare.

— Ah, scrierea ducesei! — strigă baronul, smulgându-i plicul din mână.

Chipul i se însenină, în timp ce citi scrisoarea.

— Ce scrie? — întrebă servitorul, care începu [illegible] că lucrurile aveau să se întoarcă în bine.

— Citeşte! — răspunse celălalt, întinzându-i hârtia.

— Nu vrea să întreprindă nimic împotriva mea. Chimb bănuielile mele se dovedesc întemeiate. Acest arhitect nu era decât un detectiv, care [illegible] aici sub această travestire. Singurul [illegible] care ni se cere, e să redăm libertatea lui [illegible] Witte.

— Ah, mă aşteptam la ceva mult mai rău! — [illegible] Nick Lington. — Să cobor în pivniţă, ca [illegible] drumul prizonierului?

— Nu, mă duc eu însumi — răspunse baronul.

Vasilieff stătea îngândurat în celula sa, când [illegible] apropiându-se de uşă. Un fior îi străbătu [illegible], căci bănuia că se va întâmpla ceva.

[illegible] clipa următoare, uşa se deschise şi baronul [illegible] la prag.

— Ce doreşti dela mine? — întrebă Vasilieff, [illegible].

— Aha, o fi simţind el că am venit să-i redau [illegible] de aceea e atât de stăpân pe sine! — [illegible] Phil Worchester.

[illegible] urmă, cu glas tare:

— Vreau să-ţi dau drumul de aici, domnule [illegible]

[illegible] clătină capul.

— Eu nu ştiu nici acum pentru ce am fost [illegible] atâta vreme! — răspunse el. Am făcut [illegible] rău?

— [illegible] ce vroiam să aflu dela dumneata! — [illegible] baronul. — N'ai vrut să-mi împlineşti do[illegible] de aceea am poruncit să fii dus aici.

— [illegible] crezi că ai procedat cuminte?

[illegible] Worchester înălţă din umeri, nepăsător. [illegible] o că ţi redau libertatea, însă numai

cu condiția să nu faci nimic împotriva mea. Îl dai cuvântul de onoare?

Vasilieff îl privi cu luare-aminte, apoi răspun

Ești un om rău și ai merita să înștiin autoritățile despre cele ce s'au petrecut aici... tot n'o voiu face! Am să-ți dau cuvântul de ono că nu vei avea niciun fel de neplăceri din part mea! Inainte de asta, însă, trebue să-mi spui c era acela care a fost ieri la ușa mea și care vr să mă pună în libertate. Bănuiesc că i s'a intâ plat ceva și dacă nu răspunzi la întrebarea m voiu fi silit să cer concursul poliției.

— Cât despre asta, poți fi liniștit! — repl baronul, izbucnind într'un hohot de râs. — Urm ză-mă și ai să te încredințezi cu ochii dumital

Vasilieff îl însoți până în încăperea, în c Palmer Smith își petrecuse noaptea.

— După cum vezi, prizonierul a știut cum iasă din încurcătură — zise baronul, arătându-i din care broasca fusese tăiată.

— Și cine era străinul? — întrebă Vasil în timp ce urcau scara. — Cine l-a trimis vină în ajutor?

— Multe mai vrei să știi, domnule Witte! făcu celălalt. — Iată, aici drumurile noastre se part, căci am ajuns la ieșire... Și vezi de nu-ți făgăduiala! Oamenii de onoare își respectă cuv tul dat!

Vasilieff porni agale spre sat, gândindu-se reu la întâmplările petrecute în ultimul timp răși fusese victima unei nedreptăți. Venise înco pentru a culege informațiuni și, când colo, fu vârît într'o temniță întunecoasă, unde lâncezise tâtea zile!

Sărmanul moșier aruncă o privire îndărătul Baronul stătea la fereastră, urmărindu-l cu pr rea. Alături de el se afla servitorul său.

1996

Cereți mâine numărul 143 tuturor chioșcarilor vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Ar fi o nenorocire pentru mulți oameni dacă acest bărbat ar rămâne moștenitorul familiei Worchester! — murmură Vasilieff.

Apoi se gândi iarăși la chestiunea care îl adusese la castel. Bancherul îi spusese că ducesa mai e în viață. Administratorul moșiilor ei, însă, susținea tocmai contrariul. Ce era adevărat din toate astea? N'ar fi fost bine să mai facă o vizită celor doi oameni?

Dar renunță la acest plan. Detectivul Jonny Walker era cel mai indicat să deslege taina, căci el era un om foarte dibaciu în meseria lui.

— Intre timp s'au scurs, însă, iarăși, câteva săptămâni — își zise moșierul. — Poate că m'a așteptat la Paris până când, în cele din urmă, s'a înapoiat la Londra!

Așa dar, se hotărî să viziteze întâi pe detectiv, urmând ca după aceea să vadă ce are de făcut.

In acest chip, Vasilieff află că Jonny Walker nu se întorsese încă acasă, ci mai era în Franța, ceea ce ațâță și mai mult curiozitatea lui.

Tot timpul, moșierul fusese urmărit de un bărbat, care nu-l părăsi din ochi, decât atunci când îl văzu urcându-se în trenul ce pleca spre Dover. După aceea, urmăritorul se înapoiă în oraș și intră în hotelul „Victoria", unde locuia ducesa de Worchester.

— Ah, dommule Smith, în sfârșit te văd! — îl întâmpină distinsa femeie. — Ce vești îmi aduci?

— Lucrurile s'au desfășurat întocmai cum vroiam noi, stimată doamnă! — răspunse detectivul. — Prizonierul a fost pus în libertate și l-am urmărit dela plecarea lui din castel. Făcea impresia unui om care nu mai așteaptă nimic dela viață. După ce a vizitat biroul colegului meu Jonny Walker, urmăritul a pornit spre Franța.

Un zâmbet de mulțumire încolți pe buzele ducesei; ea întinse mâna detectivului, zicând, adânc înduioșată:

— Îți mulțumesc din toată inima pentru ajutorul prețios pe care mi l-ai dat, domnule Smith! Recunoștința mea va fi veșnică!

— Nici nu vă puteți închipui bucuria mea că v'am putut fi de folos, stimată doamnă! — răspunse detectivul, înclinându-se.

Apoi Smith părăsi încăperea, după ce primise un cec, reprezentând onorariul său.

— Ce-i de făcut acum? — își zise ducesa, după ce rămase singură. — Să plec spre Riviera sau să mă înapoiez la Paris? O mare îngrijorare îmi apasă inima... Unde o fi sărmana Natașa? Dar Irina? Ah, simt că încă nu voiu avea liniște! Loviturile soartei se abat mereu asupra celor ce-mi sunt dragi.. Cine știe când îmi voiu găsi și eu odihna atât de mult dorită!

In acea clipă, un lacheu bătu în ușă, aducând o scrisoare. Ducesa o deschise repede, căci recunoscuse pe plic scrisul bancherului Fred Lincoln.

Un zâmbet se ivi pe buzele ei. Tinea în mână invitația la nunta Agatei Protoff cu Pat Lincoln, care urma să aibă loc la castelul de lângă Londra. Dornică să vadă înaintea ei și oameni fericiți, ducesa se hotărî să ia parte la ceremonia, care avea să lege pentru totdeauna viețile celor doi tineri.

261. — Dragoste și suferință

Natașa ducea o viață tihnită sub ocrotirea doamnei Libaud, menajera salvatorului ei, Kurt de Tollwitz. Adeseori cele două femei ieșeau împreună în oraș, căci tânărul diplomat ceruse menajerei sale să n'o lase singură nicio clipă, pentrucă frumoasa fată avea dușmani, cari vroiau s'o înlăture.

Din când în când, Kurt și prietenul său veneau la doamna Libaud și, atunci, întâlnirea lor se transforma într'o mică petrecere, căci în ultimul timp

Natașa devenise mai veselă și tristețea întipărită pe chipul ei începuse să se șteargă încetul cu încetul. Duminica făceau cu toții o plimbare pe bulevardele minunate ale Parisului sau câte o mică excursiune cu mașina în împrejurimile orașului.

O liniște binefăcătoare punea stăpânire pe inima Natașei, când se afla în tovărășia acestor oameni buni, cari făceau tot ce le stătea în putință pentru a-i intra în voie. Pe de altă parte, însă, când rămânea singură, un dor mistuitor îi sfâșia inima, gândindu-se la acela care însemna totul pentru dânsa, la chipeșul luntraș care îi înfrumusețase viața.

Unde se afla el, oare? Acum izbuti să-și amintească cum plecase la Cronstadt împreună cu Petroneff și intrase în casa în care avea să se întâlnească cu Boris Verodin. Din acea clipă, însă, gândurile-i se încâlceau iarăși și spre desnădejdea ei, nu izbutea să-și aducă aminte ce se petrecuse după aceea.

Cum ajunsese, oare, la omul acela, care se dădea drept tatăl ei? Această întrebare o preocupa mereu, pricinuindu-i mari suferințe.

Adeseori sărmana femeie înălța rugi fierbinți Celui de Sus să arunce o rază de lumină în mintea-i întunecată, dar totul rămase în zadar.

Incetul cu încetul, mâhnirea o cuprinse iarăși. Un viitor negru, pustiu, se desfășura înaintea ei, dacă rămânea despărțită de soțul iubit.

Nu cumva căzuse în mâinile urmăritorilor săi? Nu cumva fusese împușcat de cekiști, din pricina grozavei bănuieli ce plutea deasupra capului său? Gândindu-se, numai, că lucrul acesta ar fi cu putință, Natașa se simțea cea mai nenorocită ființă de pe pământ.

Cu timpul începu să-i fie foarte greu să-și ia o înfățișare prietenoasă, când Lotar și Kurt se iveau la doamna Libaud. Și mai ales când zărea privirile drăgăstoase ale tânărului diplomat, o teamă nespusă copleșea inima bietei prințese.

Nu, numai asta nu! Să *pricinuiască* iarăşi dureri unui om nobil, care nutrea o dorinţă ce nu se putea împlini niciodată?

Fără ştirea ei, Nataşa avea un aliat foarte credincios. Era Lotar Wengeler, care *urmărea cu îngrijorare sbuciumul sufletesc al prietenului său.* Pe de *altă parte, însă, vedea* că Nataşa tresărea întotdeauna şi rămânea încruntată, când Kurt se apropia de dânsa mai mult decât ar fi fost normal. *Din* această pricină, Lotar îşi pusese în gând să *se folosească* de cel dintâi prilej şi *să vorbească* deschis prietenului său.

Într'una din zile, prilejul se ivi. Tânărul diplomat venise să-l ia pe Lotar dela birou şi pornise, împreună cu el, spre locuinţa provizorie a Nataşei.

— De ce eşti atât de grăbit, dragul meu? — întrebă Lotar la un moment *dat, cu un zâmbet* fin pe *buze.* — *Nu cumva* ţi-e teamă că n'ai să mai *dai ochi cu zeiţa* visurilor tale?

O roşeaţă vie acoperi chipul lui Kurt de Tollwitz.

— Ah, tu nu ştii ce înseamnă dragostea! — răspunse el. — Altminteri m'ai înţelege *foarte bine!*

— Nu tăgăduiesc, am *rămas străin de acest* simţimânt, care *face ca bărbaţii* să devie nişte *unelte în mâinile* femeilor.

— Ah, Lotar, ai vederi atât de înguste! — murmură Kurt.

— Iţi doresc din toată inima să nu regreţi niciodată că n'ai fost şi tu ca mine! — *răspunse* celălalt, cu seriozitate.

— Ce *vrei să spui cu asta?*

— *Lucrul e foarte* simplu, dragul meu... Ţii la această Lydia, al cărei nume de familie nici nu-l ştii măcar. Vezi, nu pretind că sunt cine ştie ce mare cunoscător la femei, totuşi pot afirma cu *hotărîre* că dragostea ta n'are *sorţi de izbândă.* Această fată *nu-ţi împărtăşeşte* simţimintele!

Kurt de Tollwitz rămase locului, răsuflând din greu.

— Ți-a spus ea asta? — întrebă el, punând mâna pe umărul prietenului său.

— Nu, totuși pot să-mi dau seamă fără s'o fi auzit din gura ei.

Un zâmbet de bucurie încolți pe chipul tânărului îndrăgostit.

— Atunci, n'am de ce mă teme, dragul meu! — răspunse el. — Sunt încredințat că voiu cuceri inima Lydiei, căci o voiu înconjura cu atâta dragoste, încât s'o aduc la aceleași sentimente.

— Numai să nu îmbătrânești până atunci — replică Lotar.

— Prea vezi lucrurile în negru, prietene! — zise celălalt, cu însuflețire. — Intotdeauna te-ai gândit la ce e mai rău. Până mai deunăzi o socoteai complicea unui criminal și acum, în sfârșit, îți dai și tu seamă că te-ai înșelat amarnic...

— Da, ce-i drept, m'am înșelat în această privință — recunoscu Lotar Wengeler. — Cu toate astea rămân la ceea ce-ți spuneam adineaori... Eu, în locul tău, n'aș fi atât de încrezător în izbândă, și prăbușirea de pe înălțimile la care te-ai ridicat ar putea să fie hotărîtoare pentru viața ta.

Kurt de Tollwitz se simți nespus de îndurerat. Totuși, își puse în gând să dovedească prietenului său că se înșela. Oare, zâmbetul ei sfios, tresăririle Lydiei, roșeața ușoară care îi acoperea obrajii, nu erau destule dovezi că-i împărtășea dragostea?

Firește, nimeni nu putea ști ce se petrece în sufletul frumoasei fete, nimeni nu putea ghici tâlcul privirilor ei — totuși, trebuia să se găsească un bărbat care să-i câștige încrederea. Și, acest bărbat avea să fie el, Kurt de Tollwitz.

In acea zi, tânărul diplomat avu prilejul să schimbe cu Natașa câteva cuvinte între patru ochi. Menajera și Lotar se aflau în salon, unde urma să

se servească ceaiul. Kurt se duse în odaia Natașei și o surprinse ștergându-și ochii înaintea oglinzii.

— Plângi, Lydia? — întrebă el, îngrijorat. — Ce însemnă asta?

— Nu, te înșeli. Mă simt cam obosită și de aceea mi-am spălat ochii cu apă rece.

Cu toate astea, Kurt citi pe fața ei că nu spusese adevărul. Deodată, copleșit de iubire, tânărul se apropiă de frumoasa fată, care se dădu înapoi cu frică.

— Ce-i cu dumneata, Lydia? — exclamă el, desamăgit.

Prințesa vru să-și repare greșala, căci nu putea să jignească un om atât de nobil. De aceea îi cuprinse mâna și zise, cu glas rugător:

— Iartă-mă... sunt uneori atât de stângace și nerecunoscătoare!

Chipul tânărului se înseninâ iarăși. Dorința ei de a nu-l mâhni, o socoti Kurt drept o mărturie a dragostei ce i-o purta. Copleșit de bucurie, își trecu brațul pe după mijlocul ei și, în timp ce Natașa căuta să se desprindă din îmbrățișarea lui, el se plecă spre dânsa, încercând s'o sărute...

În acea clipă se auziră pași pe coridor. Ivirea lui Lotar salvă pe prințesă din situația neplăcută în care se afla.

Adunați în jurul mesei, cei patru oameni păreau foarte voioși, mai ales că tânărul diplomat nu fusese niciodată într'o dispoziție atât de bună.

Sărmanul, nici nu bănuia măcar cât de puțin îndreptățită era veselia lui!

În cele din urmă, cei doi prieteni își luară rămas-bun dela Natașa și doamna Libaud.

Când se văzu singură, Natașa izbucni în plâns. Nu, nu mai putea să rămână în această casă, căci nu vroia să pricinuiască o mâhnire atât de adâncă mărinimosului ei ocrotitor.

Dar în cazul acesta s'ar vedea iarăși rătăcind

pe străzi, fără adăpost, fără niciun sprijin. Incotro să se îndrepte? Cine i-ar fi dat găzduire? Ah, dacă s'ar fi putut înapoia în Rusia, la bătrâna Saşa, unde ar fi fost în siguranţă! Dar era cu putinţă una ca asta?

In ultimul timp auzise vorbindu-se mult despre grozăviile care se petreceau în Rusia, sub noul regim. Firește, trebuia să fie ceva adevărat din toate astea. Aşa dar, nu se putea încumeta să se înapoieze în patrie.

— Dar unde o fi nobila doamnă, care a fost atât de mărinimoasă cu mine şi m'a îngrijit ca o adevărată mamă? — se întrebă ea, deodată.

In zadar, însă, căci nu izbuti să găsească răspuns nici la această întrebare.

Ce-i drept, avea iarăşi în jurul ei oameni prietenoşi, însă trebuia neapărat să se despartă de ei, căci altminteri ar fi fost nevoită să pricinuiască o mare durere aceluia care fusese atât de bun cu dânsa.

Cei doi prieteni mergeau tăcuţi spre casă. Deodată, tânărul diplomat cuprinse braţul prietenului său, şi zise cu faţa strălucind de bucurie:

— Te-ai înşelat, Lotar... ştiu că mă iubeşte!

Lotar Wengeler îl privi mirat.

— Serios? — exclamă el, vesel. — Ai vorbit cu dânsa?

— Nu prea... totuşi, sunt sigur că nu mă înşel.

Şi istorisi prietenului său ceea ce se petrecuse în odaia Natașei.

— Aşa dar, am picat tocmai atunci când nu trebuia? — glumi Lotar, după ce tânărul diplomat îşi sfârşi scurta povestire.

— Da, cam aşa e, totuşi nu ţi-o iau în nume de rău! — răspunse Kurt. — Ah, dacă ai şti cât sunt de fericit!.

— In cazul acesta, dă-mi voie să te felicit, dragul meu!

Zicând aceasta, strânse mâna îndrăgostitului, deși se îndoia dacă frumoasa fată împărtășea, într'adevăr, simțimintele prietenului său.

A doua zi, făcură cu toții o plimbare pe jos. Lotar Wengeler care rămăsese ceva mai în urmă, cu Natașa, îi întinse deodată mâna, zicând:

— Felicitările mele, Lydia! Îți doresc din toată inima să fii fericită!

— Ce... ce vrei... să spui cu asta? — bâigui ea, holbând ochii la el.

— Cum, nu te-ai logodit cu prietenul meu?

— Eu? Ah, cum a putut spune asta! — murmură Natașa. — Nu-l pot mâhni, căci e atât de bun cu mine... totuși trebue să afle că... sunt căsătorită și-mi iubesc soțul mai presus de orice.

Lotar Wengeler o privi uimit.

— Sărmanul meu prieten! — șopti el apoi. — Vezi, mi-am închipuit eu că va suferi o groaznică dezamăgire!

„Ce-i de făcut acum, Lydia? — se adresă el însoțitoarei sale. — Trebue neapărat să te depărtezi de dânsul, căci nu trăiește decât pentru dumneata... Tare mi-e teamă că această lovitură îl va îndurera pentru totdeauna!

— Bine, dar eu n'am nicio vină! — murmură Natașa, abia stăpânindu-și lacrimile.

— Fii liniștită, draga mea! — zise Lotar, luându-o de mână. — Știu că dumneata nu ești vinovată... Cu toate astea trebue să dispari din preajma lui Kurt, înainte ca patima sa să se transforme într'o văpaie mistuitoare.

Natașa clătină capul în semn de încuviințare.

Doamna Liband și Kurt de Tollwitz rămaseră locului, ca să-și aștepte tovarășii.

— Sunt aliatul dumitale... Te poți bizui pe mine! — șopti Lotar, repede, strângând mâna Natașei, care îl privi plin de recunoștință.

In aceeași zi, Kurt primi o scrisoare dela mama

lui, care locuia la Berlin, unde trăia din pensia rămasă de pe urma răposatului ei soţ, fost consilier de Stat.

— Ascultă-mă, Kurt! — zise deodată Lotar Wengeler, apropiindu-se de prietenul său. — Ce-ar fi dacă Lydia ar ţine tovărăşie mamei tale, care locuieşte singură în casa aceea mare? Peste şase luni, ţi-ai terminat misiunea ta aici, astfel că vei putea să te înapoiezi la Berlin, unde vei rămâne lângă aceia cari îţi sunt dragi. Da gândeşte-te, dacă ar mai sta la Paris, sărmana fată ar fi veşnic în primejdie să se întâlnească cu ticălosul acela care a chinuit-o atâta vreme.

La început Kurt de Tollwitz se împotrivi, dar în cele din urmă îşi dădu seamă că prietenul său avea dreptate. Cât de uşor s'ar fi putut întâmpla ca Lydia să se întâlnească cu omul acesta! Şi asta trebuia evitat cu orice chip! In Germania, la mama lui, tânăra era în siguranţă. Aşa dar, îi scrise numaidecât acesteia ceea ce îşi pusese în gând.

Peste câteva zile primi răspunsul. Mama lui îi scria că tânăra fată va fi oricând binevenită în casa ei.

Până acum, Natasa se străduise din răsputeri să nu rămână niciodată singură cu tânărul diplomat, căci dela convorbirea ei cu Lotar începuse să-i fie teamă de el. Din această pricină, Kurt de Tollwitz nu aflase încă adevărul cu privire la simţimintele ei.

In sfârşit, sosi şi clipa despărţirii. Intre timp, Lotar îi dăduse instrucţiunile trebuincioase.

— Nu-ţi pierde cumpătul, draga mea! — îi spusese el. — Dacă vei avea nevoie de un prieten, mi te poţi adresa plină de încredere, căci voiu fi întotdeauna gata să-ţi viu în ajutor.

— Ah, îmi pare atât de rău că nu pot destăinui prietenului dumitale, adevărul! — murmură Natasa, cu lacrimi în ochi. — Kurt e un om atât de bun!

— Cu toate astea, n'avem încotro! — răspunse Lotar Wengeler. Vei pleca la mama lui şi, după ce îţi vei fi găsit un adăpost sigur, te vei despărţi de dânsa. In acelaşi timp, vei trimite prietenului meu o scrisoare din care va afla totul. Mai bine să ştie un adevăr trist, decât să plutească mereu într'o stare de nesiguranţă chinuitoare!

După ce-şi făcuse pregătirile de drum, Natasa porni spre gară, însoţită de cei doi prieteni.

Când îşi făcură apariţia pe peron, privirile tuturor se îndreptară cu admiraţie spre frumoasa femeie. Un bărbat, care stătea la fereastra unui compartiment, tresări uşor când dădu cu ochii de dânsa, apoi se întoarse şi strigă ceva îndărătul său. Câteva femei sulemenite se iviră alături de el, scoţând exclamaţii de uimire.

Cei doi prieteni păreau foarte stingheriţi din pricina acestor mărturii de admiraţie. Din fericire, nu mai era mult până la plecarea trenului, astfel că în curând avea să scape de situaţia lor neplăcută. Kurt cuprinsese mâinile Nataşei şi privirile sale pline de dragoste erau ţintite asupra ochilor ei minunaţi.

In cele din urmă, prinţesa se apropiă de Lotar Wengeler şi-i întinse mâna.

— Rămâi cu bine! — zise ea, cu glas tremurător.

Tânărul se plecă şi-i sărută mâna, apoi îi ajută să urce în vagon.

Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele Nataşei, în timp ce Kurt de Tollwitz tremura de emoţie. S'-manul îndrăgostit ar fi vrut s'o sărute, dar ea se depărtase. Ce însemna, oare, aceasta?

Natasa se ivi la fereastra compartimentului, însă chiar în acea clipă trenul se puse în mişcare şi, după puţin timp, dispăru din ochii celor doi prieteni.

Deşi se simţea adânc îndurerată, totuşi o linişte mare cuprinse inima Nataşei, gândindu-se că

izbutise să scape din primejdia care plutise asupra ei.

Da, Kurt de Tollwitz fusese o primejdie pentru dânsa, căci tânărul n'ar mai fi putut să se stăpânească multă vreme.

Cei doi prieteni părăsiră gara. Lotar își luase prietenul de braț, conducându-l prin înghesuiala mulțimii.

— Capul sus, Kurt, totul are să se întoarcă în bine! — zise el, deodată, auzind suspinele celuilalt.

Tânărul diplomat își îndreptă trupul și un zâmbet se ivi pe buzele sale, în timp ce pășeau pe străzile însuflețite ale marelui oraș.

262. — Norocul unui ticălos.

Doctorul Barickin renunțase deocamdată la planul său de a părăsi Parisul, căci viața de noapte a Orașului-Lumină îl atrăgea nespus. In ultimele săptămâni, dusese un traiu foarte modest — acum, însă, avea buzunarele doldora de bani, astfel că-și putea îngădui să petreacă la Paris, măcar o zi și o noapte, așa cum își dorea el.

Își schimbă deci dintr'odată hotărîrea și porunci șoferului să-l ducă într'un hotel de mâna întâia, unde coborî, dându-se iarăși drept un nobil Rus.

După ce luă o cină îmbelșugată în restaurantul hotelului, Barickin își roti privirile în jurul său, admirând toaletele elegante și prețioasele bijuterii ale femeilor, cari sclipeau în mii de culori.

La un moment dat, întoarse capul fără să vrea, dar în clipa următoare o exclamație de uimire îi scăpă de pe buze.

O femeie sveltă, foarte elegantă, cu ochi visători și fața palidă, stătea singură la una din mese, cu privirile țintă spre el. Barickin nu-și pierdu cum-